

Nebeški človek

Čudovita resnična zgodba kitajskega kristjana Yuna,
kot jo je zapisal Paul Hattaway

Vsebina

Predgovor k hrvaški izdaji	1
Predgovor	4
Uvod	7
1. Skromni začetki	9
2. Potešena lakota	14
3. »Pojdi na zahod in na jug.«	21
4. Bog blagoslavlja vso mojo družino	27
5. Pot preganjanja	31
6. »Petrov Bog je tudi tvoj Bog.«	38
7. Bog želi vse moje srce	45
8. »Bodi spokojen in vedi, da sem jaz Bog.«	50
9. Skozi dolino smrti	60
10. Težka preizkušnja	68
11. Konec posta	77
12. Bog mi je dal sina in mnogo bratov	83
13. Dragocena Gospodova duša	89
14. Upanje za prihodnost	98
15. S trnjem prekrito pokopališče	105
16. Bog izliva svojo mogočno moč	116
17. Drugič v zaporu	124
18. Boleč obisk družine	131
19. Božja oljna postaja	138

20. Pot do enotnosti	148
21. Tretjič v zaporu – najnižja točka	154
22. Čudežen pobeg	160
23. Zapuščanje bambusove zaves	168
24. Nazaj v Jeruzalem	178
25. Razmišljanje o štirih letih na Zahodu	188
26. Nova vrsta preganjanja	196
27. Nenadna sprememba načrtov	202
28. Seme v zemlji	209
29. Svetla prihodnost po Božjih obljubah	220

PREDGOVOR K HRVAŠKI IZDAJI

Prvo osebno srečanje s kitajsko Cerkvijo sem doživel v Berlinu junija leta 2003. Na krščanski konferenci, ki je bila tu organizirana, je pod vodstvom Reinharda Bonnkeja govorilo veliko znanih pridigarjev z vsega sveta. V velikem kompleksu berlinskega sejmišča so se vrstili različni programi. V eni izmed vzporednih dvoran je bila tema srečanja »Poslanstvo«. Povabili so nas, da vodimo slavljenje pred začetkom srečanja, na katerem bodo stregli bratje s Kitajske.

Bučno po slovansko smo vstopili v dvorano, nosili glasbila, se šalili in si delili očitke. V dvorani je bila tišina. V kotu sem zagledal skupino zelo mladih skromno oblečenih ljudi, kako so se v krogu držali za roke in molili. Molitev je bila tiha, vendar žareča in v solzah.

Osuplo sem obstal. Utihnil sem. Imel sem občutek, da se je vse okoli mene naglo zaustavilo, kar je odprlo pot globljim mislim. Naenkrat sem se zavedal prisotnosti Božje svetosti v dvorani. Umiril sem se in začel jokati. Povsem sem bil prepričan, da imajo ti kristjani nekaj, kar je na Zahodu že izumrlo. To je bila globoka ponižnost prežeta z Gospodovim strahom in čistostjo, ki se rojeva v ognju preganjanja.

Knjiga opisuje življenje človeka, ki je na srečanjih pridigal in molil za ljudi. Brat Yun, kot ga preprosto kličejo kitajski kristjani, je nadzornik gibanja več kot petinštirideset milijonov kristjanov, ki se zbirajo v ilegalnih Hišnih cerkvah. S pomočjo Božje milosti sem ga imel priložnost spoznati in se z njim pogovarjati. Bil sem prevzet zaradi preprostosti in ponižnosti preizkušenega Božjega služabnika. Človek, ki je malo prej pridigal in molil, kot da bi grmelo, je sedaj potrpežljivo odgovarjal na moja vprašanja in se dobrodušno smejal kot majhen otrok.

Na konferenci ni sedel na odru poleg ostalih 'slavnih' Božjih služabnikov. V dvorani je jedel preprosto sočivje skupaj z verniki s Kitajske. Prav tako ni prebival v hotelu, temveč na livadi v šotoru z drugimi. A vendar gre za človeka, ki je preživel izkušnjo, ki jo lahko primerjamo samo s tistimi opisanimi v Apostolskih delih. V tem smislu je knjiga razburljivejša od kateregakoli filmskega scenarija. Brat Yun je človek, ki je doživel grozne boje v komunističnih zaporih, človek, ki mu je Bog mnogokrat govoril v sanjah in vizijah, človek, ki je doživel angelska posredovanja, silna znamenja in čudežne ozdravitve.

Brata Yuna sem še enkrat srečal v septembru leta 2004. Zadnji večer mojega bivanja v Izraelu sem opazil vrvež in hrup na hodniku hotela v Tel Avivu. Brat Yun je resno govoril na stopnicah, obkrožen s kitajskimi kristjani. V solzah so predajali svoja življenja v služenje in Yun je zanje molil ter nanje polagal roke. Ko smo se pozdravili, je imel ponovno na obrazu tisti prostodušni otroški nasmeh. V Izrael je prišel zaradi misijonskega gibanja, v katerem sodeluje, in se imenuje Nazaj v Jeruzalem. Vizija kitajske cerkve je, da pošljejo s Kitajske sto tisoč misijonarjev s kolesi, da vrnejo evangelij Židom v Jeruzalemu. Mnogi bodo svoja življenja posejali, ko bodo potovali skozi Indijo in islamske dežele ter oznanjali Njega, ki je umrl in zanje vstal.

»Jezus pa je storil še veliko drugega. Če bi popisali drugo za drugim, mislim, da ves svet ne bi mogel obseči knjig, ki bi jih bilo treba napisati.« (Jn 21,25) Zato knjiga, ki jo držite v rokah, ni razburljiva knjiga o nedosegljivem kitajskem heroju. To je svež zapis življenja vstalega Kristusa v zgodbi povsem predanega Kitajca. Danes pričuje kot nekoč Pavel: *»Ne živim pa več jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal 2,20)*

Jasmin Avdagić

PREDGOVOR

Več kot tisoč let je evangelij Gospoda Jezusa Kristusa širil svoj vpliv na Kitajskem z mnogimi padci in vzponi, zmagami in preizkušnjami. Leta 1949 se je začelo preganjanje Božjega ljudstva in od takrat cerkve prenašajo razne napade. Do leta 1958 je vlada zaprla vse vidne cerkve. Maova soproga Jiang Qing je sporočila tujim gostom: »Krščanstvo je na Kitajskem omejeno na zgodovinski oddelek v muzeju. Je mrtvo in pokopano.« V sedemdesetih letih je neka krščanska delegacija iz ZDA sporočila: »Na Kitajskem ni niti enega kristjana.«

Na začetku Prve Mojzesove knjige beremo, da je bila zemlja »*pusta in prazna. Tema je bila nad globinami in Duh Božji je vel nad vodami.*« (1Mz 1,2) Takšno je bilo stanje v kitajski cerkvi v tem času. Cerkev na Kitajskem je bila mrtva, vsaj na vidni ravni. V tem času si nihče ni drznil oznanjati, da je Jezus Gospod. Cerkev je bila popolnoma prazna in praktično mrtva.

»*Bog je rekel: 'Bodi svetloba!' In bila je svetloba! Bog je videl, da je svetloba dobra. Bog je torej ločil svetlobo od teme.*« (1Mz 1,3–4) Vendar služimo Bogu, ki zna obuditi mrtve! Sam verujem, da je Bog dopustil ateistični vladi, da uniči staro strukturo kitajske cerkve, da bi jo lahko ponovno zgradil po Svojih lastnih zamislih. Z majhnim je začel, a naredil je veliko!

Enostavno dejstvo, da je kitajska cerkev zrasla v silo z več deset milijonov kristjanov, je znak ne samo Božjega obstajanja, temveč tudi Njegove neizmerne moči.

V sedemdesetih letih se je kitajska cerkev začela odpirati kot popek, ki je bil dolgo zaprt, in kazati svetu svojo lepoto in življenje. V tem času je mladenič v južni provinci Henan spoznal Gospoda Jezus Kristusa in se zavezal, da Mu bo vse življenje sledil kot Gospodu in Gospodarju. Bog se je na čudežen način dotaknil njegovega življenja.

V skoraj tridesetih letih preizkušenj je brat Yun videl, kako se Božja milost izliva na njegovo življenje in kot blagoslov preliva na druge ljudi. Je eden od izbranih voditeljev generacije, velik borec in zvest delavec. Mnogo znakov in čudežev je spremljalo njegovo službo, ki potrjujejo, da je apostol vere. (2Kor 12,12) Brat Yun je človek neoporečnega značaja, je pošten, plemenit človek in dober soproj ter oče. Gospodovo veselje je vedno njegova moč. Njegov nalezljiv nasmeh lahko osvetli ves prostor.

Potem ko sem prebral Yunovo knjigo, je bilo moje srce globoko ganjeno. Občutil sem obžalovanje, ker sem dragega brata poznal le dvajset let, kolikor sva skupaj delala na Kitajskem.

Potrjujem, da je vsaka zgodba v tej knjigi resnična. Počutim se izredno počaščenega, ker sem najbližji prijatelj in sodelavec brata Yuna. Čeprav me je vedno priznaval kot duhovno starešino in spoštoval kot svojega pastorja, občutim vzajemno spoštovanje. Ko sem se poročil, sem poklical brata Yuna, da je vodil poročni obred in molil za blagoslov.

Knjigo sem prebral s hvaležnostjo Bogu in jo iskreno priporočam kot resnično

pričevanje velikih Božjih del v vsej kitajski cerkvi.

Xu Yongze,

predsednik Sinimske skupnosti, vodja Hišnih cerkva na Kitajskem

* * *

Radostno in v enem dihu sem prebral celo knjigo brata Yuna in začutil veliko vznemirjenje v svojem srcu in duši. Knjiga me je vrnila v tisti goreči čas in me spomnila na mnoge dragocene dogodke.

Z bratom Yunom sva rojena v isti pokrajini, hodila v isto cerkev in skupaj delala pri žetvi. Skupaj sva jokala, se veselila in oznanjala, skupaj sva bila tudi zavržena. Jedla sva na vetru in spala na odprtem, skupaj sva ostala v dobrem in slabem. Ljubila sva se kot krvna brata.

Mnogo let sva skupaj delala, vse dokler naju niso ujeli v Nanyangu. V zaporu sva bila v ločenima celicama, vendar sva vpila po hodnikih v upanju, da bi se najina glasova slišala kot opogumljanje.

Yunovo pričevanje je zapisano s krvjo in solzami, njegovo pot so spremljali mnogi težki boji. Namesto da bi se pomiloval in pritoževal, se je naučil z ovirami pozabavati v molitvi na kolenih pred Bogom.

Kitajski verniki se spominjajo Yuna kot pogumnega človeka, ki je pogosto molil na kolenih z vzdignjenimi rokami v znak hvaležnosti Gospodu in s solzami, ki so mu tekle po licih. Po mnogih nevzdržnih situacijah mu Bog ni le odprl železna vrata, temveč ga je uporabil kot blagoslov kitajski in zahodni Cerkvi tega novega stoletja.

Brat Yun ima dar navezovanja stikov z verniki iz različnih cerkvenih ozadij, ki jih počasi uvaja v enotnost. Bog ga je uporabil, da povezuje različno obarvane krpe v prečudovito tkanino. V preteklih letih sva se z bratom Yunom oddaljila, ker naju je pot peljala v različni smeri, včasih sem ga celo na daljavo grajal. Ko sem slišal, kako ga Bog uporablja in izvedel o poti, ki ji zvesto sledi, sem ga lahko samo občudoval in zardel od sramu in samograje.

V kitajski cerkvi sem videl veliko Božjih služabnikov, ki so prihajali z avtoriteto in močjo, v bratu Yunu sem videl Jezusovega služabnika, ki je vedno prihajal v ponižnosti in krotkosti kot odraz

srca Sina Človekovega, ki ni prišel, da bi se mu služilo, ampak da sam služi in daruje svoje življenje.

Moja molitev je, da uživate ob branju knjige in da se vas dotakne, kot se je mene.

Zhang Rongliang

Hišna cerkev Fangcheng, Kitajska

UVOD

Nekega toplega septembrskega večera se je majhna skupina kristjanov zbrala na bangkoškem mednarodnem letališču, da bi pričakala brata Yuna. Minilo je že več kot osem mesecev, odkar so zadnjič videli njegov nasmejan obraz. Januarja leta 2001 je bil aretiran. V prvih dneh v priporu so ga oblastniki skoraj do smrti pretepli. Pozneje so ga obsodili na sedem let zaporne kazni.

Iz zapora so občasno prihajale novice k njegovim zaskrbljenim prijateljem po vsem svetu. V eni je bilo zapisano: »Bog me je poslal, da bom Njegova priča na tem mestu; tukaj je veliko ljudi, ki potrebujejo Jezusa. V zaporu bom točno toliko časa, kolikor je Bog določil. Ostal ne bom niti trenutka dlje in ne odšel prej. Ko Bog odloči, da je moja služba v zaporu končana, bom prišel ven.«

Čudežno je bil izpuščen iz zapora v dovršenem Božjem trenutku, po sedmih mesecih in sedmih dneh prestajanja svoje sedemletne kazni.

Sedaj smo se zbrali na letališču in upali, da ga bomo videli. Ali bo bolan, utrujen in tih po vseh tem strašnem trpljenju?

Naenkrat se je Yun pojavil na hodniku. Niti malo ni bil takšen! Njegov obraz je bil poln svetlobe, nasmeh se mu je raztezal do ušes. »Slava Bogu! Aleluja!« so bile njegove prve besede. »Slava Bogu!« Prijeli smo se za roke in sklonili glave v hvaležni molitvi, medtem ko so mimo nas hiteli na vkrcavanje zmedeni potniki.

Brat Yun je po vsej Kitajski znan kot 'Nebeški človek'. Vzdevek je dobil po dogodku iz leta 1984, ko oblasti ni hotel povedati svojega pravega imena. Če bi to storil, bi ogrozil lokalne kristjane. Kot odgovor na grožnje in udarce uslužbencev Službe državne varnosti, da izda svoje ime in domači naslov, je Yun vzkliknil: »Sem nebeški človek! Moj dom je v nebesih!« Lokalni verniki, ki so bili še vedno zbrani v bližnji hiši, so slišali njegovo kričanje in vedeli, da jih opozarja na nevarnost. Pobegnili so in se izognili aretaciji.

Iz spoštovanja za pogum in ljubezen do Kristusovega telesa verniki Hišnih cerkva na Kitajskem še dandanes Yuna kličejo 'Nebeški človek'.

Yun bo vedno priznal, da v njem obstaja tudi to, kar ni nebeško! Kakor vsi se tudi Yun bori s slabostmi in preizkušnjami in globoko razume, da razen milosti Jezusa Kristusa v njegovem življenju, ne velja nič. Nekoč je rekel svoji ženi Deling: »Absolutno nič smo. Ničesar nimamo, s čim bi se lahko ponašali. Nimamo sposobnosti in nič, kar bi lahko ponudili Bogu. Dejstvo je, da je Njegova milost, da nas izbere in uporabi. To ni nič našega. Če se Bog odloči poklicati za svoje namene druge in nas ne uporabi nikoli več, se ne bi smeli nad ničemer pritoževati.«

Oswald Chambers je nekoč napisal: »Če daš Bogu pravico do sebe, bo iz tebe naredil sveti eksperiment. Božji eksperimenti vedno uspevajo.« To je vsekakor resnica za brata Yuna. Odkar je spoznal Jezusa, si je prizadeval, da bi Mu sledil z vsem srcem.

V Yunovem življenju so lekcije in izkušnje, ki lahko izjemno opogumijo kristjane po vsem svetu, medtem ko sledijo Kristusu.

Pričevanje brata Yuna prikazuje Božjo zvestobo in dobroto v njegovem življenju. Njegova zgodba govori o tem, kako je Bog vzel mladega, na pol izstradanega dečka iz revne vasi v provinci Henan in ga uporabil, da bi pretresel svet. Namesto da bi se Yun osredotočil na mnoge čudeže in preizkušnje trpljenja, skozi katere je šel, se raje osredotoči na značaj in lepoto Jezusa Kristusa. Želi si, da ves svet spozna Jezusa takšnega, kot ga sam pozna; ne kot zgodovinsko in oddaljeno osebo, temveč kot vseprisotnega, z ljubeznijo izpolnjenega, vsemogočnega Boga.

Med raziskovanjem za knjigo sem se pogovarjal z več deset kristjani, ki so priče dogodkov opisanih na straneh, ki sledijo, in so jih v vsem potrdili kot resnico. V knjigo so vneseni tudi kratki prispevki Yunove žene Deling in nekaj voditeljev kitajskih Hišnih

cerkva. Omenjeni vpogledi bodo pomagali bralcu, da pridobi drugačen pogled, dopolni resnico in izpopolni sliko nekaterih ključnih dogodkov v Yunovem življenju. Večina Deling-inih razmišljanj je nastalo, ko je bil njen mož zaradi evangelija v zaporu.

Rečeno je: »Sveta ne spreminjajo veliki ljudje, ampak slabotni v Božjih rokah.« Tisti, ki poznajo brata Yuna, lahko potrdijo, da je ponižen Božji služabnik, ki ne želi, da bi katerikoli del njegovega življenja prinesel slavo njemu ali človeku nasploh.

Brat Yun želi, da zgodba usmeri vso pozornost in slavo na edinega pravega nebeškega človeka – Gospoda Jezusa Kristusa.

Paul Hattaway

PRVO POGLAVJE SKROMNI ZAČETKI

Ime mi je Liu Zhenying. Moji prijatelji kristjani me kličejo Yun. Nekega jesenskega jutra leta 1999 sem se prebudil v mestu Bergen v zahodni Norveški. Moje srce je bilo vznemirjeno. V cerkvah vzdolž Skandinavije sem govoril o kitajskih Hišnih cerkvah in vabil kristjane, da se nam pridružijo v evangelizaciji vse Kitajske in ostalih narodov. Moji gostitelji so me vprašali, ali bi želel obiskati grob Marie Monsen, velike luteranske misijonarke na Kitajskem, ki jo je Bog mogočno uporabil, da bi oživila Cerkev v različnih predelih mojega naroda v obdobju med leti 1901 in 1932. Njeno delovanje je bilo še posebej uspešno v južnem delu province Henan, od koder prihajam.

Marie Monsen je bila majhne postave, toda velikanka v Božjem kraljestvu. Kitajska cerkev ni bila le pod vplivom njenih besed, temveč se jo je močno dotaknila s svojim požrtvovalnim življenjem. Bila je povsem predana, Jezusu Kristusu je sledila brezkompromisno in nam dala vzgled, kako trpeti za Gospoda.

Bog jo je uporabil z močjo, da so njeno službo spremljali mnogi čudeži in znamenja. Leta 1932 se je vrnila na Norveško, da bi skrbela za svoje ostarele starše in s tem se je njeno delo na Kitajskem končalo. Nikoli več se ni vrnila, vendar njena zapuščina brezkompromisne vere, neugasljive gorečnosti in potrebe po spreobrnitvi src, ki so popolnoma predanimi Jezusu, še danes živi v kitajski cerkvi.

Imel sem veliko čast obiskati njen grob v njeni domovini. Vprašal sem se, ali obstaja kakšen kitajski vernik, ki bi imel privilegij, ki sem ga bil deležen. Ko je prišla v naš del Kitajske, je bilo malo kristjanov in cerkev je bila šibka. Danes je na milijone vernikov. V njihovem imenu sem se želel zahvaliti Bogu za njeno življenje.

Naš avto se je ustavil ob pokopališču ob vznožju hribčka v ozki dolini, po kateri je tekla reka. Hodili smo nekaj minut in upali, da bomo zagledali njeno ime na enem izmed nekaj sto nagrobnih spomenikov. Ker nismo mogli takoj najti groba Marie Monsen, smo poiskali

pomoč v uradu. Upravniku ime ni bilo znano, zato je pogledal v knjigo, v kateri so vpisana imena vseh tu pokopanih. Ko je prelistal nekaj strani, nam je povedal, kar sem komaj verjel: »Marie Monsen je bila leta 1962 resnično tukaj pokopana, vendar za njen grob vsa ta leta ni skrbel nihče. Danes je na tem mestu le prazno zemljišče brez nagrobnega spomenika.«

V kitajski kulturi še več generacij neguje spomin na ljudi, ki so storili velike reči, in nisem si mogel zamisliti, da se je lahko kaj takšnega zgodilo. Lokalni verniki so mi pojasnili, da je Marie Monsen še vedno zelo cenjena in da ji izkazujejo čast na različne načine, na primer tako, da je bila nekaj deset let po njeni smrti objavljena njena biografija. Toda zame je bil neoznačen grob žalitev, ki jo je bilo potrebno popraviti.

Globoko sem bil užaljen. S težkim srcem sem ostro rekel norveškemu kristjanu, ki so bili z menoj: »Počastiti morate to Božjo ženo! Dal vam bom dve leti, da uredite nov grob in nagrobni spomenik v spomin na Marie Monsen. Če tega ne naredite, bom osebno uredil, da bo nekaj kristjanov prepešalo vso pot s Kitajske do Norveške, da ga postavi! Mnogi bratje na Kitajskem so večji kamnoseki, saj so zaradi evangelija prebili več let v zaprtih delovnih taboriščih. Če vam ni do tega, bodo oni več kot z zadovoljstvom pripravljeni to storiti.«

* * *

Rojen sem leta 1958 v kitajskem prestopnem letu, kot četrty izmed petih otrok. Na svet sem prišel v stari tradicionalni vasi z gospodarskim imenom Liu Lao Zguang v okrožju Nanyang, v južnem delu kitajske province Henan.

Henan ima okrog sto milijonov duš. Je najgostejše naseljena kitajska provinca. Kljub temu je bilo tam, kjer sem odraščal, mnogo prostranstev, veliko hribov in dreves za plezanje. Čeprav je bilo življenje težko, se spominjam tudi zabavnih trenutkov iz obdobja, ko sem bil majhen deček.

Vseh šeststo prebivalcev naše vasi so bili in so še danes kmetje. Ni se veliko spremenilo. V glavnem smo gojili krompir, koruzo in pšenico. Pridelovali smo tudi zelje in nekatere sorte korenaste zelenjave.

Naša hiša je bila enostavna zgradba iz zbitega suhega blata. Streha je bila slamnata. Dež je uspel vedno najti luknje v njej, pozimi so ledeni vetrovi pihali skozi odprtine v zidovih. Kadar se je temperatura spustila do ledišča, smo zakurili koruzne storže, da smo se ogreli. Premoga si nismo mogli privoščiti.

Poleti je bilo pogosto tako vroče in soparno, da nismo mogli spati v našem slabo prezračenem domu. Postelje smo izvlekli ven in vsa naša družina se je pridružila ostalim iz

vasi, ki so spali na svežem zraku.

Henan pomeni 'južno od reke'. Mogočna Rumena reka ločuje severni del province. Pogoste poplave so stoletja prinašale težave ljudem, ki živijo ob brežini reke. Ko smo odraščali, smo to vedeli, vendar je bil za nas severni Henan milijon kilometrov daleč.

Naša vas stoji na gričkih južnega dela province, zaščitena pred uničujočimi poplavami in izven vseh vplivov. Naša edina skrb je bila naslednja žetev. Življenje se je vrtelo okoli ciklusov oranja, sajenja, zalivanja in žetve. Moj oče je vedno govoril, da je boj dobiti dovolj hrane za preživetje. Vse roke so bile nujno potrebne na polju, zato sem moral tudi sam od rane mladosti pomagati skupaj s svojimi brati in sestrami. To je bil vzrok, da nisem imel veliko priložnosti hoditi v šolo.

V drugih delih Kitajske se je za prebivalce province Henan govorilo, da so trmasti kakor osli. Morda jim je prav ta trma preprečila, da leta 1884 niso sprejeli krščanstva, ko so prišli prvi protestantski misijonarji. Veliko jih je delalo v Henanu brez večjih opaznih uspehov. Do leta 1922, po skoraj štiridesetih letih misijonarskega dela, je bilo v celotni provinci le 12.400 protestantskih vernikov.

Tisti, ki so sprejeli vero 'tujih hudičev', so bili zasmehovani in izobčeni iz svojih skupnosti. Nasprotovanje se je pogosto izražalo na zelo krute načine: kristjane so pretepali, nekatere so zaradi njihove vere celo ubili. Tudi misijonarji so se soočali z velikim preganjanjem. Veliko ljudi jih je doživljalo kakor orožje v rokah imperializma in kolonializma, ki so bili poslani, da si pridobijo nadzor nad srci in umom Kitajcev, medtem ko bi njihove vlade opustošile deželo njenih naravnih bogastev. Bes do tujcev je dosegel svoj višek leta 1900, ko je tajna združba imenovana 'Boksarji', spodbudila vsenarodni napad na tujce. Večini je uspelo pobegniti pred pokolom, a veliko misijonarjev je bilo v oddaljenih vaških področjih v notranjosti Kitajske, daleč od varnih velikih obalnih mest. Boksarji so brutalno pomorili več kot 150 misijonarjev in na tisoče njihovih kitajskih spreobrnjenec.

Te pogumne duše, ki so prišle požrtvovalno služiti našemu narodu in prinesle ljubezen Jezusa Kristusa, so bile umorjene. Prišli so nam oznaniti Kristusa in izboljšati naše življenje z gradnjo bolnic, sirotišnic in šol. Povrnili pa smo jim s smrtjo.

Nekateri so mislili, da bodo dogodki iz leta 1900 pregnali misijonarje in da se nikoli več ne bodo vrnili na Kitajsko.

Vendar so se zmotili.

1. septembra leta 1901 je v šanghajskem pristanišču priplula velika ladja. Mlada neporočena ženska z Norveške je prvič v svojem življenju po ladijskem mostičku stopila na kitajska tla. Marie Monsen je bila ena izmed misijonarjev novega vala, ki so se popolnoma posvetili misijonarski službi na Kitajskem, ker jih je navdihnili mučeništvo iz preteklih let.

Monsenova je ostala na Kitajskem več kot trideset let. Nekaj časa je živela v mojem okrožju Nanyang, kjer je bodrila in poučevala majhno skupino kitajski vernikov.

Marie Monsen je bila drugačna od večine misijonarjev. Zdelo se je, kot da je ne zanima preveč, kako narediti dober vtis na vodje kitajske cerkve. Pogosto je govorila: »Hinavci ste! Priznavate Jezusa s svojimi usti, a vaše srce Mu ni popolnoma predano! Pokesajte se, preden bo prepozno, da ubežite Božji sodbi!« Prinesla je ogenj z Božjega oltarja.

Marie Monsen je govorila kristjanom, da ni dovolj le preučevati življenje novih vernikov, temveč da morajo biti tudi sami v popolnosti na novo rojeni, da bi prišli v Božje kraljestvo. S takšnim naukom je preusmerila poudarek iz umskega znanja in pokazala vsakemu posamezniku, da je pred Bogom osebno odgovoren za svoje notranje duhovno življenje. Srca so bila seznanjena z grehom in ogenj prebujenja je opustošil vasi osrednje Kitajske, kjerkoli je hodila.

V štiridesetih letih je neka druga misijonarka z Zahoda oznanila evangelij moji materi, ki je bila takrat stara dvajset let. Čeprav ni popolnoma razumela, je bila pod globokim vtisom, kar je slišala. Posebno rada je pela pesmi in poslušala svetopisemske zgodbe, ki so jih pripovedovale majhne skupine evangeličanov, ki so potovali po deželi. Kmalu je začela hoditi v cerkev in predala svoje življenje Jezusu Kristusu.

Kitajska je leta 1949 postala komunistična država. V nekaj letih so vse misijonarje izgnali, cerkve zaprli in na tisoče kitajskih pastirjev je šlo v zapor. Veliko jih je izgubilo življenje. V začetku petdesetih let je moja mama videla, kako misijonarji zapuščajo Nanyang. Nikoli ni pozabila solz v njihovih očeh, ko so v oboroženem spremstvu odhajali proti obali; njihove službe za Gospoda so se naglo končale.

Samo iz enega mesta na Kitajskem, Wenzhouja v provinci Zhejiang, je bilo leta 1950 devetinštirideset pastirjev poslano v zaprta delovna taborišča blizu ruske meje. Veliko je bilo obsojenih tudi na dvajset let za 'zločin' oznanjanja evangelija. Od devetinštirideset pastirjev se je domov vrnil samo eden; osemindeset jih je umrlo v zaporu.

V mojem okrožju Nanyang so bili verniki križani na steni svojih hiš, če se niso odrekli Kristusu. Nekatere so z verigami priklenili na vozove in konji so jih odvlekli v smrt. Neki pastir je bil zvezan in privezan na dolgo vrv. Oblast je v besu, ker se ta Božji človek ni hotel odreči svoji veri, uporabila improvizirano dvigalo, s katerim so ga dvignili visoko v zrak. Pred več sto pričami, ki so ga prišli lažno obtožiti kot 'kontrarevolucionarja', so ga preganjanci še zadnjič vprašali, ali se bo odrekel svoji veri. Vendar je vzkliknil: »Ne! Nikoli se ne bom odrekel Gospodu, ki me je rešil!« Vrv je bila sproščena in pastir je padel na tla.

Potem ko so ga pazljivo pregledali in mučitelji ugotovili, da ni mrtev, so ga ponovno dvignili v zrak in sprostili vrv, da ga dokončno pokončajo. Pastir je umrl na zemlji, toda živi v nebesih z nagrado tistega, ki je zvest do konca.

Življenje ni bilo težko samo za kristjane. Mao je začel z eksperimentom poimenovanim 'Veliki skok naprej', ki je privedel do velike lakote v celotni Kitajski! V resnici je bil to za ves narod velik skok nazaj. Ocenjuje se, da je v moji provinci Henan zaradi lakote umrlo osem milijonov ljudi.

V teh težkih časih se je majhna nova cerkev v mojem rodnem mestu Nanyang razsula. Bili so kakor ovce brez pastirja. Tudi moja mama je zapustila cerkev. Ker je bila brez kakršnekoli povezave s kristjani in brez Božje besede, je v naslednjih desetletjih pozabila večino tistega, česar se je naučila kot mlada ženska. Njena povezanost z Bogom se je ohladila.

* * *

1. septembra, točno sto let od tistega dne, ko je Marie Monsen prvič prišla na Kitajsko, da bi začela svojo misijonsko kariero, se je več kot tristo norveških kristjanov zbralo na Bergenskem pokopališču zaradi posebne molitve in svečanosti posvečenja. V spomin na Marie Monsen je bil odkrit lep nov nagrobni spomenik, plačan iz darov različnih cerkva in posameznih kristjanov. Na spomeniku je slika Marie Monsen, njeno kitajsko ime in besedilo:

MARIE MONSEN 1878 –1962

MISIJONARKA NA KITAJSKEM 1901 – 1932

Ko sem povedal vernikom na Kitajskem, da je njen nagrobni spomenik ponovno postavljen, jim je odleglo in bili so hvaležni.

Vedno moramo paziti, da se spominjamo žrtev tistih, ki jih je Bog uporabil za vzpostavitev Svojega kraljestva. Vredni so našega priznanja in spoštovanja.

DRUGO POGLAVJE POTEŠENA LAKOTA

»Poslušajte me, otoki, pazite, ljudstva v daljavi! Gospod me je poklical od rojstva, mi dal ime že v materinem naročju.«

(Iz 49,1)

Ko sem bil star šestnajst let, me je Gospod poklical, naj hodim za Njim. To je bilo leta 1974 in Kulturna revolucija je še vedno besnela po vsej Kitajski.

V tistem času je bil moj oče bolan. Mučila ga je težka oblika astme, ki se je razvila v raka na pljučih in se razširil tudi na želodec. Zdravnik mu je rekel, da ne bo ozdravel in bo kmalu umrl. Moji mami so rekli: »Za vašega moža ni nobenega upanja. Pojdite domov in se pripravite na njegovo smrt.«

Ponoči je oče ležal v postelji in komaj dihal. Ker je bil zelo praznoveren, je prosil nekaj

sosedov, naj gredo po lokalnega daoističnega duhovnika, da bi iz njega izgnal demone, ker je veroval, da je vzrok njegove bolezni vznemirjanje demonov.

Bolezen mojega očeta je izčrpala naš denar, posest in moči. Zaradi revščine nisem mogel obiskovati šole do svojega devetega leta, s šestnajstimi sem moral odnehati zaradi očetovega raka. Z brati in sestrami smo bili prisiljeni prositi za hrano pri sosedih in prijateljih, da smo lahko preživeli.

Moj oče je bil komandir Narodne vojske. Ker se je boril proti komunistom, so ga ostali vaščani v času Kulturne revolucije sovražili in preganjali. V bitkah je ubil veliko ljudi in tudi sam je skoraj umrl. Na nogi je imel od krogel dvanajst brazgotin.

Ko sem se rodil, mi je oče dal ime 'Zhenying', kar pomeni 'heroj garnizije'.

Očetov ugled je bil slab. Sosedje so se ga izogibali zaradi njegove nasilne narave. Ko ga je Rdeča garda v času Kulturne revolucije obtožila, je pretrpel veliko ostrih zaslišanj in pretepanj. Junaško je zavračal priznanje 'zločinov' in ni želel odgovoriti, ko so ga spraševali, koliko ljudi je ubil. Trmoglavost se je odločil, da bo raje sprejel udarce in bil celo ubit, kot da jim pove, kar so hoteli slišati.

Moj oče je imel dve plati. Večina ljudi ga je poznala samo kot izredno ostrega človeka in slabe nravi. To je bilo res. Svoje otroke je naučil dve osnovni stvari: prvič, da moramo biti kruti in brez usmiljenja do drugih ljudi in drugič, da moramo vedno naporno delati.

Spominjam se tudi njegove nežnejše strani. Vedno je poskušal svojo ženo in otroke zaščititi zunanjih nesreč. Kljub vsemu sem imel dober odnos s svojim očetom.

Upali smo, da bo očetu bolje, vendar se je njegovo zdravstveno stanje poslabševalo. Moja mama je doživljala hud pritisk, saj se je soočala z strašno prihodnostjo, da bo morala sama preživljati petero otrok. Ni vedela, kaj bo z nami, če oče umre. Vse je bilo tako brezupno, da je mislila celo na samomor.

Neke noči je moja mama, komaj še budna, ležala v postelji. Naenkrat je zaslišala zelo jasen in nežen glas, poln sočutja, kako je rekel: »Jezus te ljubi.« Pokleknila je na tla in se v solzah pokesala svojih grehov ter ponovno posvetila svoje življenje Gospodu Jezusu Kristusu. Kot izgubljeni sin se je moja mama vrnila domov k Bogu.

Takoj je poklicala družino, naj pride in moli. Rekla nam je: »Jezus je edino upanje za očeta.« Ko smo slišali, kaj se je zgodilo, smo vsi izročili svoja življenja Bogu. Potem smo položili svoje roke na očeta in ostanek noči prosili Boga s preprosto molitvijo: »Jezus, ozdravi očeta! Jezus, ozdravi očeta!«

Že naslednje jutro se je moj oče počutil veliko bolje! Prvič po nekaj mesecih je občutil lakoto po hrani. V enem tednu si je popolnoma opomogel in vsaka sled raka je izginila! To je bil velik Božji čudež.

V družini smo doživeli prebujenje in naša življenja so se drastično spremenila. Tisti čas je

bil tako mogočen, da tudi danes, trideset let po tem, ko je Bog ozdravil mojega očeta, vseh pet njegovih otrok še vedno hodi za Bogom.

Moji starši so bili tako hvaležni Bogu, da so želeli deliti dobro novico takoj z vsemi v vasi. V tistem času je bilo nezakonito prirejati kakršnekoli javne shode ali srečanja, vendar so se moji straši domislili načrta, da so nas otroke poslali, da povabimo sorodnike in prijatelje v svoj dom.

Ljudje so prišli, ne da bi poznali razlog povabila. Mnogi so predvidevali, da je oče umrl in so prišli oblečeni za pogreb! Osupnili so, ko so videli očeta, kako jih očitno dobrega zdravja pozdravlja pri vhodu! Ko so prišli vsi sorodniki in prijatelji, jih je mama povabila v hišo. Zaklenila je vrata, zagrnila okna in razložila, kako je oče popolnoma ozdravel po molitvi. Vsi naši sorodniki in prijatelji so pokleknili na tla in takoj sprejeli Jezusa kot Gospoda in Gospodarja.

To so bili vznemirljivi časi. Ne le, da sem sprejel Jezusa kot svojega osebnega Odrešenika, ampak sem postal oseba, ki resnično želi služiti Gospodu z vsem svojim srcem.

Moja mama se nikoli ni naučila pisati in brati, vendar je postala prva oznanjevalka v naši vasi. V naši hiši je vodila majhno cerkev. Čeprav si moja mama ni zapomnila veliko iz Božje besede, nas je vedno spodbujala, da se osredotočimo na Jezusa. Medtem ko smo molili, nam je Jezus v Svoji veliki milosti vedno pomagal. Ko se spomnim teh dni, sem vedno prevzet od tega, kako je Bog uporabil mojo mamo kljub njeni nepismenosti in neznanju. Njeno srce je bilo popolnoma predano Jezusu. Nekateri današnji veliki voditelji Hišnih cerkva na Kitajskem so prvič srečali Jezusa po službi moje mame.

Sprva res nisem vedel, kdo je Jezus, vendar sem videl, da je ozdravil mojega očeta in osvobodil mojo družino. Poln zaupanja sem se predal Bogu, ki je ozdravil mojega očeta in nas rešil. V tem času sem pogosto spraševal mamo, kdo je Jezus in mi je rekla: »Jezus je Božji sin, ki je umrl za nas na križu. Odvzel je vse naše grehe in bolezni. Ves Svoj nauk je zapisal v Svetem pismu.«

Vprašal sem jo, če še kje obstaja Jezusova beseda, ki bi jo lahko prebral. Odgovorila mi je: »Ne. Vse Njegove besede so izginile. Od Njegovega nauka ne obstaja nič več.« To je bil čas Kulturne revolucije, ko ni bilo mogoče najti Svetega pisma.

Od tega dne sem si iz vsega srca želel imeti svoje Sveto pismo. Vprašal sem mamo in brate kristjane, kako izgleda Sveto pismo, toda nihče ni vedel. Ena oseba je videla papirje, na katerih so bili z roko napisani deli Pisma in neke pesmi, nikoli pa celotnega Svetega pisma. Samo nekaj starejših vernikov se je lahko spomnilo, da so videli Sveto pismo pred mnogimi leti. Božja Beseda je bila redkost v deželi.

Sam sem si zelo močno želel Sveto pismo. Ko je videla moj obup, se je mati spomnila

starejšega človeka, ki je živel v sosednji vasi. Ta človek je bil pred začetkom Kulturne revolucije pastor in zato sva skupaj odšla na dolgo pot do njegovega doma. Ko sva ga našla, sva izrazila željo: »Hrepeniva po tem, da bi videla Sveto pismo. Ali ga imate?«

Takoj je bil videti prestrašen. Zaradi svoje vere je preživel dvajset let v zaporu. Pogledal me je in videl, da sem zelo mlad in siromašen, v oguljeni obleki in bosonog. Občutil je sočutje, a mi kljub temu ni hotel pokazati Svetega pisma.

Ne obdolžujem ga, ker je bilo v tistem času v vsej Kitajski le nekaj izvodov Svetega pisma. Nihče ni smel brati drugih knjig razen Maove male Rdeče knjige. Če bi nas ujeli s Svetim pismom, bi Sveto pismo zažgali in lastnikovo družino sredi vasi hudo pretepli. Stari pastor je preprosto rekel: »Sveto pismo je Božja knjiga. Če si jo želiš, prosi nebeškega Boga. On ti lahko da to Božjo knjigo. Bog je zvest. Vedno odgovarja tistim, ki ga iščejo z vsem svojim srcem.«

Popolnoma sem verjel pastorjevim besedam.

Ko sem se vrnil domov, sem v sobo prinesel kamen in vsak večer nanj pokleknil in molil. Imel sem samo eno preprosto molitev: »Gospod, prosim te, daj mi Sveto pismo. Amen.« V tem času še nisem znal moliti, vendar sem nadaljeval tako več kot mesec dni.

In nič se ni zgodilo. Sveto pismo se ni pojavilo.

Spet sem odšel do pastorjeve hiše. Tokrat sem odšel sam. Rekel sem mu: »Prosil sem Boga po vašem nasvetu, vendar še nisem dobil Svetega pisma, ki si ga tako želim. Prosim vas, pokažite mi svoje Sveto pismo! Naj ga samo enkrat pogledam in bom zadovoljen! Ne bom se ga dotaknil. Držite ga, zadovoljen bom, samo da ga bom videl. Če bi smel prepisati še nekaj besed, se bom vrnil domov srečen.«

Pastor je videl gorečnost mojega srca in mi zopet rekel: »Če si resen, potem ni dovolj, da samo poklekneš in prosiš Boga; moral bi se postiti in jokati. Bolj kot boš jokal, prej boš dobil Sveto pismo.«

Odšel sem domov in vsako jutro in vsak popoldan nisem nič jedel in pil. Zvečer sem pojedel samo pest na pari skuhanega riža. Jokal sem in se pritoževal svojemu nebeškemu Očetu, kakor lačen otrok, ki bi rad bil izpolnjen z Božjo besedo. Naslednjih sto dni sem molil za Sveto pismo, dokler mi ni zmanjkalo moči. Moji starši so bili prepričani, da sem izgubil razum.

Ko leta kasneje gledam na ta dogodek, bi lahko rekel, da je bila ta izkušnja najtežja od vseh, ki sem jih moral kadarkoli prestati.

In potem ko sem nekega jutra ob štirih zjutraj klečal poleg svoje postelje, po več mesecih rotenja Boga, da odgovori na moje prošnje, sem iznenada prejel razodetje.

V tem razodetju sem hodil po strmih hribu in rinil težak voz. Šel sem proti vasi, kjer sem nameraval prositi za hrano za našo družino. Zelo sem se mučil, ker sem bil lačen v

svojem razodetju in zaradi nenehnega posta šibek. Star voz bi se skoraj prevrnil in padel name.

Takrat sem zagledal tri ljudi, ki so prihajali z nasprotne strani navzdol. Ljubezniv starček z dolgo brado je rinil voz poln svežega kruha. Druga dva sta hodila vsak na svoji strani voza. Ko me je starec videl, je občutil globoko sočutje in mi izkazal usmiljenje. Vprašal me je: »Si lačen?« Odgovoril sem: »Da. Nimam kaj jesti. Namenil sem se iskati hrano za našo družino.«

Jokal sem, ker je bila moja družina zelo revna. Zaradi očetove bolezni smo prodali, kar je imelo vrednost, da smo lahko kupili zdravila. Skoraj nič niso imeli za jesti in leta smo bili prisiljeni prositi za hrano pri prijateljih in sosedih. Ko me je starec vprašal, če sem lačen, se nisem mogel obvladati in sem zajokal. Nikoli prej nisem občutil tako iskreno ljubezen in usmiljenje.

V mojem razodetju je starček z voza snel rdečo vrečko s kruhom in rekel služabnikoma, da mi jo podata. Rekel je: »Tako j moraš jesti.«

Odprl sem zavitek in videl svež kruh. Ko sem ga dal v usta, se je tisti trenutek spremenil v Sveto pismo. V razodetju sem s svojim Svetim pismom takoj pokleknil in iz hvaležnosti zavpil Bogu: »Bog, tvoje ime je vredno hvale! Nisi prezrl moje molitve. Dovolil si, da prejmem Sveto pismo. Želim ti služiti do konca svojega življenja.«

Zbudil sem se in začel iskati po hiši, da bi našel Sveto pismo. Moja družina je spala. Razodetje je bilo tako resnično, da sem bil zelo nesrečen in glasno zajokal, ko sem spoznal, da so bile to le sanje.

Starši so prihiteli v mojo sobo in videli, kaj se dogaja. Mislili so, da se mi je zmešalo od vztrajnega posta in molitve. Povedal sem svoje razodetje, toda več kot sem govoril, tem bolj so mislili, da sem nor. Mama je rekla: »Ni se še zdanilo in nihče še ni prišel v našo hišo. Vrata so trdno zaklenjena.«

Oče me je močno stisnil k sebi. S solzami v očeh je zavpil k Bogu: »Dragi Bog, usmili se mojega sina! Prosim te, ne dopusti, da znori! Pripravljen sem ponovno zboleti, če bo to pomagalo, da moj sin ne izgubi razuma! Prosim te, daj mojemu sinu Sveto pismo!«

Z mamom in očetom sem pokleknil na tla in skupaj smo jokali.

Naenkrat sem zaslišal tiho trkanje na vratih! Zelo nežen glas me je poklical po imenu. Pohitel sem in skozi zaprta vrta vprašal: »Ali mi prinašaš kruh?« Nežen glas mi je odgovoril: »Da, zate sem imel obilo kruha.« Tako sem prepoznal glas iz razodetja.

Hitro sem odprl vrata in pred menoj sta stala ista služabnika kot v mojem razodetju. Eden je v roki držal rdečo vrečko. Moje srce je, medtem ko sem odpiral vrečko in v rokah držal svoje lastno Sveto pismo, močno utripalo.

Moška sta hitro izginila v mirno noč. Stisnil sem k sebi Sveto pismo in pred hišo padel na

kolena. Znova in znova sem se zahvaljeval Bogu! Obljubil sem Jezusu, da bom od tega trenutka požiral Njegovo besedo kakor lačen otrok.

Pozneje sem izvedel imeni teh oseb. Eden je bil brat Wang, drugi brat Sung. Prišla sta iz oddaljene vasi. Povedali so mi za nekega evangeličana, ki ga nikoli nisem videl. V času Kulturne revolucije je veliko pretrpel za Gospoda in je zaradi mučenja skoraj umrl.

Približno tri mesece, preden sem dobil Sveto pismo, je ta evangeličan prejel razodetje od Boga. Bog mu je pokazal mladeniča, kateremu mora dati svoje skrito Sveto pismo. V razodetju je videl našo hišo in lokacijo naše vasi.

Kakor mnogi kristjani v tistem času je spraval Sveto pismo v pločevinasto škatlo in jo zakopal globoko v zemljo v upanju, da bo prišel dan, ko jo bo izkopal in Pismo ponovno bral.

Tedaj je prosil kristjana, da mi odneseta Sveto pismo in hodila sta skoraj vso noč, da sta prišla do našega doma.

Od tistega trenutka dalje sem molil in prosil Jezusa z molitvijo vere. Popolnoma sem verjel, da so besede iz Svetega pisma Božja besede zame. Sveto pismo sem imel vedno pri sebi. Celó ko sem spal, sem ga imel na prsih. Požiral sem Njegov nauk kakor lačen otrok. Sveto pismo je bilo prvo darilo, ki sem ga po molitvi dobil od Boga.

* * *

DELING: Približno v tistem času, ko je Bog pripravljaj mojega moža za službo evangelija, je klical tudi mene k sebi in me pripravljaj, da bom Yunova žena. Rojena sem leta 1962 v okraju Nanyang, v provinci Henan, v vasi Yenzhang. Yunova vas je bila oddaljena nekaj kilometrov.

Moja družina je bila zelo revna. Bilo nas je sedem otrok in komaj smo imeli kaj za jesti in obleči.

Ko se sedaj spominjam otroštva, se spominjam časa, ko je bila sreča pomešana z bojem za preživetje. Naša njiva je bila od hiše oddaljena skoraj dva kilometra in vsak dan smo morali hoditi tja in nazaj ter prenašati težko orodje in opremo. Poleg tega smo morali vsak dan do njive in nazaj gnati še živino.

Otroci smo morali nositi domov nabrani bombaž in dve težki košari obešeni na palico. Včasih nam je spodrsnilo in smo padli v blato, zato smo potrebovali več kot uro, da smo prispeli domov. Delo je bilo težko in naporno.

Moje življenje je bilo zaznamovano z bojem s hemofilijo. Ko sem se urezala, mi je kri zelo dolgo tekla. Zdelo se je, kot da nenehno zavijam noge in roke v stare krpe, da bi ustavila krvavitve.

Zaradi silnega pritiska, ki sem mu bila nenehno izpostavljena, je moja mama duševno zbolela. Čez dan je delovala popolnoma normalno, a ponoči smo jo slišali, kako se pogovarja sama s seboj, se smeji in joka. Včasih se je pogovarjala s steno, kot da bi bila oseba.

Ko je mama sprejela evangelij, jo je Božji mir postopoma obvladal in ji vrnil njeno duševno zdravje. To je bilo za našo družino in sosede mogočno pričevanje.

K Jezusu sem prišla zaradi svojega velikega telesnega trpljenja. Moja soseda kristjanka mi je dala enostavno obljubo: »Če boš verjela v Kristusa, te bo On ozdravil.«

In tako sem v starosti osemnajstih let predala svoje življenje Kristusu.

Še isti večer so me odpeljali na moje prvo srečanje Hišne cerkve. Ker se je pojavila Služba državne varnosti, smo morali vsi pobegniti v noč. Takrat sem prvič spoznala, kakšno bo moje življenje v hoji za Jezusom!

Nekaj dni po krstu sem v spanju prejela jasno Gospodovo razodetje. Oseba me je odpeljala do jezera, ki je bilo napolnjeno s kristalno čisto vodo. Rečeno mi je bilo, naj si umijem roke in noge, kjer sem imela rane od bolezni. V razodetju sem svoje roke in noge polne brazgotin pomočila v vodo in videla, kako je koža popolnoma ozdravila in se obnovila. Ko sem se naslednje jutro zbudila, sem odkrila, da je moja koža kakor koža novorojenčka! Kar se je zgodilo v razodetju med spanjem, se je tudi resnično zgodilo!

Do današnjega dne nikoli več nisem zbolela za hemofilijo.

Zaradi tega velikega čudeža je bil zame Bog zelo resničen. Četudi je bilo naše življenje težko in smo se vsak dan soočali s preganjanjem, sem se odločila hoditi za Kristusom ne glede na ceno.

Hkrati z menoj sta se spreobrnili še mladi ženski. Skupaj smo obiskovale srečanja, ki so bila na različnih krajih in včasih smo morale hoditi več kot uro. Po sestanku sem pogosto morala sama pešačiti domov, kar je bilo zelo nevarno, ker je bilo temno in ker so bili tako pozno zunaj samo še razbojniki in divji psi.

Bog je naredil velik čudež, ker me je zaščitil in mi pomagal v teh prvih dneh. Pogosto, ko sem se ponoči vračala domov, sem deset metrov pred seboj videla na stezi svetlobo. Zdelo se je, kakor da nekdo nosi svetilko in mi kaže pot. Pogosto sem se v temni noči izgubila, a potem zagledala svetlobo, ki mi je kot majhna zvezda kazala, kako naj se vrnem na pravo stezo. Svetloba ni bila vedno prisotna, pojavljala se je samo takrat, ko sem zašla v napačno smer.

Zaradi takšnih izkušenj je moja vera hitro rasla.

TRETJE POGLAVJE »POJDI NA ZAHOD IN JUG.«

Božjo besedo sem bral vsak dan, od jutra do poznega večera. Kadar sem moral delati na njivi, sem Sveto pismo zavil v obleko in izkoristil vsako priložnost, da sem sedel in bral. Ponoči sem vzel Sveto pismo s seboj v posteljo in ga držal na prsih, ko sem spal.

Sprva branje Svetega pisma ni bilo enostavno, ker sem hodil v šolo samo tri leta. Poleg tega je bilo moje Sveto pismo napisano v tradicionalni kitajskimi pisavi, a brati sem se naučil samo poenostavljene znake. Vendar sem našel slovar in s težko muko poiskal znak za znakom in tako napredoval skozi Sveto pismo.

Končno sem prebral celo Sveto pismo in začel sem se ga učiti na pamet, poglavje na dan. V osemindvajsetih dneh sem si zapomnil ves Matejev evangelij. Hitro sem se naučil tudi ostale tri evangelije in nato sem se začel učiti na pamet Apostolska dela.

Nekega jutra okrog devetih sem bral *prvo poglavje Apostolskih del* in začel razmišljati o osmi vrstici: *»Toda prejeli boste Svetega Duha, ki bo prišel nad vas in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji in do skrajnih meja sveta.«*

Nisem bil povsem prepričan, kdo je Sveti Duh. Tekel sem vprašat mamo. Vendar mi tudi ona ni znala pojasniti in je enostavno rekla: »Saj sem ti že rekla, da se ne morem spomniti. Zakaj ne moliš in prosiš Boga za Svetega Duha, kakor si prosil za Sveto pismo?« Moja mama je bila nepismena in imela je zelo šibko znanje o Svetem pismu. Iz njega se je naučila le nekaj zgodb, ki jih je slišala od drugih vernikov. To je bil odločilen trenutek v mojem življenju. Silno sem hrepenel po Božji navzočnosti in sedaj sem spoznal, kako

pomembno je poznati pisano Božjo besedo.

Prosil sem Gospoda: »Potrebujem moč Svetega Duha. Pripravljen sem biti tvoja priča.« Po končani molitvi je name prišel Božji duh veselja. Globoko odkritje Božje ljubezni in Njegova navzočnost sta me popolnoma preplavila. Do sedaj nikoli nisem užival v petju, a zdaj so nove pesmi čaščenja kar vrele z mojih ustnic. Pozneje sem jih zapisal in vse do današnjih dni se te pesmi pojejo v kitajskih Hišnih cerkvah.

Začel sem čakati na Božje vodstvo in zgodilo se je nekaj čudovitega. Nekega večera okrog desete ure, preden so moji straži šli v posteljo, sem končal z molitvijo in se na pamet naučil dvanajsto poglavje Apostolskih del. Ko sem legel v posteljo, sem nenadoma začutil, da me je nekdo potrepljal po rami in zaslišal sem glas: »Yun, poslal te bom na zahod in jug, da boš moja priča.«

Mislil sem, da je to rekla moja mama, zato sem skočil iz postelje in šel v sobo svojih staršev in jo vprašal: »Si me klicala? Si me potrepljala po rami?«

Mama mi je odgovorila: »Midva te nisva klicala. Vrne se v posteljo.« Ponovno sem molil in legel v posteljo. Po tridesetih minutah sem ponovno zaslišal glas: »Yun, šel boš na zahod in jug oznanjat evangelij. Oznanjal boš v mojem imenu in boš moja priča.«

Še isti trenutek sem vstal in povedal mami, kaj se mi je zgodilo. Rekla je, naj se vrnem v posteljo in naj ne bom tako vznemirjen. Spet jo je zaskrbelo, da bi izgubil razum!

Pokleknil sem in molil: »Jezus, če mi Ti govoriš, Te poslušam. Če me kličeš, da oznanjam Tvojo veselo novico, sem pripravljen poslušati Tvoj klic.«

Naslednje jutro, okrog četrte ure, sem dobil od Gospoda sanje. Videl sem istega ljubega starčka, ki mi je dal kruh v prejšnjem oznanilu. Ko se mi je približal, me je gledal v oči in rekel: »Yun, šel boš na zahod in jug oznanjat evangelij. Oznanjal boš v Mojem imenu in boš Moja priča.«

V teh sanjah sem videl veliko srečanje, na katerem je bila zbrana množica ljudi. Starec je med njimi izžareval močno avtoriteto. Rekel mi je: »Ti jim boš moja priča.« Počutil sem se nesposobnega. Na tem srečanju je prišla k meni obsedena ženska. Rekel mi je: »Položil boš roke nanjo in v Jezusovem imenu izgnal demona.« V sanjah sem to tudi naredil. Ženska se je borila, kot da je v smrtnih mukah, nato je bila popolnoma osvobojena demonskih sil, ki so jo nadzirale. Vsi ljudje so bili zaprepadeni, saj česa takšnega še niso videli v življenju.

Potem je iz množice prišel mladenič in vprašal: »Ali si ti brat Yun? Naši bratje in sestre se postijo in molijo zate že tri dni. Upamo, da boš prišel k nam in nam oznanil evangelij. Obupno te potrebujemo, pridi v našo vas.«

Mladenič mi je povedal svoje ime, starost in ime vasi. Bil sem ganjen in rekel. »Jutri bom prišel v vašo vas.«

Ob zori sem hitro poklical svoje starše in jim pojasnil, da grem oznanjat evangelij, ker mi je tako ukazal Jezus Kristus. Mati me je vprašala, kam nameravam iti. Rekel sem: »Prejšnjo noč mi je Bog trikrat spregovoril. Rekel mi je: 'Pojdi za zahod in jug in oznanjaj evangelij.' Poslušen bom nebeškemu klicu.«

Vedel sem, da so te sanje od Boga in bil sem popolnoma prepričan, da se bo vse dogajalo natančno tako, kot mi je bilo pokazano. Mami sem rekel: »Ko bom odšel, bo prišel z juga mladenič. Star je štiriindvajset let in oblečen bo v belo majico in sive hlače, zakrpane na obeh kolenih. Kristjani v njegovi vasi molijo in se postijo že tri dni. Želijo, da pridem in jim oznanim evangelij. Današnje jutro sem ga srečal v sanjah in mu obljubil, da bom šel z njim na zahod in jug.«

Mama ni razumela, o čem sem govoril, zato sem ji enostavno rekel: »Mladenič z imenom Yu Jing Chai bo prišel danes v našo hišo. Prosim te, ostani doma in mu zaželi dobrodošlico. Ne pusti, da odide, predno se ne vrnem domov.«

To jutro sem odšel iz svoje rodne vasi in krenil proti zahodu. Ko sem prečkal most, sem srečal starejšega kristjana z imenom Yang. Vprašal me je, kam sem se namenil. Odgovoril sem: »Zjutraj mi je Bog trikrat govoril. Želim oznanjati evangelij na zahodu in jugu.«

Srce brata Yanga je bilo globoko ganjeno. Rekel mi je: »Ravnokar sem se namenil k tebi. Dobil sem nalogo, da te odpeljem na zahod v vas Gao, da boš oznanjal evangelij. Tam so bratje in sestre slišali, kako si molil in dobil nebeško knjigo. Želijo, da prideš in oznanjaš Besedo. Tri dni molimo in se postimo zate. Poslali so me, da te pripeljem.«

Ko smo prispeli, je vsa vas delala na polju, ker je bil čas žetve. Ko jim je brat Yang rekel: »To je človek, za katerega ste molili«, so pustili svoje orodje in pritekli do naju.

Šli smo v hišo. Sedel sem na tla in vsi so se nagnetli okoli mene. Bil sem precej nervozen, ker nikoli prej nisem govoril skupini ljudi. Trideset ali štirideset ljudi je zijalo vame preiskujoč me s pogledi v željnem pričakovanju, da bi slišali Božjo Besedo. Bili so zelo lačni resnice. V vasi Gao je bilo le nekaj kristjanov, večina ljudi pa so bili še vedno neverniki.

Sedel sem s trdno zaprtimi očmi in držal nad glavo Sveto pismo. Naznanil sem: »To je Sveto pismo. Angel Gospodov ga je poslal kot odgovor na moje molitve. Če boste hoteli imeti Sveto pismo, boste morali moliti in iskati Boga tako kot jaz.«

Gledali so me osuplo s široko odprtimi usti. Način, kako je Bog poskrbel za moje Sveto pismo, je med njimi izzvalo veliko zaprepadenost. Želeli so, da jih poučim. V tistem času še nisem vedel, kaj pomeni pridigati. Znal sem samo zrecitirati tista poglavja, ki sem se jih naučil na pamet in tako sem zrecitiral ves Matejev evangelij od prvega do osemindvajsetega poglavja.

Nisem vedel, ali razumejo, kar govorim. Da se ne bi zmedel ali česa pozabil, sem recitiral

hitro, kakor reka teče. Ko sem končal, sem bil napolnjen s Svetim Duhom in sem zapel še nekaj svetopisemskih pesmi, ki se jih nisem nikoli učil.

Ko sem odprl oči, sem videl, da je Božji Duh vse zaobjel. Sveti Duh jih je spomnil njihovih grehov. Vsi so pokleknili na tla in se kesali v solzah, ki so jim tekale po licih. Čeprav mi je bilo komaj šestnajst let, sem ta večer spoznal, da je Božja beseda polna moči. Ko jo oznanjamo ljudem z gorečim srcem, se mnogih dotakne. Na tem srečanju je zahvaljujoč Božji moči na desetine oseb dalo svoja srca Jezusu.

Rotili so me, naj ostanem in jim še berem iz Svetega pisma. Rekel sem jim: »Bog mi je rekel, da moram oditi in da bom Njegova priča.« To jih ni zadovoljilo in me niso pustil. Zato sem ostal in jim zrecitiral še prvih dvajset poglavij Apostolskih del. Obljubil sem jim, da se vrnem v njihovo vas, ko se bom naučil na pamet več poglavij in jih bom zrecitiral.

Ko sem bil pripravljen, da zapustim vas Gao, je k meni prišla mlada ženska in me vprašala: »Praviš, da si se namenil na jug. Kam točno greš?«

Odgovoril sem ji: »Na jugu je človek z imenom Yu Jing Chai. Zjutraj sem mu obljubil, da bom šel z njim v njegovo vas.« Ženska je bila presenečena in me je vprašala, če ga poznam.

Odgovoril sem: »Da, poznam ga.«

Potem me je vprašala: »Kje si ga spoznal?«

Pojasnil sem ji: »Srečal sem ga v sanjah, ki mi jih je zjutraj dal Bog.«

Začela je ihteti in rekla: »Yu Jing Chai je moj brat!«

Bila je prvi vernik v svoji družini. Potem je pripeljala h Gospodu še svojega brata in mamu in čeprav so sedaj živeli v različnih krajih, so skupaj molili in se postili zame tri dni. Samo Gospod je vse lahko tako sestavil. Sveti Duh je delal na čudovit način.

Ljudje iz vasi Gao so se poslovili od mene z ljubeznijo in s solzami v očeh.

Ko sem odšel in se napotil domov, se je zgodilo nekaj neverjetnega. Vas Gao je približno šest kilometrov oddaljena od moje vasi. Steza je večino poti zelo ozka in je zato potrebno previdno hoditi tudi do dve uri. Ker sem predvideval, da me Yu Jing Chai čaka pri meni doma, sem se odločil teči, da me ne bi predolgo čakal.

Ko sem tekkel, sem glasno recitiral stavke iz Svetega pisma in nisem posvečal pozornosti teku. Nenadoma sem se, čeprav tega nisem zaznal, v hipu znašel na začetku svoje rodne vasi! Kar običajno trajala dve uri, se je sedaj zgodilo v le nekaj trenutkih.

To izkušnjo je težko pojasniti, vendar je bila nepozabna. Verujem, da je Bog naredil isti čudež, ko je odnesel Filipa v *Apostolskih delih 8,39–40*: »... je Gospodov Duh vzel Filipa ... Filip pa se je znašel v Ašdonu in spotoma je v vsa mesta prinesel veselo oznanilo, dokler ni prišel v Cezarejo.«

Ko sem prišel domov, je bila moja mama polna radosti. Niti po imenu me ni poklicala,

ampak Samuel. Klicala je: »Samuel, Samuel, mladenič, o katerem si mi včeraj govoril, Yu Jing Chai, je bil tukaj. Bil je oblečen ravno tako, kot si mi rekel.« Vprašal sem jo, kje je Yu Jing, rekla je, da je že odšel. Vzkliknil sem: »Prosil sem te, da poskrbiš, da ne odide!« V sanjah sem mu obljubil, da bom odšel z njim v njegovo vas in oznanjal evangelij.

Moja mati je rekla: »Ne skrbi! Bodi potrpežljiv in mi dopusti, da dokončam. Ko nas je ta mladenič obiskal, sem vedela, da je to mladenič, o katerem si mi govoril zjutraj. Njegovo ime je resnično Yu Jing Chai. Ko sem ga vprašala, če se imenuje Yu, je bil zelo presenečen in je hotel vedeti, od kod poznam njegov priimek. Takrat sem ga vprašala, ali je Yu Jing Chai. Mladenič se je ustrašil in me je začel rotiti, naj mu povem, od kod poznam njegovo ime. Vprašala sem ga, ali si prišel povabit mojega sina, da gre s teboj na jug oznanjat evangelij?«

Brat Yu je bil osupel. Vprašal me je, od kod vse to vem.

Mama je pojasnila: »Bratje in sestre že tri dni molijo in se postijo, da bi jim moj sin prišel oznanjat evangelij. On je že obljubil, da bo šel s teboj. Vendar je zjutraj odšel na zahod in se bo vrnil domov do sončnega zahoda. Prosim te, ali bi sedel in popil kozarec vode.«

Ko je Yu slišal besede moje mame, je bil tako srečen, da je kar tekel domov. Tako se mu je mudilo, da je pozabil svoj slamnati klobuk! Obljubil je, da se bo do sončnega zahoda vrnil pome.

Sonce je ravno zahajalo, ko je Yu Jing Chai stopil na naše dvorišče. Od teka je bil ves preznojen. Izgledal je ravno tako, kot sem ga preteklo noč videl v svojih sanjah. Prijel sem ga za roko in mu rekel: »Ti si brat Yu in ti ter ostala trojica ste danes molili, da pridem k vam. Zjutraj sem te srečal v svojih sanjah. Jezus te ljubi. Šel bom s teboj.«

Objeli smo se in zajokali. Moja mama ni več dvomila v moj zdrav razum. Potem ko je položila roke na naju in naju blagoslovila, sva odšla v temo proti njegovi vasi na jugu. Ko sva prišla, sem ponovno zrecitiral vse svetopisemske verze, ki sem jih poznal.

Tega dne je v naši vasi začel goreti ogenj evangelija. Ni gorel samo na zahodu, temveč tudi na jugu. Pozneje smo se soočili z mnogimi preganjanji in trpljenjem zaradi vere, ampak v teh prvih dneh je bilo vse sladko in čudovito.

Bog je izlil Svojega Duha na mnogo obupanih duš. Kot žejni v puščavi, so se veselo odžejali z vodo Božje besede. Čeprav sem bil samo najstnik, mi je Gospod omogočil, da v prvem letu, odkar sem postal kristjan, pripeljem h Kristusu več kot dva tisoč oseb.

V teh prvih dneh je bilo moje razumevanje 'zahoda in juga' omejeno na področja blizu moje rodne vasi. Postopoma se je z Božjo milostjo to področje širilo, da bi končno obsegalo vso Kitajsko in tudi narode zunaj nje.

Ko sem prvič oznanjal evangelij ljudem iz vasi Gao, me je Bog navdihnil, da sem jim odpel pesmi iz svetopisemskih tekstov. Zapisovali so si jih, da bi si jih zapomnili. Besede ene od pesmi so vzete iz Evangelija po Mateju, ko Jezus govori, če nas nekdo udari po desnem licu, mu nastavimo še levega. Druga pesem nas je učila, kako naj se veselimo, če nas zaradi evangelija preganjajo. Naslednja je govorila, kako nikoli ne smemo biti kot Juda, da bi izdali svojega Gospoda.

Spreobrnitev takšne množice ljudi je pritegnila pozornost oblasti. Vsi kristjani v vasi Gao so bili aretirani in odpeljali so jih na policijsko postajo. Policijski uslužbenci so od njih zahtevali odgovor: »Kdo vam je prinesel ime Jezus? Kako to da vsi verjamete temu praznoverju?«

Verniki so bili preplavljeni z neizrekljivim veseljem. Le to so rekli: »Ne želimo biti kot Juda in ne bomo izdali našega Gospoda Jezusa!«

Policija jih je začela pretepati, vendar so se samo še bolj veselili. Govorili so: »Prosimo vas, gospod, udarite nas še po drugem licu!« Kristjani so se smejali in veselili.

Policisti so se od pretepanja utrudili in končno rekli: »Vi kristjani ste vsi nori!« In po zadnjem opozorilu so jih poslali domov.

ČETRTO POGLAVJE BOG BLAGOSLAVLJA VSO MOJO DRUŽINO

Zahvaljujem se Bogu, ker je rešil vso našo družino.

Moj oče je šel v nebo nekaj let po tem, ko je bil čudežno ozdravljen raka.

Istočasno sem bil žalosten in srečen; žalosten, ker sem tako zgodaj izgubil očeta, srečen, ker ga je Bog rešil. Bog je izkoristil očetovo bolezen, da je našo družino pripeljal v podnožje križa.

Moja mama je bila kot prerokinja Ana. *»Noč in dan je služila Bogu s postom in molitvijo.«*

(Lk 2,37)

Zahvaljujem se Bogu, ne samo za čudovite starše, temveč tudi za krepostno ženo. Sveto pismo pravi: *»Vrlo ženo, kdo jo najde? Visoko presega bisere njena cena. Zaupa ji srce njenega moža, in dobička mu ne manjka. Ona mu izkazuje dobroto in ničesar hudega, vse dni svojega življenja. (Prj 31,10–12)*

Bog mi je s svojo milostjo našel takšno ženo!

Deling se je odločila, da se poroči z menoj zaradi ljubezni in poslušnosti Gospodu. Naši mami sta bili posrednici pri sklenitvi zakona. Njena mama je zelo iskrena in poštena ženska, ki ljubi Boga.

Ko sva se z Deling spoznala, sem ji rekel: »Bog me je izbral za Svojo pričo, da Mu sledim skozi velike težave in da hodim po poti križa. Nimam denarja, oblast me stalno preganja. Ali se želiš poročiti z menoj?«

Deling je odgovorila: »Ne skrbi, nikoli se ti ne bom izneverila. Pridružila se ti bom in skupaj bova služila Gospodu.«

Odšla sva na matični urad. Ko sva odgovorila na nekaj vprašanj, sva na prijavnico zapisala najini imeni. Uslužbenec je zaprosil Deling, da gre ven in tam počaka name, mene je poslal v drugo sobo. Opazil je namreč, da je moje ime na seznamu Službe državne varnosti. Pojavilo se je nekaj policistov in so me aretirali.

To je bil začetek najinega skupnega življenja, vendar se Deling nikoli ni oddaljila od mene, niti nikoli obžalovala poti, na katero jo je Bog poklical. Odločila se je hoditi po poti križa.

Skozi ves najin zakon je bila Deling pod ogromnim pritiskom družine, skupnosti, oblasti in vseh ostalih, a ostala je popolnoma zvesta.

Odločila se je, da me bo podpirala in celo sama izkusila trpljenje v zaporu zaradi Gospoda.

Nisem si mogel želeči boljše soproge in sodelavke!

Nekaj dni po najini poroki sva z ženo odšla z avtobusom na zelo pomembno srečanje vodstva cerkve. Pred avtobusno postajo je stal vodja Urada za verske zadeve iz mojega okrožja. Zagrabil me je za ovratnik in rekel: »Bodi miren. Sedaj ne moreš nikamor. Šel boš s menoj v Službo državne varnosti.« Vzel je tudi torbico moje žene.

Naenkrat me je Gospodov Duh spodbudil, da sem stekel! Deling sem zaklical: »Beži!« in se iztrgal iz uslužbenčeve roke, še preden je dojel, kaj se dogaja. Izpustil je torbico in pohitel za menoj. Tekel je in vpil: »Vohun! Zaustavite vohuna!« Na avtobusni postaji je nastala popolna zmeda. Preskočil sem zid in se neopazno izgubil. To je bil čudež. Ljudje so pozneje govorili, da je zid previsok, da bi ga človek zmogel preskočil.

V tej zmedi je tudi Deling uspelo pobegniti.

Služba državne varnosti je našla torbico moje soproge in v njej naslov, kjer je bilo srečanje. Odšli so tja in aretirali nekaj voditeljev, ki so že bili zbrani.

* * *

DELING: Povedala vam bom, kako sem spoznala Yuna. Ko sem postala kristjanka, smo obiskali neko vas, v kateri je bilo enkrat letno velik krst. Kot novi vernik bi se morala krstiti.

Bil je november in bilo je že zelo hladno. Iz varnostnih razlogov se je krst začel ob polnoči. Predvidevali smo, da Služba državne varnosti ne bi bila pripravljena vstati iz svojih toplih postelj sredi hladne noči, da bi nas aretirala, vendar smo se motili. Prišli so okrog enih zjutraj in aretirali več kot sto kristjanov.

Brat Yun je krstil nove vernike, vključno mene. Služba državne varnosti nam je ukazala, da se postavimo v vrsti, da bi lahko zapisala naša imena in nas identificirala. Tudi Yun je stal v vrsti, a ko je policiji popustila pozornost, je zbežal. Zdelo se je, kot da je Bog policistom zaslepil oči, ker ga enostavno niso videli.

Pred tem sem že nekajkrat videla Yuna, ker so bili ob nedeljah srečanja v njegovi hiši, vendar je ta izkušnja na krstu naredila name trajen vtis. Mislila sem, da je malo nor.

Skladno z našimi običaji sta se za najin zakon povsem dogovorili najini mami. Potem ko je bila moja mama ozdravljena in rešena, je čutila da mora zame najti oznanjevalca, Yun pa je bil edini neoženjeni oznanjevalec v našem kraju! Moja mama je obiskala Yunovo mamo in dogovorili sta se za poroko.

Ta odločitev je mojo mamo veliko stala. Ko je oznanila moji družini, da se bom poročila z oznanjevalcem, so moj oče in moji bratje pobesneli. Za njih je bilo poročiti se za oznanjevalca hujše, kot poročiti se z beračem. Vedeli so, da Jun nima denarja in da moji družini ne bo mogel dati darila ali denarja za nevesto. Poskusili so vse, da bi preprečili zakon, vendar je bila moja mama odločna.

V tistem času so se v našem delu Kitajske tako dogovarjali zakoni. Danes mladi ljudje sami sprejemajo odločitve, s kom se bodo poročili, vendar je kljub temu še vedno mnogo zakonov dogovorjenih.

Moja družina nama celo ni dovolila, da bi se videvala po zaroki, zato se z Yunom nisem smela videvati niti pogovarjati do poroke, četudi sta bili najini vasi oddaljeni samo kilometer in pol. Yunov oče je umrl pred poroko, tako da ga nisem imela priložnosti spoznati.

Ko je prišel dan poroke, sem bila še otrok, stara sem bila komaj osemnajst let. Mama mi

je rekla, da je Yun zelo reven oznanjevalec, vendar se moram poročiti z njim in tako nisem postavljala vprašanj. Pojma nisem imela o tem, kaj je zakon. Niti nisem mogla vedeti, kaj bo prinesla prihodnost. Bila sem samo mlado dekle široko odprtih oči, zelo preprosta in nedolžna.

Pred poroko sva z Yunom šla prijavit poroko k matičarju. Ko sva izpolnila obrazce, sem odšla ven in dolgo čakala. Yuna ni bilo ven. Odločila sem se, da ga ne bom čakala, in odšla.

Pozneje sem šele izvedela, da je uradnik, ko je Yun na prijavnem uradu zapisal svoje ime, spoznal, da ga išče Služba državne varnosti kot ilegalnega oznanjevalca, in tako so ga kar tam aretirali. Vedeli so, da oznanja evangelij po vsej provinci.

To je bil začetek našega skupnega življenja! Zaradi Yunove aretacije je minilo več kot leto dni od najine zaroke do poročnega dne.

Najina poroka je bila sončnega 28. septembra leta 1981. Starešina Fu je vodil obred, ki se je odvijal v Yunovem domu. Postavili so več kot dvajset miz in pri vsaki je sedelo od osem do deset gostov, kar pomeni, da je bilo okrog dvesto gostov. V skladu z našimi običaji je bila poroka pri mladoporočencu in mojim staršem ni bilo dovoljeno prisostvovati. Navzoči so bili moji bratje in sestre in vsa Yunova družina in rodbina.

Spominjam se, da se je pridigalo in da naju je brat Fu blagoslovil, potem sva bila poročena!

V medenem mesecu sva potovala na srečanje v drug kraj. Ena izmed sester je šla z nama. Ko smo prišli pred Nanyang, je voditelj Urada za verske zadeve prepoznal Yuna. Zgrabil je mojega moža za ovratnik.

S sestro sva pohiteli v stranišče in začeli trgati Yunovo Sveto pismo in ostale krščanske knjige, ker sva vedeli, da bi lahko padel v velike težave, če bi odkrili, da so njegove knjige prišle iz tujine.

Oseba je začela kričati vse zločine, ki naj bi jih je Yun domnevno storil, vendar ga je Yun odrinil in pobegnil. Pozneje istega dne smo se zopet našli.

Tri ali štiri mesece po poroki sva bila na srečanju trideset kilometrov od najinega doma. Yuna so aretirali, vendar je uspel iz pripora pobegniti, potem so ga iskali in zato se ni mogel vrniti domov. Bil je na begu in oznanjal evangelij po vsej Kitajski.

Brat Xu nas je spoznal z Zhang Rongliangom in Yun se je pridružil Zhangu; Xu in Zang sta vodila različne mreže Hišnih cerkva. Brat Xu je rekel Yunu: »Pojdi kot predstavnik našega gibanja, spoprijatelji se z ljudmi in bodi blagoslov Zhangovi skupini.«

Ker je bil mož neprestano na begu pred policijo, sem v tistem času težko prenašala vsakodnevne življenjske pritiske. Približno takrat sem zanosila, vendar sem po nekaj mesecih spontano splavila. Izgubila sem majhnega fanta.

Zelo stresno je bilo iti na avtobusno ali železniško postajo in gledati tiralice svojega moža, begunca pred zakonom.

Z Yunom je bilo vsekakor zanimivo biti v zakonu!

Ženski instinkt v meni je pogosto hrepenel po urejenem bivanju in umirjenem družinskem življenju, a preganjanja so to v glavnem onemogočala.

PETO POGLAVJE POT PREGNANSTVA

Bog je mnoge korenito rešil in jih poslal, da pridobijo duše, zato je Cerkev na našem področju začela rasti v milosti in številu. Medtem se je hitro pojavil tudi odpor. Oblast se je prestrašila, ker je veliko ljudi začelo verovati v Kristusa. Pred nami v naši vasi ni bilo nobenega kristjana.

Moja mama je bila prepoznana kot vodja cerkve in zaradi tega jo je oblast preganjala. Na

glavo so ji dali veliko norčavo kapo in jo vodili po ulicah. Prisiljena je bila obiskovati ure 'prevzgoje', ki naj bi ji pomagale, 'da spremeni svoja napačna stališča'.

Ko sem prevzel vodstvo naše cerkve, se je pritisk z moje mame preusmeril name. Oblast jo je pogosto spraševala, kje se nahajam, vendar jo je mama v glavnem ignorirala in se delala, kot da ne razume niti ene same besede. Po določenem času so jo pustili pri miru, ker so mislili, da je izgubila razum.

Zaradi oznanjevanja evangelija so me prvič aretirali, ko sem bil star sedemnajst let. V naslednjih letih so me pogosto aretirali in zasliševali me je Službe državne varnosti.

Namesto da bi nas preganjanje oslabilo, nas je okrepilo. Močnejši kot je bil pritisk, tem več ognja in ljubezni je bilo za širjenje evangelija. Bili smo kot Izraelovi otroci, ko so bili sužnji v Egiptu: *»A čim bolj so ga tlačili, tem bolj se je množilo in tem bolj se je širilo, tako da jih je bila groza pred Izraelovimi sinovi.«* (2Mz 1,12)

Oče je umrl leta 1977. Nekaj časa je bil šibek in ni mogel jesti in končno je pri šestinšestdesetih letih odšel k Bogu. Rak, od katerega ga je Bog ozdravil, se ni nikoli več vrnil!

Pogreb sem doživel zelo čustveno in čeprav sem vedel, da je rešen in v nebesih, mi je strašno manjkalo. Popolnoma je podpiral mojo službo, bil je ponosen name in me opogumljal, naj služim Bogu z vsem svojim srcem.

Pozimi leta 1978 smo prvič začeli krstili ljudi. Edini varen način je bil, da smo naredili luknjo v ledu in nove vernike krstili v ledeni vodi ponoči, ko so policisti spali. V rekah in izvirih južnega Henana smo krstili na stotine ljudi. Včasih je Bog naredil čudež in nihče ni občutil, kako ledena je bila voda. Nekateri so celo pripomnili, da je bila voda topla!

V poznih osemdesetih je množica ljudi vsakodnevno prihajala h Kristusu. Njim je bil predvsem potreben nauk in utrjevanje vere. Čeprav sem bil v zgodnjih dvajsetih, so me imeli za zrelega voditelja in starega kristjana, ker sem se spreobrnil že leta 1974!

Leto 1980 je bilo izjemno leto za cerkev v Henanu. Spominjamo se ga kot leto, v katerem je Bog neprestano delal velike čudeže in nebeške ozdravitve, do mnogih so Jezusove besede prihajale nadnaravno. V tem prečudovitem letu se je opazila ogromna rast cerkve. Pozneje so spreobrnjenci iz leta 1980 postali voditelji Božjih cerkva po vsej Kitajski. Provinca Henan je postala kitajska Galileja, kraj, od koder so izšli mnogi Kristusovi učenci.

Na nekem srečanju, ki je bilo na področju Nanyanga, je stotine ljudi, kristjanov in tudi nevernikov videlo prečudovite ladje, kako plava po morju oblakov nad krajem srečanja. Rezultat znamenja in čudeža je bilo, da se je takrat veliko grešnikov pokesalo svoji grehov in svoja življenja predalo Kristusu.

V vasi Fen Shuiling (kar pomeni Hrib, po katerem teče voda), ravno tako v okrožju Hanyang, je umiral vernik po dolgotrajni bolezni. Njegova družina nikoli ni slišala za

evangelij. Nekega večera se je Jezus prikazal temu človeku in rekel: »Moje ime je Jezus. Prišel sem te rešit.«

Vas Fen Shuiling stoji v odročnem planinskem predelu, ki ga oznanjevalci še niso obiskali. Vas ni imela cerkve ne pastirja, zato sem bil zelo presenečen, ko sem prvič prišel tja in videl, da se je evangelij razširil v mnoge vasi in da je več deset družin posvetilo svoja življenja Kristusu. Sam Jezus jim je oznanjal evangelij! Ti novi verniki so hrepeneli, da bi prejeli nauk iz Božje besede.

V decembru leta 1980, dva tedna pred božičem, se je hudič začel posluževati novih načinov, kako bi nas preizkušal in zavajal. Namesto sile in mučenja je začel uporabljati zvijače in prevare. Vlada je sklicala zbor stodvajsetih verskih predstavnikov iz vse države. Povabili so muslimane, budiste, daoiste in kristjane.

V tistem času o Cerkvi trojne samostojnosti nismo vedeli ničesar. 'Trojna samostojnost' je označevala tri vodilna načela: samoširjenje, samovzdrževanje in samoupravljanje. Večina kristjanov je to imela za imenitno in veselili so se, ko so videli, da vzhaja nov dan, ko bodo kristjani lahko svobodno izpovedovali vero brez spopadov in preganjanja. Na sestanek sem odšel popolnoma odprt za idejo, da se pridružim novi cerkvi, bil sem celo pripravljen postati vodja svojega področja, če bi to bila Božja volja.

Sestanek sta organizirala lokalni Urad za verske zadeve in Služba državne varnosti. Na sestanku so imeli namen izbrati člane odborov in predsedujočega za vsako religijo. Predstojnik verskega urada me je povabil na sestanek, ker sem bi znan kot oznanjevalec evangelija in ker sem imel Sveto pismo.

Več kot devetdeset odstotkov poslancev je želelo, da bi bil predsednik združenja kristjanov, nekateri so me javno očrnili in govorili, da sem lažni pastor, ker nisem nikoli obiskoval teološke fakultete.

Človek z imenom Ho je bil glavni obtoževalec, ker je sam hotel dobiti položaj predsednika. Trdil je, da veruje v Jezusa, že odkar je bil v maternici! Vendar je bilo dobro znano, da se je Ho odrekel Jezusu v času Kulturne revolucije in da je veroval v skrajno liberalno teologijo, ki je v središče postavljala človeka.

V času sestanka je Ho ponosno oznanil, da je primernejši pastor od mene, ker je obiskoval teološko fakulteto in da je študiral tudi v misijonarski šoli pred letom 1949. Prepričal je poslance, da je prava oseba za cerkvene zadeve na našem področju.

Ho je rekel, da bi se morala vlada zoperstaviti meni in mojim sodelavcem, ker smo hodili povsod in ilegalno oznanjali evangelij, ozdravljali bolezni in izganjali hude duhove. Rekel je, da bi nas morali zaustaviti, ker motimo družbeni red in ogrožamo mir in stabilnost.

Na sestanku je Ho jezno kričal name. Molčal sem, kolikor sem mogel, nato sem zaznal, da se v meni prebujata Božji ogenj, kot takrat, ko se je Jezus zoperstavil menjalcem denarja

v templju.

Ko je Ho končal svoj govor, je vodja Službe državne varnosti vstal in zahteval, da nadaljuje govor proti 'lažnim kristjanom kot je Yun'. Vodja si je zadovoljno trl roke in nadaljeval: »Prosim vas, povejte nam vse, kar veste o tem, kako so Yun in njegovi sodelavci motili družbeni red. Priznajte umazanijo svojega krščanstva. Povejte nam, kako lažni pastirji želijo uničiti to državo.«

Ho se je počutil počaščenega, se ponovno dvignil in ponosno oznanil: »Pravi kristjani imamo veliko pritožb o lažnih kristjanih, kot je Yun.«

Bil sem zelo jezen, ker je obrekoval in sramotil Božjo cerkev nevernikom. Nisem se mogel več zadržati. Stopil sem na svoj stol in mu v Jezusovem imenu ukazal, naj molči! Nastal je hrup. Napolnjen s Svetih Duhom sem z mogočnimi besedami od Boga naznanil: »Ta sestanek ni Bogu po volji!« Usmeril sem prst v tiste ljudi, ki so trdili, da verujejo v Jezusa: »Vam sramotnim ljudem, bo sodil Bog. Sveto pismo govori, da verniki in neverniki ne morejo biti pod istim jarmom. Kako sta lahko svetloba in tema skupaj? Božja Cerkev ni v skupnosti z idoli. Gospod in Njegova Cerkev vas bosta obsodila!«

Predno sem končal, so pristopili k meni nekateri bratje in sestre kristjani in me s solzami v očeh vlekli nazaj na stol in me prosili, da končam, predno se znajdem v velikih težavah.

Služba državne varnosti in verski voditelji so bili besni. Dvigni so se na noge in s tolkali udarjali po mizi. Grozili so mi: »Kaj si domišljaš, kdo si, da nam lahko motiš sestanek? Nikoli več ne boš mogel prisostvovati nobenemu sestanku!«

Takoj ko sem slišal te besede, sem vstal in rekel: „Sedaj odhajam! Nikoli več me ne vabite na takšen sestanek!«

Tako me je Gospod vodil, da predam svoje življenje za evangelij na Kitajskem in da delam za rast Hišnih cerkva. Od tega dne mi je bilo popolnoma jasno, da Božje kraljestvo nima ničesar skupnega s politiko. Končni cilj marksističnega nauka je popolna iztrebitev vsakršne religije. Čista Kristusova zaročenka nikoli ne more biti pod kontrolo ateistične vlade, niti je ne morejo voditi ljudje, ki sovražijo Boga!

Resnična Cerkev ni organizacija, ki jo nadzorujejo človeška pravila; je sveta zbirka živih kamnov, kateri je Jezus Kristus vzglavni kamen.

Ko sem odhajal s sestanka, sem se počutil svobodno kot ptica, v moje srce je prišla nova pesem:

*Odkar sem zapustil dom, nosim svoj križ,
za Jezusa tečem do koncev zemlje,
soudeleženec sem trpljenja svojega Gospoda,
evangelij oznanjam solznih oči*

*mnogokrat v vetru in dežju,
solze tečejo po mojih licih,
veliko stvari je obremenilo moje srce,
vendar Jezusova ljubezen me vodi,
Njegova ljubezen in milost me bodrita,
popolnoma me čuvata iz dneva v dan.
Prosil sem: 'Gospod, kam naj grem? Gospod, kaj prinaša prihodnost?'*

Gospod me je takoj spomnil na besedilo iz Jeremije 1,5–8: »Preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poznal; preden si prišel iz materinega krila, sem te posvetil, te postavil za preroka narodom.« Rekel sem: »Oh, vsemogočni Gospod, glej, ne znam govoriti, ker sem še mlad!« A Gospod mi je odvrnil: »Nikar ne reci, sem še mlad! Le pojdi, kamorkoli te pošljem! Govori, karkoli ti ukažem! Nikar se jih ne boj! Saj sem s teboj, da te obvarujem.« Potem je Gospod stegnil svojo roko, se dotaknil mojih ust in mi je rekel: »Glej, Svoje besede polagam v tvoja usta.«

V naslednjih tednih in mesecih me je Bog učil, kako razlikovati med Cerkvijo in Cerkvijo trojne samostojnosti.

Vedeli smo, da je vlada ustanovila domoljubno gibanje Cerkev trojne samostojnosti in dovolila 'odprte, legalne' cerkve z namenom, da nadzira kristjane in propagira svoje ideje znotraj cerkve.

Vernike iz Cerkve trojne samostojnosti doživljamo kot ptice v kletki. Resnica je, da lahko pojejo Gospodu, vendar je njihova okolica pod nadzorom in njihova krila pristrižena. Lahko sicer svobodno pojejo, vendar le v okviru tistega, kar jim je dovoljeno. V Hišnih cerkvah uživamo v svobodi, da lahko letimo, kamor nas Bog vodi in pojemo iz globine svojega srca. Izpuščeni smo iz kletke in nimamo se namena vanjo vrniti!

Znano je, da se ptice v kletkah težko razmnožujejo. To je resnica tudi za vernike, ki so zaprti v ustroju Cerkve trojne samostojnosti. Kristjani iz Hišnih cerkva so radi svobodni, da se lahko potepajo, kamor jih Bog vodi in da oznanjajo evangelij vsem ljudem. Razmnoževanje se odvija z nezadržno hitrostjo!

Danes vemo, da veliko resničnih pristašev Jezusa Kristusa obiskuje vladno cerkev. Osebno poznam mnoge in počasi sem jih začel ceniti. V tem ustroju nimamo problemov z ujetimi pticami, temveč s skorumpiranim vodstvom in s politično silo, ki je izkoriščena, da kontrolira ljudi.

Voditelji so resno omejili, kaj lahko pastirji in člani Cerkve trojne samostojnost delajo. Službe niso dovoljene brez njihove odobritve. Evangelizacija se ne priporoča, vsako vzgajanje in evangeliziranje otrok je strogo prepovedano. Določili so tudi, da se določeni

deli Svetega pisma, na primer drugi Jezusov prihod, ne smejo pridigati. Ravno tako jim ni dovoljeno poučevati o Božjih ozdravitvah ali izganjanju hudih duhov. Cela knjiga Razodetja je prepovedana!

V Hišnih cerkvah enostavno nismo mogli sprejeti takšne kontrole in vmešavanja. Verujemo, da je Jezus glava Cerkve, ne vlada. Popolnoma smo se ločili od Cerkve trojne samostojnosti in se čvrsto dvigujemo nad vsak poskus, da bi nas dali pod kontrolo.

Kot odgovor na naša stališča so oblasti na Kitajskem začele dolgotrajno sezono 'lova na ptice'. Ne prenesejo svobodnih ptic, ki se izmikajo njihovi kontroli. Včasih jim uspe uloviti ptico in jo zapreti za železne rešetke, vendar tudi tam ptica odloži jajca in se razmnoži, ko v zaporu pridobiva veliko duš za Gospoda.

V tem času sem jaz začel svojo kariero 'evangeliziranja na hribu'. To je pomenilo, da smo oznanjevali evangelij in potem bežali iz enega kraja v drugega, ker nas je preganjala policija, ravno tako kot je Jezus rekel svojim učencem: *»Kadar vas bodo preganjati v enem mestu, bežite v drugo.« (Mt 10,23)*

V juliju leta 1981 sem komaj uspel pobegniti, potem ko so me ujeli med vodenjem srečanja, na katerem je bilo sto dvajset vernikov. Ko so me peljali na postajo, se je guma na avtomobilu predrila in uspel sem pobegniti v noč. Ležal sem na mokri zemlji in zavpil Bogu: *»Zakaj se tako obnašaš do nas? Zakaj nas ne moreš zaščititi?«*

Sveti Duh me je spomnil na dvoje mest v Svetem pismu: *»Saj ste bili vendar na to pot poklicani. Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah.« (1Pt 2,21)*

»Dal vam je Vsemogočni kruh stiske in vodo nadloge. Ne bo se več skrival tvoj učitelj, ampak tvoje oči bodo videle tvojega učitelja. Tvoja ušesa bodo slišala za teboj klic: 'To je pot, po njej hodite!', če krenete na levo ali desno.« (Iz 30,20–21)

Gospod me je ponovno spomnil na klic, da oznanjam evangelij na zahodu in jugu. Dovolj mi je Božja milost, Njegova pota so nad našimi potmi. Moram se predati Bogu in sprejeti vse, kar dopušča, da se zgodi. Včasih živimo v času miru, včasih v času borbe in preganjanja. Vendar je eno in drugo od Gospoda, da nas oblikuje v posode, kakršne nas želi imeti.

V tistem času večina naših sodelavcev ni mogla domov, ker jih je iskala policija. Če bi se vrnili, bi jih takoj aretirali. Zaradi tega so bežali v različna okrožja in mesta in oznanjali evangelij.

Celo moja žena se ni mogla vrniti domov. Policija je prišla v naš dom in zaplenila vso našo lastnino. Naša služba je postala nočna služba. Sestajali smo se ponoči in spali podnevi in tako zmanjšali možnost, da bi nas opazili.

Primer, ki nam ga je zapustila zgodnja cerkev, nas je opogumljal. Spoznali smo, da to,

kar se nam dogaja, ni nekaj novega. Množica vernikov je stoletja prenašala podobne preizkušnje, a so vseeno potrpežljivo zdržali do konca.

Božja beseda je tešila in krepila njihova srca. »*Spomnim se prejšnjih dni. Komaj ste bili razsvetljeni, ste že v trpljenju prestali velik boj. Eni ste bili izpostavljeni sramotenju in stiskam, drugi ste bili tovariši tistih, ki jih je to zadelo. Tudi do vklenjenih ste imeli sočutje. Z veseljem ste prenesli, da so vam pobrali imetje, ker ste vedeli, da imate boljšo in neminljivo posest.*« (Heb 10,32–34)

Evangelij se je stoletja bojeval, da bi zavzel oporišče v trdosrčni Kitajski. Naša tla so bila preveč kamnita, da bi sprejele korenine evangelija, vendar je Bog uresničil svoje namene in ustanovil svojo Cerkev. Trpljenje, preganjanja in aretacije so bili vzrok, da se je evangelij bliskovito širil po Kitajski. Če bi bilo naše življenje udobnejše, bi verjetno ostali v rojstnih vaseh. Vendar se je zaradi tega, ker smo stalno morali bežati v nova mesta, evangelij širil, kjer ga prej ni bilo.

Služba državne varnosti je izobesila nalog za mojo aretacijo. Obtožen sem bil 'motenja družbenega reda'. Oglasne table na avtobusnih in železniških postajah in na stotinah telegrafskih drogov ter razni zidovi so bili polepljeni z našimi fotografijami, pod katerimi je pisalo 'išče se'. Služba državne varnosti je postavile policiste v civilu na vsa javna mesta.

Takrat so me večkrat zasledovali, a mi je Gospod dovolil, da sem se vsakič izognil aretaciji in zbežal.

Ob neki priložnosti smo imeli veliko srečanje v hlevu na oddaljeni kmetiji. Sveti Duh je bil močno navzoč in verniki niso mogli drugega, kot ostati budni in slaviti Boga vso noč. Sam sem potreboval vsaj eno noč spanja. Odločil sem se, da bom legel na bližnjem koruznem polju, ker je bilo petje v hlevu preglasno.

Ko je Služba državne varnosti prišla in začela z aretacijo ostalih voditeljev, sem trdno spal. Strpali so jih v avtomobile in odpeljali na policijsko postajo na zasliševanje. Nekako so vedeli, da sem oznanjal in močno so si želeli, da bi me našli. Rečeno jim je bilo, da nekje spim, vendar nihče ni vedel, da sem na njivi.

Policisti so preiskali vse sobe in zgradbe, vendar me niso mogli najti. Potem so dobili idejo, da bi lahko odkrili moj položaj v nočni tišini, če bi izključili glasni dizelski generator. Hitro so zaslišali glas, ki je prihajal s koruznega polja. Glasno sem smrčal! Zbudili so me policijski škornji s kovinskimi kapicami. Ker sem spal in nisem bil v hlevu, oblast ni mogla dokazati, da sem bil na srečanju in so me morali izpustiti!

Ti dogodki so bili prvi v nizu mnogih preizkušenj in trpljenja, ki bodo sledili v prihajajočih letih. Gospod nas je učil, kako hoditi po poti preganjanja.

DELING: V zgodnjih osemdesetih nihče izmed nas ni imel Svetega pisma. Stotine članov cerkve smo imeli samo en izvod Nove zaveze. Nekoliko kasneje smo začelo dobivati Sveta pisma, kar je bil rezultat operacije Biser, ko so tuji kristjani z ladjo pogumno prinesli na Kitajsko milijon Svetih pisem. Bila so popolnoma mokra in morali smo jih sušiti na soncu in ločevati liste, vendar nam ni bilo hudo. Ti darovi so bili dragocenejši od zlata!

V času, ko se je Yun zoperstavil cerkvi kontrolirani s strani vlade, sem dobila razodetje od Gospoda. V tem razodetju sem videla samo sebe, kako se približujem zrcalu, ki je bilo na zidu. Ko sem se pogledala, sem na svoji glavi videla Sveta pisma.

V razodetju sem odkrila, da lahko letim kot ptica. Tako svobodna sem bila! Spustila sem se na zid, Sveti pismi sta še vedno bili na moji glavi. Ko sem stala na zidu, je velika množica zlih moških in žensk začelo sikati proti meni in me obmetavati z blatom. Hoteli so me požreti, vendar sem lahko v duhu odletela v trenutku, ko je bilo potrebno.

Gospod mi je pokazal, da bo takšno življenje, ki ga bom izkusila s svojim možem. V duhu bova svobodna, a po drugi strani bova imela veliko sovražnikov, ki naju bodo preganjali in hoteli uničiti. Lahko bova letela v duhu, kadar si bova zaželela, vendar vsakič, ko se bova spustila, bova izkusila takšno življenje.

To je bilo jasno odkritje o mojem prihodnjem življenju. Takrat nisem razumela razodetja, vendar kakor so leta minevala, sem videla, da se je dogajalo ravno to, kar mi je pokazal Gospod.

ŠESTO POGLAVJE »PETROV BOG JE TUDI TVOJ BOG.«

Leta 1983 je val zločinov preplaval Kitajsko; dogajali so se umori, ugrabitve, izsiljevanja in prostitucija. Vlada je videla, da izgublja nadzor in začela je s kampanjo proti kriminalu. Na stotine zločincev je bilo javno pogubljenih.

Na žalost je vlada tudi Hišne cerkve smatrala za nezakonite, ker se niso hotele registrirati

v Cerkev trojne samostojnosti, zato smo postali tarča kampanje. Oblast in Cerkev trojne samostojnosti sta neregistrirane kristjane označili kot 'duhovne onesnaževalce'. Na stotine voditeljev hišnih Cerkva je bilo aretiranih in poslanih v delovna taborišča. V Henanu je bilo zaradi vere v Kristusa ubitih veliko vernikov.

V času omenjenega vala strašnih preganjanj je brat Xu z menoj podelil nekaj pomembnih misli. Rekel mi je: »Potrebno je pazljivo proučiti prihodnost kitajskih Hišnih cerkva. Zvesti moramo biti v majhnih stvareh in verovati v velike Božje stvari. Učiti se moramo, kar nas Bog želi naučiti iz Svoje Besede, življenja, naših izkušenj in našega trpljenja. Začeti bi morali moliti in čakati na Božjo milost in razodetje. Ustanovimo centre za vzgojo in ponesimo evangelij v vse dele naše države. Bolje moramo biti pripravljeni, da bi lahko opremili čete za vzpostavitev Božjega kraljestva.«

Brat Xu je napisal knjižico Postavitev kitajskim Hišnih cerkva. V knjižici je navedel sedem glavnih svetopisemskih principov, na katere bi se morali osredotočiti v našem delovanju. Zahvaljeval sem se Bogu, ker smo imeli sedaj jasnejši načrt za napredovanje kitajskih Hišnih cerkva. Vse do takrat namreč nismo imeli načrta za evangelizacijo Kitajske. Od leta 1983 in vse do sedaj se je evangelij razširil in na tisoče delavcev je bilo poslanih na strateško nedostopna področja.

Zaradi poslušnosti vodstvu Svetega Duha, smo usmerili pozornost na provinco Shaanxi, v kateri je bilo do sedaj zelo malo pričevanja evangelija. Obstajalo je le nekaj vaških cerkva, katerim je bil zelo potreben čvrst nauk in opogumljanje. V Shaanxiju se nahaja Xian, prejšnje glavno mesto Kitajske. Provinca je imela sloves, da je mnogo bolj odporna na evangelij od drugih kitajski provinc.

Ko sem se vključil v molitveni sestanek v Henanu, so mi voditelji rekli, da so prejeli pismo od cerkve iz Shaanxija, v katerem nas rotijo, naj pošljemo delavce, ki jih bodo poučili, kako se vzpostavi nova cerkev. Rekli so mi: »Že nekaj dni molimo in se postimo v zvezi z njihovimi zahtevami. Brat Yun, verujemo, da Bog želi, da greš na zahod, v Shaanxi. Želimo, da takoj vzameš s seboj tudi naši sodelavki. Čeprav naši sestre nimata izkušenj v oznanjevanju, jih lahko spotoma podučiš. Obe sta bojevnici evangelija, z vsem srcem predani reševanju duš.«

Še predno smo zvečer odšli proti Shaanxiju, smo prosili Boga, da pripravi srca ljudi, da bi sprejeli Njegovo besedo. Ko sem molil, se je moja duša stresla od strašnega videnja, ki sem ga dobil. Ostali so mi rekli, da sem jih prestrašil, ko sem začel kričati: »Aleluja! Jezusova kri te je premagala!«

Vsi so prenehali moliti, da bi me vprašali, kaj se dogaja. Rekel sem: »Imel sem strašno videnje. Črni, odvrtni stvor strašnega in iznakaženega obraza je prišel pome. Pritisnil me je ob tla in mi sedel na trebuh, da nisem mogel vstati. Z eno roko me je zgrabil za vrat in

poskušal zadaviti. Z drugo roko je privlekel jeklene klešče za živo mejo in me hotel z njimi utišati. Komaj sem lahko dihal. Z vso močjo sem zaril prste temu hudemu stvoru v oči. Stvor je padel na tla, mene pa so angeli odnesli na varno. Zakričal sem: 'Aleluja! Jezusova kri te je premagala!''«

Ko sem jim povedal, kaj sem videl, smo skupaj molili in blagrovali Gospodov večer. Zaupali smo se Bogu v skrb. Z mladima sestrama sem prišel v okrožje Shangnan v provinci Shaanxi. Shangnan je bilo izolirano planinsko področje na skrajnem jugozahodu province. Večina tamkajšnjih revnih ljudi nikoli ni videla tujcev.

Lokalni verniki so bili obveščeni o našem prihodu in hitro so organizirali srečanja za naslednje tri dni. Zbrali so se tudi voditelji iz okrožij. Na prvem srečanju sem govoril o zgodovini križa skozi cerkveno zgodovino in poslanstvo. Drugi dan okoli enajste ure sem izgubil glas. Verniki so predlagali, naj se spočijem in naj namesto mene govorita moji sodelavki. Prosim sem sestro Juan, naj pridiga o odrešitvi po križu.

Nobena prej ni govorila javnosti. Nikoli prej nista stali pred množico ljudi! Sestra Juan je bila tako živčna, da je padla na kolena in začela jokati. Njeno Sveto pismo je padlo na tla. Vsi so sočustvovali in zanjo molili.

Odpeljali so me v sobo, kjer sem se lahko odpočil. Ležal sem in premišljeval o sporočilu, ki sem ga oznanil tistega jutra.

Nenadoma sem zaslišal glasen zvok! Nekaj policajev iz Službe državne varnosti je podrlo vrata moje sobe. Zgrabili so me in potisnili ob posteljo. Eden izmed policistov se je usedel name in me tlačil z vso svojo težo. Z eno roko me je držal za grlo, z drugo je iz žepa potegnil izkaznico. Vpil je: »Sem iz Službe državne varnosti. Od kod si?«

Tisti trenutek sem se spomnil videnja o strašne stvoru. Druga policista sta zvekla vrv in mi čvrsto zvezala roke na hrbtu in nato sta mi prevezala še hrbet, prsi in pas. Policist je opazil rdeč lesen križ na zidu, na katerem je na vodoravnem delu pisalo: *Ker je Bog svet tako ljubil*. Na levi in desni je pisalo: *On je visel na križu* in *Nase je vzel naše grehe*.

Policisti so to prebrali in se začeli smejati. Sneli so križ z zidu in ga privezali z vrvjo na moj hrbet. Potem so me začeli divjaško pretepati. Udarci so padali po mojih nogah, rokah, prsih in rebrih.

Prišel je lastnik hiše, pokleknil pred policiste in prosil, naj me spustijo. Rekel je: »To je dober človek. Nič slabega ni storil. Prosim vas, aretirajte mene namesto njega.«

Policisti so ga zbrkali z nogami in vrgli iz sobe ter kričali: »Ti nikoli ne moreš plačati za dolg tega človeka!«

Prvič v življenju sem imel čast dobesedno nositi Kristusov križ na svojem telesu! Policisti so me zmagoslavno odpeljali v shangnansko občino, vsega krvavega in v modricah. Spomnil sem se verza: »*Občutek imam namreč, da je Bog nas apostole postavil na zadnje*

mesto, kakor da smo obsojeni na smrt.» (1Kor 4,9)

Ko so me meščani videli zavezanega z vrvjo in kako nosim velik rdeč križ, so začeli govoriti, da je prišel Jezus iz Hanana. Veliko se jih je zbralo, da bi videli neobičajen prizor.

Ko so me vodili po ulicah, je pred menoj počasi vozil policijski avto. Po zvočnikih so lahko slišali: »Ta človek je prišel iz Henana, da bi oznanjal Jezusa. Resno je ogrozil mir. Zmedel je ljudi. Danes ga je ujela Služba državne varnosti in strogo bo kaznovan.«

Prisilili so me, da sem pokleknil v blato, potem so me policisti s pestmi topli po prsih in obrazu in s težkimi čevlji po hrbtu. Moj obraz je bil prekrit s krvjo. Bolečina je bila neznosna; ležal sem na zemlji in skoraj izgubil zavest.

Dvignili so me in ponovno prisilili, da sem se opotekal še po eni ulici. Bili so odločni v svoji nameri, da bom služil kot primer čim večjemu številu ljudi.

Dvignil sem glavo in videl poglede ljudi v množici. Nekateri so me pomilovali in jokali. Ko sem to videl, se je moja vera utrdila in ob prvi priložnosti sem rekel ženski: »Prosim vas, ne bodite žalostni zaradi mene. Rajši jokajte za izgubljenimi dušami v našem narodu.«

Ko so gledalci slišali moj glas, so začeli še glasneje jokati. Policija me je pol dneva vodila in razkazovala po ulicah. Ko se je znočilo, so me odpeljali na dvorišče policijske postaje.

Niso me odvezali, a s hrbta so mi sneli lesen križ. Zaklenili so me v veliko sobo za zaslišanje. Opazil sem, da so vrata železna in da imajo okna rešetke.

V prostor so prišli policisti hudobnih pogledov. Resno so me izpraševali. Gospod je tedaj spregovoril mojemu srcu: »Na skritem mestu te bo tvoj Oče zaščitil.«

Policisti so zatulili name: »Od kod točno prihajaš?«

Odgovoril sem: „Iz Henana.“

Takrat sem se spomnil, da sem v Henanu na tiralici. Nisem jim hotel povedati imena svojega okrožja niti rojstnega kraja, ker bi s tem lahko spravil vernike v težave. Zato sem zaprl usta in se odločil, da ne bom več odgovoril na nobeno vprašanje.

Čutil sem, da Bog želi, da se delam norega, ravno tako kot je to naredil David v Svetem pismu. Legel sem na tla in se delal norega. Zavijal sem z očmi in pljuval kot norec. Izgovoril nisem besede. Policisti Službe državne varnosti so se ustrašili in bili prepričani, da sem nor.

Zbralo se je tudi mnogo opazovalcev, ki so gledali skozi okna policijske postaje.

Eden izmed policistov je odšel v drugo sobo in poklical Henan, da bi od tamkajšnjih oblasti poskušal izvedeti, kdo sem. Ostali zasliševalci so odšli za njim, da bi slišali, kaj bodo povedali. Pustili so me samega in zaprli vrata. Še vedno sem bil trdno privezan in nisem imel možnosti, da bi pobegnil. Gledalci so usmerili pozornost na telefonski razgovor in se nagnetli pred okno sobe, v kateri je bil telefon. V tem trenutku, ko me ni nihče več gledal, je Sveti Duh spregovoril mojemu srcu: »Petrov Bog je tudi tvoj Bog.«

Spomnil sem se, kako so angeli odprli vrata zapora, da bi Peter lahko pobegnil. *»Mar niso vsi duhovi, ki služijo, poslani, da strežejo tistim, ki bodo dediči odrešenja?« (Heb 1,14)*

Vrv, s katero so bile zvezane moje roke, je naenkrat sama od sebe počila! Nisem je premaknil, pustil sem jo zrahljano na rokah. Odločil sem se pobegniti, če bi me ujeli, bi jim rekel, da sem šel na stranišče. Ker so bile moje roke še vedno na hrbtu, sem z usti pritisnil kljuko in odšel iz sobe! V tem trenutku mi je Bog dal vero in pogum. Spomnil sem se, da me ščiti kri Jezusa Kristusa. Odšel sem med opazovalci na dvorišču. Nihče me ni zaustavil niti rekel besede! Bilo je tako, kot da jim je Bog zalepil oči, da me niso prepoznali.

Šel sem prek dvorišča do zgradbe s stranišči v severnem delu kompleksa, kar je približno devet metrov od sobe za zaslišanje. Snel sem vrvi, kakor hitro sem mogel. Roke, dlani in ramena so bile omrtvičene od dolgotrajne zvezanosti.

Ker je bil glavni vhod zaklenjen, je bil ednini izhod iz kompleksa preskočiti dva in pol metra visok zid. Na vrhu zidu so bili vzdani ostri kosi stekla. Nekaj časa sem stal, strmел v zid in prosil Gospoda, da mi ozdravi roke in telo.

Odločil sem se, da poskusim preskočiti zid. Nisem imel druge izbire. Bil sem v zanki in vsak trenutek bi lahko prišel policist in me aretiral. To, kar se je potem zgodilo, je gledano s človeške perspektive popolnoma nemogoče, vendar mi je Bog priča, da je to, kar vam bom sedaj povedal, resnica.

Najprej sem se povzpел na zid, visoko koliko sem mogel. Potem sem pogledal preko zidu in videl, da se na drugi strani nahaja odprta septična jama široka približno tri metre.

Ko sem tako čvrsto visel na zidu sem naenkrat začutil, da me je nekdo dvignil in vrgel preko! Skočil sem daleč, da sem preskočil tudi jamo. Tedaj mi je prišla v spomin vrstica iz Svetega pisma: *»Kajti s teboj se zaletim v sovražno krdelo, s svojim Bogom preskočim zidovje.« (2Sam 22,30)*

Petrov Bog mi je čudežno pomagal, da preskočim zid in uidem! Verjamem, da ja bil angel iz videnja tisti, ki mi je pomagal, da sem se dvignil.

V gorah je že padel mrak. Tekel sem na slepo skozi gozdove in preko planin. Nisem vedel, kam grem, vendar sem se želel čim bolj oddaljiti od policijske postaje.

Ko sem bežal poln hvaležnosti v srcu, sem Gospodu govoril *psalme*: *»Vzhaja kakor luč v temi pravičnim, milostljiv in usmiljen in pravičen (...), zakaj na veke ne bo omahnil, pravični človek ostane v večnem spominu. Ni se mu bati slabih vesti, njegovo srce je trdno, upa v Gospoda. Njegovo srce je stanovitno, ne boji se, dokler uničenih ne vidi svojih nasprotnikov.« (Ps 112,4,6-8)*

Ko sem tekel, mi je velikokrat spodrsnilo, vendar me je Bog vodil s svojo obilno milostjo. Po nekaj urah sem pretekel planini in reko. Naenkrat sem v temi zaslišal, kako nekdo vpije:

»Brat Yun, kam greš?«

K meni je prišel človek in me vprašal: »Brat Yun, zakaj tako izgledaš?« Videl je kri in modrice na mojih rokah in vzkliknil: »Kaj se ti je zgodilo?«

Bilo je blizu polnoči. Nisem mogel vedeti, kdo je in zato sem ga vprašal: »Ali veruješ v Jezusa ? Ali me poznaš?«

Človek je odgovoril: »Včeraj in zjutraj sem bil na tvojem srečanju, danes popoldne, ko si izgubil glas, sem se vrnil na kmetijo, ker sem imel delo.«

Ničesar ni slišal o aretaciji. Bog mu je v svoji previdnosti omogočil, da odide s srečanja nekaj minut pred prihodom Službe državne varnosti. Bil je spoštovan kmet, ki je vsak dan opravil veliko dela. Ponoči je delal na polju, ker je poskušal nadomestiti čas, ki ga je izgubil, ko je bil na srečanjih.

Rekel sem mu: »Službe državne varnosti me je danes popoldne aretirala, a Bog me je čudežno rešil iz njihovih rok. Pomagal mi je, da sem pobegnil čez zid policijske postaje. Kje se nahajam? Ali mi lahko pomagaš?«

Dragi brat je rekel: »Pojdi z menoj v hišo in se preobleci.«

»Ne!« sem ugovarjal. »Nimam časa. Najvažnejše je, da me odpelješ, da vidim svoje sodelavce in svoje cerkvene voditelje.«

Kmetija brata je bila zelo oddaljena od kraja srečanja. Takoj je izpustil stvari, ki jih je nosil, in me odpeljal po ozki poti, dokler nisva končno prišla do kraja, kjer so me prejšnje popolne aretirali. Ko sva prišla, sva zaslišala ljudi, ki so glasno molili. Glasno so zame prosili Boga, naj posreduje za mojo osvoboditev iz zapora. Ko so me zagledali, so komaj lahko verjeli svojim očem! Bili so očarani, ker me je Bog rešil iz rok hudobnih ljudi. Preoblekli so me v suha oblačila, oprali modrice in z veliko ljubeznijo očistili kri z obraza in rok.

Potem sem opogumil vernike iz Shaanxija. Molil sem zanje in jih izročil v roke Božje milosti. Podučil sem jih, da *»moramo iti skozi veliko stisko, da pridemo v Božje kraljestvo.« (Apd 14,22)*

Polni zaupanja so rekli: »Šli bomo naprej v pokorščini besed iz Svetega pisma.«

Vsi so jokali.

Po končani molitvi smo zapustili mesto pred zoro in se odpeljali z avtomobilom na drugo lokacijo. Osramočena oblast me je povsod iskala, vendar me ni mogla najti. Čez nekaj dni smo se vrnil v Henan.

Naše potovanje na zahod je bilo potovanje solz in prečudovite zaščite pred roko hudobnih ljudi. Popolnoma smo bili odvisni od Božje milosti, ki se je izlila kot odgovor na goreče molitve bratov in sester.

Ko sem prišel v Henan, sem se srečal z bratom Xujem, bratom Fujem in s svojo drago

ženo. Ko sem jih zagledal, sem citiral Sveto pismo: *»Nočemo namreč bratje, da vi ne bi vedeli za našo stisko, ki nas je zadela v Aziji. Čez mero in čez naše moči nas je potrla, tako da smo obupali celo nad življenjem. Da, sami sebi smo že izrekli smrtno obsodbo, tako da nismo več zaupali vase, ampak v Boga, ki obuja mrtve.« (2 Kor 1,8–9)*

Brat Fu je bil vznemirjen, ker me je videl. Rekel je: »Pred nekaj dnevi je tvoja žena imela videnje na molitvenem srečanju. Neki glas ji je rekel: 'Yun je v Shaanxiju aretiran. Samo velik čudež ga lahko reši.'«

To smo povedali cerkvi in vsi so takoj začeli s postom in molitvijo zate.«

Ko sem slišal te besede, so mi pritekale solze hvaležnosti za Božjo ljubezen in milost.

* * *

Dovolite, da vam povem, kaj se je zgodilo z mladima ženskama, ki sta šli z menoj v Shaanxi. Sestra Juan je bila tako nervozna, da se je zlomila in začela jokati, ko sem jo prvič prosil, da bi oznanjala na srečanju.

V srcih sester je Bog naredil čudovite stvari. Odločili sta se ostati neporočeni, da bi se lahko v popolnosti posvetili delu za Gospoda. Danes je sestra Juan ena izmed glavnih vodij mreže Hišnih cerkva Novorojenih. Hrabra je kot lev, polna vere in poguma!

* * *

DELING: V tem času je naše življenje postajalo vedno bolj neurejeno. Del mene je hrepenel po trdnem družinskem življenjem in po vsakdanjiku z možem, ki bi bil ob meni doma.

Ko sva naredila čvrsto zavezo, da bova sledila Jezusu ne glede na ceno, sploh nisva vedela, kaj vse bo to vključevalo. Leto 1983 je bilo grozno, kar se tiče preganjanja na Kitajskem. Na stotine voditeljev Hišnih cerkva so živalsko preganjali in poslali v zapor. Bili smo prisiljeni bežati pred oblastjo. Čas je bil za vse zelo napet in stresen.

V tem obdobju je moj soproj potoval v provinco Shaanxi oznanjat evangelij na področje, kamor prej nismo pošiljali delavcev. Nekaj dni za tem, ko je Yun odšel, mi je Gospod spregovoril skozi videnje in rekel, da je Yun aretiran, vendar da mu bo On pomagal, da bo pobegnil.

To videnje me je zelo opogumilo. Spoznala sem, da ima Bog vse pod nadzorom. Telefona

nismo imeli in nismo mogli medsebojno komunicirati, vendar je Bog komuniciral za nas!

Bila sem zelo srečna in začutila sem ogromno olajšanje, ko sem ponovno zagledala obraz svojega moža! Izgledal je slabo. Bil je pretepen po glavi in na temenu je imel populjene lase. Celo telo je imel prekrito z modricami, vendar je bil na varnem. Ko smo slišali, kaj se je zgodilo in kako mu je Gospodar Gospodarjev čudežno pomagal, da je lahko pobegnil, smo bili silno hvaležni in polni slave za Jezusa.

Ta izkušnja mi je pomagala, da sem bila prepričana, da je vse, kar bo Yun moral prestati, po Božjem načrtu in da je vedno v Njegovih rokah.

SEDMO POGLAVJE BOG ŽELI VSE MOJE SRCE

Več mesecev smo živeli kot preganjane živali, ne da bi vedeli, kje bomo naslednjo noč spali ali kdaj nas bo oblast aretirala.

Vlada in Cerkev trojne samostojnosti sta slepili mnoge kristjane po vsem svetu, ko so trdili, da na Kitajskem obstaja svoboda veroizpovedi in svoboda, da ljudje izberejo, kar želijo. Predrzo trdijo, da kristjani zaradi svoje vere niso več preganjeni.

A moja osebna izkušnja, kot tudi izkušnja tisoče drugih vernikov iz Hišnih cerkva, dokazujejo ravno nasprotno. Ob neki priložnosti, ko sem bil aretiran, so mi dovolili, da izbiram med električno palico in bičanjem. Posmehovali so se mi in govorili: »To je tvoja svobodna izbira.«

Na Kitajskem obstaja svobodna izbira samo, če si pripravljen delati, govoriti, živeti in opravljati bogoslužje točno tako, kot narekuje oblast. Vsakdo, kdor želi živeti pobožno in izpolnjevati, kar je učil Jezus, bo hitro izvedel, koliko resnice je v omenjeni svobodi.

Ko so me pretepli v Shaanxiju, sem še več tednov krvavel iz ust. V času mojega okrevanja je cerkev odločila, da me bo poslala na jug v provinco Hubei.

Na potovanju smo doživeli veliko čudežev. V moči Svetega Duha se je zgodilo mnogo ozdravitev.

Zaradi silnih naporov oblasti, da bi me ujela, je sodelavce zaskrbelo za mojo varnost, zato so me premestili v severni Hubei.

Spali smo v votlinah in peš bežali iz enega mesta v drugega. Obleka se nam je strgala in bili smo vsi razmršeni. Ljudje so nas gledali z gnusom in nas imeli za »... smeti sveta, kakor odpadki ...« (1Kor 4,13)

V severnem delu province Hubei sem preživel veliko časa. Zgodilo se je mnogo čudežev in evangelij se je širil k tisočim ljudem. To je pritegnilo pozornost Službe državne varnosti in vlada je bila hitro v stanju pripravljenosti v vsem obmejnem področju Henan in Hubei.

Nevihta preganjanja se je hitro usula na nas.

Ulice vsakega mesta so bile oblepljene s plakati, na katerih je pisalo, da bodo ilegalne Hišne cerkve uničene in da bodo voditelje aretirali. Po vaseh so se tresli zvočniki z obvestili, da so pastirji iz Henana nezakoniti in da bodo aretirani.

Objavili so to tudi na radiu in opozarjali ljudi, naj nas ne poslušajo in naj obvestijo oblast, če bi vedeli, kje se nahajamo.

Srečanje smo imeli v hiši brata zunaj mesta Heping v severnem Hubeju. Pihal je mrzel veter iz Sibirije, temperatura je padla globoko pod nič stopinj Celzija.

Do nas je prišla novica, da so tega jutra brata Enshena obsodili na zaporno kazen. Situacija je bila zelo napeta, tveganje veliko, da so celo naši gostitelji kristjani sklenili, da nas ne morejo sprejeti, da bi pri njih prenočili. Vedeli so, da bi lahko končali v zaporu za mnogo let, če bi nas ujeli pri njih. Mati gostiteljev je pokleknila in nas rotila, naj odidemo.

Govoril sem z njo in jo zaprosil: »Tukaj smo tujci, ki jih preganja policija. Ali nam lahko podarite vsaj staro odejo, da bomo lažje preživelili noč zunaj na vlagi in mrazu?« Odgovorila je: »Če vas ujamejo in bodo videli, da je odeja iz naše hiše, bomo v velikih težavah.«

Na koncu smo brez upanja in brez odeje zapustili hišo.

Hodili smo v temi in se tresli, bili smo lačni, prezebljeni in mokri. Pojavilo se je nekaj psov, ki so lajali na nas s prizvokom posmehovanja. Bilo je tako temno, da nismo videli prsta pred nosom.

Naši bratje so nas zavrgli.

To je bila pot, ki jo je Bog izbral, da nas uči, da bi vedno stremeli k Njemu in se za zaščito in skrb zanašali samo Nanj. V solzah smo vzdihovali Bogu.

Bičal nas je leden veter. Z Zhangom Rongliangom in ostalimi sodelavci smo hodili in hodili in se tako skušali ogreti. Peli smo skozi stisnjene zobe. Potem ko smo nekaj časa tavalili, smo na polju naleteli na kopico sena. Skopali smo luknjo v slami, da bi pobegnili pred ledenim vetrom, vendar je bilo prostora samo za eno osebo. Sestra je zlezla v kopico. Z bratom Zhangom sva nadaljevala s hojo v temi. Poskušala sva se ogreti, da sva okrog najinih teles zavila staro raztrgano vrečo.

Tekla sva dva kilometra, dokler nisva naletela na velik ribnik. Celo noč je Služba državne

varnosti preiskovala vas, a midva sva čepela v grmovju poleg ribnika. Po polnoči je temperatura padla še nižje. Veter je še vedno močno pihal in začelo je deževati. Ledene kaplje so naju prebadale kot žebelj vse do kosti. Zobje so nama šklepetali in prazna želodca sta se zavijala. Z bratom Zhangom sva se stisnila drug k drugemu, da bi se ogrela.

Pokleknila sva na zid ribnika in molila: »O Bog, zaradi dragocene krvi, ki si jo prelil na križu, bodi milostljiv do naše države. Prosiva te, razpodi temne oblake nad Kitajsko.«

Okrog štirih zjutraj sem se počutil tako brez poguma, da sem odšel do zidu in zavpil Gospodu. Naenkrat sem na tistem mrazu dobil od Gospoda jasno videnje.

Nebo je bilo napolnjeno s temo. Iz puščave se je dvignila velika peščena nevihta in me pogoltnila. Slišal sem zvok groma, vendar ni bilo dežja. Naenkrat sem videl, kako s severa prihaja velik naliv. Vodni zid je hitel proti meni, da bi me odnesel. Zavzdihnil sem: »O Bog, reši me!«

Potem sem videl velik vrč, visok približno meter. Plaval je proti meni. Zgrabil sem ga in skočil vanj, kakor hitro sem mogel. Takoj zatem je z neba padel dežnik in me pokril. Držal sem dežnik nad glavo, medtem se ko je močno ulil dež, a sam sem ostal suh. Naliv me je nosil. Kamenje in smeti so udarjali v moj vrč, a bil sem zaščiten.

Medtem ko sem bil v vrču, sem dvignil pogled in videl, da policija aretira, pretepa in zapira moje brate in sestre v vseh predelih Kitajske. Videl sem strašen val preganjanja, vendar jih nisem mogel rešiti. Samo vzdihoval sem.

Ko se je videnje končalo, sem se ogorčeno obrnil k Bogu: »Zakaj nimaš moči zaščititi mene in druge vernike? Vem, da me bodo aretirali. Padel bom v roke Službe državne varnosti. Imam mamo in ženo. Zakaj se tako obnašaš do mene?«

Gospod mi ni odgovoril navkljub moji jezi.

Nisem se mogel vrniti domov, ker bi bil aretiran. Tudi bratom in sestram, ki so bili mučeni povsod po Kitajski, nisem mogel pomagati. Počutil sem se tako razočaranega. Nisem mogel naprej in nisem mogel nazaj.

Gospod je te okoliščine uporabil, da mi pokaže, kako želi, da je vse svoje srce predam Njemu. V tem obupnem stanju mi je v mislih začela nastajati nova pesem:

*Dokler bom živel, bom ljubil samo svojega Gospoda,
z vsem srcem, močjo in umom bom ljubil samo svojega Gospoda.
Naj se zgodi karkoli, ljubil bom samo svojega Gospoda.
V vseh svojih dejanjih in besedah bom ljubil samo svojega Gospoda.*

*V časih ponižnosti in učenja bom ljubil samo svojega Gospoda.
V časih radosti in veselja bom ljubil samo svojega Gospoda.*

*Naj bom lačen ali sit, bom ljubil samo svojega Gospoda.
Njegov sem v ljubezni in smrti, zato bom ljubil samo svojega Gospoda.*

*Gospod je žrtvoval svoje življenje zame.
Moj velik greh je odpuščen,
Njemu sem posvetil vse svoje življenje.
Ljubil bom samo svojega Gospoda.*

Bratu Zhangu sem povedal, kaj sem videl v videnju. Rekel sem mu: »Tako morava oditi. Gospod naju bo zaščitil. Najin ščit bo.«

Pridobil sem globlje razumevanje, da bom v Božjih rokah, karkoli se zgodi in da me bo On rešil. Ponovno sem začel hoditi naproti Božjemu klicu.

Počutil sem se osramočenega in krivega, ker sem se tako pritoževal Gospodu, vendar je bil potrpežljiv in poln ljubezni in se ni obnašal do mene, kakor bi si zaslužil, ampak mi je nežno pomagal, kot orel pomaga svojim mladičem.

* * *

DELING: V zgodnjih osemdesetih letih sva uživala več kot kadarkoli prej v čudoviti skupnosti in enotnosti. Pritisk, ki sva ga imela, je pomenil, da se morava zanašati na Boga in drug na drugega, da bi nama uspelo preživeti. Bratska ljubezen je zelo potešila najini srci. V času najinega služenja Gospodu sva videla največje število čudežev. Nadnaravni obiski, Božja ozdravljenja in osvobajanje od hudih duhov so bili vsakodnevni pojavi.

Navkljub nadlogam ali pa ravno zaradi njih je cerkev doživljala zelo hitro rast. Ognji prebujenja so vzplamteli po vsej Kitajski.

Zgodili so se tudi nekateri neobičajni dogodki, ki so pripeljali množice ljudi do odrešitve križa.

V moji vasi Yenzhang je sekretar Komunistične partije z imenom Zhang leta mučil in preganjal kristjane. Predno je srečal Jezusa, je tudi Zhang, kakor apostol Pavel, užival v uničevanju cerkve.

Nekega mrzlega zimskega večera sem s svojo mamo, bratom Fujem, z nekaj sodelavci in Yunom odšla v Yenzhang. Obiskali smo krščansko družino in zanjo molili. Zbralo se je trideset kristjanov in odločili smo se imeti srečanje.

Sosed je slišal naše slavljenje in nas prijavil partijskemu sekretarju, gospodu Zhangu, ki je v hišo poslal skupino policistov Službe državne varnosti. Prišli so s palicami in vrvmi, da bi nas aretirali in odpeljali na lokalno policijsko postajo.

Partijski sekretar je imel brata, ki je živel v sosednji vasi in je bil duševni bolnik. V istem trenutku, ko so prišli policisti, da prekinejo srečanje, je hudič dal duha uboja v um in telo sekretarjevega brata. Nori človek je zgrabil svojo osemdesetletno mater, ji odsekal z zarjavelim nožem glavo in truplo vrgel v stranišče na dvorišču.

Ko so pritekli policisti na dvorišče hiše, v kateri smo bili, je brat Fu vodil slavljenje. Skozi vrata so vdrli in s palicami silovito pretepali brata Fuja. Zdelo se je, da so ga mučili celo večnost, da je starec skoraj umrl. Potem so njegovo nezavestno telo čvrsto zvezali z vrvmi. Za našega ljubega pastirja nismo mogli narediti drugega kot moliti.

Policisti so Yunovo mamo vrgli na tla in jo okrutno brcali z nogami. Ravno ko so jo nameravali zvezati, so opazili tudi nekatere mlade ljudi, ki so bili na srečanju. Namesto matere so z vrvmi zvezali njih, potem so nas vse odpeljali na postajo.

To noč so nas pustili v celici z namenom, da bi se z nami zgodaj zjutraj pozabavali. Preko noči je do sekretarja prišlo grozljivo sporočilo: »Tvoj mlajši brat je ubil mamo! Telo vaše matere je obglavljeno najdeno v stranišču.«

Sekretar je pohitel domov in pozabil na nas. Ko smo zjutraj slišali vesti, smo prosili Gospoda, da se usmili sekretarja in njegove družine, da bi se pokesali in prejeli odpuščanje.

Ko je sekretar prišel domov, je našel brata, kako leži na postelji. Vprašal ga je: »Kje je mati?« Brat je odgovoril: »Sem jo že ubili in njeno telo vrgel v stranišče na dvorišču.« V strašnem besu je sekretar zavpil: »Zakaj si naredil to grozoto?« Umsko bolni človek je odgovoril: »Zakaj preganjaš kristjane? Jaz sem ubil mater zato, ker preganjaš kristjane.« Potem je izvlekel isti zarjaveli nož in poskušal napasti svojega lastnega brata, vendar so mu preprečili policisti, ki so spremljali Zhanga. Zvezali so ga in odpeljali na policijsko postajo.

Služba državne varnosti in vsi ljudje v tem kraju so verjeli, da je bil dogodek Božja sodba za Zhangovo družino, ker je preganjal kristjane. Od tega časa je oblast pustila vernike pri miru. Dogodek v vasi je osupnil vse. In priznali so: »Jezus je živi Bog.« Vsa vas se je spreobrnila in sprejela krst.

Kristjani so sekretarju in njegovi družini izkazovali iskreno ljubezen in sočutje zaradi tega, kar se je zgodilo. Družina je bila iskreno ganjena in vsi so ponižno sprejeli Kristusa. To me je spomnilo na vrstico: *»Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu.« (Rim 8,28)*

Mnogo kristjanov iz vasi Yenzhang se je zaobljubilo, da bo z vsem srcem služilo Gospodu. Odločili so se nositi evangelij tudi v druga področja, kjer se ime Jezus še ni slišalo.

Na razne načine in z veliko prelite krvi se je evangelij leta 1983 širil z bliskovito hitrostjo.

OSMO POGLAVJE

„BODI SPOKOJEN IN VEDI, DA SEM JAZ BOG.“

»... in večina bratov je zaradi mojih verig opogumljena v Gospodu in si upa še bolj brez strahu oznanjati Božjo besedo.«

(Fil 1, 14)

Zahvaljujem se Bogu za Njegovo milost in Njegov klic. Kakšno mogočno moč ima za tiste, ki verujejo Vanj!

Navkljub strašnemu preganjanjem po vsej Kitajski sva se Deling pripravljala, da odpotujeva na sever. Skupaj sva odpela pesem, ki temelji na neustrašni Pavlovi izjavi iz *Apostolskih del 20,22–24*:

*In glej, zdaj grem zavezan v duhu, v Jeruzalem
in ne vem, kaj me bo tam doletelo.
Vem edino, na kar me Sveti Duh v vseh mestih opozarja,
da me čakajo vezi in stiska.*

*Vendar mislim, da moje življenje ni omembe vredno,
samo da dokončam svoj tek in dovršim službo,
ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa,
da začnem oznanjati veselo Božjo milost.*

Nadaljevala sva s srečanji z verniki, jih bodrila in iskala Božje vodstvo. Med molitvijo nama je Božji služabnik iznenada dal poročilo: »Takrat ko bosta z žena odšla na sever, bosta naletela na nevarnosti. Vendar karkoli se bo zgodilo, Gospod bo z vama.«

Naslednje jutro sva z Deling sedela na avtobusu za okrožje Wuyang na severu države. Peljala sva se mimo mnogo avtobusnih postaj, ki so bile polepljene s plakati z mojo fotografijo in imenom in na katerih je pisalo, da sem nevaren zločinec in kontrarevolucionar. Obtoževali so me, da sem vodja protivladne organizacije, ki hujska ljudi proti vladni verski politiki.

Morala sva prestopiti. Nosil sem sončna očala, da sem zakril oči. Veliko ljudi je na postaji videlo mojo fotografijo in slišala sva, kako komentirajo. Nekdo je rekel: »Tisti, ki pomaga ujeti tega zločinca, bo dobil od države veliko nagrado.«

Z ženo sva čutila neizrekljivo veselje, ker sva vedela, da je Gospod najino zatočišče. Počutila sva se počaščena, ker sva bila iskana zločinca, medtem ko sva z roko v roki hodila za Jezusom. Velika čast je biti ponižen zaradi Jezusovega imena.

Odkrila sva, da so kristjani v Henanu popolnoma drugačni od tistih v Hubeju. Vsi so bili pripravljene izpostaviti svoja življenja nevarnostim, ko so gostili nas 'zločince'. Bolj kot je bila situacija napeta bolj so izkazovali svojo ljubezen in spoštovanje do Božjih služabnikov.

In tako smo šli naprej. V neki vasi je bilo organizirano srečanje. Sveti Duh nas je vodil, da smo odpeli zelo mogočno pesem z naslovom Mučenci za Gospoda:

*Od rojstva Cerkve na Binkoštni da dan,
Božji služabniki so se prostovoljno žrtvovali.
Na deset tisoče življenj dali so za napredek evangelija.
Vsi prejeli so krono življenja.*

Odpev:

*Biti mučenec za Gospoda, biti mučenec za Gospoda.
Slavno pripravljen sem umreti za Gospoda.*

*Apostoli, ki so do konca ljubili Gospoda,
So v trpljenju prostovoljno mu sledili,
Janez izgnan bil jena pusti otok Patmos,
Štefana je množica besno kamenjala.*

*Mateja v Perziji je na smrt z nožem množica zabodla,
Marko s konji razčetrverjen je umrl,
Zdravnika Luka okrutno je bil obešen,
Peter, Filip in Simon so bili na križ razpeti.*

*Bartolomeja pogani so živega odrli,
Tomaža v Indiji pet konjev je razčetrverilo,
Apostolu Jakobu Herod glavo je zdrobil,
Mali Jakoba bil jez ostro žago razpolovljen.*

*Jakoba, brata Gospodov bil je do smrti kamenjan,
Juda, privezan na steber ji bil s puščicami prestreljen,
Mateju v Jeruzalemu odsekali so glavo,
Pavel v času cesarja Nerona je bil mučenik.*

*Križ voljan sem vzeti in iti naprej,
Apostolom slediti na poti žrtvovanja,
Da bilo bi rešenih deset tisoče dragocenih duš,
Pripravljen sem zapustiti vse in biti za Gospoda mučenik.*

Ko sva končala s petjem, so bili navzoči pretreseni. Povsod se je slišal jok. Dvignil sem se, da bi govoril o trpljenju za Gospoda.

Po končanem srečanju je brat Zhen, ponižen in zvest brat, pokleknil na dvorišču, ko so ostali že spali, in nadaljeval z molitvijo za naš narod. Sveti Duh mu je rekel: »Čez tri dni bodo nekoga izmed vas zaradi mene zvezali in pretepli. Nekateri bodo dali zame celo svoja življenja.«

Ko mi je to povedal, sem začutil, da mi Gospod osebno govori. Tiho sem izgovoril to molitev: »O, Oče, voljan sem trpeti za Tvoje ime.«

Z ženo sva skupaj molila in začutila, da bi se morala vrniti domov, da potolaži družine mnogih drugih naših delavcev, ki so bili zaprti. Medtem ko so jo lokalni verniki peljali na postajo, sem ji mahal v pozdrav.

Vse tri dni, ko smo imeli srečanja, je snežilo. Nekaterim starejšim hišam v vasi so se pod težo snega sesedle strehe. Vsa vas je bila prekrita s snegom in ledom, a vsi na srečanju so goreli za Gospoda.

Tretjega dne, 17. decembra, leta 1983 se je srečanje ob polnoči končalo. Gostitelji so pripravili toplo vodo, da bi drug drugemu umili noge. S solzami sem umival noge svojim sodelavcem. Potem so me nagnali naj sedam. Potem so mi oni sneli nogavice in mi s svojimi solzami oprali noge predno so mi spet nežno obuli čevlje. Naše srečanje je bilo v mestu, ki se je imenovalo 'Vas ljubezni'. Izkazalo se je kot resnično!

Razdelili smo se in šli spat po hišah gostiteljev. Predno smo odšli, si je brat Zhang snel svoj veliki zimski šal in mi ga dal.

Takoj ko smo zapustili kraj srečanja, nas je na robu vasi prestreglo deset ljudi s svetilkami. Zakričali so: »Kdo ste? Kaj delate tukaj?« Naši sodelavci so videli, da nekaj ni v redu in so začeli bežati. Tudi sam sem se pognal, vendar je bilo prepozno.

Človek, ki je mahal z električno palico, je pritekel k meni in me udaril s sto volti elektrike. V tistem trenutku me je vrglo nazaj v sneg. Strašna bolečina je šla skozi moje celo telo.

Brcali so me z okovanimi škornji in ročaji pištol. Skupaj z menoj so ujeli še štiri brate. V tistem trenutku sem zaslišal nežen glas, ki je prihajal od zgoraj in mi rekel dve besedi: »Jaz vem!«

Prepoznal sem znan glas Jezusa Kristusa, ki je pred mnogimi stoletji preganjanim v Smirni rekel: *»Vem za tvojo stisko in za tvoje uboštvo – vendar si bogat – ter za obrekovanje tistih, ki se razglašajo za Jude, pa to niso, ampak so Satanova shodnica. Nič se ne boj, kar ti je pretrpeti. Glej, hudič bo nekatere izmed vas vrgel v ječo, da bi vas preskusil: deset dni boste v stiski. Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec – življenje.«* (Raz 2,9–10)

Moj Gospod je vedel, kaj prenašam in vedel je, kaj bom še moral prenesti. Bil sem silno opogumljen!

Spomnil sem se prerokovanja brata Zhena in vsa bolečina je izginila. Policist je zahteval:

»Kako ti je ime? Od kod si? Koliko delavcev imaš? Kje so? Govori! Naj slišim resnico!« Nagnil se je naprej in sedaj še bolj preteče od prej rekel: »Povej mi resnico! Če boš lagal, te bom živega odrli!«

Naenkrat sem začutil napetost, ker sem se spomnil, da so moji bratje in sestre še vedno na kraju srečanja in da so v veliki nevarnosti. Edino, kar sem razmišljal, je bilo, da bi jim na kakršenkoli način poslal znak za nevarnost, da bi vedeli, da je pred vrati.

V tistem trenutku me je Sveti Duh spomnil na zgodbo o kraju Davidu, ko je pred kraljem Abimalekom igral norost.

Glasno sem vzkliknil: „Sem nebeški človek! Živim v vasi, ki se imenuje Evangelij! Ljudje me imenujejo zvezda Danica! Mojemu očetu je ime Obilni blagoslov! Ime moje matere je Vera, Upanje in Ljubezen!«

Policisti so me z brcanjem zbili na tla, potem so me postavili na noge. Vpili so: »Kakšne neumnosti vpiješ? Vprašali smo te, od kod si in kdo so tvoji sodelavci!«

V tistem trenutku sem bil obrnjen proti vzhodu. Rekel sem jim: »Tam so, v tisti vasi.« Spet sem glasno zakričal: »Ujela me je tajna policija!«

Policisti so me porinili in mi ukazali, da jih odpeljem do svojih sodelavcev. »Vodi nas. Če boš lagal, te bomo živega odrli,« so mi resno zagrozili.

Hodil sem pred njimi in glasno kričal: »Ujela me je tajna policija! Ne vem, kje so bila srečanja, ker sem nebeški človek! Nisem s te zemlje!«

Vpil sem vse glasneje in glasneje v upanju, da me bodo sodelavci slišali in pobegnili, predno jih ujamejo.

Od tistega dne pa do danes, ne da bi takrat vedel, so mi kitajski verniki dali vzdevek 'Nebeški človek'. Kot vidite, sam tega imena nisem iskal, kajti sam sem le krhka posoda, vendar sem postal znan po tem vzdevku.

Namesto da bi zbežali, je veliko bratov in sester prišlo ven, da bi videli, kaj se dogaja z menoj. Niso bili zaskrbljeni za svojo varnost, ampak za mojo!

Vodil sem policiste po snegu proti vasi, ki je bila na vzhodu. Zgrabili so me in zahtevali: »Hitro povej nam, katera hiša je! Vodi nas do nje!«

Delal sem se zbeganega in vpil: »Ampak to ni ta vas! Zmotil sem se! Moji sodelavci so v drugi vasi!«

Vrgli so me na zemljo in me topli z rokami in nogami. Ponovno so uporabili električno palico. Če me Gospod ne bi zaščitil, bi zagotovo umrl.

Nekaj bratov in sester nam je v varni razdalji sledilo. Ko so videli, kako me kaznujejo, so se razžalostili in začeli moliti. Takrat so jih opazili policisti.

Nisem jih hotel pripeljati v nevarnost, zato sem ponovno zavpil: »Sem nebeški človek! Ne vem, kje je bilo srečanje! Nikogar od vas, ki nam sledite, ne poznam! Nebeški človek ne bo

nikoli Juda! Poznam samo nebeškega Gospoda!«

Bratje in sestre so prepoznali, da jih opozarjam. Obrnili so se in pobegnili.

Ker sem jih prevaral, so policisti pobesneli. Zvlekli so štiri sodelavce in mene na traktor, ki so ga pripeljali, da nas odpeljejo v mesto Wuyang. Bili smo zvezani z vrvjo kot živina, ki jo peljejo v zakol. Stal sem na zadnjem delu traktorja in glasno pel:

Najprej pride kri, potem olje maziljenja.

Najprej moramo biti čisti in potem sprejmemo Gospodov blagoslov.

Najprej moramo izkusiti Golgoto, nato sledijo Binkošti.

Križ, križ, moja večna slava,

Njegova kri je oprala moje grehe.

Samo Jezusova kri.

Vseh pet so namestili v celico na policijski postaji. Temperatura je bila nižja od nič stopinj Celzija. Gretja ni bilo, plašč so mi vzeli in ga vrgli v sneg. Drhteli smo in udje so nam postali modrikasti. Skoraj bi se onesvestili. Zmrznjene lisice so se kot noži zarezali v naše zatečene členke.

Z lisicami sem tolkel po vratih in oknih celice. Naenkrat sem zagledal v vogalu celice polomljeno leseno škatlo. V njej je bil star boben. Z lisicami sem tolkel po njem in delal glasen zvok. Kolikor glasno sem zmoget, sem odpel *Psalms 150*:

Aleluja!

Hvalite Gospoda v Njegovem svetišču;

hvalite Ga na Njegovem veličastnem nebu!

Hvalite Ga zaradi Njegovih mogočnih del,

hvalite Ga zaradi Njegovega najvišjega veličastva!

Hvalite Ga z glasom trobente,

hvalite Ga na harfo in citre!

Hvalite Ga z bobnom in plesom,

hvalite Ga na strune in piščali!

Hvalite Ga na cimbale milozvočne,

hvalite Ga na cimbale močno doneče!

Vse, kar diha, naj slavi Gospoda. Aleluja!

Dlje kot sem pel, več veselja sem čutil v sebi. Vstal sem in slavil Boga. V moje zmrznjene noge in roke se je počasi vračal občutek in ni mi bilo več hladno. Štirje bratje so poklekili na tla in proseče molili za Kitajsko. Zunaj je glasno zavijal oster veter, v naši celici se je slišalo ihtenje in vpitje posredovanih molitev.

Zaradi mojega bobnanja in petja so se čuvaji silno razbesneli, vendar niso hoteli vstati iz toplih postelj, da bi me ustavili. Vso noč smo se medsebojno bodrili in opogumljali. Tako kot Šadrak, Mešak in Abed Nega, smo se naučili, da je svoboda tam, kjer je Sveti Duh, pa naj bo to v ledeni zaporniški celici ali v vroči peči. Aleluja!

Naslednje jutro so stražarji odprli celice in nas odvedli na dvorišče. Zemlja je bila pokrita z debelo plastjo snega. Mojim bratom so sneli lisice in jim ukazali: »Počistite ves sneg z dvorišča. Temu noremu 'nebeškemu človeku' ne bomo sneli lisic. Prejšnjo noč je s svojim bobnanjem in petjem zganjal hrup, da nismo mogli spati.«

Glavni stražar je zamahnil z električno palico pred mojim obrazom in rekel: »Čas je, da se zbudiš!« Ukazal mi je, naj pokleknem pred njim. Glasno sem se uprl: »Ne bom pokleknil pred teboj. Pokleknil bom samo pred svojim Bogom!«

Stražar je predrzno rekel: »Jaz sem tvoj Gospod! Jaz sem tvoj Bog! Če poklekneš pred menoj, te bom takoj izpustil!«

Jezno sem rekel: »V imenu Jezusa, ti nisi moj Bog! Ti si samo državni policist. Moj Bog je v nebesih. Sem nebeški človek.«

Prižgal je palico in se postavil pokončno pred menoj: »Če si nebeški človek, se ne bojiš te električne palice. Pridi! Primi jo z rokami!«

Nekaj policistov me je zgrabilo za roke in prisililo, da sem iztegnil dlan. V trenutku me je udarila elektrika nekaj sto voltov, kot da bi me pičil škorpion ali kot bi mi srce prebodlo tisoč puščic. Začutil sem, da bom padel v nezavest, zavpil: »Bog, usmili se me!«

V tistem trenutku je električna palica prenehala delovati in je niso mogli več popraviti!

Odprl sem oči in se zagledal v stražarja, ki se je upal imenovati 'Bog'. Bil je zgrožen! Navkljub nizki temperaturi je bil ves poten! Obrnil se je in pobegnil hitro, kolikor je mogel!

Štirje bratje so bili priča temu dogodku, ko so videli, da me stražar sili, da dam roko na palico, in so molili, naj bo Bogu milostljiv z menoj.

Naslednje jutro so nas vseh pet strpali v kombi in odpeljali v zapor v Wuyang.

Ko sem na poti do celice vstopil na zaporniško dvorišče sem vedel, da je v tem zaporu še veliko bratov, ki so tu zaradi vala preganjanja cerkve. V želji, da jih opogumim sem vpil: »V zapor je poslan nebeški človek! Jaz nisem kot Juda! Jaz ne bom izdal Gospoda!« Ko smo prišli, so me stražarji zaklenili v isto celico z bratom Zhenom in še desetimi drugimi moškimi.

Nekaj minut pozneje sem slišal, da se vrata zapora odpirajo. Pripeljali so še nekaj vernikov. Edinega kristjana je stražar na vratih vprašal: »Ali si ti nebeški ali zemeljski človek?«

Brat je odgovoril: »Ne vem, o čem govoriš.« Stražar je hotel videti, kateri kristjani so kot nebeški človek, ki so ga ravnokar pripeljali, in kateri niso.

Brat je končno odgovoril: »Sem zemeljski človek, ne nebeški!«

Stražar je rekel: „Glede na to da si samo zemeljski človek, te bom čez noč dal v celico z nebeškim človekom.«

Ko je vstopil v celico, sem klečal in molil. Prodorno sem ga pogledal. Moj duh je bil zelo jezen, ker je ta človek zanikal, da je vernik, da bi si olajšal položaj. Z velikim žarom sem vzkliknil: »Hudiču bi moral reči: 'Ne! Ne! Ne!'«

Vstal sem in kričavo nadaljeval: »Moral bi hudiču reči: 'Ne! Ne! Ne!'«

Medtem ko je gledal, sem z desnim prstom na cementni zid napisal besedo 'Ne!'. Tako močno sem s prstom podrgnil po zidu, da je otrpnil in začel krvaveti. S krvjo lastnega prsta sem na zid napisal naslednji stavek: »Ne! Ne! Ne! Ne boj se! Na zanašaj se na človeka, zanesi se samo na Jezusa!«

Ko je brat videl z mojo lastno krvjo napisane besede, se je sramoval in se počutil krivega, ker je ogrozil svoje pričevanje. Sklonil je glavo in zajokal solze kesanja. Ko je bil izpuščen iz zapora, je postal vodja cerkve v svojem kraju.

Nekaj starejših kristjank, ki so živele v bližini, je slišalo, da so nas aretirali. Ponoči so gazile po snegu, da bi nam prinesle svoje najboljše odeje in plašče. Ena izmed starih sester je z berglami šepala po snegu, tako velika je bila njena ljubezen do Božje družine.

Ko so prišle v zapor, so rekle stražarjem, da so prinesle darove za nebeške ljudi. Stražar pa je vprašal: »Za koga?«

Odgovorile so: »Za nebeške ljudi.«

Bival sem v celici, ki je bila najbližja zaporniškemu uradu in sem lahko vse slišal. Ko sem slišal za njihovo ljubezen, se mi je srce napolnilo s hvaležnostjo. Da bi drage sestre slišale moj glas, sem zaklical: »Jaz sem nebeški človek!«

Naslednje jutro so si stražarji razdelili darove starih sester. V mojo celico so vrgli raztrgano odejo, zase so zadržali dobre odeje in obleko. Žene so mi prinesle tudi nov par čevljev, vendar jih je stražar ukradel zase. Odeja, ki sem jo dobil, je bila stara in raztrgana, vendar me je ljubezen sester napolnila z vero in pogumom.

V tem zaporu je bilo na desetine kristjanov in vsi smo prenašali strašna pretepanja in mučenja za Gospoda. Bog nam je podaril posebno potrpljenje in modrost v odnosu do naših preganjalcev.

Zaporniška oblast je rada pritegnila grobe zapornike, da so nas pretepali. Nudila jim je

milejše kazni in jih podkupovala z boljšo hrano, da bi zanjo opravljali umazana dela.

Za obrok smo dobivali v majhni posodi zgneten plesniv sladek krompir, pomešan z redkvico. Enkrat tedensko smo dobili mantou, to je majhno pecivo kuhano na pari. Vsi zaporniki so bili na meji podhranjenosti, zato je bila to velika poslastica.

Nekega večera, ko sem dobil svoj dragoceni mantou, sem pokleknil, zaprl oči, se zahvalil Bogu in držal v dvignjeni roki svoj mantou. Medtem ko sem imel zaprte oči, je zapornik prišel bliže in mi ukradel pecivo.

Eden izmed stražarjev ga je videl, kako mi je vzel moj mantou in ga skril v žep svoje srajce. Stražarji so ga brez milosti pretepli in ukazali še drugim zapornikom, naj ga tepejo. Potem so ga prisilili, da je pokleknil v pisoar in mu razmazali človeške iztrebke po glavi.

Kot brutalni divjaki so mu držali glavo v pisoarju, da se je skoraj zadavil.

Občutil sem grozno krivdo! Zaradi tega, kar se je zgodilo mojemu sozaporniku, sem glasno in nekontrolirano jokal.

Vzdihoval sem Gospodu: »O Bog, usmili se me! Usmili se me! Prosim te, oprosti mi!«

Naslednje jutro so me stražarji izvlekli iz celice in na meni vadili borilne veščine. Udarjali so me po nogah in rokah, dokler nisem padel na zemljo, potem so ukazali nekaterim zapornikom, da mi skačejo po prsih in intimnih delih telesa. Iz ust mi je lila kri. Vrtelo se mi je v glavi in občutil sem strašno bolečino. Prepričan sem bil, da bom umrl.

Vse do takrat sva se z bratom Zhen delala, kot da se ne pozna, čeprav sva bila v isti celici. Če bi zaporniška oblast izvedela, da se kristjana medsebojno opogumljata, bi pobesnela.

Ko pa je brat Zhen videl, kaj se je z menoj dogajalo na dvorišču, je pritekel do mene, me objel in zajokal: »Nebeški človek, dragi moj brat!« S svojimi rokami je brisal kri, ki mi je tekla iz nosu in ust.

Brat Zhen mi je služil kot angel. Vedno me je opogumljal z besedami iz Svetega pisma. Ostali zaporniki in stražarji so zaznali, da je nežnega in milostnega duha, zato so ga vsi imeli radi.

Čez nekaj dni je Služba državne varnosti poslala avto, da Zhena odpelje na sojenje v njegov rodni kraj. Vzklikali so mu: »Zhen, pripravi se, čas je, da odideš.«

Bratu Zhenu je bilo težko, ker me je moral zapustiti. Jokala sva in skupaj klečala v molitvi. Rekel sem mu: „Pojdi v miru.“

Tega Božjega človeka so odpeljali iz zapor in iz naših življenj.

Čeprav je brat Zhen odšel, je njegovo učenje ostalo. Nekateri zaporniki so začeli drug drugemu govoriti: »Moral bi verovati v Jezusa.« Posledica tega je bila, da zločinci niso več bili tako okrutni do mene.

Tu je bil tudi mlad neveren zapornik, čeprav je bila njegova mama kristjanka. Nekaj dni je

ostal v moji celici in videl, da nisem tako nor, kot so mu rekli stražarji. Ostalim zapornikom je povedal: »Yun ni nor. Je človek, ki je plačal visoko ceno za svojo vero v Boga.«

Iz ljubezni in pomilovanja do mene je slekel plašč in mi ga podaril. Naslednji dan so ga izpustili iz celice in mu dali delo v kuhinji. Kmalu je bil izpuščen in je postal vdan učenec Jezusa Kristusa.

V času mojega bivanja v zaporu so me velikokrat zasliševali. Čutili so, da so ujeli 'veliko ribo', vendar niso mogli izvedeti moje prave identitete. Posluževali so se vseh mogočih tehnik, da bi izvedeli, od kod sem in da bi lahko ujeli moje sodelavce. Spodnesel sem jim načrte, ker nisem odgovarjal na vprašanja. Nikoli ne bi mogel vplesti bratov in sester iz svoje cerkve.

Ker nisem hotel razkriti svoje identitete, je oblast iz okrožja Wuyang poslala pisma skoraj vsem okrožjem v Henanu, da naj pridejo, da bi videli ali sem morda iz njihovega področja. Policisti Službe državne varnosti drugih okrožij so razočarani odšli, ker nisem bil tisti, ki so ga iskali. Poskušali so me identificirati, da so klicali po vsej provinci.

Po več kot petih tednih so me na koncu identificirali. Okrog pol devetih zjutraj, 25. januarja leta 1984, so prišli policisti Službe državne varnosti iz okrožja Nanyang in me takoj prepoznali. Bili so vzhičeni! Rekli so mi: »Tvoje igranje norosti je lahko preslepilo tukajšnje policiste, a nas ne moreš prevarati! Četudi bi zgubil lastno kožo, bi te še vseeno prepoznali! Velikokrat si nam pobegnil in iz nas naredil bedake, tokrat ne boš pobegnil!«

Oklofutali so me in mi z lisicami zvezali roke na hrbtu. Rekli so mi: »Gremo! Vračamo te v Nanyang. Ko pridemo tja, se bomo pozabavali s teboj!«

Zahvalili so se lokalni Službi državne varnosti, ker so poskrbeli zame in me vrgli v kombi. Z lisicami so me privezali na železno palico nad glavo, ki je bila na sredini kombija. Ko so zaprli vrata, so me začeli tepsti s palicami in pestmi ter mi povzročili hude poškodbe.

Ker smo se vozili ves dan po neravnih cestah, so se mi lisice vrezale v zapestje, da je kri škropila na vse strani kombija. Bil sem v takšnih smrtnih mukah, da sem komaj dihal. Skoraj sem se onesvestil od bolečin in izgube krvi.

Zavzdihnil sem Bogu in rekel: »Jezus, ne zdržim več. Zakaj dopuščaš, da me tako mučijo? Prosim te, sprejmi sedaj mojega duha.«

Ko so me slišali moliti, so stražarji v zadnjem delu kombija prižgali električne palice in me stresli z elektriko. Bolečina je bila tako huda, da sem mislil, da mi bosta srce in razum dobesedno eksplodirala.

Ponovno sem zavzdihnil Bogu: »Bog, prosim te, usmili se me. Prosim te, sprejmi sedaj mojega duha!«

Tokrat sem jasno zaslišal Božjo besedo: »Vzrok tvojega trpljenja je v tem, da lahko

sodeluješ skupaj z mojim trpljenjem. Bodi spokojen in vedi, da sem Bog. Poveličan bom med narodi. In poveličan bom na zemlji.«

V svojem ponosnem srcu sem mislil, da sem pomemben za cerkev in da me potrebujejo, da jih vodim. Sedaj sem v živo spoznal, da me Bog sploh ne potrebuje in da bo to, če se ponovno odloči, da me uporabi, edino in samo velik privilegij.

Naenkrat me je strah zapustil in bolečina je prenehala.

Policijski kombi je končno prišel na ulice Nanyanga, mojega rodnega mesta. Upočasnili so vožnjo. Skozi stekla sem lahko videl ulice prelepljene s plakati, ki so najavljali. »Slavite in toplo čestitajte Službi državne varnosti! Krščanski kontrarevolucionar Yun, ki je svoja zločinska dela zamaskiral v obleko religije, je ujet!«

»Aretacija kontrarevolucionarja Yuna je za ljudi iz Nanyanga vesela novica!«

»Dol z reakcionarjem Yunom in njegovimi sodelavci! Odločno uničite vsa krščanska srečanja, ki jih vodi Yun!«

Stražarji so vključili sireno, da bi se lahko hvalili pred ljudmi s svojimi dosežki. Vest o moji aretaciji se je hitro razširila in ljudje so pohiteli za kombijem, da bi me videli.

Vendar me ni bilo več strah. Gospod mi je že rekel: *»Nič se ne boj, kar ti je pretrpeti. Glej, hudič bo nekatere izmed vas vrgel v ječo, da bi vas preizkusil: deset dni boste v stiski. Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec – življenje!« (Raz 2,10)*

DEVETO POGLAVJE SKOZI DOLINO SMRTI

»Preljubi, ne čudite se, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega, če prihaja nad vas požar, ki vas preizkuša. Nasprotno, kolikor ste soudeleženi pri Kristusovem trpljenju, bodite veseli, da se boste veselili in radostili, ko se bo razodelo njegovo veličastvo. Blagor vam, če vas zaradi Kristusa sramotijo, saj nad vami počiva Duh Slave in Božji Duh.

(1Pt 4,12–14)

Med dolgim in bolečim potovanjem v Nanyang me je Gospod neprestano tolažil in govoril: *»Odnehaj in spoznaj, da sem jaz Bog.« (Ps 46,10)*

Ko je kombi prispel do vhoda zapora v Nanyangu, so mi sneli lisice z železne palice in me vrgli na zmrznjeno zemljo. S severa je pihal izredno hladen veter. Obraz in lase sem imel mokre od krvi. Oči sem imel črne od modric in obraz zatečen. Na nogah nisem imel čevljev, a lisice globoko zažrte v sklepe.

Odvedli so me v veliko sobo za zaslišanje, v kateri se je zbralo na desetine uslužbencev Službe državne varnosti, ki so čakali, da bi videli, kdo sem.

Ko so videli mojo majhno postavo, zatečen in krvav obraz, razmršene in nepočesane lase, so se začeli smejati in se mi posmehovati: *»Kaj? Ti si nebeški človek?«*

Glavni uradnik me je z gnusom pogledal in vprašal: *»Ti si Yun? Ti si tisti Yun, ki je bežal po vsej državi in delal probleme? Danes si naš. Naj ti ne pade na pamet, da bi pobegnil od nas! Končno te je dohitel zakon!«*

Drugi človek po položaju v Službi državne varnosti se je predrzno hvalil: *»Imamo mrežo brez lukenj, ki pokriva nebesa. Nikoli ne moreš pobegniti dolgi roki našega zakona! Yun,*

danes si izgubil bitko. Tvoji sodelavci so že v naših rokah. Celo tvoj prijatelj zločinec, gospod Xu Yongze je v naših rokah. S tvojo cerkvijo je konec. Ni ti uspelo. Ti si sovražnik naše države in sovražnik Partije!«

Ko sem slišal te besede, sem v sebi začutil velik bes. Iz mene je spregovoril Duh vere: »Evangelij raste v težavah in razširil se bo po vsem svetu. Resnica bo prišla v vsako srce. Resnica je vedno resnica. Nič in nihče tega ne more spremeniti. Resnica bo vedno zmagala!«

Uradniki so zijali vame s skrajnim prezirom. Človek z zlobnim nasmeškom na obrazu se je nagnil k meni in zašepetal: »Yun, ali ti ni dovolj trpljenja? Ali si želiš, da te še malo 'zabavamo'?«

Sklonil sem glavo in nisem nič rekel. Nadaljeval je: »Moral bi se zavedati resnosti svojih zločinov. Če boš odkrito in pošteno priznal svoje zločine, je politika naše vlade, da se lepo obnašamo do tebe. Če boš lagal in ne boš sodeloval, bomo grobi!«

V srcu sem se počutil močnega. Odločen sem bil poslušati Boga, ne človeka. Razmišljal sem o besedah. *»Jahve je moja luč in moja rešitev; koga bi se bal? Jahve je obramba mojega življenja; pred kom bi trepetal?« (Ps 27,1)*

Ponovno je spregovoril voditeljev namestnik: »Čeprav si naredil veliko zločinov proti našemu narodu, bomo milostljivi in ti bomo dali možnost izhoda. Če nam iskreno in izčrpno poveš vse o svojem delu, svojih sodelavcih in vaših aktivnostih v preteklih letih, ti jamčimo, da te bomo takoj izpustili in boš lahko odšel domov, da boš s svojo ženo in mammo praznoval novo leto.«

Mislil je, da sem neizobražen kmet in me je hotel zvabiti z velikimi besedami in zgodbo o politiki vlade. Do začetka praznikov luninega novega leta je ostalo samo še sedem dni.

Ko je namestnik govoril, sem si v sebi zaželel, da bi mu rekel: »Zagotavljaš mi, da me boš izpustil, če priznam svoje 'zločine'? A tebi zagotavljam, da boš umrl in odšel v pekel, če se ne spokoriš svojih grehov in ne začneš verovati v Jezusa Kristusa.«

Vendar tega nisem rekel, temveč sem rekel naslednje: »Nekaj zadnjih dni sem bil pretepen in mučen in bi skoraj umrl od lakote. Včasih od bolečin, ki so mi jih prizadejali, nisem mogel niti dihati. Dolgo nisem normalno jedel. Sedaj pa želite, da vam povem vse, kar sem vsa ta leta delal? Prosim, dajte mi čas, da razmislim, da se odpočijem in okrevam. Ko bom končal z razmišljanjem o preteklosti, vas bom obvestil.«

Bili so navdušeni nad mojim razmišljanjem. Mojo zahtevo so smatrali za razumno in mi pustili iti v celico, da razmislim o svojih aktivnostih. Vprašali so me: »Kdaj boš pripravljen?« Rekel sem: »Poklical vas bom tisti trenutek, ko bom pripravljen.«

Odvedli so me v celico številka dve, do katere smo prišli skozi štiri železna vrata. Zapor je bil obdan z visokim zidom iz rdeče opeke, na vrhu je bila električna žica. Oboroženi

stražarji so iz štirih stolpov pazljivo opazovali zapornike. Stolpi so bili na štirih vogalih zapora.

Ko sem se nastanil v svojem novem domu, me je Sveti Duh spomnil na te vrstice: *»Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti. Bojte se rajši tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel!« (Mt 10,28)*

»Sicer pa bodo preganjani vsi, ki hočejo pobožno živeti v Jezusu Kristusu.« (2Tim 3,12)

»V veliko veselje si štejte, moji bratje, kadar pridete v različne skušnjave, saj veste: kadar je vaša vera preizkušena, poraja stanovitnost.« (Jak 1,2–3)

Bog mi je ponovno spregovoril: »Bodi spokojen in vedi, da sem jaz Bog.« Začel sem spoznavati, da je Božja navzočnost moje zatočišče. Vedel sem, da se bom kmalu soočil s hudo preizkušnjo. Vendar ni obstajala nobena možnost, da bi postal kot Judež in se obrnil proti svojim bratom in sestram. Naj me rajši živega oderejo, kot da bi povedal imena svojih dragocenih sodelavcev.

Odločil sem se nasloniti na Božjo besedo in se postiti in moliti, da bi se lahko soočil z nevihtnimi oblaki, ki so se pojavili nad obzorjem. Moral sem slediti Jezusovemu zgledu, ki se je postil v puščavi, da je lahko premagal hudičeve skušnjave.

„Kdo nas bo ločil od ljubezni, s katero nas ljubi Kristus? Mar stiska ali nadloga, preganjanje ali lakota, nagota ali nevarnost ali meč?“ (Rim 8,35)

Prvi dan v zaporu v Nanyangu sem ugotovil, kako Bog želi, da se postim in molim za širjenje evangelija in za tisoče duš, da bodo našle odrešitev, in da bodo Hišne cerkve na Kitajskem zmagovale.

S postom sem začel v svoji celici zvečer 25. januarja 1984. V istem trenutku me je napadel občutek lakote. Padal sem v vse večje skušnjave. Bil sem tako lačen, da sem komaj zdržal.

Moja predanost je bila takoj na veliki preizkušnji. Upravitelj zapora je hotel zaradi proslave prihajajočega novega leta pokazati sočutnost in je dovolil, da imajo zaporniki boljšo hrano od dosedanje postane hrane. S svinjsko juho je vsak zapornik dobil še dodatni mantou in zeleno.

Za sestradane zapornike je bila to prava gostija. Vonj hrane je lebdel po hodnikih še preden je prišla do zapornikov. Ko so jo dobili, so zaporniki goptali kot sestradani volkovi in dobessedno polizali krožnike.

Meni je hudič šepetal svoje misli: »Novo leto je samo enkrat letno. Sedaj ko imaš priložnost, bi moral pojesti to malenkost dobre hrane.« Skoraj bi podlegel skušnjavi.

Od moje aretacije v severovzhodnem Henanu sem malo jedel in močno shujšal. Bil sem lačen, pretepen in poteptan. Že sem se odločil, da bom jedel, vendar mi je v tistem trenutku prišla Božja beseda: *»Podvrzite se torej Bogu, hudiču pa se uprite in bo zbežal od*

vas!« (Jak 4,7)

Molil sem: »Duše lakote, v Jezusovem imenu me takoj zapustite.«

Čuvaju sem vrnil svojo juho, mantou in zeleno in ga zaprosil: »Prosim vas, razdelite mojo porcijo vsem ljudem v celici.«

V tistem trenutku me je lakota zapustila.

Zločincem je bila v tem zaporu hrana bog. Ker sem jim dal svojo porcijo, so začeli dobro razmišljati o meni in se lepo obnašati do mene. Ko smo končali z obedom, so hoteli od mene izvedeti, zakaj sem zaprt. Vprašali so me: »Zakaj je nekdo, ki je tako dober kot ti, na takšnem mestu?« Rekel sem jim, da je to zato, ker sem izbrana Božja posoda.

Vprašali so me, če jim lahko zapojem pesem in sem jim zapel:

Severni veter piha, prišle pa bodo južne sapice.

Božja volja se v vsem izpolnjuje.

Severni veter je leden, vendar ne bo dolgo trajal,

kmalu se bodo pojavile tople južne sapice.

Odpev:

Bodi potrpežljiv in čakaj, bodi potrpežljiv in čakaj,

Gospod bo ob svojem času naredil vse lepo.

Ko pride čas, ko pride čas.

Preplavila te bo obilna milost.

Ti, ki z žalostjo si obremenjen, ne vzdihuj več,

Gospod bo poskrbel zate.

Če nebeški Oče ne dovoli,

kdo ti lahko kaj stori?

Vsi, ki so bili prisotni, so radi poslušali pesem. Nekateri so besede razumeli, nekateri niso. Vsi so verjeli v usodo – v to, da ne moremo spremeniti tega, kar se nam je v življenju zgodilo. Rekel sem jim, da Bog vse nadzira, ne usoda, in da so naša življenja določena od Njega in od naše odločitve, ali bomo poslušali Njegovo Besedo ali ne. Izkoristil sem priložnost in jim povedal, kaj govori Sveto pismo: »Kakor je ljudem določeno enkrat umreti, nato pa pride sodba, tako se je tudi Kristus enkrat daroval, da je odvzel grehe mnogih. Drugič pa se ne bo prikazal zaradi greha, temveč kot zveličar tistih, ki ga pričakujejo.« (Heb 9,27–28)

Spodbujal sem zapornike, naj se pokesajo svojih grehov in sprejmejo Jezusa kot svojega

Rešitelja.

Po polurnem govorjenju sem začutil v glavi in prsih močno bolečino zaradi udarcev, ki sem jih prejel. Dokler sem govoril, se mi je v glavi bliskalo, v prsih me je tako stiskalo, da sem misli, da se bom sesedel.

Vedel sem, da Bog želi, da počivam, zato sem rekel družbi iz celice: »Še več bi vam rad povedal o Jezusu, vendar sedaj ne morem govoriti, ker čutim veliko bolečino v prsih in v glavi. Moj Bog mi je rekel, da moram počivati in mirovati. Zaradi tega od tega dne ne bom več jedel in ne pil vode. Svojo porcijo bom dal vam vsem. Prosim vas, ne prijavite tega stražarju, kajti če izve, mi ne bo dovoli, da vam dam svoje obroke.«

Vsi so bili presrečni zaradi mojega predloga, ker so v zaporu kruto ravnali z zaporniki in hrana je bila obupna. Njihov trebuh je bil njihov bog in hrana njihov gospodar.

29. januarja 1984 so me ponovno odpeljali na zaslišanje. Predsedujoči sodnik je rekel: »Dali smo ti že nekaj dni za razmišljanje. Želimo, da sedaj govoriš. Če boš pošten, te bomo spustili domov in boš lahko spet s svojo družino.«

Rekel sem jim: »Sodeloval sem pri zelo veliko aktivnostih, tako da se v teh nekaj dneh nisem mogel vseh spomniti. Ne bi rad uničil vaše praznike, zato vas prosim, da mi daste še nekaj časa.«

Glavna sodnika sta se spogledala in rekla: »Yun, ti si človek poln razumevanja. Dali te bomo nazaj v celico, vendar nam boš moral po praznovanju novega leta dati zelo jasno priznanje.«

Ko sem se vrnil nazaj v celico, mi je Gospod nežno rekel. »Odpočij se. Ne boj se. Samo meni se predaj. Ne glej na okoliščine; ne glej nase niti na druge. Več moli in boš videl mojo slavo.«

Dan in noč sem razmišljal o Božji besedi, o vsem, kar je sveto in poučno. Razmišljal sem o velikih svetopisemskih možeh in ženah, ki so trpeli za svojo vero.

Razmišljal sem, kako se je Jezus prostovoljno podvrigel Božji volji in kako je prenašal jezo grešnikov.

Mislil sem na Jožefa in njegovo izkušnjo v Egiptu, na Danijela v levji jami, na Štefana, ki so ga kamenjali do smrti. Razmišljal sem o tem, kar je Pavel pisal v svojem ujetništvu, o Petrovem ujetništvu in čudežnem pobegu v dvanajstem poglavju Apostolskih del. Bili so kot oblak prič, ki so zbrali moje misli. Njihove izkušnje so pregnale strahove in odnesle bremena iz mojega srca. Tiste dni sem bil kot otrok, ki je spal v naročju svoje matere in se mirno hranil na njenih prsih.

Bog je očistil moje srce. Nisem sovražil tistih, ki so bili okrutni do mene. Živel sem v tesni skupnosti z Bogom. Spoznal sem, da je vse, kar se mi je zgodilo, izključno rezultat Božje volje. To mi je omogočilo, da resnično lahko ljubim duše hudobnih ljudi, ki so me napadli

in poskušali uničiti. Počutil sem se krotkega in milega. Dokler sem povelil Bogu, je bil moj duh napolnjen z veseljem in hvaležnostjo.

Gospodu sem rekel, da ne bom spregovoril besede do dne, ko bom ponovno videl svojo družino. Nisem hotel govoriti, ker mi je Bog rekel, da moram počivati in se zanašati samo Nanj.

Iz dneva v dan, iz tedna v teden, nisem nič jedel in pil. Sam Gospod je bil moja hrana. Vem, da je medicinsko nemogoče živeti nekaj dni brez vode, vendar *»kar je nemogoče pri ljudeh, to je mogoče pri Bogu«*. (Lk 18,27)

Nisem nehal misliti na ta čuden post in nisem vedel, da bo trajal tako dolgo. Vse, kar sem vedel, je bilo, da mi je Bog rekel, naj počivam in razmišljam o Jezusu. V času posta sta bila moj um in moje srce popolnoma osredotočena Nanj. Po nekaj dneh nisem več misli na hrano in vodo. Iz dneva v dan je moj duh imel vse pristnejšo skupnost z Jezusom. Kolikor se je navzočnost in svetloba Gospodova v mojem duhu povečevala, se je moja grešnost zmanjševala.

Takrat sem se dobesedno naučil Jezusovega nauka: *»Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz Božjih ust.«* (Mt 4,4)

Bog me je sebi v slavo usmeril, da se postim. To ni bila moja zamisel ali nekaj, kar bi človek lahko načrtoval. Bil sem v stanju, da se postim brez drobtinice hrane in kapljice tekočine samo zato, ker je Bog tako želel. To sem naredil iz poslušnosti Njegovi zapovedi, ne iz žrtve, s katero bi Mu hotel ugajati. *»Poslušnost je boljša od daritve.«* (1Sam 15,22)

Čas je hitro tekel. 11. februarja so me ponovno zaslišali. Vendar sem bil tako slaboten, da me je moral zapornik nesti v sobo za zaslišanje. Oči sem imel čvrsto zaprte in sem samo nepremično ležal na tleh.

Zaporniški uradniki so mi postavili nekaj vprašanj, vendar nisem odprl ust. Mislili so, da se pretvarjam in so me začeli bičati z usnjenim bičem.

Zapornik, ki me je prinesel, je skočil na noge in ugovarjal: »Od tistega dne, ko je prišel v zapor, Yun trpi od močnih bolečin v glavi in prsih. Nič ni jedel že več kot deset dni.« Moji preganjanci niso mogli narediti drugega, kot da me pošljejo nazaj v celico.

Vsi zaporniki v moji celici so bili priče tem dogodkom. Videli so, da nisem ne jedel ne pil. Večino časa sem ležal v kotu in molčal. Roke sem imel v glavnem zvezane z lisicami. Zaporniki so se začeli spraševati, kako lahko preživim brez hrane in pijače. Bolj kot so minevali dnevi in tedni bolj so se moji tovariši zaporniki začeli medsebojno pogovarjati: *»Le kaj predstavlja življenje tega človeka?«*

Moje telo je postajalo vse manjše in slabotnejše, vendar je bil duh močen.

Od 25. januarja do 2. marca nisem okusil ne hrane ne pijače. Zvečer osemindesetega dne posta me je preizkušal hudič: »Yun, Jezus se je postil štirideset dni. Kako bi se lahko ti

kot služabnik dlje kot tvoj Gospodar? Ali se boš postil dlje kot Jezus? Ali poskušaš prekositi svojega Gospodarja?» Naenkrat so črni oblaki napolnili moje srce. Nikoli prej nisem izkusil takšnega obupa. Bil sem v siloviti duhovni bitki.

Zdelo se je, kot da me je obkrožilo in napadlo na tisoče demonov s svojo močjo. Počutil sem se brez poguma in brez upanja. Bil sem telesno in duhovno tako slaboten, da sem celo razmišljal o samomoru. Ker že dolgo nisem govoril, sem odkril, ko sem poskušal moliti, da se je moj glas spremenil v slabotno šepetanje. Molil sem: »Moj Bog, kaj naj delam?« V tistem času mi Gospod ni nič odgovoril, vendar sem vedel, da me ščiti. Vprašal sem ga: »Gospod Jezus, zakaj dopuščaš, da prejemam takšne udarce? Prosim te, sprejmi mojega duha.«

Po dolgem nočnem boju sem prišel pred Gospoda. Rekel mi je: *»Vem za tvoja dela. Glej, pred tabo sem na stežaj odprl vrata, ki jih nihče ne bo mogel zapreti. Čeprav imaš majhno moč, si vendar ohranil mojo besedo in nisi zatajil mojega imena.« (Raz 3,8)*

Ko sem slišal te besede, se mi je srce napolnilo z radostjo! Počutil sem se kot majhen deček, za katerega se je proti nasilnežem zavzel njegov oče. »Da Gospod, ti poznaš moja dela!« sem vzkliknil.

Božji glas me je zadel kot grom z neba. Privrele so solze. V tem trenutku sem dobil močno videnje. Videl sem niz kovinskih vrat, kako se odpirajo, ena za drugimi.

Množica mož in žena različnih narodov, oblečenih v prekrasna pisana oblačila, je skupaj slavila Boga. Moje srce se je napolnilo s svetlobo in močjo. Bog mi je dal duha veselja. V videnju sem glasno zapel: *»Hvalil bom Jahveja vse svoje življenje, prepeval bom Bogu, dokler bom živ.« (Ps 146,2)*

Videnje se je nadaljevalo in v nekem trenutku sem videl svoje življenje, ko sem bil majhen deček. Kot da je nekdo odgrnil zaveso, sem jasno videl, da me je Bog poklical k sebi ob rojstvu. V videnju sem vzkliknil: »Bog, nimam nobenih možnosti, da bi odšel od tu in oznanjal evangelij. Četudi ta trenutek odpreš železna vrata, sem preslaboten, da bi se lahko skozi njih odplazil.«

Bog mi je sporočil Svojo voljo v dveh vrsticah, na kateri do sedaj nisem bil ravno pozoren: *»Zakaj Bog se ne kesa svojih darov in svoje izvolitve.« (Rim 11,29)* in *»Resnično, resnično vam povem: kdor vame veruje, bo dela, ki jih opravljam, opravljal tudi sam in še večja kot ta bo opravljal, ker grem k Očetu.« (Jn 14,12)*

Gospod je olajšal bolečino v mojem srcu in razpršil temo moje duše. Kot živa voda, ki izvira v meni je duh veselja napolnil moje srce.

Začutil sem, da sem šel skozi dolino smrti. A Gospod me je rešil.

Nadaljeval sem s postom. Hudič je še naprej prinašal mnoge slabe misli v moj um. Vprašal me je: »Kdo bo skrbel za tvojo družino, ko umreš? Kje je tvoj Bog? Ali te je zapustil

in te bo pustil, da umreš?» A sam sem razmišljal o Božji besedi, da sem se zoperstavil takšnim napadom, na primer iz *Miheja 7,8-9*:

*Ne veseli se mojega zla, moja sovražnica!
Ako sem padel, bom spet vstal,
če sedim v temi, je Gospod moja luč.*

*Jezo Gospodovo bom prenašal,
ker sem grešil zoper Njega,
dokler ne razsodi mojega pravde
in ne izvrši nad menoj sodbe.
Privedel me bo v svetlobo,
Veselil se bom gledal Negovo pravičnost.*

* * *

DELING: Ko so aretirali mojega moža, so mi mnogi izmed mojih bratov in sester vsakodnevno pomagali. Seveda je bilo to zame breme in bolečina, ker je bil mož v zaporu, ko sem bila noseča, vendar so mi verniki pomagali, da ta izkušnja ne bi bila tako strašna. Neverniki v vasi so mi nenehno želeli vzeti pogum, vendar jim nisem posvečala pozornosti.

Yuna so v kombiju pripeljali nazaj iz Wuyanga v Nanyang. Osem mesecev so ga mučili v lokalni policijski postaji. Vsa poročila, ki sem jih dobivala, so kazala na to, da bo njegova kazen lahko samo: smrt ali dosmrtni zapor. Celo Yunov brat je rekel, da so njegovi zločini tako hudi, da bo usmrčen.

Verniki zunaj zapora so slišali, da Yun strašno trpi in brezkompromisno veruje v Gospoda. Nekateri ljudje, ki jim je bilo dovoljeno obiskovati rojake v zaporu, so prinesli govorice o čudežnem človeku v zaporu, ki živi brez hrane. Veliko ljudi v mestu je govorilo o tem čudnem dogodku.

Na tisoče kristjanov iz Hišnih cerkva je nadaljevalo s postom in molitvijo za mojega moža. Medtem se je rast cerkva nadaljevala. Vsak dan so se dogajali veliki čudeži, znamenja, kar je povzročilo, da se je na tisoče ljudi pridružilo Kristusovemu telesu.

Hudič me je preizkušal po mojih sorodnikih. Obiskala me je žena mojega starejšega brata in mi svetovala, naj se ločim od Yuna in si najdem drugega moža, dokler sem še mlada. Tudi drugi so me sili, naj se ločim, še posebej ko se je začelo razmišljati o tem, da ga bodo usmrtili.

Nisem jih poslušala.

Medtem ko so bili kitajski oznanjevalci zaradi evangelija v zaporu, jih je mnogo žena zapustilo. Brat Li je bil obsojen na večletno zaporno kazen. V trenutku, ko je bila v sodni dvorani razglašena njegova kazen, je njegova soproga vstala in zakričala: »Ločujem se od tega človeka!«

Sama nisem želela storiti enako.

DESETO POGLAVJE TEŽKA PREIZKUŠNJA

»Od vseh strani pritiskajo na nas, pa nismo utesnjeni. Ne vidimo poti, pa jo še najdemo. Pregarjajo nas, pa nismo zapuščeni. Ob tla nas mečejo, a nismo pobiti. Vedno nosimo v sebi Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo Jezusovo življenje.«

(2Kor 4,8–10)

Med postom sem bil telesno zelo slaboten, vendar je bil moj duh buden in še naprej sem se zanašal na Gospoda. Vedel sem, da mi zadošča Njegova milost.

Zaradi tistega, kar mi je rekel Bog, sem se postil že več kot štirideset dni. Stalno sem molil in iskal Božje odpuščanje in milost za svojo družino, našo cerkev, našo državo in zase. Pogosto sem citiral *Psalm 123,1–2*: »K tebi dvigam svoje oči, k tebi, ki prebivaš v nebesih. Glej, kakor oči hlapcev na roke svojih gospodarjev, kakor oči dekle na roke svoje gospodinje: tako gledajo naše oči na Gospoda, našega Boga, dokler se nas ne usmili.«

Na takšen način je Bog sprejel željo mojega srca, da nadaljujem z molitvijo in postom. Vstopil sem v zelo močno duhovno vojno, ki je nikoli prej nisem izkusil.

Želel bi na kratko pojasniti, kako je, ko dobim videnje ali močne sanje od Gospoda. To se

ne dogaja pogosto, temveč običajno takrat, ko Bog želi, kaj važnega ali posebnega vtisniti vame. Vsa videnja, ki sem jih prejel, so bila zelo kratka in so trajala le sekundo ali dve. Velikokrat besnijo nekateri prizori ali slike v mojem umu in duhu in to tako živo, da vem, da so od Gospoda.

Kot kristjani ne bi smeli živeti po videnjih ali sanjah in ne bi jih smeli iskati. Živeti moramo po Božji besedi in iskati Jezusov obraz. Ob tem moramo biti odprti in dovoliti Bogu, da nam govori na način, kot sam želi. Vsako videnje ali sanje se morajo odtehtati s Svetim pismom, kajti nič, kar pride od Boga, ni v nasprotju z Njegovo besedo.

Bog je v Stari in Novi zavezi govoril ljudem preko sanj in videnj. Za te poslednje dni Sveto pismo govori: *»Potem bom izlil svojega Duha na vse človeštvo; in vaši sinovi in vaše hčere bodo prerokovali, vaši starčki bodo sanje imeli, vaši mladeniči bodo prikazni gledali.«* (Jl 3,1)

Od vseh sanj in videnj, ki mi jih je dal Bog, sem samo enkrat ali dvakrat dobil videnje, ki sem ga gledal z odprtimi očmi – resnični prizor, ki je bil viden mojemu očesu in ni šlo samo za notranje dožemanje. Takšno videnje se je zgodilo štirideseto noč mojega posta.

Videl sem, kako se iz puščave dviga velik rumen peščen vihar. Nosil je roj z več kot milijon strupenih sršenov, kač, škorpijonov in stonog. Veter je dvignil streho moje hiše. Temelji hiše so čvrsto stali, čeprav se je streha dvignila, zidovi so razpokali. Strupeni stvori so me začeli napadati.

V tistem trenutku sem se obrnil in zagledal golo prostitutko. Odpela si je bluzo, da se je razgalila in me povabila, da pri njej najdem zatočišče. Bil sem zmeden. Hotel sem pobegniti pred stvori, ki so me pikali, vendar nisem hotel steči v naročje prostitutke.

Vprašal sem se, kaj naj naredim. Naenkrat se je v videnju pojavila moja mama in stopila pred mene. Njen obraz je bil bleščeč in umirjen. Polna ljubezni mi je rekla: »Sin moj, hitro lezi.« Nato mi je dala velik kos kruha in mi dala navodilo: »Sin, takoj ga pojej.«

Tisoče sršenov, kač, škorpijonov in stonog je še naprej napadalo moje telo. Nisem mogel več prenašati bolečine in zakričal sem: »Gospod, pomagaj mi!« Moj lastni glas me je zbudil iz videnja. Spoznal sem, da je že polnoč in da sem še vedno v zaporniški celici.

Ta izkušnja je bila tako resnična, da sem komaj lahko verjel, da je bilo samo videnje.

Ko sem pozneje zaspal, sem dobil še druge sanje od Gospoda. Bile so zelo kratke in nisem razumel njihovega pomena. Videl sem sebe, kako sem bil prenesen v sobo z belimi zidovi. Povsod okoli mene so bile bele rjuhe. Človek oblečen v belo mi je rekel: »Položi roke na rjuho.« Ko sem to naredil, se je na njej pojavil krvavi odtis mojih rok. Nisem razumel, kako se je to zgodilo, ker na roki ni bilo nikakršnega črnila ali kaj podobnega.

Ko sem se zbudil, nisem mogel doumeti, kaj bi te sanje pomenile, vendar sem vedel, da mi bo Gospod ob pravem času razkril.

Položil sem roke na brata Lija, ki je bil poleg mene, in mu zašepetal: »Jutri bom imel ponovno sojenje in bom še več trpel za Jezusa. Prosim te, moli zame.« Brat Li je nekaj zamomljal in spet zaspal.

Okrog devetih zjutraj sem slišal glas: »Pripeljite Yuna!« Kovinski tečaji na vratih naše celice so zaškripali in vrata so se odprla.

Brat Li me je nesel v sobo za zaslišanje, ker sem bil preslaboten, da bi lahko hodil. Li je bil nov kristjan. Pred spreobrnitvijo je bil znan kot nasilen človek in ropar brez milosti. Imel je zadolžitev, da me pozorno opazuje, in da vse, kar delam, prijavi stražarjem. Vedel sem, da ga je oblast poslala v mojo celico kot ovaduha.

Potem ko je nekaj časa živel z menoj, je spoznal, da sem samo krščanski pastir. Videl je doslednost v mojem življenju in bil je priča Božje moči, ki me je vzdrževala v času posta. Videl je, da živim to, kar učim in da nisem zločinec. Nekega dne, ko me je nesel nazaj v celico, se je nagnil in mi zašepetal: »Sedaj verujem v Jezusa.« Postal mi je zelo dragocen brat.

Predno se je začelo zaslišanje, sem začutil, da Gospod stoji ob meni in da je On moja moč in veselje, ravno tako kot je zapisal psalmist: »*Vedno imam pred seboj Gospoda; ker je na moji desni, ne omahujem. Zato se veseli moje srce in raduje moja duša, tudi moje telo bo počivalo varno.*« (Ps 16,8–9)

Več kot sem razmišljal o Božji milosti, več vere sem prejemal.

Ko me je nosil, je brat Li tiho molil, ker sem mu povedal, kako velika preizkušnja me čaka. Stražarji so mu rekli, naj me da na tla in naj sede ter čaka.

Tisti dan sta prišla nova policista, da bi me zaslišala. Nisem hotel govoriti. Samo oči sem zaprl in ležal. Eden me je udaril in zakričal: »Yun, danes boš govoril!« Drugi mi je na silo dvignil veke in rekel: »Poglej okoli sebe, Yun! Imamo načine, s katerimi se lahko pozabavamo s takšnimi, kot si ti. Če ne boš govoril, te bomo prisili!«

Tokrat so prinesli različne mučilne naprave, tudi biče in verige.

Do mene je prišel policist z električno palico. Nastavil jo je na največjo napetost in me z njo udarjal po obrazu, glavi in drugih delih telesa. Isti hip je bilo moje telo v smrtnih mukah in čutil sem, kot da mi na tisoče puščic prebada srce.

Sveti Duh me je opogumil z vrsticami iz Svetega pisma: »*Mučili so ga, a uklonil se je in ni odprl ust, kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, kakor ovca, ki pred svojimi strižci umolkne in ne odpre svojih ust.*« (Iz 53,7)

»*Saj ste bili vendar na to pot poklicani. Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah.*« (1Pt 2,21)

»*Blagor človeku, ki zdrži preizkušnjo. Ko bo namreč preizkušnjo prestal, bo prejel krono življenja, ki je obljubljena tistim, ki ga ljubijo!*« (Jak 1,12)

V razmišljanju o Božji besedi mi je Bog dal moč, da sem zdržal. Spoznal sem, da moje trpljenje ni nič v primerjavi s tistim, kar je Jezus pretrpel zame, in da nobena bolečina, ki bi jo lahko izkusil, ni nad razumevanjem in sočutjem Jezusa Kristusa.

»Nimamo namreč velikega duhovnika, ki ne bi mogel imeti sočutja z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preskušán v veri, razen v grehu.« (Heb 4,15)

Gospod ni dovolil, da bi občutil vso bolečino, ki bi jo moral. Policisti so stali na mojih rokah in nogah in me znova in znova topli s palico ter mi dajali elektrošoke. Da bi me ponižali, so me vlekli za veke, usta in druge dele telesa.

Še vedno nisem hotel govoriti. Bil sem napol mrtev, kup kože in kosti, ki je nepremično ležal na hladnih betonskih tleh.

Ko so spoznali, da njihove metode ne delujejo, je eden izmed policistov hitro spremenil metodo in začel uporabljati 'svilene rokavice'. Rekel je: »Počakajte! Počakajte malo! Yun, dal ti bom drugo priložnost. Če priznaš danes svoje zločine proti oblasti, te bomo spustili in ti dovolili, da obiskuješ Cerkev trojne samostojnosti. Dovolili ti bomo celo, da postaneš predsedujoči okrajne veje tega gibanja. Prenehali bomo preiskovati tvoje predhodne zločine in ti oprostili.«

Potem me je ponovno udaril in vprašal: »Yun, ali si slišal, kaj sem te vprašal? Ali razumeš mojo ponudbo? Takoj mi odgovori!«

Naenkrat je bil moj duh prenesen izven mojega telesa in spet sem imel videnje s škorpijoni, kačami, stonogami in sršeni, ki so me napadali in skoraj ubili, ko sem ležal na tleh. Takrat sem spoznal, zakaj mi je Bog preteklo noč pokazal to videnje.

Policisti so me najprej poskušali obvladati z brutalnostjo, nato z zavajanjem, vendar mi je Bog dal moči, da sem se uprl njihovim prizadevanjem.

Ko so videli, da metode ne dajejo želenih rezultatov, so policisti naročili bratu Liju, naj me odnese v zaporniško bolnico.

V prostor je vstopil majhen debel človek, oblečen v belo in rekel stražarjem, ki so me spremljali: »Dokler ne pregledam Yuna, me pustite samega.« Ko so odšli, mi je rekel. »Yun, če ne boš spregovoril, te bom prisil.« Zlobno se je zarežal. »Ta igla ti bo pomagala, da boš ozdravljen vseh problemov. Prisilila te bo, da boš spregovoril.«

Poklical je stražarje, naj vstopijo. Razširili so mi roke in noge in me potisnili na posteljo. Potem so mi razširili prste in jih pritisnili na leseno desko. Začel je z levim palcem, potisnil iglo pod vsak noht.

Ne morem opisati, kako sem se počutil. To je bilo najbolj grozno trpljenje, kar sem ga kdajkoli doživel. Silna bolečina je prodrla skozi celo moje telo. Nisem mogel drugega, kot kričati. Tonil sem med zavestjo in nezavestjo, nisem mogel razločiti ali sem v svojem telesu ali sem od njega ločen.

Ko je zdravnik prijel moj sredinec, mi je Bog milostno dopustil, da sem se onesvestil in nisem več občutil bolečine, ki so mi jo prizadejali.

Ko sem se zbudil, v svoji roki in v prstih nisem imel nobenega občutka. Čutil sem strašno predirljivo bolečino po celem telesu. Navkljub hladnemu vremenu sem bil od glave do pete preznojen. Sedaj sem razumel sanje, ki sem jih dobil od Boga, o rdečih odtisih rok na beli rjuhi.

Pozneje mi je brat Li rekel, da ni vedel, kaj se dogaja. Ker je bil prisiljen čakati zunaj, je slišal samo zdravnika, ki je tulil, ko je začel z mučenjem: »Yun, vzemi svojo trdoglavo pamet in pojdi pogledat svojega Boga!«

Ko je brat Li slišal, da kričim kot ranjena žival, ni mogel narediti drugega, kot da je molil in sklonil glavo ter prosil Boga, naj ohrani moje življenje.

Ko sem se vrnil v celico, so ostali zaporniki vprašali, kaj je narobe z menoj. Brat Li je padel z obrazom na tla in začel nekontrolirano jokati. Ko se je uspel zbrati, je razložil, kaj se je zgodilo. Vsi so zaznali sočutje. Celo zakrknjeni zločinci so imeli solze v očeh, ko so slišali, kaj se je zgodilo.

Bogu hvala, zaščitil me je in obvaroval v teh preizkušnjah. Vedel sem, da Bog izkorišča jezo zločincev, da bi dosegel svoj namen v meni, da zlomi mojo sebičnost in trdoglavost. Naučil me je, kako naj čakam Nanj, kako naj potrpežljivo prenašam stiske in kako naj resnično ljubim Božjo družino.

Po teh mučenjih sem se počutil, kot je David opisal v *Psalmu 102,4–5*: *»Zakaj moji dnevi izginjajo kot dim, moje kosti žgo kot žerjavica; zvenel sem kot trava, moje srce se suši, svoj kruh pozabljam jesti.«*

Čeprav so me policisti in zdravnik prebadali, mi dajali elektrošoke in me tolkli, jim ni uspelo dobiti, kar so želeli. Bili so besni. Po nekaj dneh so si izmislili nov načrt. Zjutraj sem slišal, kako se odpirajo vrata zapora. Eden v moji celici se je povzpел na okno in pogledal ven. Videl je, kako prihaja nekaj lepo oblečenih uradnikov Službe državne varnosti. Stražarjem so ukazali: »Pripeljite Yuna!«

Ukazali so bratu Liju, naj me zavije v odejo in odnese ven. Pred vrati zapora je čakal motorni tricikel s prikolico, da me odpelje v bolnišnico v Nanyangu, kjer je zdravnik ugotovil: »Yun nima resnih težav z zdravjem razen, da je popolnoma dehidriran. Dati mu moramo infuzijo, da pride tekočina v njegovo telo.«

Sestra je pripravila steklenici slane tekočine. Medtem ko je iskala veno na moji roki, sem zaprl oči in slišal zvok fotoaparata. Zdravnik ji je rekel: »Presuh je, da bi lahko našli veno. Moramo mu enostavno zabosti iglo v roko.« Tako zdravnik kot sestre so igrali za poročevalce in snemalce, ki so jih poklicali, da bodo priče te nameščene predstave.

Vene še vedno niso našli, zato so me pustili ležati na postelji v preddverju. Veliko ljudi je

s prezirom šlo mimo mene. »Vsi, ki me vidijo, me zasmehujejo, ustnice raztezajo, z glavo majejo: 'Zaupal je v Gospoda, naj ga osvobodi, naj ga reši, če ga ima rad!'« (Ps 22,8–9)

Bil je grozen in beden prizor. Kot je rekel apostol Pavel: »... kakor, da smo postali prizor, ki ga gleda svet, angeli in ljudje ... Postali smo kakor smeti sveta, kakor odpadki vseh, do tega trenutka.« (1Kor 4,9,13)

Končno mi je sestra zabodla iglo v mišico na roki, saj je bila besna, ker ni mogla najti vene. Poročevalci so čakali, a medicinsko osebje je bilo zmedeno zaradi dogodka. Steklenici sta bili izpraznjeni v mišico moje roke. Roka je takoj zatekla, imel sem strašne bolečine.

Zdravnikom in sestram je bilo vseeno, ali bom umrl. Izvedli so samo predstavo za novinarje, da 'dokažejo', da država skrbi zame. Oblast je bila prepričana, da bom hitro umrl, a želela je pokazati, da mi je poskušala 'pomagati'.

Vrnili so me v zapor, kjer me je čakalo novo zasliševanje. Zaprl sem oči, vendar so mi stražarji s prsti nasilno dvigovali veke. Poigraivali so se z menoj in me zasmehovali, a me niso mogli prisiliti, da bi govoril.

Stražarja sta me odvedla nazaj v celico. Vrgla sta me na betonska tla, mi vzela odejo in me spet udarjala z električnimi palicami.

To so bili zame zelo mračni trenutki.

Moji tovariši iz celice tokrat niso imeli sočustvovanja. Isti dan, ko so me mučili, so jim zaporniški uradniki držali govor, v katerem so rekli: »Yun je zloben človek, zločinec, ki dela proti vladi. Ve, da je storil resne zločine, ampak se dela norega. Vendar smo spregledali njegov načrt. Začel je gladovno stavko, da bi očrnil našo vlado. Vendar je bilo danes v bolnišnici ugotovljeno, da je zdrav, zato se bomo od danes naprej do njega obnašali, kot si zasluži. Vi, zaporniki, morate biti oprezní s tem kontrarevolucionarjem. Njegova navzočnost v celici vam je prinesla nesrečo. Morate se ločiti od Yuna in prijaviti, če vidite, kaj slabega. Kdor bo dal vse od sebe, bo nagrajen z milejšo kaznijo.«

Na ta način so bili zaporniki (razen brata Lija) podučeni, naj me sovražijo, da bi dobili nagrado.

Med moškimi v moji celici so nekateri služili dosmrtno kazen, nekateri so bili obsojeni na deset do dvajset let zaporne kazni. V svojem srcu so nosili strašno sovraštvo in ponudba jim je bila nekaj, česar niso mogli zanemariti.

Od tega trenutka mi je bilo celo v celici težko preživeti. Če ne bi bilo Božje milosti in zaščite, bi gotovo umrl.

V naši mali celici je bilo sedaj petnajst ali šestnajst zapornikov. Vsi so potrebo opravljali v istem prostoru. Vzeli so mojo posteljnino in jo namočili v človeške iztrebke. Obupno je smrdelo.

Vodja celice, ki so ga določili stražarji, mi je namenoma uriniral po obrazu in spodbujal tudi druge, naj delajo enako. Tako so vsi zaporniki, razen brata Lija, neprestano urinirali name in se pri tem smejali ter se posmehovali. Zame je bilo to veliko ponižanje, vendar sem bil preslaboten, da bi se branil. V srcu sem trpel, vendar sem to molče prenesel.

Razmišljal sem o besedah: *»Ko so ga sramotili, ni vračal sramote, ko je trpel ni grozil, ampak je vse prepuščal njemu, ki sodi pravično.« (1Pt 2,23)*

Razmišljal sem o Jezusovi obljubi: *»Blagor vam, kadar vas bodo ljudje sovražili, vas metali iz svoje skupnosti, sramotili in vaše ime zavrgli kot hudodelsko zaradi Sina Človekovega! Razveselite se tisti dan in zavriskajte, kajti veliko je vaše plačilo v nebesih. Prav tako so namreč njihovi očetje ravnali s preroki!« (Lk 6,22–23)*

Stražarji so se začeli proti ostalim zapornikom obnašati okrutneje. Zato so me še bolj sovražili, ker so verjeli, da sem kriv, ker so se njihovi pogoji poslabšali.

Vsak dan je bilo dovoljeno zapornikom določen čas vaditi na dvorišču. Nekega popoldneva so tudi mene prinesli na dvorišče. Stražarji so ukazali zapornikom, naj me vržejo v gnojno jamo, kjer so se zbirali iztrebki vseh zapornikov.

Stražarji so urinirali po meni in me poskušali prisiliti, da bi izvršil potrebo. Vendar je bilo to nemogoče, ker že predolgo nisem nič jedel. Spremenil sem se v kost in kožo. V tistem času sem tehtal samo trideset kilogramov.

Stražarji so me spet in spet topli z električnimi palicami in me kot psa priganjali, da se plazim po človeški iztrebkih. Brcali so me s svojim škornji in me silili, da se valjam po iztrebkih.

Celo električno palico so mi porivali v usta. Ne morem opisati, kakšno bolečino je to povzročilo. Mislil sem, da mi bo razneslo možgane. Še danes se ves tresem, ko se spomnim teh izkušenj. Hrepenel sem po smrti, da bi se rešil bolečin.

Namesto tega da bi poskušal s svojimi besedami opisati, kako sem se počutil, mi dovolite, da citiram besedo psalmista: *»Mnogo juncev me obdaja, basanski biki me obkrožajo. Odpirajo zoper mene svoja žrela, kakor grabljiv in rjoveč lev. Kakor voda sem se razlil, vse moje kosti so se razklenile. Moje srce je postalo kakor vosek, raztaplja se v mojih prsih. Moje grlo se je posušilo, kakor črepinja, jezik se mi na nebu lepi, v smrtni prah si me pogreznil.« (Ps 22,13–16)*

Končno sem izgubil zavest.

Ostali zaporniki so bili priče tem dogodkom. Stražarji so se hoteli norčevati iz mene in me poniževati. Nekateri so to naredili, nekateri teh prizorov niso mogli prenesti in so bridko jokali.

V zaporu je bil istočasno tudi moj svak, vendar v drugi celici. Ko je videl moje stanje, je pritekel iz množice in mi poskušal pomagati. Stražarji so ga topli in udarjali z električnimi

palicami in vpili: »Kaj si zamišljaš, kdo si? Izgini od tu!«

Takoj ko je elektrika udarila njegovo telo, se je zgrudil na zemljo.

V marcu leta 1984 se je dolga zima bližala koncu, prenehalo je snežiti, a jutra so bila še vedno hladna. Drhtel sem na hladnem vetru, ker sem imel na sebi same krpe in raztrgano obleko, ki so mi jo dali drugi zaporniki.

Ko je nekega jutra prišel čas, da gredo zaporniki v kopalnico, so vsi stopili v vrsto. Sam sem bil preslaboten, da bi mogel stati in stražarji so me prisili, da sem se naslonil na zid.

Spomnil sem se noči, ko sem bil aretiran, ko so mi brat Zhang, brat Zhen in ostali sodelavci v ljubezni oprali noge. Spomnil sem se prekrasnega šala, ki mi ga je dal Zhang in rekel: »Ta šal te bo ogrel v mrazu.«

Čutil sem, kot da so moji dragi bratje in sestre vedno z menoj, celo v zaporu. Ko sem razmišljal o njihovem čudovitem prijateljstvu, me je to močno tolažilo. Še vedno sem imel šal, ki mi ga je dal brat Zhang. Ovil sem si ga okrog pasu, da bi se ogrel. Na ta način sem čutil, da sem še vedno povezan z verniki.

Tega dne sem ostal sam poleg zidu vse do sončnega zahoda. Takrat so rekli bratu Liju, naj me pobere in odnese nazaj. Ko sem prišel v celico, sem spoznal, da stražarji še niso končali z menoj. Strgali so mi šal s pasu. Za šal sem imel zavezano majhno čajno skodelico, ki je pripadala moji družini. Na njej so bili narisani majhni modri križi. Skodelica mi je dolgo časa dajala moč; spominjala me je na Jezusov križ in na ljubezen moje družine.

Zaporniki so odvezali čajno skodelico in jo vrgli v pisoar. Šal so vrgli v smeti. Občutil sem silno bolečino in jezo. Z vso svojo močjo sem se odplazil do iztrebkov, da vzamem svojo skodelico. Zaporniki so urinirali po njej in mojih rokah. Zgrabil sem skodelico in jo pritisnil na prsi. Bil sem silno jezen, ker so mi hoteli vzeti mojo zadnjo zemeljsko dragocenost. Hotel sem jim vrniti z besedami, a me je Gospod zaustavil in rekel: »*Nikomur ne vračajte hudega s hudim ... Ne obračunavajte na svojo roko, predragi, ampak prepuščajte obračun božji jezi ... Ne daj se premagati hudemu, temveč premagaj hudo z dobrim.*« (Rim 12,17.19.21)

Pokesal sem se, ker sem tako mislil. Začel sem jih blagoslavlјati, posebej tiste, ki so me najbolj zasramovali.

Minila nista niti dva dni, ko se je Božja jeza vsula na moje sotovariše iz celice in začeli so se praskati od srbenja. Koža jih je tako srbela, da jih je spravljalo ob pamet.

Samo bratu Liju in meni je bilo prizaneseno. Čeprav sem ležal v človeških iztrebkih in bil izpostavljen najhujšim nehigienskim pogojem, je Gospod poskrbel, da me bolezen ni prizadela.

Stražarji so izkoristili vsako priložnost, da bi me opazovali in videli kakšen znak slabosti,

sam sem samo ležal na hrbtu in nič govoril ter nič delal.

Zaporniška oblast je odkrila, da brat Li skrivoma na razne načine skrbi zame. Z ljubeznijo je preprečeval drugim zapornikom, da mi niso še bolj škodovali in jih spodbujal, naj se do mene obnašajo ljubeznivo. Temu je sledilo, da je bil brat Li premeščen v drugo celico. Sedaj sem bil sam, brez kakršnekoli skupnosti z vernikom.

Stražarji so me ponovno vrgli v pisoar in zaporniki so mi urinirali po obrazu. Začel sem kričati. Počutil sem se tako osamljenega. *»Zasramovanje mi je strlo srce, onemogel sem; pričakoval sem sočutje, a ga ni bilo, tolažnikov, a jih nisem našel.« (Ps 69,21)*

Ko so se naslednje jutro zaporniki zbudili, so odkrili, da so njihova telesa prekrita z rdečimi lisami. To stanje je znano kot razjeda. Bolečin niso mogli prenašati. Praskali so madeže, dokler iz njih niso nastale razjede.

Bolni zaporniki niso mogli spati ne ležati, ker so bili od praskanja povsem izmučeni.

Prišli so stražarji, da bi pregledali tudi mene. Strgali so mi spodnje perilo, da bi videli ali sem bolan. Mislili so, da je bolezen prišla od mene, ker sem toliko časa preležal v človeških iztrebkih. Videli so, da sem edini zapornik, ki ni zbolel!

Zaporniki so me nekaj časa pustili pri miru, ker so bili osredotočeni na to, kako bi sebi olajšali nelagodje. Vodja celice je bil v najslabšem stanju. Celó njegovo telo z obrazom vred je bilo prekrito z madeži. Ostali zaporniki so se mu bali približati.

Ker sem bil zdrav, so moji sotovariši prestavili mojo posteljo poleg vodja celice, da bi povečali možnost, da se od njega okužim. Zaporniški stražarji so bili besni, ker nisem trpel zaradi iste bolezni kot ostali.

Človek iz naše celice z imenom Yu, me je pazljivo opazoval nekaj tednov. Prišel je k meni in mi z ljubeznijo pokril telo z odejo. Bil je ljubezniv do mene. Bil je Božja zamenjava brata Lija.

Neke noči je Yu prišel, da bi me pokril. Zgrabil sem ga za roko. Bil sem tako slaboten, da je bil moj glas skoraj nerazumljiv. Yu je sklonil svojo glavo, da bi slišal moje šepetanje. *»Yu, moraš sprejeti Jezusa Kristusa kot svojega Gospoda in Rešitelja.«* In ravno takrat v tišini je Yu prejel odrešenje.

Vodja celice, ki je zaradi bolezni močno trpel, me je še bolj sovražil, ko je videl, da sem se izmuznil bolezni. Vzel je mojo odejo zase, mene pa je zavil v svojo, ki je bila vsa prekrita s krvjo, umazanijo in gnojem, ki se je cedil iz njegovih ran. Gospod me je zaščitil in nisem zbolel.

Hudič me je napadal in mi grozil preko mnogih hudobnih ljudi, vendar me je Sveti Duh naredil močnega v Jezusu, čeprav je bilo moje zunanje telo skoraj uničeno. Vsi moji sovražniki so bili zmedeni.

Zaporniki so se med seboj pogovarjali, koliko čas bom še živel: *»Umrl bo najkasneje v*

treh dneh.« Nekateri so govorili: »Zagotovo ne bo preživel noči. Stavim, da bo do jutra mrtev. Če bo preživel noč, ti dam svoj mantou.«

Tako so stavili, a nisem umrl. Tisti, ki se gredo stave proti Božjemu služabniku, bodo zagotovo izgubili. Sam sem dal vse v roke Gospodarju pravice. Nisem več živel iz svojim moči, temveč od Božje milosti.

Služba državne varnosti iz mojih ust ni mogla izvleči nobenega priznanja, ki bi ga lahko izkoristili proti meni. Bali so se, da bi v primeru moje smrti, morali polagati račune pred lokalnimi oblastmi. Bili so zelo živčni.

Zapor je uredil, da so prišle iz bolnišnice medicinske sestre. Uporabile so nekakšen inštrument, da so mi odprla usta in mi na silo hranili z juho iz steklenice. Nisem hotel goltati in sem pustil, da se je vse teklo po tleh. Navzoči so bili tudi fotografi. Posneli so 'dokaze', da je oblast naredila vse, kar je bilo v njeni moč, da me reši.

Ko so stražarji videli, da puščam juho teči na tla, so me zasmehovali in govorili: »Yun, nič več nam ni mar ali boš živel ali umrl. Sploh nas ne skrbi. Naredili smo vse, kar smo lahko, da bi ti pomagali. Mislil si, da bo tvoja gladovna stavka vplivala na našo vlado, no sedaj upamo, da boš umrl. Ko boš umrl, bomo to razglasili kot samomor. Vzeli bomo tvoje telo in ga upepelili in v veselje nam bo, ker smo se te rešili, ti trdoglavec.«

ENAJSTO POGLAVJE KONEC POSTA

Med hudimi preganjanji v Henanu, od druge polovice leta 1983 do junija 1984, je naša cerkev naletela na resne težave. Na stotine sodelavcev je bilo aretiranih. Bogu se

zahvaljujem, ker mi je dal mamu, ki je neprestano molila. Moja mama je vsako jutro in vsak večer molila za cerkev in vodstvo. Z drugimi verniki je prosila za Božjo milost in prebujenje, ker so pastirje topli in ovce so se razbežale.

Zvečer 1. junija leta 1984 je mama klečala in v molitvi dobila videnje. Zanj je bilo to močno videnje, ker je bila v tistem času v naši vasi babica.

V njenem videnju je mlada ženska trpela v rojevanju, saj je bila podhranjena in je rojevala prezgodaj, v sedmem mesecu. Rodil se je deček. Babica in družina mlade ženske so rekli: »Ta otrok ne bo preživel.« in dali so ga v laneno vrečo z namenom, da ga zavržejo.

V videnju je moja mama prišla k njim in rekla: »Dovolite mi, da pogledam, kaj je v vreči.« Obrnila se je proti mladi ženski in jo prepričevala: »Tvoj otrok ne bo umrl.« Potem se je otrok spremenil vame. Moja mama je bila zaprepadana in se zbudila iz videnja. Bila je preplavljena s čustvi in glasno zajokala: »Oče, Bog, usmili se mojega sina!«

Takrat je slišala zelo jasen glas, ki ji je rekel: »Tvoj sin ne bo umrl.«

Od dneva, ko sem odšel v zapor, je veliko prijateljev in družinskih članov molilo zame, prav tako so poskušali izvedeti kakšno novico od Službe državne varnosti o mojem stanju. Nihče me namreč ni smel obiskati.

Rečeno jim je bilo, da nimam možnosti za preživetje. Nekaterim so rekli, da sem obsojen na smrt, drugim, da bom dobil dosmrtni zapor. Vesti so prišle tudi do ušes moje mame in žene. Svakinja je Deling rekla: »Pojdi domov k mami in se čim prej poroči z drugim. Ni možnosti, da bi se Yun še kdaj vrnil domov.«

Vendar hvala Bogu, ki je pomagal moji ženi, da se je uprla skušnjavi. Odločila se je trdno stati in se verno posvetila Bogu.

V isti noči, kot je moja mama dobila obljubo, da ne bom umrl, je dobila sanje tudi moja žena. V njih je videla sebe in mojo mamu, kako me obiščeta v zaporu. Bil sem zelo suh, vendar močan v Gospodu.

Bil sem poln veselja in miru. V sanjah sem ji dal ključ in odločno rekel: »Ta ključ lahko odpre vsaka vrata.« Ko se je Deling zbudila, je takoj spoznala, da Gospod Jezus želi, da uporabi molitev, da bi se odprla vsa vrata težav.

Naslednje jutro sta si moja mama in moja žena povedali videnje in sanje, ki sta jih prejeli. Skupaj sta pokleknila in se zahvalila Bogu. Tudi nekaterim drugim vernikom sta povedali.

V tistem času je bil samo en cerkveni vodja, ki ni bil v zaporu – brat Fong. Obiskal je moj dom in celo noč molil ter prosil Boga za milost in prebujenje. Naslednji dan je rekel moji družini: »Čas je, da obiščemo Yuna v zaporu.«

Na Kitajskem ne morete obiskati zapornike, kadar bi želeli. Obiščete jih lahko samo takrat, ko dobite službeno vabilo zaporniških oblasti. Vendar to ni presenetilo nikogar, saj je moja družina že prejela povabilo od Gospoda!

Minilo je že več kot sedemdeset dni, odkar nisem okusil hrane in pil vode. Od dneva, ko sem prišel v zapor, nisem prejel niti besede od moje družine ali cerkve.

Sotovariši iz celice me kljub njihovi kožni bolezni niso prenehali mučiti. Skoraj sem začel verjeti njihovim besedam, da bom umrl. Obdajati sta me začeli tema in tesnoba. Čutil sem, da me angel Gospodov obkroža s svojo močjo in čuva, da ne umrem.

Petinsedemdeseti dan posta, okrog treh zjutraj, je bleščeča svetloba preplavila mojo celico. V videnju sem zagledal samega sebe, kako kolesarim po cesti. Na krmilu kolesa je sedel prikupen sedemnajstletni deček z imenom Xiao Shen. Poznal sem ga, še predno so me aretirali. Njegovi starši ljubijo Jezusa.

V videnju je Xiao Shen rekel: »Stric, ali ti lahko zapojem pesem!« In zapel je: *»Jezus mu odvrne: 'Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu razen po meni.'« (Jn 14,6)* Z njim sem pel vse glasneje in glasneje. Bil sem poln radosti! Počutil sem se svobodnega kot ptica.

V videnju sem prepoznal, da moje telo še vedno leži v celici, vendar sem lahko skozi zaporniške zidove videl tudi zunanji svet. Videl sem veliko ljudi različnih barv kože. Bili so številnih narodnosti in različnih kultur. Nekateri med njimi so klečali, nekateri stali, a vsi so imeli roke dvignjene v molitvi.

Poskušal sem iti ven in se z njimi srečati, vendar so me ponovno napadli škorpijoni, kače, sršeni in druga grozna bitja.

Vrglo me je na tla. Počasi sem odprl oči in videl, da me mama ziba v svojem naročju. Čvrsto me je držala. Moja žena, sestre in bratje so me držali za roko in glasno jokali. Rekel sem jim: *»Jezus je pot, resnica in življenje.«*

Takrat sem se prebudil iz videnja.

Med dolгим postom so bili dnevi polni bojev, čudežev, sanj, videnj in Gospodovih spoznanj. Vsak dan sem izkusil Njegovo moč. Čeprav nisem imel Svetega pisma sem vsak dan razmišljal o Njegovih besedah iz Pisma, ki sem si jih zapomnil.

Četudi so se ljudje na vse mogoče načine trudili, da me uničijo, jim tega ni uspelo. Zdaj so poskušali na drugačen način. V zapor so poklicali mojo družino, da bi me prepričala, naj jem in govorim. Nameravali so pazljivo poslušati, kaj bom rekel, ker so upali, da bodo dobili priznanje ali kakršnokoli informacijo, ki bi jo lahko izkoristili proti meni.

Služba državne varnosti je 6. aprila leta 1984 v mojo hišo poslala policiste, ki so mojo mamo in ženo prepričevali, da me morajo nagovoriti, da bom jedel in govoril, vendar jih je Gospod že opozoril: *»... prihajajo k vam v ovčji obleki, znotraj pa so grabežljivi volkovi!« (Mt 7,15)*

Naslednje jutro, 7. aprila, ob osmi uri, je moja mama in šest drugih sorodnikov prišlo pred glavni vhod zapora v Nanyangu. Vrtar jih je pustil čakati, dokler stražarji niso

ukazali bratu Yuju, da me odnese v sobo za zaslišanje. Poskušali so me zvabiti z besedami: »Yun, to je spet tvoja velika priložnost. Če boš odprl usta in spregovoril, je lahko vse to rešeno enkrat za vselej.«

Ker nisem hotel govoriti, so me ponovno divjaško pretepli z bičem in električno palico. Izgubil sem zavest.

Ko sem prišel k sebi, se mi je zdelo, da skozi moje telo prodirajo zelo topli občutki, kot da ležim v mehki postelji. Nisem vedel ali sem živ ali mrtev, ali spim ali sem buden. Čutil sem toplino na svojem obrazu, kot da me nekdo nežno in z ljubeznijo ljubkuje.

Mislil sem, da imam videnje, a ko sem odprl oči, sem videl, da sem v maminih rokah. Zbudile so me kapljice toplih solza in pomirjevale so me njene nežne roke. Videl sem, da mama zelo trpi, kot da bi ji z nožem prebadali srce.

Deling je stala poleg mame. Ni mogla verjeti svojim očem, ko je videla moje telesno stanje. Moji sestri je rekla: »Povem ti, to ni on. To zagotovo ni moj mož!«

Bil sem samo kup kosti in kože. Zaradi udarcev mi je odpadlo veliko las. Ušesa so se mi zgrbančila, lasje so bili razmršeni in zrasla mi je brada. Ostali prameni las so bili zlepljeni s posušeno krvjo. Zaradi elektrošokov se je spremenil ves moj izgled.

Celo moja lastna žena me ni prepoznala.

Ko je moja mama videla moje znamenje, je vedela, da sem pravi. Glasno je jokala in kričala: »To je moj sin! Bog, usmili se nas!«

Ko je moja žena doumela, da je ta majhna ljudska podoba pred njo v resnici njen mož, se je skoraj onesvestila.

Nepričakovano je Gospod povečal mojo moč. Velika sila se je spustila name. Težko je to razložiti, počutil sem se, kot da je moj duh postal eno z nebeškim Očetom. Gospod mi je ukazal: »Govori, to je tvoj čas!«

Ko sem odprl usta, da bi govoril, jih je roka moje sestre zaprla. Vedela je, da stražarji poslušajo. Vedela je, da nisem okusil hrane in vode več kot sedemdeset dni in bala se je, da me bodo spet mučili, če spregovorim.

Odmaknil sem njeno roko in zakričal: *»Ne zanašajte se na kneze, na človeka, pri katerem ni rešitve.« (Ps 146,3) »Bolje je zaupati v Gospoda, kakor zaupati v kneze.« (Ps 118,9)*

Medtem sem čvrsto zagrabil roke brata Fonga in ga vztrajno gledal. Rekel sem mu: »Brat, bogastvo in čast nas ne moreta pokvariti. Grožnje in nasilje ne morejo vplivati na nas. Revščina in tema nas ne moreta preusmeriti s poti. Bodi močen v Bogu in glej samo Gospoda Jezusa Kristusa. Moj nebeški Oče mi je rekel, da me boste danes obiskali.«

Zaporniški uradniki in stražarji niso razumeli, kaj se dogaja in o čem govorimo. Vsi so jokali in ihteli. Ko sem ponovno začel govoriti, mi je sestra spet položila roko na usta. Čutil sem kot, da je v mojih kosteh zaprt velik ogenj, ki hoče ven.

Prijel sem mamino roko in ji rekel: »Mama, tvoj sin je lačen! Mama, tvoj sin je žejen! Mama, jesen se bliža koncu in hladna zima je prišla. Zakaj mi nisi poslala obleke?«

Obrisala mi je solze in rekla: »Dragi sin, to ni zato, ker te ne bi ljubila. Poslali smo ti mnogo oblek in hrane, vendar nič od tega ni prišlo v tvoje roke. Prosili smo tudi druge ljudi, da ti pošljejo obleko in hrano, vendar so zaporniški stražarji tudi to vzeli.«

Moja družina ni razumela, da ne govorim o fizični hrani in žeji. Ko je ena od sodelavk slišala, da sem lačen in žejen, je stekla iz zapora do bližnje trgovine kupit malo hrane in pijače. Nisem mogel prenehati jokati.

Ponovno sem spregovoril: »Mama, nisem lačen zemeljskega kruha in vode. Lačen sem človeških duš. Mama, oznanjaj evangelij in rešuj ljudi, ker je to edina hrana, ki zadovoljuje.«

Zavpil sem: *»Moja jed je, da izpolnjujem voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo. Ali ne pravite vi: 'Še štiri mesece in žetev bo tu?' Jaz pa vam pravim: povzdignite oči in pogledjte polja, da so že zrela za žetev.'« (Jn 4,34–35)*

S solzami v očeh sem rekel: »Postim se štiriinsedemdeseti dan. To jutro pred zoro mi je Gospod pokazal, da se bom srečal z vami. Draga mama, skoraj do smrti so me pretepli. Če umrem, bom umrl, a Bogu ostajam zvest. Mama, ali si prinesla Jagnjetovo telo in kri?«

Sestra se je vrnila iz trgovine s krekerji in steklenico grozdnega soka. Ko sem to videl, sem razlomil kreker, ga blagoslovil in ga dal svoji ženi, materi, bratu Fongu in ostalim sodelavcem in sorodnikom. Iz svojega zlomljenega srca sem rekel: »To je Gospodovo telo, razlomljeno za vas, jejte to v Njegov spomin.«

Potem sem izlil nekaj grozdnega soka: »To je čaša Gospodove krvi, ki se je prelila za nas.« Vsi so sklonili glave in dostojno sprejeli Gospodovo večerjo.

To je bila prva hrana, ki sem jo zaužil po štiriinsedemdesetih dneh. Od 25. januarja do 7. aprila 1984 nisem jedel ne pil.

Glasno sem zajokal in držal svoje ljubljene. Rekel sem: »Mama, danes je morda zadnjikrat, da skupaj jeva Gospodovo večerjo.« Obrnil sem se in poljubil ženo. Vsem sem rekel: »Moja draga žena, mama, bratje in sestre, srečali se bomo v nebesih.«

Vsi so začeli jokati.

Moja najstarejša sestra me je objela in vprašala: »Kako moreš pustiti svojo staro mater in mlado ženo in umreti? Poleg tega je tvoja žena noseča. Kako moreš biti tako krut do nje?«

Mama me je rotila: »Sin, tvoja žena te potrebuje. Tvoja mati te potrebuje. Božja družina te potrebuje.« Utišala je glas in mi zašepetala na uho: »Poslušaj svojo mater. Bog mi je rekel, da ne boš umrl. Biti moraš močen in ostati živ.«

Pod Božjo zaščito smo končali razgovor. Zaporniška oblast je bila zbegana. Slišali so naše besede, vendar niso razumeli, kaj se dogaja.

Svoji družini sem rekel: »Prosim vas, postite se in molite zame. Nikoli nisem bil Juda. Nikoli nisem izdal Gospoda in Njegovih ljudi.«

Takrat so policisti prišli k sebi, kot da bi se zbudili iz sna. S pestmi so tolkli po mizi in vpili: »O čem to govorite? Dovolj! Ven!« Stražarjem je bilo ukazano, naj me odvedejo nazaj v celico. Moja mama, žena in sestra so me držale in me niso hotele spustiti, medtem ko so me stražarji vlekli.

Moja mama bi rajši umrla, kot da bi me pustila v rokah hudobnih ljudi, vendar so me iztrgali iz njenih rok kot trop volkov, ki napadajo ovce, ki se ne morejo braniti. Pretepali so me celo v navzočnosti moje družine in me odvedli od mame, da so mojo ostarelo mamo vrgli po tleh. Vsi so bridko jokali, ker niso vedeli, ali me bodo še kdaj videli. Železna zaporniška vrata so se zaprla z močnim treskom, vendar sem tudi skozi vrata lahko slišal, kako mama vpije: »Sin, spomni se materinih besed! Moraš ostati živ! Ostani živ za Boga!« Sam sem zavpil nazaj: »Mama, oznanjaj evangelij! Reci cerkvam, naj se postijo in molijo zame!«

Stražar me je oklofotal in odpeljal nazaj v celico.

* * *

DELING: Vsi so govorili, da bo moj mož usmrčen, vendar sem bila globoko v sebi prepričana, da še ni prišel Gospodov čas, da bi umrl. Morda zveni čudno, vendar nisem čutila napetosti in sploh nisem bila potrta, saj nikoli nisem sprejela, da bi bil usmrčen.

V resnici bi bilo za Yuna bolje, da bi bil usmrčen, kot da vse svoje življenje preživi v zaporu. Če bi ga ustrelili v glavo, bi bilo v trenutku vsega konec in bi bil za vedno združen z Gospodom.

Moj mož je bil v zaporu in se je postil brez hrane in pijače več kot sedemdeset dni. Oblast se je bala, da bo umrl in so nas poklicali, da ga obiščemo v zaporu, ki se je nahaja v središču mesta Hanyang.

Bila sem noseča že več kot šest mesecev in moja nosečnost se je opazila. Bila sem vznemirjena, kaj bom rekla Yunu, da bo postal oče. Med nama ni bilo nobenega dotika, odkar je bil aretiran, in tako ni mogel vedeti, da sem zanosila.

Bil je april in že se je čutila toplota prihajajočega poletja. V zapor smo prišli zgodaj zjutraj. Sedela sem na zadnjem sedežu kolesa, ki ga je vozila Yunova najstarejša sestra. Z ostalimi obiskovalci smo se srečali pred vhodom v zapor. Prišli so prav tako s kolesi. Vsega skupaj nas je bilo osem.

Rekli so nam, naj čakamo v sobi, dokler ga ne pripeljejo. Po določenem času so prinesli majhno telo. Bil je v nezavesti, ker so ga mučili vse do našega prihoda. Izgledal je kot

majhen otrok. Ušesa so se mu zgrbančila in so bila majhna kot rozine.

Ko smo ga zagledali, nihče v njem ni prepoznal Yuna. Misli smo, da je to nekakšna past. Trdila sem: »To ni moj mož!« Yunova sestra je negodovala: »To je pomota! To ni moj brat!«

Šele ko je Yunova mama zagledala njegovo znamenje, je spoznala, da je to resnično njen sin. Bil je tako majhen, da sploh ni izgledal kot človeško bitje. Celo telo je imel pokrito z modricami, brazgotinami od posledic mučenja, s posušeno krvjo in umazanijo. Večino las je imel populjenih, obraz upadel. Oči so izgledale večje kot običajno, ustnice je imel povešene in kazal je rumene zobe. Na sebi je imel umazane in raztrgane cunje.

To je bilo preprosto neverjetno! Bila sem šokirana. Mislim, da smo bili kar vsi. Moja glava je postajala vedno lažja in sem skoraj padla v nezavest.

Yun je prišel k sebi in spregovoril prvič po nekaj mesecih. Njegov glas je bil blag šepet, ki ga je lahko slišala samo njegova mama, ki je bila dovolj blizu. Ko smo spoznali, da je to resnično Yun, smo vsi jokali. Vzkliknil je: »Bratje in sestre, ne jokajte nad menoj! Jokajte za ljudskimi dušami. Sedaj pa jejmo Gospodovo telo in pijmo Njegovo kri.«

Sestra je stekla iz zapora v bližnjo trgovino kupit krekerje in grozdni sok. Yun nam je rekel, da odhaja h Gospodu in da moramo zato zadnjič podoživeti Gospodovo večerjo, predno bo umrl.

Glasno smo jokali in vzdihovali. To je bilo preprosto neverjetno.

Ko smo zapustili zapor, smo bili tako preplavljeni s čustvi, da smo pred zaporom sedli v krog in vzkliknili Gospodu: »Oče, Bog pravice in milosti, odpusti našemu narodu. Usmili se nas in tistih, ki preganjajo tvoje otroke. Daj, da prejmejo Tvoje odrešenje!«

Veliko ljudi je šlo mimo. Ko so slišali, kako vzdihujemo, so se zbrali okoli nas in zahtevali, naj jim povemo, kaj se dogaja.

Mnogi med njimi so zajokali, ko smo jim povedali, kaj smo videli tistega dne.

DVANAJSTO POGLAVJE BOG MI JE DAL SINA IN MNOGO BRATOV

*»Hvala Bogu, ker nas s Kristusom kar naprej venča z zmagoslavjem in ki po nas razširja po vseh krajih prijeten vonj njegovega spoznanja. Pred Bogom smo namreč prijeten Kristusov vonj, med tistimi, ki so na poti zveličanja in tistimi, ki so na poti pogubljenja.«
(2Kor 2,14–15)*

Ko so me odnesli nazaj v celico, me je stražar udaril z nogo in zavpil: »Kako se danes sploh upaš govoriti in jesti, potem ko si tako dolgo molčal? Živega te bom odr! Boš videl!« Pri odhodu iz celice je zaloputnil z železnimi vrati.

Vodja celice me je napadel: »Prevarant! Pretvarjal si se, da boš vsak trenutek umrl. Sam sem tu v zaporu živ in zdrav, čeprav sem posiljeval in ubijal ženske. Ti si končal v zaporu, ker veruješ v Jezusa, sedaj pa umiraš kot pes.«

Eden izmed zapornikov je bil musliman. Obregnil se je ob mene: »Kako si drzneš oznanjati Jezusa navkljub zakonom naše države? Smrt zaslužiš! Nebeški zakon bo obsodil takšne svinje, kot si ti!«

Vsi zaporniki so vedeli, da sem zelo slaboten in da me morajo povsod nositi. Tedne od

mene niso slišali niti besede, po vseh teh žalitvah se je name spustil Sveti Duh. Na njihovo zaprepadenost sem se dvignil na noge in glasno naznanil: »Pozorno poslušajte! Imam sporočilo od Gospoda!«

Vsi so bili osupli, ker sem se dvignil in govoril s takšno silo in takšno avtoriteto. Na koncu koncev sem bil samo vreča kosti! Zaporniki so stavili, kdaj bom umrl, a sedaj sem stal pred njimi in govoril z močnim glasom!

Rekel sem jim: »Prijetelji, Bog me je poslal sem ravno zaradi vas! Tisti dan, ko sem prvič stopil v celico, sem vam rekel, da sem pastor, ki veruje v Jezusa. Prvo noč sem vam pel in govoril o rešitvi, ki jo daje Jezus. Vsi ste me pazljivo opazovali in veste, da nisem pojedel niti zrna riža niti popil kaplje vode v zadnjih štiriinsedemdesetih dneh. Vprašam vas, kdo v tej nekaj tisočletni človeški zgodovini je to storil in ostal živ? Ali ne razumete, da je to čudež razodevanja Božje moči in zaščite nad menoj?

Sedaj mi je moj Bog dopustil, da stojim tu pred vami, da boste lahko izvedeli, da je Jezus edini živi in pravi Bog. Kako si upate živeti v svojih grehah in delati zla dela? Prijatelji, kako se nameravate izogniti peklu, ko pride sodni dan? Samo Jezus vam lahko odpusti!

Danes ima Jezus milost za vse in vam daje priložnost, da se pokesate in prejmete odpuščanje za svoje grehe. Poklekniti morate pred Jezusom, priznati svoje grehe in iskati Boga, da vam odpusti. Kako se boste drugače lahko izognili kazni pekla?»

Ko sem končal, je bilo, kot da bi padla bomba mednje. Niso si mogli pomagati. Vodja celice je prvi padel na kolena in zavpil: »Yun, kaj moram narediti, da se rešim?«

Tudi drugi zaporniki so pokleknili, vključno z muslimanom. Glasno so zavpili: »Kaj moramo narediti, da bi se rešili? Kako nam Bog lahko odpusti?« Vsi, ki so se že odpovedali grehu, so sprejeli Jezusa Kristusa s kesanjem svojih grehov z mnogo solzami.

Občutili so krivdo, ker so se tako obnašali do mene. Odpustil sem jim, kot je Jožef odpustil svojim bratom. Opogumljal sem jih z besedami: *»Vi ste sicer hudo nameravali zoper mene, Bog pa je to obrnil na dobro, da izvrši to, kar se danes vidi, da ohrani pri življenju mnogo ljudi.«* (1Mz 50,20)

Ker nismo imeli veliko vode na voljo, sem izkoristil nekaj kapljic in krstil vsakega izmed njih.

Zaporniški stražar pred našo celico je slišal nekakšen nemir in prihitel pred vrata. Kot vkopan je stal nekaj minut brez besed in bil osupel nad tem, kar je videl.

Ozračje v celici se je popolnoma spremenilo. Ljudje, trdi od greha, so sedaj imeli nežna srca. Njihovo govorjenje in obnašanje se je popolnoma spremenilo. Prej so v celici številka dve vladali sovraštvo in sebičnost, sedaj radost in mir.

Še dneve so tisti moški hodili okoli s solzami v očeh, osupli, ker je Bog izlil nanje svojo milost. Ko jim je bilo dopuščeno oditi na dvorišče, so izkoristili vsako priložnost, da

oznanijo evangelij zapornikom iz drugih celic. Tako se je evangelij oznanjal po vsem zaporu in veliko se jih je spokorilo ter začelo verovati v Jezusa!

Z Božjo milostjo sem sedaj dobil novo delo: poučevanje novih vernikov!

* * *

V tistem času naj bi iz zapora izpustili brata Fuja. Na košček toaletnega papirja sem napisal sporočilo in ga prosil, če bi ga lahko odnesel Deling. Izzval sem jo: »To kar se tu dogaja, je pot križa. Ali si bila resna, ko si mu predala svoje življenje? Ali hočeš ostati zvesta Gospodu?« In napisal sem pesem:

*Naša telesa se starajo in slabijo,
prijateljev in sorodnikov je vedno manj.
Pot, po kateri gremo, je vse težja,
vendar izpolnjevati moraš Božjo voljo,
ker si Njegov ljubljen otrok.*

Ko sva se z Deling poročila, sva razmišljala o tem, da bi imela otroka, vendar je bilo v tistem času celo mesto polepljeno z mojimi fotografijami in nisva imela priložnosti biti dosti skupaj. Predno sem bil aretiran, sem ob neki priložnosti skrivaj prišel domov in takrat je Deling zanosila.

Kmalu po tem so me aretirali.

Neke noči sem v svoji celici prejel jasne sanje od Gospoda. Videl sem svojo ženo, kako srečna drži v naročju dečka. Prišla je k meni in me nežno vprašala: »Kakšno ime naj dava najinemu otroku?«

V sanjah sem vzel dečka v roke in v tistem trenutku mi je v misli prišel svetopisemski odlomek, ko je Abraham dal ime svojemu sinu. V sanjah sem ženi rekel: »Ime mu bo Izak.« Nasmehnila se je in srečna odnesla otroka.

Ko sem se zbudil, nisem mogel več zaspati. Neprenehoma sem razmišljal o tem, kar sem videl.

Naslednje jutro, 19. aprila leta 1984 je prišla v zapor družina in prinesla radostno novico. Stražar mi je iskreno rekel: »Yun, žena ti je rodila sina. Čez nekaj dni bo tvoja družina to proslavila. Tukaj je papir in svinčnik. Tvoja žena želi, da daš svojemu sinu ime.«

Takoj sem se spomnil sanj prejšnje noči. Zahvalil sem se stražarju in napisal: »Ime mu bo Izak.« Takrat sem svojemu majhnemu sinu napisal naslednje besede:

*Mojemu dragemu sinu Izaku,
ko si se rodil je bil tvoj oče v zaporu zaradi imena Jezusa Kristusa. Sin moj, ne vem
ali bom doživel, da te bom videl. Ljudje svojim otrokom želijo uspeh. A tvoj oče ti
želi samo to, da hodiš z Gospodom Jezusom in da ga ljubiš.
Izak, vedno se zanašaj na Gospoda in Ga poslušaj in ko odrasteš, boš Božji človek.
Tvoj oče*

Zaporniški stražar je pregledal pisemce in rekel: »Tukaj ni napisano ničesar, kar bi se nanašalo na slučaj,« in vzel je papir in svinčnik in odnesel sporočilo moji družini.

* * *

DELING: Kmalu po dramatičnem obisku v zaporu sem rodila najinega sina.

To je bil resnično samo po sebi čudež. Babica, ki je bila pri porodu, je rekla, da nikoli ni videla žene, ki bi rojevala brez bolečin. Ne lažem, če rečem, da nisem občutila nobene bolečine. To je bil Gospodov milostni dar. Nekaj dni pred porodom mi je bilo rečeno, naj odidem v bolnišnico splavit. Urad za planiranje družine mi je rekel: »Tvoj mož ne bo nikoli prišel iz zapora. Naredi uslugo sama sebi in ne dovoli, da pride otrok na svet.« Ukazali so mi, naj se vrnem čez nekaj dni, da mi bodo naredili splav.

Bila sem zgrožena. Vsekakor ne bi dopustila splava, a vedela sem, če ne grem v bolnišnico, me bodo iskali in na silo splavili mojega otroka.

Svoje breme sem razkrila materi in svojim krščanskim bratom in sestrām. Prisrčno so prosili Boga, naj mi pomaga v moji situaciji. Bog je uslišal njihove molitve! Rodila sem iznenada, dva meseca prezgodaj, predno je vlada dobila priložnost narediti splav! Ko so prišli iz Urada za planiranje družine, da bi videli, zakaj v določenem roku nisem prišla v bolnišnico, so me našli, kako sedim in v rokah držim svoje dragoceno dete! Ko so to videli, niso mogli storiti ničesar več!

V zapor smo poslali sporočilo, da bi obvestili Yuna o rojstvu. Odgovoril je: »Ime mu bo Izak.« Gospod mu je v sanjah pokazal, kako naj imenuje najinega sinka.

Časi so bili zelo težki. Soočali smo se z resno revščino. Policija je zaplenila vse, kar je imelo neko vrednost: posodo, pohištvo, celo našo obleko. Z Yunovo mamo nisva imeli druge izbire, kot delati na polju, sicer bi umrli od lakote. Yunova mati je imela preko šestdeset let, vendar je bila še močna in sposobna.

Samo teden dni potem, ko sem rodila Izaka, je nekaj bratov in sester prepotovalo preko sto kilometrov, da bi pomagali moji tašči in meni na polju. V našem kraju je malo žensk delalo zunaj. To je bilo delo za mlade in krepke. Ko so nas pomočniki obiskali, so videli,

da Yunova mama vsak dan naporno dela in se muči na polju.

Naši prijatelji so pobrali pšenico, jo zvezali in pustili na njivi, namesto da bi jo prinesli v skedenj. Ko so odšli, se je pripravljalo k nevihti in Yunova mama je odhitela, da bi pospravila pšenico, preden bi začelo deževati.

Medtem ko je grmelo, se je prevrnil velik lesen voz, na katerega je dala pšenico, in jo pritisnil k tlom. Roka in noga sta se ji zagozdili pod težo tovara. Dolgo časa je bila ujeta v blatnem jarku, namočenim od dežja. Sama sem bila s svojim detetom v hiši in nisem vedela, kaj se dogaja.

Yunova mama si je zlomila roko in hudo poškodovala stegno.

To je bila popolna katastrofa. Več nisem mogla prenesti.

Moj mož je bil v zaporu, večina prijateljev in sorodnikov me je zapustila, borila sem se s komaj rojenim otrokom in sedaj je bila še Yunova mama težko poškodovana.

Od čiste izčrpanosti se mi je nekega dne na njivi zavrtelo in sem omedlela. Po dolgem času sem prišla k sebi in začela jokati, ko sem spoznala, da se mi je celo moja lastna družina odrekla in da me svakinja in sosedi žalijo. Pogledala sem v nebo in začela peti *Psalm 123: »K tebi dvigam svoje oči, k tebi ki prebivaš v nebesih ... tako gledajo naše oči na Gospoda, našega Boga, dokler se nas ne usmili. Usmili se nas, Gospod, usmili se nas! Zakaj silno smo že siti prezira; naša duša je nasičena zasmeha bogatih, prezira prevzetnih.«*

* * *

YUN: V obdobju preganjanja je bilo poleg mene v zaporu deset sodelavcev iz naše cerkve. Domove drugih krščanskih družin so preiskali in za najdena Sveta pisma in drugi krščanski material so bili kaznovani z visoko denarno kaznijo.

Veliko vernikov je bilo prestrašenih, vendar je Sveti Duh potolažil njihova srca in dal cerkvi novo vodstvo. Zapihal je svež vetrič prebujenja. Molitvena srečanja so trajala cele noči in veliko zaspanih duš se je zbudilo. Znaki in čudeži so bili vsakdanjik. Mnogi so pripeljali bolnike v Hišne cerkve in ozdravili so. Osebe z duševnimi boleznimi in obsedenci so v Jezusovem imenu prejemale popolno osvoboditev in ozdravljenje.

Kristjani, ki so bili še vedno v zaporu, so videli, da je njihovo pričevanje silnejše zaradi mnogih žarečih molitev zanje. Temu je sledilo, da je množica zapornikov prišla k Jezusu. V tem času je veliko vladnih uslužbencev in članov Partije sprejelo Jezusa. Nekateri so začeli neustrašno pričevati za Gospoda.

Deset kilometrov od moje hiše je bila vas z imenom 'Jekleni budistični hram'. Sestra Zhi je živela tam. Njen mož, bogat človek, ni bil vernik. Še več, častil je idole in ni želel slišati

nasvetov svoje žene, naj opusti lažne bogove in začne častiti Jezusa. Njihov sin je imel neozdravljivo bolezen, katere ni mogel ozdraviti noben zdravnik.

Bogataš, ki je imel sorodnike na visokih položajih, je prosil vernike, naj pridejo v njegovo hišo in imajo molitveno srečanje za njegovega sina. Prišlo je na desetine kristjanov. Ta večer je Brat Fon s kolesom prišel v vas, da bi vernikom prinesel novice o meni, ker me je obiskal v zaporu. Kristjani so bili globoko ganjeni, ko so slišali o mojem postu in trpljenju. Vsi so v molitvi prosili zame in pozabili moliti za bolnega dečka!

Mož sestre Zhi se je pritožil: »Nocoj sem vas poklical sem, da bi molili za mojega sina. Kdo je ta Yun? Nič ni jedel štiriinsedemdeset dni in še vedno je živ? Kako je to mogoče? Ali je kakšen bog?« Vsem je ukazal: »Prenehajte moliti za tega Yuna. Če bo Jezus pomagal mojemu sinu, bom uporabil svoje zveze v vladi, da Yunu pomagam priti iz zapora.«

Za svojo slavo je Bog slišal njihove molitve. Deček je bil tisto noč ozdravljen. Vsa družina je sprejela Jezusa. Mož sestre Zhi je spodbudil vso vas, da je prišla poslušat evangelije in večina krajanov je predala svoja življenja Bogu. Pozneje, ko sem bil izpuščen iz zapora, sem obiskal to vas, da sem slišal zgodbo iz njihovih lastnih ust.

Nekega dne je sestra Zhi rekla svojemu možu: »Slišala sem, da je Yunova žena danes rodila. Zakaj ne bi obiskal njegove družine? Na vsak način jim odnesi darilo. To je Yunov otrok, njegov Bog je ozdravil tvojega sina in rešil tvojo dušo.«

Tistega dne je moji družini prinesel veliko daril. Ko je prvič videl mojo mamo je rekel: »Stara gospa, ne poznate me, vendar vam prinašam darila hvaležnosti. Nihče od vas me ne pozna, vendar vam bom povedal zgodbo ...« Deling je počivala v svoji sobi. Ko je slišala človeka, je vstala in prišla poslušat.

Pazljivo je pojasnil, kaj se je zgodilo, kako je Bog milostljivo ozdravil njihovega sina in rešil večino družin v vasi.

Vsi so se skupaj zahvalili Bogu. Moja družina ga je prosila, naj obišče svoje sorodnike v vladi in poskrbi, da bo Yun dobil novico o sinovem rojstvu.

Mož sestre Zhi je imel sorodnika, ki je delal v zaporu kot oborožen stražar. Bil je eden izmed oseb, ki so me pretepali z električnimi palicami in porivali v iztrebke.

Na novo spreobrnjeni je odšel k svojemu sorodniku in mu rekel: »Yun je moj sorodnik (mislil je sorodnik v Gospodu). Jezus, v katerega Yun veruje, je pravi in živi Bog. Dobro skrbi zanj in se lepo obnašaj do njega.«

Stražar je obžaloval vse, kar mi je naredil. Dejstvo, da sem se postil štiriinsedemdeset dni brez vode in hrane, je bilo dobro znano po vsem zaporu in med vsemi uradniki v Službi državne varnosti.

Od takrat naprej mi je bilo v zaporu lažje. Preganjanje se je končalo in celo napredoval sem v vodjo celice.

Izakovo rojstvo je prineslo radost in upanje naši družini ter sonce v naša življenja sredi zelo mračnega leta.

TRINAJSTO POGLAVJE DRAGOCENA GOSPODOVA DUŠA

»Usmiljenje slavi zmago nad sodbo.« (Jak 2,13)

Vsak dan sem v naši celici poučeval nove vernike. Pravičnost in resnica sta cveteli. Ljudje so dnevno rasli v milosti in znanju. Nekateri so pričevali, da so svoja življenja in dela videli pred očmi kot na filmskem platnu, potem ko se jih je dotaknil Sveti Duh in ko so se pokesali svojih grehov.

Nekega jutra me je upravitelj zapora poklical na razgovor v svojo pisarno. Vljudno mi je ponudil skodelico čaja in me prosil, naj sedem na mehak stol. Rekel mi je: »Yun, vem, da veruješ v Jezusa. Danes sem se odločil, da ti dam posebno nalogo.«

Mislil sem, da bo od mene zahteval, da ga obveščam o drugih zapornikih, vendar je nadaljeval: »V celici deset se nahaja ubijalec, ki mu je ime Huang. Vsak dan se poskuša ubiti. Nor je in poskuša gristi druge zapornike. Odločili smo se, da ga pošljemo v tvojo celico. Od danes do njegove usmrtnitve želimo, da paziš nanj in da poskrbiš, da ne poškoduje sebe in drugih zapornikov. Če ne boš pozoren in se bo ubil, boš ti odgovoren.«

Ko sem slišal to novico, sem takoj začutil, da je Huang dragocena duša, ki nam jo Bog daje, da bi se rešila. Prenesel sem novico svojim v celici, vendar so bili ogorčeni in ga niso hoteli sprejeti. Nekdo je rekel: »On ni človek, on je hudič.« Ko so vsi povedali svoje pripombe, sem trenutek počakal in mirno rekel: »Bratje, predno smo začeli verjeti v Jezusa, smo bili tudi mi kot on. Tudi sami smo bili kakor demoni. Ko bi naše duše morale umreti, nas je Jezus rešil. Imeti moramo usmiljenje do tega človeka in se obnašati do njega, kot da je Jezus.«

Moji tovariši iz celice so spoznali, da so moje besede resnične in so spremenili stališče. Čakali so na Huanga kot na prijatelja, ki ga že dolgo niso videli.

Ko so naslednje jutro Huanga pripeljali v našo celico, sem pomisli, da je kot človek obseden z legijo demonov iz petega poglavja Evangelija po Marku. Roke je imel zvezane z lisicami na hrbtu, okrog gležnjev je imel verige. Govoril je prostaško in nenehno je hotel pohabiti svoje telo tako, da se je rezal z verigami. Bil je okruten in poln sovraštva, star komaj dvaindvajset let.

Huang ni mogel uporabljati rok in nog, a če bi mu kdo prišel dovolj blizu, bi mu poskušal odgrizniti uho ali nos. Čeprav je bil čvrsto zavezan, je skakal gor in dol, vse dokler se skozi kožo niso videle bele sklepne kosti.

V celici številka devet so se zaporniki do njega obnašali kot do živali in ga pretepali z

nogami in rokami. Dneve ga niso hoteli hraniti. Namesto tega so se mu posmehovali in ga namerno polivali s hrano, zato je imel obleko polno madežev. Ko ga nekega dne ni nihče gledal, se je z glavo namenoma zaletel v zid, da se ubije. Preživel je, vendar je na zidu ostala udrtina.

Takoj ko je Huang prišel v celico, je vedel, da je nekaj drugače. Vsi smo mu izkazovali ljubezen in sočutje. Pričakali smo ga s široko razprtimi rokami in položili njegove stvari urejeno ob njegovo posteljo.

Zaradi verig se dolgo ni umival in je strašno zaudarjal. Vendar smo ga zaradi Božje ljubezni v naših srcih, ljubili. Moji tovariši so pokazali name in mu rekli: »To je Yun. On je naš vodja in krščanski pastir.« Sam sem mu rekel: »Brat Huang, vsi smo bili zločinci. Ne boj se. Skrbeli bomo zate.«

Opogumil sem ga, naj sede in se umiri. Prosil sem vsakogar, naj mu odstopi malo svoje dragocene vode. Napolnili smo posodo z vodo in sam sem jo odnesel Huangu. Odtrgal sem del svoje srajce in jo pomočil v vodo. Potem sem nežno očistil umazanijo in posušeno kri z njegovega obraza.

Ko sem mu posušil obraz, sem odtrgal del odeje in z njim očisti ureznine od lisic in verig. Vzel sem malo zobne paste, da mu razkužim sveže rane, potem sem jih pazljivo prevezal.

Huang ni rekel niti besede. Samo sedel je s široko odprtihi očmi in strmel v vse navzoče. Vedel sem, da se Gospod že dotika njegovega srca.

Med kosilom smo dali našemu novemu sosеду vsak nekaj riža. Vsi smo zmolili očenaš in začeli jesti. Sam sem z žlico hranil Huanga.

Po kosilu smo tiho odpeli pesem, katero sem jih naučil, in ki izhaja iz besed *Evangelija po Mateju 6,25–34*:

*Velik je naš nebeški Oče v svoji milosti,
hrani in oblači nas vsak dan,
slavili ga bomo in ponižno se od Njega učili,
ker naš Gospod oblači tudi travo na polju.*

*Naj te ne skrbi, kaj boš danes jedel,
ne, kaj boš jutri pil,
naš nebeški Oče nas bo zagotovo nahranil.
Poglej, majhne vrabce, kako letijo sem in tja.
Poglej, lilije na polju, ne delajo in ne predejo,
Gospod jih vseeno razkošno oblači.
Ali nismo veliko dragocenejši od njih?*

*Bratje, spremenite srca in sledite Kristusu,
ker ta svet ni vaš dom.*

Potem sem govoril o Jezusovih besedah iz Matejevega Evangelija, šesto poglavje, o razliki med našimi zemeljskimi očeti in našim nebeškim Očetom s poudarkom na vrednosti človeškega življenja.

Zvečer je bila na jedilniku naša dnevna porcija mantoua. Bratje so gledali mene. Vedel sem, koliko so lačni. Rekel sem jim: »Danes smo že razdelili svoj riž in vodo z našim novim prijateljem Huangom, zato lahko nočoj pojemo vsak svoj mantou, upam pa, da boste jutri z njim delili malo svoje juhe.«

Najprej sem nahranil Huanga, potem sem začel jesti svoj obrok.

Ko sem ugriznil v svoj mantou, mi je začelo iti na jok. Nežen glas se je pojavil v meni in mi govoril: »Jaz sem za tebe umrl na križu. Kako mi boš pokazal, da me ljubiš? Ko sem lačen, žejen ali v zaporu; kar boš storil najmanjšemu mojih bratov, boš storil meni.«

Takoj sem vedel, da Bog želi, da žrtvujem to, kar je ostalo od mojega hlebčka in dam Huangu. Sklonil sem glavo in zajokal. Rekel sem: »Bog, tudi sam umiram od lakote. Strašno sem lačen.«

Takrat mi je na misel prišla vrstica iz Svetega pisma: »*Kdo nas bo ločil od ljubezni s katero nas ljubi Kristus? Mar stiska ali nagota ali nevarnost ali meč?*« (Rim 8,35) Zavil sem ostanek mantoua v robec in ga shranil v svojo obleko za Huanga. V istem trenutku sta se vame vrnila veselje in mir.

Naslednje jutro je bila za zajtrk vodena juha z zakuho, v kateri je bilo le nekaj rezancev. Vsi smo delili svoj obrok s Huangom, vendar s tem ni bil zadovoljen in vpil stražarju: »Umrl bom! Zakaj mi ne daste poštenega obroka? Ali me hočete izstradati, predno me boste pogubili?«

V tem trenutku je Bog rekel: »Pohiti, vzemi mantou iz srajce in ga nahrani.« S hrbtom obrnjen proti Huangu sem vzel mantou, ga razlomil in ga mu dal v skodelo. V tistem trenutku se je njegovo ledeno srce zlomilo. Padel je s stola, pokleknil na tla in zajokal. Rekel je: »Starejši brat, zakaj me tako ljubiš? Zakaj včeraj nisi pojedel svojega kruha? Sem ubijalec, ki ga vsi sovražijo. Celo moji starši, bratje, sestre in zaročenka so se mi odrekli. Zakaj me tako ljubiš? Sedaj ti ne morem vrniti za tvojo dobroto, ko bom pa umrl, bom postal duh in se bom vrnil v tvojo celico, da ti bom služil za dobra dela, ki si jih storil.«

Vedel sem, da Gospod želi, da mu sedaj oznanim evangelij in sem mu rekel: »Tako dobri smo do tebe, ker te Jezus ljubi. Če ne bi verovali Vanj, bi se do tebe obnašali kot ljudje v celici devet. Zahvaliti se moraš Bogu za Njegovega sina Jezusa Kristusa.«

Huang je v istem trenutku rekel: »Gospod, hvala ti, ker ljubiš grešnika, kot sem sam.« Ta

zakrknjen kriminallec je s solzami v očeh v svoje srce sprejel ljubezen Jezusa Kristusa. Osvobojen je bil bremena svoji grehov.

Vsi so bili zelo srečni. Spoznali so, da samo Božja ljubezen resnično daje upanje tistim, ki so privezani na greh.

Ko je Huang sprejel rešitev, se je ozračje v celici zelo popravilo. Vsi smo začeli peti. Huang se je hotel vsega, kar se je dalo, željno učiti. Učil sem ga o Jezusu, o Njegovem življenju, nauku, trpljenju, vstajenju in drugem prihodu.

Opozoril sem ga: »Samomor je greh.« Ko je to slišal, je padel na tla, jokal in priznal svoj greh. Prosil me je, naj dvignem ovrtnik njegove srajce, kjer je skril britvico, s katero se je hotel ob prvi priložnosti ubiti. Popolnoma zlomljen mi je Huang izpovedal svojo življenjsko zgodbo. Njegov oče je bil bogat direktor nekega velikega podjetja in član Komunistične partije. Po srednji šoli je Huang dobil delo tehnika v elektrarni. Zaročil se je, ko mu je bilo dvajset let. Zaročenka ga je zelo ljubila, toda pritegnila ga je lokalna topla. Hitro je zašel na stranpoti. Vsak dan se je močno opijal. Ropali so trgovine, ubijali nedolžne ljudi in posiljevali ženske.

Eden izmed članov tolpe je bil aretiran in na zaslišanju v Službi državne varnosti je povedal, da je tudi Huang vpleten. Aretirali so ga. Zaradi intervencije njegovega očeta je bil sodnik blag in Huang je bil obsojen samo na tri leta zapora, čeprav je bil kriv umora. 1. maja leta 1983 je Huangov oče plačal visoko denarno podkupnino in Huang je bil izpuščen iz delovnega taborišča.

Čeprav je bil sedaj 'svoboden', je njegovo življenje postalo brezciljno. Čutil je, da njegovo življenje nima smisla in bil je v globoki depresiji. Ponovno je zašel v slabo družbo. Nekega večera je šel s prijateljem na pijačo. Pogovarjala sta se: »Življenje je tako brezupno in brez pomena. Če že ne moreva živeti skupaj, pojdiva vsaj skupaj umret.«

Pijana prijatelja sta sklenila samomorilsko pogodbo. Odločila sta se, da ukradeta dve osem kilogramski vreči dinamita iz skladišča elektrarne, v kateri je bil Huang zaposlen.

Odločila sta se, da se bosta pretepala, dokler eden ne umre, potem pa bo preživel odnesel telo umrlega do velikega transformatorja, kjer bo aktiviral dinamit. In tako bosta prijatelja skupaj umrla.

Začela sta se tolči z železnimi palicami. Huang je dobil poškodbo rame, a uspel je zadeti prijatelja v glavo in ga takoj usmrtiti. Lobanja mu je počila in iz nje so mu kapljali možgani. Ko je to videl, se je prestrašil in pobegnil. Ni se vrnil niti po dinamit.

Huang je vedel, da ga bo oblast preganjala in se je odločil potovati po vsej Kitajski in uživati v grešnem življenju. Ko bo s tem končal, se bo še zadnjič vrnil domov, da vidi svojo družino, nato si bo vzel življenje.

Kupil si je oster nož in ropal trgovine, da bi lahko financiral svoje potovanje. Potoval je

naokoli in posilil veliko nedolžnih deklet. Obiskal je nekaj budističnih templjev in tam častil idole v upanju, da bo našel mir v svojem srcu. Uživanje v grehu in poželenjih ga ni zadovoljilo in je njegovo stanje samo še poslabšalo.

Po teh potovanjih se je vkrcal na vlak, ki naj bi ga odpeljal domov, da bi še enkrat videl svojo družino. Kupil je steklenički tablet za spanje z namenom, da bi vzel prevelik odmerek. Vlak se je zaustavil pred njegovo postajo in Huang je skočil z vlaka. Ker ni hotel priti domov pred mrakom, se je skril v grmovje.

Policija ga je videla in ujela. V torbi so našli nož, s katerim je ubijal in poslovilno pismo, v katerem je priznal veliko svojih dejanj, ki jih je storil.

Tokrat mu oče nikakor ni mogel pomagati. Zadnji udarec, ki je zlomil Huangovo srce je bilo, ko mu je oče v zapor poslal srajco, na kateri je pisalo: »Sedaj te ne morem videti, videl te bom, ko te bodo usmrtili!«

Vendar se je sedaj Huang popolnoma pokesal in postal novo bitje v Kristusu. Rad je pel pesem, katero sem ga naučil:

*Ljubim Jezusa, ljubim Jezusa.
Vsak dan svojega življenja ljubim Jezusa,
Ljubim ga, ko je sončno,
Ljubim ga, ko je oblačno,
vsak dan na svoji poti.
Da, ljubim Jezusa.*

Ker se je njegovo srce spremenilo, so ga klicali Huang Enguang (Huang pomeni milost in svetloba).

Čeprav je vedel, da bo kmalu umrl, je Huang postavljал veliko vprašanj o tem, kako naj preživi dneve, ki so mu še ostali, da bi prinesel Jezusu največ slave.

Če smo bili preglasni, so nas stražarji običajno kruto kaznovali. Prisilili so nas, da smo potisnili glavo skozi majhno odprtino na dnu vrat celice, tako majhno, da bi šla glava komaj skozi, nato bi nas udarjali z nogami in puškinimi kopiti. Zaradi tega smo vedno slavili in molili zelo tiho in to takrat, ko smo bili prepričani, da stražarjev ni pred vrati. Huang je slavil glasno, da so ga stražarji velikokrat utišali, a ga zaradi skorajšnje usmrtitve niso kaznovali.

Ker ni imel česa izgubiti, je brat Huang vedno pel na vsa pljuča. Celica številka dve je postala središče slavljenja in čaščenja! Veliko zapornikov iz drugih celicah so se dotaknile besede, ki so jih slišali.

Huang me je prosil, da bi na zid naše celice vgraviral križ. Cement je bil zelo trd, vendar

smo se vsi trudili blagosloviti našega brata. Huang nam je rekel, da bo prevzel odgovornost, če bi ga stražarji opazili. Vedno, ko nam je bilo dovoljeno iti na dvorišče, smo iskali koščke zlomljenega stekla ali stare nohte, s katerimi bi lahko praskali po zidu.

Na zidu sem izdelal velik križ. Narisali smo tudi sliko zemlje in vodoravno pod križem napisali besede: »*Ker je Bog svet tako ljubil.*« Huang nas je prosil, naj izdelamo tudi sliko groba pod križem z nagrobnim kamnom, na katerem bo njegovo ime, da se bo videlo, da pripada Kristusu. Ko smo končali, je Huang jokal in vriskal od veselja. Nadaljevali smo dokler vsi štirje zidovi niso bili prekriti s svetopisemskimi izreki, kot na primer: »*Izgubljeni sin se je vrnil.*« ali: »*V težavah verujem v Gospoda.*« ali: »*Saj so vsi grešili in so brez Božje slave, opravičeni pa so zastonj, po njegovi milosti, v moči odrešenja, ki je prišlo po Jezusu Kristusu.*« (Rim 3,23–24)

Čudno, stražarji nikoli niso rekli niti besede, čeprav so videli naše 'umetniško delo'. Križ in tiste besede se še danes nahajajo v celici. Stotine zapornikov je prebralo besede in veliko se jih je spokorilo in se zaupalo Jezusu.

Izkoristili smo igle iz naših zaporniški značk in počasi vlekli niti iz naših brisač. Vsak od nas je izvezel križ na zgornjem levem delu svoje uniforme. Na Huangovo uniformo smo izvezli rdeč križ. Novi verniki so bili silno navdihnjeni! Sedaj ko so na svojih prsih nosili križ, so dobili veliko moči in poguma.

Zvečer 16. avgusta, smo krstili brata Huanga. Vsak zapornik je dnevno dobil skodelico vode in vsak je žrtvoval polovico njene količine, da bi je zadoščalo za Huangovo glavo pri krstu. V takšnih okoliščinah je bilo to najboljše, kar smo lahko storili!

Po krstu je Huang vprašal: »Ali lahko Jezus reši tudi mojo družino? Ali lahko tudi moja mama, oče, bratje, sestre in moja zaročenka sprejmejo vero in bodo z menoj v nebesih?« Rekel sem, kaj obljublja Sveto pismo: »*Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša.*« (Apd 16,31) Huang je celo noč molil, da bi tudi njegova družina spoznala Božjo rešitev po Jezusu Kristusu.

Dan njegove usmrtitve se je hitro približeval. Obupno si je želel napisati pismo svoji družini, vendar je bilo to nemogoče, ker je imel roke čvrsto zavezane na hrbtu.

Po svoji spreobrnitvi je Huang postal blag in ves zapor je opazil spremembo. Zavzemal sem se zanj pri zaporniških oblasteh in jih prepričeval, da Huang ni več nevaren in da ne bo storil samomora. Stražarji so mu dali večje in ohlapnejše lisice, vendar jih niso hoteli odstraniti, ker je zaporniška politika zahtevala, da morajo biti vsi na smrt obsojeni ves čas trdno zvezani.

S svojim novimi ohlapnimi lisicami je Huang prosil stražarje, naj mu prinesejo svinčnik in lista papirja. Sedel je na tla in položil papirje ob sebi s strani. Potem je uspel pisati, vendar je po nekaj besedah kemični svinčnik prenehal pisati. Huang se je obupan nagnil in se

ugriznil v kazalec. Pritekla je kri. Pismo staršem je nadaljeval pisati s svojo lastno krvjo. Pisal je:

Dragi oče in mama,

nikoli več vaju ne bom videl, vendar vem, da me ljubita. Vajin sin vaju je osramotil. Ko umrem, vaju prosim, ne bodita žalostna. Rad bi vama povedal čudovito novico: ne bom umrl, ker sem prejel večno življenje! V zaporu sem spoznal usmiljenega človeka, spoštovanja vrednega brata Yuna. Rešil je moje življenje in mi pomagal, da sem začel verovati v Jezusa Kristusa. Pokazal mi je ljubezen, zame je skrbel in me vsak dan hranil.

Mama in oče, sem na poti v Božje kraljestvo. Molil bom za vse vas. Verovati morate v Jezusa! Prosim vaju, dovolite mojemu bratu Yunu, da vama oznani evangelij, ko vaju obišče, in povedal vama bo preostanek moje zgodbe. Prosim vaju, sprejmita večno življenje!

Vidimo se v Božjem kraljestvu!

Vaš sin Huang Enguang

Uspel sem urediti, da se je Huangovo pismo pretihotapilo iz zapora in dostavilo njegovim staršem.

Huang se je krstil 16., pismo je napisal 17., pogubljen pa bi moral biti 18. avgusta.

Zadnji dan Huangovega življenja je bilo vzdušje v zaporu zelo napeto. Na straži sta bila dva stražarja namesto enega. Vsakih pet minut so stražarji preverjali zapornike tako, da so jim usmerili svetilko v obraz, da bi se prepričali, da je vse pod nadzorom. Vedeli smo, da se to dogaja samo takrat, kadar naj bi kakšen zapornik naslednji dan bil pogubljen.

Zvečer 17. avgusta me je Gospod spodbudil, da v skladu z Jezusovo zapovedjo operem Huangu noge. Huang je bil zelo miren in se je smejal ostalim zapornikom. Rekel jim je: »Vsi se bomo srečali v Nebeškem kraljestvu.«

Naslednje jutro smo imeli zajtrk prej kot običajno. Ob osmih so prišli stražarji s popisom imen in kričali: »Yun, Huang, Hong, izstopite!« Popolnoma nepričakovano, z bratom Hong so naju poslali na javno sojenje! Stražarji so naju čvrsto zvezali od glave do pete.

Preden so Huanga odpeljali na morišče, se mi je kriče vrgel v naročje: »Vidimo se v nebesih!«

Na dvorišču so mu stražarji spodmaknili noge, da je moral poklekniti. Sneli so mu verige in lisce. Na glavo so mu dali kapo, na kateri je pisalo: »Obsojeni zločinec.«

To je bilo zadnje, kar sem v tem življenju videl od dragega brata Huanga. Odpeljali so ga na mesto, kjer so ga ustrelili v tilnik.

Slišal sem strel, ki je brata Huanga poslal v Jezusovo naročje.

Istočasno sem bil žalosten in poln veselja. Zahvaljeval sem se Bogu, ker mi je dal priložnost videti svojega brata, kako odhaja v Božje kraljestvo. »*Dragocena je v Gospodovih očeh smrt njegovih svetih.*« (Ps 116,15)

* * *

Tistega dne se je devet zapornikov iz moškega in ženskega zapora v Nanyangu moralo soočiti z javnim ponižanjem in sojenjem. Sam sem bil eden izmed njih. Ko so nas vozili po mestu, so po zvočnikih razglašali naše zločine. Bil sem poln veselja, ker imam priložnost zaradi Jezusa ponašati se pred ljudmi! Moje srce je razganjalo od zadovoljstva.

Na poti do sojenja se nisem mogel zadržati. Pravkar sem videl brata Huanga povzdignjenega v slavo in večnost mi je bila zelo stvarna. Glasno sem zapel Bogu. Poveljnik mi je zagrozil z električno palico: »Yun, utišaj! Kako si drzneš! Če boš nadaljeval s petjem, te bom živega odrli!«

Vseh nas devet zapornikov je bilo skupaj povezanih z verigami kot živali in porinili so nas v zadnji del odprtega kamiona. Medtem ko je kamion krožil po ulicah, je naenkrat začelo močno deževati in zmočilo nas je do kosti. Zame je bilo to kot osvežitev z neba. Zavzdihnil sem: »Gospod, žeja me po dežju Tvoje milosti! Izlij obilo milosti na svojega služabnika!«

Nadaljeval sem glasno peti. Množica ljudi, stisnjenih pod dežniki je zijala v nas s skrajnim začudenjem. Ker smo bili vsi iz te pokrajine, so mnogi zaporniki sklonili glave, ker niso hoteli, da bi jih njihovi sorodniki in prijatelji prepoznali.

Tu je bila tudi mlada žena približno dvajsetih let, ki ji je bilo ime Xiaowei. Bila je v zaporu, ker se je spopadla s sosedi in jim raztrgala obleko. Sosedje so poznali neke vladne uslužbenke, ki so uspeli pregovoriti policijo, da zapre Xiaowei in njeno mamo na osnovi izmišljenih obtožb. Xiaowei je bila kristjanka, a njeno življenje z Bogom ni bilo trdno. Dokler sem pel, je jokala. Vprašala me je: »Zakaj si tako vesel v takšni situaciji?«

Rekel sem ji: »Kako naj ne bom srečen? Danes sem postal dostojen trpeti za Jezusovo ime!«

Xiaowei je zardela. Sam sem nadaljeval z glasnim petjem:

*Čeprav me sovraži ves svet in so me prijatelji zapustili,
čeprav je moj telesni tempelj z obrekovanji, udarci in preganjanji uničen,
bom dal svoje življenje in kri bom prelił,
da ustrežem svojemu nebeškemu Očetu,
da bi nosil krono življenja in šel v Božje kraljestvo.*

Xiaowei ni mogla zadržati solz in je izvlekla robec iz žepa. Rekel sem ji: »Xiaowei, Sveti Duh je žalosten zaradi tebe. Vrnitev izgubljenega sina velja več kot zlato. Vrni se, tvoj nebeški Oče te čaka!«

Spokorila se je v mnogih solzah in zavpila: »Gospod, usmili se mene grešnice! Prosim te, odpusti mi moje grehe!« Molil sem zanjo in se zahvaljeval Bogu za Njegovo milost. V svoje srce je prejela mir in veselje. Xiaowei je nato stopila na konico prstov in s svojim robcem obrisala solze z mojih oči.

Kamion je nadaljeval vožnjo v smeri moje rodne vasi. Xiaowei se je obrnila proti meni in rekla. »Slišala sem, da je v tej vasi živel pogumni Božji služabnik z imenom Yun. Ali veš, kaj se je zgodilo z njim?«

Zahihital sem se in jo vprašal: »Ali bi ga hotela spoznati?«

Odgovorila je: »V svoji cerkvi sem od drugih slišala njegovo pričevanje. Kako bi ga lahko spoznala?«

Rekel sem ji: »Yun je človek, ki ravno govori s teboj.«

Xiaowei je začela jokati in se zahvaljevati Bogu, ker ji je bila dana priložnost, da sva se spoznala. Medtem ko je kamion nadaljeval svoje potovanje po ulicah, se me je držala.

Vsi zaporniki na kamionu so bili popolnoma mokri. Celo policija se je, medtem ko je držala puške pod dežnimi plašči, tresla od hladnega vetra in dežja. Zaradi svoje neudobnosti niso ravno obračali pozornosti na nas in tudi nihče izmed ljudi ni prišel na sojenje. Zasedanje je bilo preloženo. Ta dan je bil za oblast v celoti zgrešen.

Ko smo se vrnili na policijsko postajo, so nam sneli verige in vrvi. Policisti so imeli velik obrok, a dovolili so nam, da smo pojedli njihove ostanke.

Do Xiaowei so se lepo obnašali, ker je bila ženska. Dali so ji mantou. Prišla je do mene in mi prišepnila: »Brat Yun, želim ti dati svoj mantou. Prosim te, vzemi ga.«

Nisem ga želel vzeti, ker sem vedel, kako je lačna. Ko je videla, da ne želim sprejeti njenega daru, je začela jokati. Takrat sem se spomnil Gospodovih besed: »*Večja sreča je dajati, kakor prejemati.*« (Apd 20,35) Iz tega razloga sem s hvaležnim srcem sprejel njeno darilo. Prepolovil sem ga in ji vrnil večjo polovico.

Skupaj sva jedla in se zahvaljevala Bogu za bogastvo druženja, v katerem sva uživala tega dne.

ŠTIRINAJSTO POGLAVJE UPANJE ZA PRIHODNOST

Svojo družino sem prvič videl v zaporu, ko so me obiskali ob koncu štiriinsedemdesetdnevnega posta. Veliko pozneje sem smel ponovno videti nekatere izmed njih. Obvestili so me, da Božje kraljestvo hitro raste in da je na Kitajskem velika žetev. Čeprav je policija slišala vsako našo besedo, niso razumeli ničesar, kar so mi pripovedovali žena in prijatelji. Njihov obisk me je zelo opogumil in okrepil.

Služba državne varnosti je še naprej zbirala dokaze za moje sojenje. Potovali so v druga mesta in okrožja in poskušali odpreti sodni primer proti meni.

Nekega jutra ob osmi uri so se odprla vrata zapora. Odvedli so me na sojenje. Predsedujoči sodnik je bil majhen človek tridesetih let. Imel je temne oči, polne prezira in zgražanja.

Pomagal mu je visok človek, petdesetih let. Bil je okronan s sivimi lasmi in izgledal zelo moder. V obraz je bil videti prijazen, a v resnici je bil zelo zvit in pretkan. Rekel mi je: »Yun, vlada je bila do tebe zelo velikodušna. Zaradi tvojega fizičnega stanja smo ti dali nekaj mesecev, da se odpočiješ in okrevaš. Sedaj si močnejši, imel si tudi dovolj časa za razmišljanje, kaj boš povedal. To je tvoja priložnost. Skloni glavo in priznaj svoje zločine!«

Sodnik me je začel spraševati: »V koliko okrožjih si bil in kolikokrat? Kako je ime ljudem, ki si ji obiskoval? Kdo so tvoji voditelji? Kakšno vrsto državne antipropagande si razširjal? S katerimi besedami si spodbujal svoje pripadnike proti naši religiozni politiki? Ali si govoril proti Cerkvi trojne samostojnosti in nagovarjal svoje pripadnike, da se je izogibajo, ker je hotnica?«

Odgovoril sem: »Ne vem, o čem govorite.«

Sodnik je besno udaril s pestjo po klopi in zavpil: »Da vidimo, kako se boš branil. Tovariš, prinesi kasetofon!«

Prinesli so kasetofon in ga postavili na klop.

Ko so ga vključili, se je takoj zaslišalo sporočilo, ki sem ga pridigal pred nekaj leti. Na posnetku sem rekel: »Bratje, ne dopustite, da vas prevara hotnica. Ostanite zvesti Jezusu ... Bodite kot Pinhasa, ki je vzel kopje v roke in izkazal čast imenu Gospodovemu. (*Glej 4Mz 25,6–18.*). Bodite zvesti in ne izdajte Gospoda tako kot Juda. Vzdignite se in bodite pripravljeni na mučeništvo! Oznanjajte resnico!«

Na traku sem slišal nekaj sester in bratov, kako molijo. Slišal sem dragega brata Xua, brata Yinga in brata Yua. Bil sem silno opogumljen, ko sem slišal njihove glasove in slišal, kako moji sodelavci molijo.

Na posnetku sem glasno pel:

*Bodite pogumni in neustrašni, bodite pogumni in neustrašni,
najti Gospod je z vami, bodite pogumni in neustrašni
navkljub deset tisoč demonom,
navkljub deset tisoč sovražnikom.
Verujte v Odrešenika, ne bojte se,
bodite pogumni in neustrašni.*

Moja zaključna molitev je najbolj razjezila Službo državne varnosti. Prosil sem: »Gospod, prosim te, razženi črne oblake, ki so nad našo državo! Zveži moč hudih duhov, ki nadzirajo naše ljudi na oblasti. Jezus, spremeni politiko naše vlade. Izpusti vse brate in sestre, ki so v zaporu; naj se našemu narodu vlada po Tvoji zamisli. Gospod, usmili se Kitajske! Obudi voditelje v svoji cerkvi v tem rodu, ki se bo zavzel za pravičnost kot Danijel in Estera. Pomagaj nam, da bomo poslušali Tvoj glas in ne glas ljudi!«

Veliko vernikov je preprosto reklo: »Amen!«

Posnetek se je ustavil. Odprl sem oči in videl, da ima sodnik samovšečen nasmešek na obrazu. Rekel je: »Yun, sam si slišal svoje besede in molitev. Slišal si tudi Xuov glas. Sedaj povsem zagotovo ne moreš reči, da ne nasprotuješ naši vladi? Rekel si, da so voditelji

našega naroda demoni in da je Cerkev trojne samostojnosti hotnica. Ujet si v laži! Povej sedaj, kdo so preostali ljudje, ki molijo?»

Bil sem tako opogumljen z molitvijo in pesmijo svojih bratov in sester, da sem si zaželel posnetek slišati še enkrat. Počakal sem trenutek in rekel: »Ne morem z gotovostjo reči, kdo govori. Glasovi so nejasni. Ali mi lahko še enkrat zavrtite posnetek?»

Sodnik je grozno pobesnel. Oči so mu izskočile, medtem ko je tolkel po klopi in s prstom kazal vame: »O čem to govoriš? Vsi smo slišali dokaz! Tega ne moreš oporekati! Imamo trdne dokaze! Ukazujem ti, da poklekneš pred menoj in ponoviš molitev, ki si jo izgovoril na traku!»

Nekaj stražarjev me je s palicami udarilo po nogah, da bi me prisilili, da bi pokleknil. Vpili so: »Poklekni, poklekni!»

V tem trenutku me je napolnila Gospodova moč. V srcu sem slišal glas: »Ne boj se! Bodi močen v Gospodu! Čeprav bi te obkrožalo deset tisoč sovražnikov, počivaj v Jezusu. Bodi pogumen in neustrašen v Gospodu!»

Medtem ko so me stražarji topli, sem iznenada zaklical sodniku: »S kakšno oblastjo ukazujete Božjemu služabniku, da poklekne pred vami? Nimate te pravice! Vaša vprašanja so nerazumna. Sedaj vsem v imenu Jezusa Kristusa iz Nazareta ukazujem, da pokleknete! Položil bom roke na vas in prosil Gospoda, da vam odpusti grehe! Vsi pokleknite! Pokleknite! Pokleknite!»

Sodnik, stražarji in uslužbenci so obstali kot okamneli.

Nekaj trenutkov so kot omamljeni strmeli vame. Potem so prišli k sebi. Sodnik je udaril po klopi in vpil: »Kako si drzneš, ti kontrarevolucionarni zločinec! To je izdaja! Kako si drzneš ukazati sodniku Službe državne varnosti, da naj poklekne pred teboj?»

V svojem srcu sem želel reči: »Jaz sem nebeški človek. V Jezusu sem močen kot diamant. Ne moreš me zlomiti.«

Starejši uradnik je vstal in mirno rekel: »Dobro. Ker je Yun pridigal toliko pridig, se ne more točno spomniti, ob kateri priložnosti je to govoril. Yun, sedaj se lahko vrneš v svojo celico, da malo premisliš o tem. Ko te naslednjič pokličemo, nam boš moral dati vse odgovore. Imamo še veliko več dokazov proti tebi, kot je na tem posnetku. Tvoj položaj je brezupen. Bilo bi pametno, da premisliš in nam daš jasne odgovore.«

Takrat sem spoznal, da se imajo namen dolgo boriti proti meni. Razmišljal sem o besedah apostola Pavla: *»Le on nas je rešil iz tako velike nevarnosti. In še nas bo reševal. Vanj zaupamo, da nas bo rešil.« (2Kor 1,10)*

Lokalni sodniki so poskušali vse, kar so mogli, da bi me prisilili, da bi priznal svoje 'zločine', vendar jim ni uspelo. Posluževali so se najbolj barbarskih mučenj, ki so si jih lahko izmislili, vendar me niso mogli prisiliti, da bi rekel vsaj eno bremenilno besedo. Iz

tega razloga so predali moj primer Višjemu narodnemu sodišču. Pred sojenjem so organizirali zaslišanje, ko sem vstopil v prostor, sem videl, da je sodnik eden izmed mojih sorodnikov!

Gospod mi je pokazal, da je to hudičeva prevara. Moj sorodnik je rekel: »Imamo veliko dokazov proti tebi. Jasno je, da si se zoperstavljaj vladi in jo žalil. Navedel si, da so naša dejanja ovita v temo in pod kontrolo demonov. Ne samo da si napadel našo religiozno politiko, napisal si tudi veliko tekstov, da bi zanetil upor vernikov proti Cerkvi trojne samostojnosti in našem narodu.

Dokazi, ki jih imamo so dovolj, da te obsodimo na dosmrtni zapor ali smrtno kazen. Povej mi, ali je ta material tvoj ali ne? Danes ti ponujam priložnost, da se odkupiš za svoje zločine. Povej mi, katere kriminalna dejanja si s svojimi sodelavci počel in blag bom do tebe.«

Preden je končal, mi je Sveti Duh v srcu rekel: »Yun, ti si levit, ki pripada meni. Moraš se ločiti od rodbine, ker pripadaš meni.«

Takoj sem odgovoril: »Čeprav smo sorodniki, delaš za Komunistično partijo, a sam služim Jezusu. Delam tako, kakor verujem. To, kar si rekel, je resnica, vendar ne vem ničesar o aktivnostih drugih ljudi.«

Moj sorodnik ni vedel, kaj bi mi rekel in je za kratek čas utihnil. Potem je rekel: »Yun, sprejmi moj nasvet ali pa boš obžaloval. Ne moreš se med sojenjem pred sodniki tako obnašati! Spremeniti moraš svoje stališče, sicer boš še v večjih težavah.«

Vrnili so me v celico.

Čez nekaj časa se je moj primer znašel na Narodnem sodišču. Zvezali so me in odpeljali na sodišče v motornem triciklu. Na levi in desni strani sta bila oborožena stražarja. Moji prijatelji iz celice so z vsem srcem molili zame. V srcu sem čutil silno veselje.

To je bilo prvič, da sem se znašel v tako veliki sodni dvorani. V prednjem delu prostora je bilo veliko praznih sedežev. Nisem vedel, kam moram sesti, zato sem sedel v velik okrogel stol. Ko je vstopil sodnik se je razjezil in vzkliknil: »Kako si to dovoliš, ti nori zločinec? Kako si drzneš sesti na sodnikov stol? Takoj vstani!«

Sploh mi ni bilo neugodno. Odgovoril sem mu: »Ni moja napaka. Nihče mi ni rekel, kam moram sesti.« V srcu sem vedel, da bom nekega dne sedel z Gospodom na Njegovem prestolu, da bom sodil narodom in celo angelom.

Sojenje se je začelo. Rekli so mi, da so zaradi mojega sojenja navzoči vrhovni sodnik in vsi najpomembnejši uradniki sodišča. Sedeli so na visokih stolih za sodnikom. Na galeriji je sedelo še štirideset do petdeset njihovih gostov. To so bili ljudje iz Službe državne varnosti, Urada za verske zadeve, Cerkve trojne samostojnosti in Oddelka združene fronte.

Vsi 'dokazi' proti meni – Sveta pisma, duhovne knjige, trakovi in moje beležke – so bili

razstavljeni na dolgi mizi. Tam je bilo tudi osebno pismo brata Xua, v katerem me imenuje za vodjo Božjega dela v južnem Henanu in vsej provinci Hubei.

Sodnik me je vprašal: »Yun, ali vse te umazane stvari pripadajo tebi?«

Vstal sem in odgovoril: »To niso umazane stvari. To so svete stvari posvečene Vsemogočnemu Bogu.«

Sodnik ni razumel, kaj sem s tem mislil. Rekel je: »Karkoli že so, povej mi, ali pripadajo tebi ali ne?«

Sploh me ni bilo strah. Odgovoril sem: »Dovolite mi, da jih vsaj nekaj od blizu pogledam in se prepričam.«

Stražar mi je dal Sveto pismo. Odprl sem ga in pogledal notranjo stran platnic. Tam je bilo posvetilo brata Xuja: »*Blagor lačnim in žejnim pravice, ker bodo nasičeni.*« (Mt 5,6) Brat Xu se je podpisal in napisal datum, zapisano je bilo tudi moje ime ter podpis.

»To ja moje Sveto pismo za preučevanje,« sem rekel sodniku.

Takrat so mi dali knjigo za dnevno pobožnost Potoki v puščavi, da jo pogledam. Ko sem jo videl, se mi je zazdelo, kot da po dolgem času vidim prijatelja. Čvrsto sem jo stisnil na srce, jo odprl in našel, da je tekst za branje tega dne *Janezov evangelij 19,11*: »*Jezus mu odgovori: 'Nobene oblasti bi ne imel nad menoj, če ti ne bi bila dana od zgoraj. Zato ima večji greh tisti, ki ti me je izročil.'*«

Vedel sem, da je to Božja obljuba zame za ta trenutek. Vedel sem, da se moram predati Božji volji in biti pripravljen prehoditi pot, ki jo je On določil zame. Neustrašno sem pokazal na vse, kar je bilo na mizi in rekel: »Sodnik, ni mi potrebno gledati vseh stvari. Priznam, da so moje.«

Vsi so bili zadovoljni z mojim dobrim stališčem. Potem je sodnik rekel: »Sedaj bom spustil posnetek. Pozorno poslušaj.« Po nekaj minutah poslušanja sem rekel: »Glas na tem traku je moj.«

Takrat pa je sodnik potisnil name, naj dam podatke o drugih voditeljih in sodelavcih. Odgovoril sem mu poln spoštovanja: »Častni sodnik, ničesar ne vem o drugih ljudeh.«

Preden so sodniki in sodelavci odšli na tridesetminutni odmor, so rekli, da bodo izrekli mojo kazen, ko se vrnejo. Služba državne varnosti mi je rekla, da bom dobil dosmrtni zapor ali smrtno kazen. Sam sem mislil, da bom dobil najmanj osem let, saj so moji sodelavci dobili kazni od pet do osem let.

Uradniki so se vrnili in zasedli svoja mesta. Bil sem skrajno osupel, ko je sodnik izrekel: »Yun, smatramo, da si kriv. Obsojen si na štiri leta zapora s težkim delom!«

Samo štiri leta! Tega nisem mogel verjeti! Bil sem prepoln veselja, ker mi je Bog dal upanje za prihodnje delo po vsej Kitajski. Gospod je še imel delo zame!

Hrepenel sem, da bi videl svojo ženo in da se poigram s svojim dragim sinkom. Sedaj

sem imel upanje za prihodnost. Nekega dne bom spet lahko molil s svojimi brati in sestrami v cerkvi. Sedaj sem lahko začel sanjati. Ostanek svojega življenja ne bom preživel v zaporniški celici.

Ko so me peljali nazaj v zapor, sem bil preplavljen z veseljem in poln hvaležnosti za Božjo milost. Ko sem to novico podelil z brati v celici, so dvignili roke in slavili Boga. Nekaj dni po sodbi sem bil premeščen v zaporniško delovno taborišče Xinyang, v katerem naj bi preživel ostanek kazni.

* * *

DELING: Čas Yunovih štirih let v zaporu je bilo najbolj stresno obdobje mojega življenja. Z molitvijo sem od Gospoda delno dobila olajšanje, nekateri bratje in sestre so mi tudi pomagali, da sem se malo osvobodila pritiska.

V tem času se je moj odnos z Bogom poslabšal. Predno se je rodil Izak, sem bila zelo blizu Gospodu. Vsak dan sem brala Njegovo besedo, slavila Jezusa in bila polna Božje radosti. Po rojstvu Izaka, sem doživljala zelo mračno obdobje in moja vera je oslabela. Bila sem neprestano izčrpana in komaj sem preživela dan.

Poleti, ko je bil Izak star dve leti, se je v mojem življenju zgodil odločilen dogodek. V poletnih mesecih je bilo pogosto tako vroče, da smo znosili postelje iz spalnic in spali pod velikim drevesom. V stanju moje izčrpanosti me je hudič prepričal, da mi ni potrebno več moliti, da lahko molim v sanjah, medtem ko spim!

Yunova mama je ta večer odšla na sestanek. Z Izakom sva ravno padala v spanec, ko sem ob vznožju svoje postelje zagledala demonsko bitje. Zgrozila sem se.

Začela sem glasno in žareče moliti. Vpila sem: »Satan, upiram se ti v imenu Jezusa! Dvigujem se proti vsem tvojim lažem. Prevaral si me, da sem mislila, da lahko molim v sanjah. Vežem te v Jezusovem imenu!«

Ko sem to molila, sem začutila, kako se je demonova prisotnost obregnila vame.

Na mojem usnjenem pasu, ki je visel s postelje, je bil pritrjen majhen zvonec, ki je takrat začel zvoniti sam od sebe. Takoj sem dojela, da me hudič hoče z zvonjenjem zмести, vendar sem ga ignorirala in nadaljevala z molitvijo. Hitro je demonska navzočnost izginila in na naju se je spustil globok mir.

Veliko naših sosedov je spalo zunaj in so slišali, kako kričim in se spraševali, kaj se mi dogaja.

Yunova mama je šla takrat proti domu. Ko je bila približno kilometer in pol od naše hiše je slišala, kot da več deset kristjanov glasno molijo in je pohitela domov, da bi se pridružila molitvenemu srečanju. Ko je prišla, je osupnila, ker je videla le mene in nikogar

drugega!

To je bila prelomna točka in moje duhovno življenje se je od tega dne izboljšalo.

Dokler je bil mož v zaporu, nam je Bog veliko pomagal. Rada bi z vami delila posebna čudeža iz tega obdobja.

Ker sva z Yunova ostarelo mamó ostali sami, da vodiva kmetijo, je bilo vse skrajno obupno. Nisva vedeli, kaj je potrebno delati. Odločili sva se posaditi sladki krompir, vendar nisva vedeli kako. Pozneje sem izvedela, da bi ga morale posaditi v razmiku šestdesetih-centimetrov, midve pa sva ga posadili v pet-centimetrskih presledkih!

Sosedi, ki so slišali za mojo neumnost, so se celo poletje posmehovali. Novost se je hitro širila in postala sem tarča mnogih šal.

Jeseni so vsi sosedge preklinjali, ker so imeli zelo slabo letino. Njihov krompir je bil v velikosti teniških žogic.

A ko sva midve izkopali svoje sladke krompirje, sva videli, da so veliki kot košarkarska žoga! To je bil velik čudež in vsi so vedeli, da je Bog poskrbel za nas.

Od tega trenutka so nas sosedi začeli bolj spoštovati in mojega moža niso več imeli za prekletega zločinca, temveč za človeka, ki je po nedolžnem zaprt. Naši sosedge so *»videli razloček med pravičnim in grešnikom, med njim, ki služi Bogu in njim, ki mu ne služi.«* (Mal 3,18)

Drugi čudež se je zgodil, ko je imel Izak tri leta. Ker nismo imeli živali, nismo imeli hlevskega gnoja, iz tega razloga smo morali del pridelkov zamenjati za tisto, kar smo potrebovali. Zato je bilo zelo pomembno, da smo imeli dobro žetev, ker sicer ne bi mogli kupiti hrane ali česa drugega, kar smo potrebovali, da bi preživel.

Tokrat nismo vedeli, kako posejati pšenico. Posejali smo jo, da je bilo seme na zemlji videti kot preproga.

Samo teden dni pred žetvijo je padala toča. Z neba je padal led, velikosti teniških žogic. Ko je začela padati toča, sem stekla ven in videla le, kako so žitna polja sosedge zravnaná z zemljo. Yunova mama in jaz sva padli na kolena in molili: »Bog, usmili se nas!«

Zgodil se je velik čudež. Naše polje je bilo edino, ki ga je Bog zaščitil. Vsa naša pšenica je stala pokonci, nedotaknjena od toče. Vsa ostala polja v vsem tem okrožju so bila zravnaná z zemljo.

Ko je nevihta pojenjala, so ljudje prišli iz svojih domov in videli, da nas je Gospod Jezus Kristus zaščitil. Za njih je bilo to še eno močno pričevanje.

Medtem ko smo tisto leto uživali v debeli zdravi pšenici, so bili naši sosedge prisiljeni uporabiti ostanek pšenice, ki je bila namenjen za hrano živini.

Ko se ozrem nazaj, vidim, da nam je bil Bog zvest navkljub težkim časom!

PETNAJSTO POGLAVJE S TRNJEM PREKRITO POKOPALIŠČE

Poslali so me v delovno taborišče zapora Xinyang. Xinyang je na jugu province Renan, blizu meje s provinco Rubei. To področje je dom številnih čajnih plantaž. Vreme je turobno, z malo sončnih dni v letu. Pogosto je gosta megla z roso. Obupno vlažne pogoje poslabšajo še roji komarjev in številne strupene kače.

V taborišču je bilo več kot pet tisoč zločincev, razdeljenih v štiri delovne skupine. Meni je bilo dodeljeno delo pri namakanju riževih polj in ribnikov. Samo v moji delovni enoti je bilo več kot tisoč zapornikov.

Vsako jutro smo morali iti skozi politično pranje možganov in fizične vaje kot v vojski. Naš delovni dan je trajal od zore do sončnega zahoda – štirinajst ur, sedem dni v tednu.

Z rokami smo kopali ribnike in neprenehoma smo delali pri namakanju riževih polj skupaj s kačami in pijavkami. Drugi dan po mojem prihodu smo bili prisiljeni na hrbtu nositi težke košare polne umazanije in kamenja. S tem tovorom smo se morali vzpenjati po lestvah, da bi ga odložili na bližnje pobočje. Počutil sem se zelo slabotnega. Majhne porcije hrane, ki smo jih dobivali, niso zadoščale, da bi nas nahranile. Velikokrat sem se onesvestil in padel z lestve nazaj v jamo.

Ves čas so nas opazovali in gnjavili oboroženi stražarji. Če bi popustili, bi nas pretepali s kopiti pušk. To je bilo žalostno življenje.

Ko smo se zvečer vrnili v sobo, so mnogi imeli od težkega dela otečene noge in ramena. Velikokrat nisem imel dovolj moči, da bi zlezel na svojo posteljo in sem spal na tleh ob vznožju postelje.

Moja moč je izhlapela in nisem mogel več naprej. Nisem vedel, kako bom preživel naslednji dan.

Da bi bilo vse še hujše, je Xinyang okrog tristo kilometrov oddaljen od mojega doma in moji družini je bilo veliko težje priti na obisk. Po prvih nekaj mesecih nisem oslabil le telesno, temveč tudi duhovno.

Bil sem brez poguma, ker nisem mogel videti svoje družine. Spraševal sem se, kako izgleda moj sin. Čeprav so me v zaporu v Nanyangu brez milosti mučili, sem vedel, da so moja družina in moji najbližji v bližini. Sedaj sem imel popolnoma drugačno preizkušnjo –

s težko obliko počasnega mučenja. Nedolgo zatem, ko sem prišel, sem napisal pesem, da bi opisal kraj:

*Spomladi, poleti, jeseni in pozimi,
po dežju prihaja sneg,
neprestano težka megla in malo jasnih dni.*

*Vse miga od strupenih kač, komarjev, pijavk,
od usnjenih bičev, verig in električnih palic.
To mesto je kot s trnjem prekrito pokopališče.*

*Kdor vstopi z enim hudičem, bo s sedmimi izstopil,
kajti verige nikoli ne morejo spremeniti človekovega srca.
Tisti, ki hoče spremeniti svoje življenje,
se mora pokesati in na novo roditi.
Vse bo takrat na novo nastalo in vsak dan bo slavil Boga.*

Ob koncu leta 1984, pred proslavo luninega novega leta, so nam ukazali, naj napišemo letno poročilo in načrte za prihajajoče leto.

Nisem vedel, kaj naj napišem. Ko sem o tem razmišljal, sem se spomnil vrstice: »*Spomni se torej od kod si padel, spreobrne se in opravlja prvotna dela! Če pa se ne spreobrneš, bom prišel k tebi in odstranil tvoj svečnik z njegovega mesta.*« (Raz 2,5)

Napisal sem pesem in priznal, da je moje pobožno življenje z Bogom v drugi polovici leta oslabelo. Ker sem bil tako izčrpan, sem začel živeti samo za hrano in spanec.

V svoje načrte za prihajajoče leto sem zapisal, da sem se pokesal in da mi je Gospod odpustil.

Zaobljubil sem se, da bom vsak dan ob petih zjutraj in devetih zvečer molil in razmišljal o Božji besedi.

Od tega dne sem imel vsak dan pobožnost z Gospodom. On je s svojo močjo spremenil moje slabosti in lažje sem prenašal naporno delo.

Nekega dne je k meni pristopil zaporniški upravitelj in rekel: »Prebral sem tvoje dokumente s sodišča. Razglašen si za kontrarevolucionarja in sovražnika države, vendar vem, da si ti samo krščanski pastor, ki želi, da bi ljudje verovali v Jezusa. Ne vem, zakaj vlada pošilja ljudi, kot si ti, v naše delovno taborišče.«

Nisem se mogel premagati in sem zajokal. Globoko v sebi sem čutil vso grenkobo zaradi nepravičnega trpljenja, ki sem ga pretrpel. Naenkrat mi je Gospod rekel: »Ne pomiluj se.

To je Moja volja zate. Hodi v Moji volji.«

Hvala Bogu, On je vedel za moje slabosti in omejitve. Upravitelj me je dolgo budno opazoval, da bi videl ali bom poskušal pobegniti. Ko je prepoznal, da ne bom, me je premestil z ribnika na polje. Nositi sem moral vedra s človeškimi iztrebki do vrta z zelenjavo. To delo je bilo lažje od nošenja umazanije in kamenja.

Dobil sem tudi zadolžitev pranja perila in pomagati nekaterim nepismenim zapornikom, da napišejo pisma svojim družinam. Na meni je počivala Božja naklonjenost. Veliko zapornikov je spoznalo, da sem iskren kristjan in so me začeli spoštovati.

Nekega dne je k meni pristopil stražar in rekel: »Na zelenjavnem vrtu dela sedemdesetletni katoliški duhovnik. Si ga spoznal? Je dober kristjan.«

Tudi on je bil označen kot kontrarevolucionar. Dobil je deset let kazni, ker se ni hotel podrediti Katoliškemu domoljubnemu združenju. Sedaj je služil zadnje leto kazni.

Ko sem prvič srečal očeta Yuja, je že vedel zame, da sem kristjan. Ker nisem bil katolik, je bil zelo hladen in me ni niti pozdravljal. Molil sem zanj in iskal način, da bi mu bil na uslugo. Med kosilom sem dal mleko v prahu v njegovo skodelo in mu dal del svojega obroka.

Kasneje je spoznal, da resnično verujem v Jezusa Kristusa, čeprav nisem katolik. Slišal je za moje trpljenje in za štiriinsedemdesetdnevni post.

Počasi je spremenil svoje mnenje o meni. Pokazal mi je svojo beležko, v katero je zapisoval osebne duhovne pobožnosti. Bil je zelo previden, ker si ni hotel nakopati težav, če bi se z drugimi zaporniki pogovarjal o veri. Da bi se izognil problemom, ni želel, da mu njegovi prinesejo Sveto pismo in je vsa ta leta preživel brez Božje besede.

Moja družina me je nekajkrat obiskala. S hrano in darili so uspeli pritihotapiti tudi del Svetega pisma. Ob neki priložnosti mi je žena prinesla posebno spečen kruh. V resnici je bilo dragoceno darilo – v njem so bili skriti deli Svetega pisma! Ob drugi priložnosti je skrila nekaj strani v paket z rezanci.

Z duhovnikom sva si delila Sveto pismo in najino prijateljstvo je začelo cveteti. Bil je zelo izobražen, bral in govoril je latinsko, hebrejsko, angleško in staro kitajščino.

Ko je prišel Yu iz zapora, je obiskal mojo družino. Naši sodelavci so z ljubeznijo dali katoliškim vernikom veliko Svetih pisem in pozneje so tudi dobro sodelovali. Ko je bil brat Yu izpuščen, je napredoval in postal škof ilegalne katoliške cerkve. Resnično je ljubil Gospoda.

Gospod je odpiral mnoga vrata za oznanjanje evangelija. V taborišču je bil zapornik z imenom Shi Zhou Ba, ki so ga kot osemletnega dečka poslali v budistični samostan. Po končanem pouku je postal redovnik. Bil je strokovnjak za kaligrafijo in učitelj kung fuja. Nekega dne se je sprehajal po tržnici, ko mu je žepar ukradel denar. Obrnil se je in

uporabil svoje kung fu znanje in udaril roparja. Tat je bil na mestu mrtev.

Zavedali so se Shijevih borilnih veščin, zato so ga obkrožili oboroženi pripadniki Službe državne varnosti in ga brez milosti pretepali. Shi jim je vrnil in nekatere od njih ranil. Policija ga je končno obvladala, s puškino cevjo mu je zlomila roko. Shi je končal v zaporniške delovnem taborišču Xinyang.

V zaporu je veliko oseb iskalo Shija, da bi jih učil budističnega nauka. Mladi so ga poskušali celo spoštovati in ga prosili, naj jih poučuje kung fu.

Imel sem veliko željo, da z njim podelim evangelij. Nekega večera sva se sestala. Pogovarja sem se z njim in Shi je to noč sprejel Jezusa, se pokesal svojih grehov in se na novo rodil. Vzel je svoje budistične knjige, amulete in talismane in me zaprosil, naj jih uničim.

Veliko zapornikov je prihajalo iz uničenih družin. Oznanil sem jim evangelij in nekateri so se odločili posvetiti svoje življenje Kristusu. Nove spreobrnjence smo krstili v ribniku. Nova vernika, brat Xi in brat Sun, sta postala trdna kristjana. Po odhodu iz zaporu je brat Xi postal pastor v cerkvi.

Na božič leta 1985 sta me v imenu Hišnih cerkva obiskala brat Shen in brat An. Božični dnevi so za vernike v zaporu posebno težki. Prisilili so nas delati težka dela, a hrepeneli smo, da bi z brati in sestrami praznovali rojstvo našega Gospoda Jezusa.

Ko sta omenjena brata prišla v zapor, sem delal na polju, kamor sem nosil iztrebke. Rekli so jima, naj odideta, a ker sta prepotovala dolgo pot, da bi me videla, sta ostala in čakala pred zaporom.

Ko sem slišal za obiskovalca, sem pohitel v zaporniško pisarno. Zapornikom sicer ni bilo dovoljeno sprejemati obiskovalce razen v sprejemnici. A ker sem bil na dobrem glasu, sem obiskal upravitelja in mu rekel: »Na obisk sta mi prišla sorodnika iz mojega rodnega mesta! Rečeno jim je bilo, naj čakata zunaj, vendar nujno potrebujeta stranišče. Ali bi jima, prosim, omogočili vstopiti na dvorišče, da bi lahko uporabila stranišče? Če bi mi dovolili, da ju pospremim, bi imel kratek obisk.«

Neverjetno, upravnik mi je dovolil!

Medtem ko smo hodili, smo se svobodno pogovarjali, seznanila sta me z vsem, kar se je dogajalo. Leto 1985 je bilo mogočno leto za Hišne cerkve po vsej Kitajski. Veliko prebujenje je razširjalo evangelij na vse strani in cerkvi se je vsakodnevno pridružilo na tisoče duš. Še dandanes kristjani na Kitajskem gledajo leto 1985 kot ključno leto preboja. Kar sem slišal, me je tako opogumilo, da sem začel jokati od veselja.

Vstopili smo v straniščne prostore, da skupaj praznujemo Božič. Pokleknil sem na umazana tla in molil: »Bog, samo to umazano stranišče imamo, da Te v njem slavimo. Vendar Ti to razumeš, ker si zapustil slavo neba in se rodil v umazanem hlevu. Bil si

pripravljen hoditi po poti poslušnosti in trpljenja. Danes Te slavimo!«

Moja obiskovalca sta pokleknila poleg mene in prijeli smo se za roke in molili ter drug drugega opogumljali.

V tem trenutku je vstopil zapornik, človek z imenom Yong, in nas je videl. Bil je slab človek nasilne narave. Povišan je bil v vodjo skupine, ker je vedno obveščal o ostalih zapornikih. Yong je vzkliknil: »Yun, kako si dovoliš pripeljati ljudi v taborišče in tukaj izvajati svoje praznoverne aktivnosti! Takoj te bom prijavil stražarjem!«

Sveti Duh je prišel nadme in ukazal sem mu: »V Jezusovem imenu, kako si dovoliš govoriti proti živemu Bogu? Ukazujem ti, da poklekneš in se pokesaš svojih grehov. Sprejmi Gospoda in mogoče ti bo odpustil!«

Kot od strele zadet je še isti trenutek pokleknil, mi trije smo položili roke na njegovo glavo in molili zanj. Naučil sem se, če smo poslušni Bogu, se bodo čudeži dogajali ne glede na okoliščine, v katerih se nahajamo. Ko je Yong sprejel Gospoda, mi je postal dober prijatelj. Njegovo srce je hrepenelo po Božji besedi. Ker je bil nasilen, je imel v zaporu veliko sovražnikov. Ko je postal kristjan, so ga mnogi lažno obtoževali, da bi se mu maščevali.

Nekega dne med odmorom za kosilo je Yong ležal na postelji in skrivoma bral Sveto pismo, ki sem ga imel skrbno skritega v naši celici. Stražarji so ga odkrili in vzeli Sveto pismo. Yong je izgubil živce in se začel pretepati. Stražarju je skoraj odgriznil prst. Končno so ga obvladali in odpeljali.

Brata sta pritekla k meni in mi povedala, kaj se je zgodilo. Rekel sem jima: »Pojdimo molit in prosit Boga, da pomaga Yongu.« Obiskal sem stražarje in poskušal umiriti situacijo, vendar so bili tako jezni, da me niso hoteli poslušati.

V tem trenutku sem zagledal enega od upraviteljev zapora. Pohitel sem k njemu in mu rekel: »Poveljnik Wang, Yong je bral moje Sveto pismo. Vem, da je to resna stvar. Ali bi mi lahko pomagali, da ga dobim nazaj?« Wang je bil eden od upravnikov, ki so se lepo obnašali do mene. Imel je strašno okužbo grla in kašljal je dan in noč.

Poveljnik Wang je prišel v pisarno in kričal na Yonga: »Kaj misliš, kdo si, da se boš pretepal z nami? S teboj se bom ostro pozabaval! Najprej pa mi daj Yunovo Sveto pismo!«

Čez nekaj dni, ko se je situacija umirila, me je kapetan Wong poklical v svojo pisarno. Nagnil se je naprej in mi rekel: »Yun, bral sem tvoje Sveto pismo, vendar ničesar ne razumem.«

Vedel sem, da je to priložnost dana od Boga. Rekel sem: »Če želite razumeti Sveto pismo, je to enostavno. Najprej morate sprejeti Jezusa v svoje srce. Verjemite mi, On vam bo pomagal, da boste razumeli vsak nauk v tej knjigi. Poveljnik Wong, to Sveto pismo vam ne bo samo povedalo, kako prejeti odrešenje, temveč vas bo Jezus ozdravil tudi vaše okužbe

grla.«

Videl sem, da se ga Sveti Duh dotika. Zaprl sem vrata njegove pisarne in rekel: »Poveljnik Wong, prosim vas, pokleknite. Jezus prihaja, da vas blagoslovi.«

Pokleknil je in molil: »Jezus, verujem, da si ti Bog. Prosim te, ozdravi me.«

Položil sem roke nanj in pokesal se je grehov ter sprejel Gospoda. Bog ga je osvobodil bolezni in počasi je popolnoma okreval, dokler ni bil povsem zdrav. Od tega trenutka je poveljnik Wong postal Jezusov učenec. Bog ga je povišal in mu dal položaj z več pooblastili, a mene se je vedno spominjal. Premestil me je z dela nosilca iztrebkov na delo v kovačnico. Obenem sem postal še prinašalec vode stražarjem.

Moje novo delo je pomenilo, da imam več časa za branje Svetega pisma in molitev. Ko me je obiskala družina, nam je bilo dovoljeno, da smo lahko bili v kovačnici.

Moral sem pasti čredo ovac na travniku in hraniti ribe v ribniku. To me je naučilo nekaj lekcij. Če želimo, da nam ovce sledijo, jih ne smemo nikoli tepsti, temveč jih moramo hraniti. Ko sem hranil ribe, sem izkoristil priložnost in oznanil evangelij nekaterim zapornikom, ki so delali v bližini ribnika. Nekateri izmed njih so začeli verovati v Jezusa.

Čas je mineval. Dnevi so postali tedni, tedni meseci. Minilo je leto 1986 in potem leto 1987. Učenci so poslušali evangelij in veliko izmed njih je sprejelo vero. Nenehno sem bil zaposlen s poučevanjem novih vernikov. Veliko zadovoljstvo jih je bilo gledati, kako rastejo v Božji milosti in drugim oznanjajo evangelij.

Končno je prišlo leto 1988. Samo trije meseci so morali še miniti do moje izpustitve. Bil sem vznemirjen in sanjal o trenutku, ko bom v objemu svoje žene. Moj sin Izak je imel sedaj štiri leta, a ga še nisem spoznal. Izpustil sem njegove prve korake in prve besede. Upal sem, da mu bom všeč, vendar kako bi lahko tako majhen deček razumel, kaj se je zgodilo njegovemu očetu?

Brez opozorila je nekega dne zapor prejel ukaz osrednje vlade. Moral je zbrati vse politične zapornike. Bilo je naznanjeno, da sem v vse dogodke vpleten in da sem v velikih težavah.

Oblast je bila v moji hiši in zaplenila Sveta pisma, ki so bila izdana v tujini skupaj s pismi, ki smo jih prejeli od kitajskega pastora v tujini. Pismo, ki mi ga je napisal brat Xu, je izzvalo velik preplah v Službi državne varnosti.

V pismu brata Xuja je bilo napisano: »Američan Billy Graham prihaja na Kitajsko. Sestal se bo z našim predsednikom in premierjem. Rad bi se dobil z njim in mu povedal o tvojem primeru. Mogoče lahko pomaga, da bi te predčasno izpustijo. Zato te prosim, da točno napišeš, kako se v zaporu do tebe obnašajo in ostale izkušnje od tam.«

To pismo mi je bilo neposredno dostavljeno in takoj sem odgovoril. Predno je moj odgovor prišel do brata Xuja, je Služba državne varnosti odkrila najini pismi.

V delu mojega odgovora je bilo zapisano. »Veliko sem se naučil skozi trpljenje. Nisem jezen, ker sem zaprt, saj Bog je edini resnični sodnik. On bo vse postavil na svoje mesto. Taborišče, v katerem se nahajam, je kot veliko pokopališče. Zaporniki strašno trpijo. Zvezani smo z verigami in lisicami in delamo zelo naporno od zore in vse do sončnega zahoda.

Zaprt sem, ker ljubim Boga in želim doseči duše vseh ljudi. Čeprav je križ, ki ga moram nositi težek, mi zadošča Gospodova milost. Moje srce je polno veselja in pojem nove pesmi svojemu Gospodu. Aleluja! Slava mojemu Bogu in Kralju!«

Ko so odkrili pismi, je v naše taborišče takoj prišla policija. Prišli so ob polnoči in začeli izpraševati o meni zapornike iz moje celice. Sam sem bil privezan na zaporniškem dvorišču za železni drog za zastavo.

Vrgli so me v kombi in odpeljali na drug kraj, vodili so me skozi nekaj železnih vrat in me zaklenili v majhno temno celico z železnimi vrati. Ta celica je bila bolj podobna škatli. Visoka je bila malo več kot meter, dolga ravno toliko in malo manj široka. Bila je tako majhna, da nisem mogel vstati ali se pretegniti. Roke sem imel zvezane z lisicami.

Celico že dolgo časa niso uporabili in obupno je zaudarjala po plesni. Občutil sem vrtoglavico in slabost. Tla so bila vedno vlažna, zato mi je bilo zelo hladno, posebej še ponoči. Ko se spomnim tega prostora, ga ne doživljam kot svojo celico, temveč kot zamrznjeno krsto!

Nad železnimi vrati se je nahajala majhna odprtina, ki je bila pregrajena s tremi železnimi palicami. To je bilo edino mesto, skozi katerega je prihajala svetloba.

Naslednje jutro sem se odplazil do okna in pogledal ven. Videl sem ptice, kako žvrgolijo in letajo z veje na vejo. Počutil sem se obupno in zapel sem si novo pesem. Bil sem kot ptica, ki želi biti svobodna, a je zaprta v kletki. Bil sem daleč od prelepih planin, gozdov in dreves. Hrepenel sem po tem, da bi bil kot ptica, ki svobodno leti.

Svoboda mi je bila v dosegu, a sedaj se je zdelo, da sem v velikih težavah. »Kdaj bom spet svoboden? Kdaj bom spet lahko pričeval ljudem in jim oznanjal tvojo čudovito zgodbo?« sem vprašal Gospoda.

Dvignil sem roke, kolikor sem mogel in zaklical: »Gospod, želim biti poslušen Tvoji volji. Gospod, prosim te, povej mi, kje sem. Kje je to mesto? Zakaj sem tukaj?«

Tedaj mi je prišla Božja beseda iz *Razodetja 1,9*: »Jaz. Janez, vaš brat in z vami soudeležen pri stiski, kraljestvu in stanovitnosti v Jezusu, sem bil zaradi Božje besede in zaradi pričevanja o Jezusu na otoku, ki se imenuje Patmos.«

Naenkrat so oblaki, ki so viseli nad mojim srcem, izginili.

V tej majhni celici je moje srce preplavilo veselje. Rekel sem: »Gospod, hvala Ti. Ko sem imel samo šestnajst let, si v moje srce dal silno hrepenenje, da si zapomnim Tvojo besedo

in jo hranim v srcu. Hvala ti za dragoceno Sveto pismo. Gospod, sedaj Te prosim za eno stvar. Prosim te, pošlji mi Sveto pismo, da bom lahko spet izgovarjal Tvojo besedo.»

Naenkrat sem zaslišal, kako nekdo odpira vrata, nato od moje celice. Stražarja sta me izvlekla in peljala v prostor za zaslišanje. Ko sem prišel, so me čakali načelnik Službe državne varnosti, lokalni voditelji in upravitelj zaporniškega taborišča. Imeli so mrke izraze na obrazih. Poskušal sem najti stol, kamor bi sedel. Načelnik Službe državne varnosti je hladno rekel: »Poklekni na tla, smrtonosni zločinec! Ali veš, kakšne zločine si storil?«

Ni vedel, da sem se v preteklih letih že navadil takšnih groženj in zastraševanj. Zaradi tega nisem pokleknil, temveč sem odgovoril: »Od dneva, ko sem bil aretiran, sem izvrševal vsa zaporniška pravila. Pokoraval sem se voditeljem, opravil vsako delo brez ugovaranja in pomagal drugim zapornikom ter v zaporniškem taborišču nisem storil ničesar narobe.«

Njegov obraz se je spremenil in zavpil je: »Umolkni, prevarant! Imamo tvoj dosje. Pred štirimi leti si se delal norega. Potem si gladovno stavkal proti naši vladi. Ko smo te obsodili, smo mislili, da so se tvoja stališča popravila, zato smo ti dali samo štiri leta. Odkar si prišel v zaporniško taborišče, si postal še hujši in nadaljeval si s svojimi verskimi aktivnostmi. Bojimo se, da boš prevzel celotno taborišče, če še ostaneš zaprt.«

»Prvo kot prvo, imel si stike s tujci in prejemal si praznoverno literaturo iz tujine. Sedaj, več mesecev pred prihodom ameriške verske delegacije, že veš, da prihaja. Še več, o tem si obvestil Xuja Yongzeja, najbolj iskanega zločinca na Kitajskem!

Kot drugo, vedno nasprotuješ naši vladi in naši verski politiki. Napadaš našo domoljubno Cerkev trojne samostojnosti in jo imenuješ za hotnico. Ni pokazatelj, da si se v preteklih štirih letih spremenil ali da ti je žal tvojih mnogih zločinov.

Kot tretje, do tebe smo se v zaporu obnašali kot skrbni starši, a drznil si si napisati pesem o tem, da je naše taborišče kot pokopališče, mesto polno trnja! Naša vlada je poskušala vse, da bi te naredila koristnega in produktivnega za našo državo, vendar si se uprl vsem našim prizadevanjem.«

Dlje kot je govoril, bolj besen je postajal. Vpil je: »Danes boš dobil najresnejšo lekcijo v svojem življenju! Mogoče te bo to prebudilo in se boš poboljšal!«

Poklicanih je bilo nekaj stražarjev: »Odpeljite ga in se dobro pozabavajte!« Odpeljali so me v sobo za mučenje. Zvezali so me z lisicami in tolkli ter mučili z električnimi palicami, biči in palicami. Moje telo, prekrito z ranami, se je sesulo. Predno sem se onesvestil, mi je prišla Gospodova beseda: »To je klic. Potrpežljivo moraš trpeti zaradi Božje besede in Jezusovega pričanja.«

Ko sem prišel k zavesti, sem še naprej kot mrlič ležal na tleh. Stražarji so me dvignili in ponovno vrgli v majhno celico. Roke in noge sem imel zvezane z verigami.

To noč mi je dal Bog žive sanje. V njih so mi lisice nenadoma počile in bil sem svoboden!

V sanjah sem preučeval Sveto pismo. In nekaterim zapornikom sem oznanjal in jih spodbujal, naj pričujejo za Gospoda. Veselo je pristopil katoliški oče Yu in ponovil: »Jezus je zmagovalec nad vsem! Jezus je zmagovalec nad vsem!« Rekel sem mu: »Tako ko so me zaprli v to majhno mračno celico, sem prosil Boga, naj mi da Sveto pismo, da bi ga preučeval.« Potem sva se v mojih sanjah zahvaljevala Bogu v nebesih.

Ko sem se zbudil, sem videl, da imam lisice še vedno na rokah, a Sveti Duh mi je rekel: »Sprosti roke!« Tako ko sem to storil, so lisice odpadle! Bogu sem se zahvalil za videno v sanjah. Rekel sem: »Jezus, ljubim te. Hvala ti, ker si mi dopustil, da pojem. Prosim te, daj mi Sveto pismo.«

Naslednje jutro okrog osmih se je zgodilo nekaj neverjetnega. Upravitelj zapora je odprl železna vrata in vstopil v mojo celico. Poklical me je po imenu: »Yun, čeprav si naredil veliko zločinov, še naprej spoštujemo tvojo vero. Včeraj smo imeli sestanek in se odločili, da ti damo Sveto pismo. Pridi, vzemi ga!«

Na hitro sem si na roke nadel lisice. Vzel sem Sveto pismo in se zahvalil upravitelju. Rekel je: »Yun, preučuj svoje Sveto pismo in se pokesaj svojih zločinov, da bi bil koristen človek.« Zaklenil je vrata in odšel.

Pokleknil sem in zajokal ter se zahvaljeval Bogu za čudovito darilo. Komaj sem lahko verjel, da so se mi izpolnile sanje! Nobenemu zaporniku ni bilo dovoljeno imeti Svetega pisma ali kakšno drugo krščansko literaturo, a Bog mi je vseeno poslal Sveto pismo!

S tem dogodkom mi je Bog pokazal, da ni pozabil name in da ima, ne glede na vse hudobne človeške načrte proti meni, nadzor nad mojim življenjem. Ne obstaja vlada ali človeška sila, ki bi lahko preprečila Vsemogočnemu Bogu izvršiti Svojo voljo! Spomnil sem se, da mi je Bog, ko sem imel štirinajst let, čudežno priskrbel Sveto pismo. In glej, sedaj sem jih imel trideset in sem se nahajal sam samcat v majhni, mračni in umazani celici, a Božja moč se ni zmanjšala!

Roke so se mi tresle. Počasi sem odprl zadnjo stran: »*Ta, ki pričuje za te reči, pravi: 'Da, pridem kmalu.' Amen. Pridi, Gospod Jezus! Milost Gospoda Jezusa naj bo z vsemi!*« (Raz 22,20–21)

Naslednje tri mesece sem ostal v izolaciji te majhne celice. Skozi okno je prihajalo malo svetlobe, vendar povsem dovolj, da sem lahko bral. V prvih desetih dneh sem prebral celo Sveto pismo. Izkoristil sem čas, da sem se na pamet naučil skupaj petdeset poglavij, od Pisma Hebrejcem do Razodetja.

Bog mi je pomagal razumeti Njegovo besedo in Ga še bolj ljubiti. Bil je dragocen čas druženja s Kristusom. Dajal mi je kratke uvide v prihodnost kitajske cerkve in kako bomo pred drugim Kristusovim prihodom prinesli evangelij v del sveta, kjer še ni sprejet, in vse nazaj do Jeruzalema.

Mesec dni pred iztekom moje štiriletne kazni sem sanjal čudovite sanje. Videl sem starko sivih las, ki je v rokah nosila mesečino. Smejala se je in šla proti meni. Takrat sem spoznal, da je to moja draga mama. Stekel sem ji v objem. Pogledala me je z očmi, polnih ljubezni in rekla: »Dete moje, ne boj se.«

Zbudil sem se in moj duh je bil zelo radosten. Mislil sem, da je škoda, ker so samo sanje, vendar sem molil, da bi se sanje uresničile in bi spet lahko videl svojo mamo.

Tri dni pozneje, okrog enajstih dopoldne je vstopil stražar in me odpeljal v glavno pisarno. Ko sem vstopil, je proti meni stekla mama. Objela me je in zajokala. Videla je, da imam lisice, da sem suh kot svinčnik in da je moja koža rumena od pomanjkanja sonca. Ni mogla zadržati solz. Rekel sem ji: »Mama, prosim te, umiri se. Vse to je zaradi Jezusa.«

Prekinila me je in rekla: »Tvoja mama to ve. Tvoja žena in tvoja družina mislijo nate dan in noč in hrepenijo po tvoji vrnitvi. Otrok moj, spomni se materinih besed: 'Poslušaj besedo od zgoraj in bodi poslušen Božjemu glasu. Ne boj se.'«

Božala mi je roke in začutila, kako čvrsto so zategnjene lisice. Srce se ji je zlomilo. Stražar, ki naju je opazoval, je rekel: »Pohitita! Hitro govorita! Ni ti dovoljeno sprejemati obiskov, vem pa, da je tvoja mama prišla od daleč, da bi te videla. Pohitita predno nas ujamejo!«

Mama je rekla: »Sin, pripotovala sem od daleč in te iskala tri dni. Nihče ni vedel, kje si. Potem je nocoj prišel angel Gospodov in rekel: 'Ne boj se. Videla boš svojega sina.' Zjutraj me je ta stražar videl, kako stojim pred zaporom. Vernik je. Vedel je, da iščem tebe. Rekel je: 'Vaš sin je v samici.' In ta dobri stražar mi je dovoli, da te vidim.« Moja mama se je obrnila proti njemu in mu rekla: »Gospod te bo zagotovo blagoslovil za to dobro delo.«

Vprašal sem stražarja, ali bi lahko napisal pismo ženi in sinu. Dal mi je papir in svinčnik in mi snel lisice z desne roke. Roka mi je drhtela, medtem ko sem pisal svoji ljubljeni družini in jih spodbujal, naj ostanejo zvesti Gospodu in naj oznanjajo evangelij izgubljenim.

Ko sem se vračal v celico, sem se obrnil, pogledal v drage mamine oči. Vzdignila je roko in mi pomahala.

* * *

Brat Xi se je zavedal, da je oblast prestregla njegovo pismo, vendar se je vseeno določil odpotovati v Peking in se srečati z Billyem Grahamom. Odločil se je, da je pomembneje tvegati in povedati resnico o tem, kaj se v resnično dogaja na Kitajskem. Xu je bil zaskrbljen, ker Božjo cerkev na Kitajskem predstavlja Cerkev trojne samostojnosti in ne Hišne cerkve.

Po načrtu bi se ameriški pridigar moral sestati z vodji domoljubne Cerkve trojne samostojnosti 17. aprila 1988. Preko skupnega prijatelja se je brat Xu dogovoril za sestanek z Billyem Grahamom kasneje istega dne.

Do sestanka nikoli ni prišlo.

Ko je brat Xu, 16. aprila 1988, ob četrti uri popoldne prišel v park, so ga aretirali policisti Ministrstva za državno varnost v civilu. Oblast je zaradi najinega dopisovanja vedela za njegov namen in sprožile množično tajno akcijo, da ga zaustavijo še predno bi se sestal z Billyem Grahamom.

Ko se je novica o Xuovi aretaciji razširila po svetu, je krščanski poročevalec duhovito pripomnil: »Glede na naravo in vpliv njegovega dela, bi se brat Xu povsem upravičeno lahko imenoval 'kitajski Billy Graham' in malo ironično aretirali so ga ravno pri poskusu srečanja z Billyjem Grahamom.«

Brat Xu je za svoje herojsko dejanje preživel tri leta v zaporu, ne da bi bil kadarkoli obtožen, in bil izpuščen leta 1991. Ves čas je bil zaprt v zaporu Zhenping v provinci Henan.

ŠESTNAJSTO POGLAVJE BOG IZLIVA SVOJO MOGOČNO MOČ

»Da, preizkušal si nas, o Bog, z ognjem nas skušal, kakor se skuša srebro. Pripeljal si nas

v zanko, nam težko breme naložil na ledja; dovolil si ljudem, da so hodili po naših glavah, šli smo skozi ogenj in vodo, in naklonil si nam olajšavo ... Pridite, čujte vsi, ki se Boga bojite, in bom povedal, kaj vse je storil moji duši!»

(Ps 66,10–12,16)

Še preden so se iztekla moja štiri leta, sem padel v velike težave in se znašel potisnjen v majhno celico. Bil sem prepričan, da bom obsojen na smrt.

Nekega jutra je prišel stražar in me odpeljal na javno zaslišanje, načrtovano za ves dan. Ravno sem končal z molitvami in slavljenjem z vsem svojim srcem.

Ko je stražar videl radost na mojem obrazu, je vprašal: »Kaj si prejšnjo noč lepega sanjal, da te je tako osrečilo?« Nadaljeval sem s petjem.

Stražar me je prekinil: »Ne bodi preveč srečen. Danes se boš moral pozabavati s svojim strašnim položajem. Na koncu dneva ne boš pel.«

Preveril je lisice in me potisnil proti prostoru za zaslišanje. Osem uslužbencev je že sedelo in čakalo name. Na mizi je bila različna zbirka mučilnih inštrumentov. Bog je iz mojega srca odstranil vse strahove in brez občutka tesnobe sem od blizu pogledal vse instrumente. Sedal sem na stol.

Sodnik je rekel: »Yun, to je tvoja zadnja priložnost. Imam oblast, da te obsodim še na petnajst ali dvajset let, če ne boš hotel sodelovati in ne priznaš svojih zločinov.«

Gledal sem ga in ničesar rekel.

Vodja izpostave pokrajinske Službe državne varnosti je rekel: »Yun, po našem dosjeju si imel veliko stikov z zločincem Xu Yongzeom. S tujci si koval zaroto proti naši oblasti. Ta dejstva so dovolj, da te obsodimo na smrt, če želimo. Povej nam, kdo so Xuovi glavni voditelji. Če nam poveš njihova imena, bomo uvidevni do tebe. Če ne, boš globoko obžaloval.«

Naenkrat sem v sebi začutil jezo. Vstal sem, dvignil roke v lisicah in glasno izjavil: »Ne recite ničesar več! Popolnoma sem pripravljen na smrtno kazen! Naredite z menoj, kar želite!«

Potem sem ponovno sedel.

V globini svojega srca sem rekel: »Gospod Jezus, četudi me ubijejo, Te še vedno ljubim.«

Vsi v sobi so bili osupli. Izkušen sodnik iz pokrajinske vlade je rekel: »Dobro, Yun, vemo, da si iskren kristjan. Naša vlada ti je vseeno pripravljena pomagati. Nimamo te namena ubiti, torej se ne vznemirjaj. Samo poslušaj vprašanja, ki jih imamo zate. Vrni se danes v svojo celico. Poklicali te bomo čez nekaj dni in takrat nam boš lahko povedal svoje odgovore.«

Ko sem ponovno bil sam na vlažnih tleh, sem zapel pesem:

*O, Gospod, ne vem, kaj bo prinesel jutri,
rajši bi umrl Zate,
ker vem, da si me izbral
in poklical, da Ti bom poslušen in Te ljubil.*

Nekaj dni pozneje, okrog devetih dopoldne, je prišel pome sam glavni nadzornik. Bil sem presenečen, ko je rekel: »Yun, poberi svoje stvari in se pripravi, da zapustiš celico.«

»Zakaj?« sem vprašal.

Odgovoril je: »Pošiljamo te nazaj v tvoj prvotni okrožni zapor. Tam se boš soočil s še enim sojenjem.«

Policisti so me z avtom peljali nazaj v Nanyang. Odeja, obleka, Sveto pismo in vse ostalo, kar sem posedoval, je šlo z menoj. Nataknilo so mi lisice in me posadili na zadnji sedež med oborožena stražarja.

V Nanyang smo prišli pozno popoldne. Minilo je že skoraj štiri leta, odkar sem bil zadnjič v rodnem mestu. Namesto da bi me peljali v zapor, so me peljali na veliko dvorišče. Opazil sem napis Prefektura Službe državne varnosti.

Stražarji so mi sneli lisice in mi dovolili, da si umijem roke in obraz. Odpeljali so me v razkošno dvorano za sestanke. Deset ljudi je že čakalo name. To so bili načelniki Službe državne varnosti, direktor Službe za verska vprašanja, predstavniki lokalne komunistične partije in nekaj vodij Cerkve trojne samostojnosti.

Poveljnik Službe državne varnosti je rekel: „Yun, mislimo, da že veš, kako resen je tvoj položaj in ni nam potrebno ponavljati obtožb proti tebi. Po naših zakonih bi ti morali dati drugo kazen, vendar mislimo, da si preveč trdoglav, da bi lahko spremenil svoje obnašanje. Potem, ko smo si izmenjali mišljenje z našimi različnimi oddelki, smo se odločili, da te pustimo domov.«

Sveti Duh me je spomnil na Božjo Besedo: *»Nad menoj ne bi imel nobene oblasti, če ti ne bi bila dana od zgoraj.« (Jn 19,11)*

Uslužbenci so nadaljevali: »Predno te spustimo, imamo nekaj pogojev, s katerimi se moraš strinjati ...

1. Za dve leti boš izgubil vse politične pravice. Ni načina, da bi se izognil sramoti, ker si bil politični zapornik.
2. Dve leti boš pod stalnim nadzorom policije.
3. Vsak mesec se boš moral javljati Službi državne varnosti in povedati, kaj si tisti mesec počel.
4. Iz tvoje vasi ti ni dovoljeno potovati. Nikamor ne smeš oditi pridigat. Če kdo pride v

tvojo hišo, da bi se srečal s teboj, moraš to javiti lokalnim oblastem, sicer boš ostro kaznovan.

5. Pridružiti se moraš domoljubni Cerkvi trojne samostojnosti, ki jo priznava in podpira naša vlada.

Ko so mi prebrali vseh pet točk, so zahtevali, da podpišem dokument, da se strinjam s pogoji.

Ljubezno sem odgovoril: »Dragi častni vodja, enemu pogoju se ne morem ukloniti. Številki pet. Nočem in ne morem se pridružiti Cerkvi trojne samostojnosti. To je nacionalistična politična organizacija. Odvzete so mi vse politične pravice in zato moram biti izobčen tudi od pridružitve k Cerkvi trojne samostojnosti.«

Predvidevali so, da obstaja nek razlog, zakaj tako govorim. Niso vedeli, kako naj mi odgovorijo in so mi dali resno opozorilo: »Yun, vemo, da si kot pes, ki ne more prenehati jesti človeške odpadke. Vemo, da ti ni lahko spremeniti svojih metod. Kolikor že misliš, da si pameten, če boš nadaljeval spodbujati privržence proti naši nacionalni verski politiki, boš nosil posledice vse življenje.«

Odkril sem, da so mi že kupili avtobusno vozovnico, da se vrnem v rodno vas. To je bil zadnji avtobus to noč. Poslali so avtomobil, da me odpelje na postajo. V srcu sem bil poln radosti in hvaležnosti.

To je bilo 25. januarja 1988 – točno štiri leta od takrat, ko so me v policijskem kombiju odpeljali v Nanyang, z lisicami boleče pripetega na železno rešetko in poškropljenega z lastno krvjo. Bilo je tudi štiri leta, odkar sem začel svoj štiriinsedemdeset dnevni post.

Končno sem bil izpuščen iz zapora!

Malo pred polnočjo sem izstopil iz avtobusa v bližini svoje vasi.

Po mračni in zaledeneli poti sem šel proti svojemu domu. Bil sem vznemirjen in živčen obenem. Vedel sem, da je med mojo odsotnostjo moja družina veliko trpela.

Hitro sem sledil ozki stezi in šel mimo vrste hiš, iz katerih dimnikov se je dvigal dim; ogenj je njihove domove ščitil hladnega zimskega zraka.

Zagledal sem svoj dom. Počakal sem in užival v tem trenutku. Bilo je kot v sanjah.

V teh štirih letih sem veliko izkusil, vendar je bil Bog zvest. Prenesel sem nekaj strašnih mučenj, vendar je bil Bog zvest. Vlekli so me pred sodnike in sodišča, vendar je bil Bog zvest. Bil sem lačen in žejen, od izčrpanosti sem padal v nezavest, vendar je bil Bog zvest.

V vsem je bil Bog vedno zvest in dober do mene. Nikoli me ni pustil, ne zapustil. Njegova milost je vedno zadoščala in poskrbel je za vsako mojo potrebo.

V zaporu nisem trpel za Jezusa. Ne! Bil sem z Jezusom in vsak dan sem izkusil Njegovo zelo stvarno prisotnost, radost in mir. Tisti, ki so v zaporu zaradi evangelija, ne trpijo.

Trpijo tisti, ki nikoli niso izkusili pristno Božjo navzočnost.

Čeprav sem bil sedaj svoboden, sem odkril, da mi je bilo težko zapustiti zapor. V zaporu je bila duhovna skupnost s krščanskimi zaporniki zelo globoka in ustrezljiva. Vezi, ki smo jih ustvarili, so bile čvrste. Drug drugemu smo služili z ljubeznijo in delili naša življenja. V zunanjem svetu so ljudje zaposleni in morajo delati razne stvari. Večina naših vezi je le malo globlja od površinskih.

Moja družina me ni pričakovala. Vedeli so, kdaj bi moral biti približno izpuščen, a od oblasti niso dobili nobenega obvestila. Opazil sem, da so zunanja vrata moje hiše zaklenjena. Potrkal sem in moja draga žena Deling je skrajno začudena odprla vrata in mi zaželela dobrodošlico. Moj mali sin Izak je že spal. Deling ga je zbudila in skupaj sta zijala vame široko odprtih oči in poskušala verjeti, da sem res jaz in ne sanje ali oznanilo.

Izak je imel štiri leta, vendar se prej nikoli nisva videla. Prilepil se je na mamó in vprašal: »Kdo je ta? Ta ni moj oče! Kdo je?« To mi je prebodlo srce, ampak po nekaj dneh je moj sin prilezel do mene in postala sva si bližja.

Pokleknili smo in se zahvalili Bogu, ker nas je spet pripeljal skupaj. Potem sva se Deling objela; celo noč sva se smejala in jokala, ko sva si pripovedovala zgodbe o bojih, skozi katere sva morala iti in o Božji dobroti do naju.

Ko sem se vrnil domov, je bila moja mama odsotna. Odpotovala je v Nanyang v upanju, da bo izvedela, kdaj bi me lahko izpustili. Oblasti jo je ignorirala in ji ni odgovorila na nobeno vprašanje. Drugi večer po moji izpustitvi se je vrnila domov brez poguma in zlomljenega srca. Si lahko predstavljate nepopisno veselje, ko je videla, da sem že doma!

V noči, tri dni po moji izpustitvi, sem imel čudne sanje, vendar sem takoj vedel, da so od Gospoda.

V sanjah me je preganjala množica kristjanov. Nosil sem sijočo svetilko v velikosti jajca. Ljudje so mi jo hoteli vzeti, medtem ko sem jo hotel skriti, vendar je svetila skozi mojo obleko. Karkoli sem naredil, so me ljudje še naprej preganjali.

Prebudil sem se in srajco imel mokro od znoja. Zbudil sem ženo in ji rekel: »Moliti moramo. Imel sem grozne sanje.« Ko sem ji povedal podrobnosti, je Deling rekla: »Gospod nam govori, da se je težko skriti pred verniki. Ko bodo odkrili, da si tu, te bodo prišli pogledat. Potem jih bo oblast aretirala. To je razlog, zakaj so te izpustili iz zapora. Izkoriščajo te kot svetilko, ki privlači večče. Ko bodo prišli verniki, se bo oblast vrgla nanje.«

Sanje so se začele uresničevati. Po dveh tednih, odkar sem prišel domov, se je začel sestanek Službe državne varnosti in Narodnega kongresa. Na tem kongresu so razglasili, da je na Kitajskem popolna svoboda vere. Kritizirali so Hišne cerkve. Sporočili so, da sem pod strogim nadzorom lokalnih oblasti in obvestili delegate o petih točkah, ki so mi jih

vsilili pred mojo izpustitvijo. Med zasedanjem so si prizadevali, da bi me osramotili.

Nekega dne pred svitom je k meni v hišo prišlo nekaj mojih pomembnih sodelavcev. Odpeljali so me na posebno srečanje vodstva. Srce mi je gorelo od Svetega Duha. Vsi smo molili za prebujenje. Mnogi mladi ljudje so jokali pred Gospodom. Vsi smo ponovno posvetili svoja življenja Gospodovemu cilju.

V mojem okrožju Nanyang je gorel ogenj Svetega Duha. V kratkem času se je zgodilo veliko čudežev in na tisoče spreobrnjenj. Potem se je ogenj razširil na druga mesta.

Bil sem pod strogim nadzorom, zato nisem mogel iti, kamor sem želel. Če sem hotel zapustiti svojo vas, sem moral dobiti dovoljenje. Vsak mesec sem moral obiskati lokalno Službo državne varnosti in oddati poročilo o svoji aktivnostih. Zame je bil to trn v peti.

Nekega dne sem molil: »Gospod, rekel si Petru, da mora ubogati Boga, ne človeka, torej od sedaj naprej se ne bom več javljal oblasti. Ubogal bom samo tebe.«

Gospoda je takoj odgovoril v mojem srcu: *»Zaradi Gospoda se podredite vsaki človeški ustanovi ... Bog namreč hoče, da delate dobro in tako zaprete usta nevednim nespametnim ljudem.« (1Pt 2,13.15)*

Zaradi tega sem prvi dve leti delal vse, kar so od mene zahtevali in se vsak mesec javljal Službi državne varnosti. Izkoristil sem vsako priložnost, da Božjo besedo podelim z uslužbenci. Med mojim javljanjem jim nikoli nisem povedal, kje sem pridigal evangelij. Moja poročila so vsebovala odkritja, ki mi jih je Gospod dal tisti mesec iz Besede.

V marcu leta 1988 smo slišali, da se v južni Kitajski, v mestu Guangzhou lahko nabavi Sveto pismo. Tuji kristjani so Sveta pisma prinesli preko meje iz Hong Konga. Slišal sem za ameriškega pastora, ki ljubi Kitajsko z vsem svojim srcem. Govoril in pridigal je v tekoči kitajščini.

Ko je moja žena slišala za ameriškega pastora, me je opogumila, naj grem v Guangzhou, da bi ga obiskal in vzel nekaj Svetih pisem. Rekla mi je, naj me ne skrbi za lokalne oblasti. Me bo opravičila, ker bom zapustil vas.

Odšel sem na osemintrideseturno potovanje do Guangzhoua in se srečal z ameriškim pastorem. Pripovedoval mi je, kako ljubi Kitajsko in bil je pripravljen žrtvovati celo svoje življenje za kitajsko ljudstvo. Moje srce je bilo ganjeno. To je bilo moje prvo srečanje z zahodnimi verniki, ki so začeli prinašati veliko torb s Svetimi pismi, tako potrebnih Hišnim cerkvam.

Od tega trenutka smo začeli sprejemati majhno število tujcev v svojo sredo. Uživali smo v njihovi družbi in bili hvaležni za Sveta pisma in materiale, ki so jih prinesli, vendar nas je včasih mučilo, kako naj jih pogostimo. V tistem času smo na primer vedno vstajali ob petih zjutraj zaradi vsakodnevnih molitvenih srečanj. Po molitvi in zajtrku smo delali za Gospoda do polnoči.

Verniki Hišnih cerkva so radi poslušali dolga sporočila iz Božje besede. Mnogi kitajski pridigarji so lahko brez prekinitve močno govorili nekaj ur skupaj. Potem bi po premoru za kosilo govorili še nekaj naslednjih ur. Tako se je nadaljevalo iz dneva v dan. Odkrili smo, da naši tuji obiskovalci zmorejo govoriti samo petinštirideset minut, dokler ne izčrpajo vsega, kar imajo! Zaradi tega smo zahtevali, naj k nam pridejo le tisti, ki lahko poučujejo najmanj dve uri skupaj.

Leto 1989 je bilo ključno leto za Hišne cerkve. Začeli smo se združevati za žetev. Masaker na Trgu Tiananmen, 4. junija je spremenil srca mnogih ljudi. Komunizem je zato v očeh milijonov izgubil ugled in zanje je bila to prelomna točka, da začnejo iskati duhovno resnico.

1989 se je moč Svetega Duha razpršila po Kitajski v veliko različnih smereh. Več ljudi se je hotelo pridružiti krščanski cerkvi kot Komunistični partiji.

Med leti 1978 in 1989 je bila večina vernikov starejših kmetov, od leta 1989 naprej je veliko izobraženih študentov in vladnih uslužbencev začelo hoditi za Jezusom. Celo nekaj izkušenih komunistov se je obrnilo proč od prazne marksistične ideologije in se odločilo sprejeti Jezusa Kristusa.

Tudi v moji vasi je evangelij hitro napredoval. Nekaj članov Komunistične partije se je izpisalo iz nje in začelo verovati v Jezusa, dali so se krstiti in začeli oznanjati evangelij. Veliko grešnikov je našlo rešitev, bolniki pa ozdravitev. Moč evangelija je ostala predmet pogovora med vaščani. Kot da bi vse zajela strašna moč in stvarnost Boga. Celo sosede, ki so se posmehovali moji ženi v času, ko sem bil v zaporu, so se pokesali in postali trdni kristjani. Močno so obžalovali, ker so tako preganjali mojo družino.

V noči moje aretacije leta 1983 sem vpil: »Sem nebeški človek! Moj dom je Vas evangelija.« Sedaj je bila to resnica! Z Božjo milostjo je naša vas resnično postala vas evangelija.

Oblast je vedela, da je veliko ljudi rešenih in da so se v tem času dogajali veliki čudeži, vendar se je odločila ostati na svojih policijskih postajah, namesto da bi preganjali Hišne cerkve. Bali so se nas dotakniti, ker so vedeli, da je na delu mogočna sila. Vedeli so, da je neumno in nevarno nasprotovati Božjemu ljudstvu.

Naši sodelavci nikoli niso prejeli kakšne teološke izobrazbe, vendar so bili resnično napolnjeni s Svetim Duhom. Vsakič, ko so oznanjali evangelij, so bili ljudje začudeni nad njihovim znanjem in ime Jezus se je širilo. *»Ko so videli ... pogumno odkritost, opazili so, da sta preprosta človeka brez izobrazbe. Čudili so se in spoznali, da sta se družila z Jezusom ...« (Apd 4,13)*

Vsi krščanski voditelji smo bili tako zaposleni, da nismo imeli niti toliko časa, da bi se najedli, kot je potrebno, ali da bi se videli s svojimi domačimi. Povsod se je pojavljal

makedonski poziv, naj pridemo in oznanjamo evangelij. To je bilo čudovito obdobje, ko smo se prizadevali biti v koraku z Bogom in zbirali žetev, ko je bil še dan.

Ob neki priložnosti so me poklicali, naj vodim posebno srečanje v Wenzhou v provinci Zheijang. Dogajali so se veliki čudeži. Slepí so spregledali, gluhi začeli slišati, hromi so shodili. Obkrožali so nas ljudje, ki so obupno potrebovali Gospoda. Na koncu je bilo potrebno šest ali sedem krepkih sodelavcev, da so me odnesli iz množice in s srečanja.

V provinci Anhiuju se je na nekem srečanju zbralo preko dva tisoč ljudi. Ko smo govorili, so v ospredje pripeljali štiri moške, ki so jih vsi, ki so jih poznali, imeli za obsedene z demoni. Leta jih nihče ni mogel nadzorovati. Zdravniki in specialisti so jih poskušali zdraviti, vendar so postajali vse hujši.

Eden izmed njih je bil za cerkev strašno trpljenje. Pogosto je poskušal ubiti pastora in zahteval je, da pastor obožuje demone v njem. Imeli so ga za tako nevarnega, da mu je policija med najhujšimi napadi nataknila lisice. Verniki so nekaj časa molili zanj, vendar se ni poboljšal.

Ko smo molili v Jezusovem imenu za te štiri nesrečne ljudi, so bili trije v trenutku osvobojeni, človek z duhom ubijalca se je še naprej silovito boril. Nadaljevali smo z gorečo molitvijo za njegovo osvoboditev do četrte ure zjutraj, a je še vedno preklinjal im grozil. Posebej si je želel ubiti mene. Sile teme so se mi v tem človeku posmehovale: »Praviš, da imaš moč nad demoni, no mene ne moreš izgnat! To je moj dom in od tukaj ne grem nikamor!«

Ure smo poskušali vse tehnike, ki smo jih poznali. Molili smo različne molitve, vendar ni nič delovalo.

Sedli smo in rekli: »Gospod, mi ne moremo narediti ničesar.«

Medtem ko smo poraženi sedeli, je iznenada nad nas prišel Božji Duh in z demoni obseden človek se je začel nekontrolirano tresti. Skočili smo pokonci in položili roke nanj. Demoni so ga takoj zapustili.

Tega jutra smo se naučili lekcijo. Ko pridemo do konca svojih moči, to ne pomeni poraz, temveč začetek neskončnega Božjega izvira. Ko smo slabotni, smo močni v Bogu.

Lakota po Bogu je bila neverjetno močna. Če niste nikoli bili v takšni situaciji, je to težko razložiti. Na nekaterih področjih se je Božja moč izlivala s takšno silovitostjo, da so ljudje, ki so šele prihajali na kraj molitvenega srečanja, že med hojo bili prepričani s strani Svetega Duha, da so pokleknili na cesto in se kesali svojih grehov.

Potrebe so bile velike, da nismo vedeli, kako naj nadaljujemo. Brat Zhang Rongliang in njegovi sodelavci so vprašali: »Kaj naj storimo? Vsako mesto nas kliče, naj vodimo srečanje reševanja in ozdravljanja. Postali smo kot sveče, ki gorijo na obeh koncih.«

Nekega dne sem slišal jasen glas: »Pojdi v puščavo in moli. Moliti moraš in potem

pridigaj. Najprej moli, nato pridigaj.«

V tem času so mnogi voditelji sprejeli breme, da poučujejo nove vernike. Osredotočili smo se na evangeliziranje, vendar smo se sedaj odločili, da ne bomo samo pridobivali duš, ampak jih bomo tudi hranili, da bomo videli, kako rastejo kot Gospodovi učenci.

V aprilu leta 1989 smo začeli z močnim programom poučevanja. Veliko Svetopisemskih šol se je nahajalo v votlinah, ki so bile vrezane v obronkih gora.

Ko je Bog začel delovati, je bilo največ, česar smo se lahko nadejali, da delujemo z Njim. Vsi načrti in strategije, ki jih je ustvaril človek, so postali jalovi in nekoristni ter odpihnilo jih je kot dežnik v času silnega orkana.

* * *

Hitro po svoji izpustitvi iz zapora sem izpolnil svojo obljubo pokojnemu bratu Huangu in obiskal njegove starše. To je bilo tri in pol leta po Huangovi spreobrnitvi in usmrtnitvi. Še vedno so imeli 'krvavo pismo' svojega sina.

Rekel sem jim: »Čeprav je telo vašega sina mrtvo, je njegov duh živ in je z Jezusom v nebesih. Njegove besede, ki vam jih je poslal v tem krvavem pismu, so žive. Danes sem vam prišel povedat poslednjo željo vašega sina. Rekel je, da morate verovati v Jezusa!«

Huangovi starši so bili člani Komunistične partije in spadali visokemu družbenemu razredu. Videl sem, kako se Sveti Duh dotika njihovih src, vendar so vedeli, da jih bo, če postanejo kristjani, to veliko stalo.

Po nekaj urnem razgovoru so mi zataknil v žep zavitek bankovcev in se zahvalili za obisk. Izvlekel sem denar in ga dal na pladenj.

Rekel sem jim: »Ne želim vašega denarja. Želim vaši duši! Sedaj vam v imenu Jezusa Kristusa iz Nazareta zapovedujem, da pokleknete in sprejmete Jezusa kot svojega Odrešenika.

Huangovi starši so takoj padli na kolena in v solzah priznali svoje grehe pred Gospodom. Do današnjega dne odkritosrčno hodijo za Gospodom.

SEDEMNAJSTO POGLAVJE DRUGIČ V ZAPORU

»In Jožefov gospodar ga je dal prijeti in vreči v ječo ... in ostal je v ječi. Gospod je bil z Jožefom; pridobil mu je srce, tako da je našel milost v očeh načelnika ječe. In načelnik ječe je izročil Jožefu vse jetnike, ki so bili v ječi; vse, kar se je tam vršilo po njegovi naredbi. Načelnik ječe se ni menil za nič od tega, kar mu je bilo izročeno, ker je bil Gospod z njim in ker je Gospod dajal uspeh vsem njegovim delom.«

(1Mz 39,20–23)

Od trenutka moje izpustitve iz zapora v januarju 1988 do sredine leta 1991 so nas cerkve po vsej Kitajski vabile, da oznanjamo evangelij. Gospod me je uporabil, da oznanjam Njegovo besedo na prostranem področjih in veliko grešnikov je prišlo h Kristusu. Od jutra do večera smo delali, da nismo imeli časa niti za kosilo. Zjutraj smo zgodaj vstajali, da bi preživeli čas z Gospodom, in potem smo ves dan naporno delali, ker smo oznanjali, učili, potovali in zvečer okrog polnoči smo na smrt utrujeni padli v posteljo. Predno je naslednje jutro vzšlo sonce, smo se prebudili in bili pripravljeni vse še enkrat ponoviti.

Ob redkih priložnostih, ko smo bili doma, smo morali naporno delati na polju, da bi lahko nadoknadili, kar smo zanemarili med svojo odsotnostjo.

V začetku leta 1991 nas je Gospod opozoril po *Razodetju 2,3–5*: *»Stanoviten si in marsikaj si prenesel zaradi mojega imena, pa se nisi utrudil. Vendar imam zoper tebe to, da si opustil svojo prvotno ljubezen. Spomni se torej, od kod si padel, sprebrni se in opravljaj prvotna dela! Če pa se ne spreobrneš, bom prišel k tebi in odstranil tvoj svečnik z njegovega mesta.«*

V službi sem preprosto pregorel.

V maju leta 1991 se je na Hišne cerkve ponovno spustilo obdobje silovitega preganjanja. Neke noči, ko sem ležal v postelji, se je moja žena nenadoma prebudila iz spanja. Srce ji je bilo in bila je prestrašena od tega, kar je videla. Zaklicala je: *»Vzeti morava Sveta pisma in takoj oditi!«*

Umiril sem jo in prosil, naj mi pove svoje sanje. Deling je rekla: *»Zunaj je bilo vetrovno in deževno, v srcu sem se počutila zelo osamljeno. Porivala sem kolo po blatni poti. Na kolesu sta bili dve torbi s tvojimi najljubšimi krščanskimi knjigami, tako je bilo skoraj*

nemogoče, da bi prišla na hrib.

Borila sem se z vso svojo močjo, vendar nisem mogla iti naprej. Ko sem postala preutrujena in skoraj onemogla, sem prišla do majhne ceste. Vrgla sem torbi s knjigami na pedala in počivala.

Yun, Gospod mi je pokazal, da te bodo, če se ne pokoriš Njegovemu vodstvu, odpeljali, kamor ne bi želel. Bog naju opozarja. Odidimo dokler je še mrak, da lahko pobegnemo pred tistimi, ki nam želijo škodovati.«

Rekel sem ji: »Poglej, čas žetve pšenice je že skoraj tu. Počakajmo nekaj dni, pa bomo potem odšli.«

Vztrajal sem, da je moja logika razumna in poskušal prepričati Deling, da bi razumela moje stališče, vendar mi je rekla: »Če me ne boš poslušal, boš zagotovo zabredel v težave. Postal si zelo svojeglav v svojem srcu in vedno poskušaš biti junak. Ne poslušáš več nasvetov drugih ljudi. Pokesati se moraš in prositi Boga, da ti očisti srce.«

V tistem času mi je Sveti Duh celo govoril po *Mateju 2,13*: »*Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt ...*« Rekel mi je, naj grem takoj, vendar nisem poslušal Njegovega opozorila.

Ker sem mesece delal s svojo lastno močjo, sem bil fizično, čustveno in duhovno izčrpan. Moj duhovni vid se je zameglil, sluh otopel. V mojem srcu je vzklik ponos kot plevel. Namesto da bi se pokoril Božjemu glasu, sem se ukvarjal s človeško logiko in utemeljeval svoje odločitve na lastni modrosti.

Moji sodelavci so me opozarjali, naj ne ostanem doma, vendar nisem posvečal pozornosti njihovim nasvetom. Na Gospoda nisem čakal s čistim srcem. To je bil temelj mojega neuspeha. Bil sem utrujen od prekomernega dela; odpadnik v svojem srcu.

Služba mi je postala idol. Delo za Boga je zasedlo mesto ljubezni do Boga. Skrival sem svoje stanje pred tistimi, ki so molili zame in nadaljeval s svojimi lastnimi močmi, dokler se Bog ni odločil posredovati v Svojem usmiljenju in ljubezni.

Še vedno sem vstajal vsako jutro ob petih in molil z ostalimi voditelji cerkve, še vedno sem bral Sveto pismo vsak dan, vendar sem to delal iz obveznosti in navade, ne iz pripravljenosti v srcu, ki prihaja iz našega odnosa s Kristusom.

Zgodaj tega leta je centralna vlada objavila načrte, da bo aretirala vse voditelje Hišnih cerkva, ki se upirajo pridružitvi Cerkvi trojne samostojnosti. Sprejet je bil zakon, po katerem so postala vsa zbiranja v Hišnih cerkvah ilegalna. To je oblasti dovoljevalo, da nas lahko preganja v polnem pomenu zakona.

Štiri dni po Deling sanjah so me uslužbenci Službe državne varnosti čakali v zasedi izven mojega doma. Zvezali so me in aretirali. Prihajali so k meni domov vsake tri ali štiri dni in me iskali, vendar sem jih zgrešil, ker sem vedno od nekod prihajal ali nekam odhajal.

Drugič sem odšel v zapor, ker sem bil neposlušen Bogu, ženi in sodelavcem in jih nisem spoštoval. Gospod je videl, da sem se v službi izčrpal in mi je milostno dovolil, da nekaj časa v Njem počivam za rešetkami in se učim o notranjem duhovnem življenju.

Če ste Gospodov služabnik, dovolite, da vas opogumim; prosim vas, prosim vas, ponižno pazite, da ne delate enakih napak. Gospod Bog nas ljubosumno hoče zase. Je ljubezen naših duš. Če kadarkoli kaj postavimo pred svoj odnos z Jezusom – celo naše delo za Jezusa – se bomo ujeli v zanko. Če ste pregoreli, počakajte! Odpočijte se! Vaša svetilka potrebuje nenehno polnjenje z Gospodovim oljem, sicer bo vaša svetloba ugasnila. Zapomnite si, *»če se spreobrnete in ostanete mirni, boste rešeni. V mirovanju in zaupanju je vaša moč. Toda niste hoteli ... toda Gospod čaka, da vas pomilosti, zato se vzdignite, da se vas usmili. Kajti Gospod je Bog pravice, blagor vsem, ki zaupajo vanj.«* (Iz 30,15–18)

Na sojenju sem bil obtožen, da 'resno ogrožam red'. Sodnik me je kruto opozoril: »Danes te pošiljam v zaporniško delovno taborišče Da'an. Slišali smo, da lahko obrneš svet na glavo. Vemo, da povsod oznanjaš krščanstvo in da v vsega nekaj dneh lahko prepričaš ljudi, da sledijo tvojemu nauku. Če boš to naredil v Da'anu, te bomo prisiljeni naučiti lekcije, ki je ne boš nikoli pozabil.«

Z mojim sodelavcem, bratom Chuan sva bila obsojena na tri leta. Stražarji so nama nataknili lisice in naju posadili med zločinca. Dali so nas v vozilo in poslali v pripor, kjer smo morali ostati nekaj mesecev, dokler nas službeno ne pošljejo v zaporniško taborišče.

Že sem spoznal svoj greh in ponos, ki me je postavil v to situacijo. Ko smo prišli v pripor, sem se v solzah pokesal in se izročil Božji milosti in usmiljenju. Odpustil mi je in povečal mojo vero.

Ko sem prišel v zapor, je Sveti Duh spregovoril mojemu srcu z besedami iz Svetega pisma: *»Le kdo vam bo škodil, če boste vneti za dobro! Čeprav boste trpeli za pravico, blagor vam. Nikar se ne ustrašite njihovih groženj! Ne dajte se zbegati! Le Gospoda Kristusa slavite v svojih srcih. Vsak trenutek bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog vašega upanja. Vendar odgovarjajte krotko in spoštljivo, iz dobre vesti, da bodo tisti, ki sramotijo vaše lepo življenje v Kristusu prav v tem, v čemer vas obrekujejo.«* (1Pt 3,13–16)

Vsem novim zapornikom se vsaj prvih nekaj dni izkazuje 'dobrodošlica' v zaporu s hudimi udarci in mučenjem. Posebej tistim, ki so že bili v zaporu. Večino udarcev ne sprejemate od stražarjev, ampak od vodje zaporniške celice. Na ta način brutalne osebe izkoriščajo svojo avtoriteto, da bi pokazale prihajajočim, kdo je gospodar. Stražarji stojijo ob strani in ne naredijo ničesar, da bi vas zaščitili.

Bil sem pripravljen na udarce, vendar je eden izmed zaporniških uslužbencev slišal, da sem krščanski pastor in se je odločil, da me reši teh udarcev. Prišel je k meni in vprašal:

»Ali si ti tisti, ki veruje v Jezusa?«

Odgovoril sem: »Da! Ali tudi ti veruješ v Jezusa?«

»Vsa družina veruje, vendar jaz ne,« je odgovoril.

Rekel sem mu: »Ti si glava svoje družine. Zakaj tudi sam osebno ne začneš verovati Vanj?«

Nasmehnil se je, a ni hotel odgovoriti na moje vprašanje, zato je rekel: »O tem se bom s teboj pogovarjal pozneje. Sedaj mi povej, kaj lahko naredim zate.«

Srce se mi je napolnilo s hvaležnostjo. Rekel sem prijaznemu uslužbencu: »Če je mogoče, te prosim, snemi mi lisice. Vrezale so se mi že v zapestje.«

Potem me je vprašal: »Ali želiš, da pošljem kakšno sporočilo tvoji družini? Pripravljen sem ti pomagati«. Po Božjemu blagoslovu in pomoči tega uslužbenca je bilo čez dva dni dovoljeno moji družini in nekaj mojim sodelavcem, da me obiščejo. Zahvaljeval sem se Bogu. To je bila povsem drugačna zaporniška dobrodošlica od tiste prve izkušnje leta 1984.

V oktobru 1991, pet mesecev po moji aretaciji, je Služba državne varnosti poslala posebno ekipo oboroženih stražarjev, da mene in nekaj drugih zapornikov odpeljejo iz pripora do delovnega taborišča Da'na, ki se nahaja v okrožju Ruyang v severozahodnem delu province Henan.

Ko smo prišli, je vodja zapora rekel: »To je velik upornik, kontrarevolucionarni vodja Yun.« Zaporniški uslužbenci so se zbrali okoli mene in vprašali: »Ali poznaš Xu Yongzea, glavarja kontrarevolucionarjev? Ali poznaš pastorja imenovanega Verni Hen?«

Odgovoril sem: »Ti ljudje verujejo v Jezusa!«

Potem so uslužbenci pokazali moj dosje in rekli: »Ne poskušaj nas prevarati. Vemo, da si s temi ljudmi soudeležen v zločinu.«

Prvih nekaj dni v delovnem taborišču mi ni bilo dovoljeno z nikomer govoriti in tudi meni nihče ni smel ničesar reči. Ostali zaporniki so mislili, da sem kakšna zelo hudobna oseba, morda ubijalec ali posiljevalec. Strašno so me pretepali. Moški tu so strahotno potrebovali evangelij. V taborišču je bilo tudi veliko bolnikov in podhranjenih ljudi. Nekateri so bili tako bolni, da so ves dan samo ležali v upanju, da bodo umrli.

Prvih nekaj mesecev so stražarji od blizu pazili name, nikoli nisem razpravljal o politiki. Gospod mi je dovolil, da vidim druge ljudi skozi Njegove oči, polne sočutje. Molil sem za bolne in pripovedoval evangelij zapornikom, vedno ko sem imel priložnost.

To sem počel tako, da sem zavedel stražarje, da so mislili, da sem usposobljen maser. Medtem ko bi masiral bolne zapornike, bi jim govoril evangelij in zanje molil. Na ta način so mnogi s solzami v očeh prejeli Gospoda Jezusa in bili ozdravljeni svojih slabosti. Kmalu je vsak stražar in zapornik vedel, da verujem v Jezusa in da je Njegova moč tudi njim na

voljo, da jih reši in ozdravi.

Nekega dne sem skupini zapornikov oznanjal evangelij. Gospodova radost je bila v mojem srcu. Nekaj stražarjev je to opazilo: »Glej, ta zločinec je celo srečnejši od nas, čeprav smo svobodni! Zahtevajmo, da nam zapoje kakšno pesem.« Odpel sem svojo najljubšo: 'Naj svet ve, da ima Odrešenika. Njegovo ime je Jezus'.

Kadar so se zaporniki vrnili v svoje celice, so naučili ostale zapornike iz svoje celice pesmi, ki sem jih naučil in besede, ki so jih slišali od mene. Ti ljudje so obupno želeli ujeti kakršnokoli svetlobo zaradi svojega težkega vsakodnevnega življenja in brezupnega položaja. Menili so, da nimajo prihodnosti, upanja in veselja in zato so hranili Božjo besedo kot neprecenljiv biser.

Nekega dne je upravitelja zaporu zbolel vrat in me je iskal, da ga zmasiram. Pogovarjal sem se in hitro je spoznal, da nisem takšen, kakršnega me predstavlja moj dosje. Rekel mi je: »Ti se ne obnašaš kot tisti, na katere nas je opozorila Služba državne varnosti. Mesece smo te od blizu opazovali. Vsi stražarji in zaporniki imajo dobro mnenje o tebi, zato sem se odločil, da postaneš vodja svoje celice. Odgovoren si za moralo in obnašanje drugih zapornikov ter da dobro opraviš svoje delo.«

Odnos zaporniških voditeljev se je do mene spremil na boljše. Premestili so me v sprednji urad delovnega taborišča in mi dali različne naloge. Med moje obveznosti je sodilo organiziranje izobraževalnih programov za zapornike, kot tudi izbiranje in oddajanje glasbe preko zaporniških zvočnikov. Postal sem zaporniški knjižničar, pomagal urejati poročila za vlado, ki so kazala na to, da so se življenja zločincev spremenila na boljše.

Sam sem bil komaj kdaj v srednji šoli. Zaradi bolezni očeta sem moral ostati doma in delati, vendar me je sedaj Gospod povišal. Delal sam na štirih različnih področjih: na upravnih delih, izobraževanju, administraciji in zdravstvu. Med zaporniki so bile tudi osebe, ki so imele univerzitetno izobrazbo, vendar je Gospod svojo naklonjenost podaril meni in naredil, da so me povišali.

Moji prvi zaporniški kazni sta bili povsem različni izkušnji, vendar kot da bi se skladale z Božjim načrtom za moje življenje. Vse izkušnje so bile zame zelo potrebna šola Svetega pisma. Več sem se naučil o Božjem značaju in naučil me je, kako naj bom Njegova živa priča. Niso me preganjali in ne mučili, kot je to bilo med mojim prvim bivanjem v zaporu.

Prva štiri leta so bila popolnoma Jožefova, ko je bil vržen v zapor, obrekovan in preganjan. Moja druga zaporniška kazen je bila kot Jožefova, ko ga je Bog povišal in postavil na vplivni in avtoritativni položaj. Spoznal sem pravi pomen Svetega pisma: *»Zakaj ne od vzhoda ne od zahoda ne od puščave ne od gorovja ... Bog je sodnik: tega poniža, onega poviša!« (Ps 75,7–8)*

Dovolite, da pojasnim, zakaj nisem mogel popolnoma svobodno delati, kar bi hotel.

Mojim sodelavcem ni bilo dovoljeno, da bi me videli. Edino ljudem s službenimi dovolilnicami oblasti je bilo dovoljeno obiskati zaporniško taborišče. Veliko mojih prijateljev vernikov je v tem času iskala Služba državne varnosti, zato niso mogli tvegati, da bi me obiskali.

Iz zunanjega sveta sem prejemal zelo malo novic. Prepovedano je bilo prejemanje in pošiljanje pisem. Kljub temu je Gospod naredil čudovito stvar, da mi pomaga!

Ob zunanji strani zidu je bila vrsta prodajalen. To so bila okenca v zidu, ki so dopuščala zapornikom, da kupijo hrano in druge malenkosti.

Nekega dne sem opazil, da ima lastnica ene izmed prodajalen na polici za seboj pesmarico Cerkve trojne samostojnosti. Vprašal sem jo: »Prosim vas, ali bi lahko videl to knjigo?« Ostro mi je odgovorila: »Ni ti potrebno gledati te knjige. Ne tiče se te.« In skrila jo je pod pult.

Ženska je bila vernica, ki je obiskovala Cerkev trojne samostojnosti. Prepričana je bila, da so vsi zaporniki slabi ljudje in ni verjela, da bi se resnično zanimal za njeno pesmarico.

Rekel sem: »Opazil sem, da je ta knjiga pesmarica. Želel bi pogledati vanjo, ker je v njej veliko pesmi, ki bi jih znal odpeti.«

Posmehljivo se je nasmehnila: »Tukaj ni dobrih ljudi. Kakšna korist?«

Prepričeval sem jo: »Teta, jaz sem resnični kristjan! V tem zaporu sem zaradi evangelija in Jezusovega pričevanja. Dovolite mi, da vam zapojem eno pesem iz te knjige. Prosim vas!«

Sram jo je bilo zaradi načina, kako se je pogovarjala z menoj. Odprla je knjigo, kjer je bila pesem, ki sem jo znal. Zapel sem s solzami v očeh:

Neprenehoma slavim Boga.

Prispevaj hvalo mojem Odrešitelju sedaj in za vedno.

Poglej, Božji Sin je bil razpet,

z žeblji pribit na golgotski križ zate in zame.

Božja ljubezen je nad našo družino in prijatelji.

Grešniki, danes sprejmite Božjo milost!

Hudič, izgini od nas.

Poglej, Božji Sin je bil razpet,

z žeblji pribit na golgotski križ zate in zame.

Stara sestra je jokala solze veselja. Stegnila je roko skozi okno in trdno zagrabila mojo

roko. Rekla je: »Naj Gospod poteši tvoje solze! Vzemi knjigo in jo hrani.«

Čez dva dni sem se vrnil k prodajalni. Rekla mi je, da ji je Gospod, ko je prišla domov, rekel: *»Resnično povem vam, karkoli ste storili enemu od mojih najmanjših bratov, ste storili meni.« (Mt 25,40)*

Ni vedela, kaj naj stori, da bi me blagoslovila in je skuhala nekaj jedi in zaprosila drugo sestro, da mi okusno hrano skrivoma prinese, da bi me na ta način blagoslovila v Jezusovem imenu.

Prosila me je, naj občasno pridem do okenca njene prodajalne, da bi njej in njenim prijateljem oznanil Božjo besedo.

Draga sestra se je ponudila, da postane posrednik za pisma med mojo družino, sodelavci in menoj.

Bog jo je uporabil, da mi skozi blagoslovljeno majhno okno v zidu prinese veliko tolažbo.

OSEMNAJSTO POGLAVJE BOLEČ OBISK DRUŽINE

Nekega dne sem delal v prostorih radia v zaporniškem taborišču in preko zvočnika oddajal evangelijske pesmi.

Nenadoma sem zaslišal, kako nekdo na dvorišču kliče moje ime. Zaporniški upravitelj izobraževanja in neka gospa, upraviteljica klinike, sta gledala vame. Mislil sem, da imam problem, ker sem oddajal krščansko glasbo. Ukazala sta mi, da takoj pridem dol, zato sem stekel po stopnicah.

Upravitelj zapora je rekel zdravnici: »Yun je dober človek. Vedno je pokoren mojim ukazom. Poglej, kako je pritekel sem, hitro, kakor je mogel.«

Vprašal sem: »Gospod, kaj lahko storim za vas?« Upravitelj je odgovoril: »Dovolite, da te spoznam z glavno zdravnico bolnišnice. Tvojo pomoč potrebuje.«

Zdravnica je rekla: »Od drugih zapornikov in stražarjev sem slišala, da si nadarjen maser. Rada bi izvedela, kje si se tega naučil.«

Ko sem spoznal, da me ne bo ošteval, ker sem oddajal krščansko glasbo, sem se sprostil. Odgovoril sem: »Nikoli se nisem učil za maserja. Sem samo kristjan, ki želi ljudem omiliti bolečino v telesu.«

Zdravnica je odprla svoje srce: »Moj oče je pretrpel možgansko kap. Sedaj ima ohromljeno polovico telesa. Odpeljali smo ga k številnim zdravnikom v mnoga mesta. Specialist nam je svetoval, naj mu priskrbimo dolgo masažno terapijo, da bi mu olajšali bolečine.

Tvoj sloves maserja je prišel do mojih ušes. Prosila sem tvojega predpostavljenega za dovoljenje, da bi zapustil zapor in prišel k meni domov masirat mojega očeta. Prosim te, bi prišel in poskusil? Lahko ješ z nami, do tebe se bomo obnašali, kot do člana družine. Če moj oče okreva, ti obljubim, da ti bom pomagala, da te predčasno izpustijo, da bi ponovno lahko bil s svojo družino.«

Preden je končala, mi je Sveti Duh rekel: »Čas je, da počastiš moje ime. Pojdi.« Zdravnici sem takoj rekel: »Da, šel bom. Ravno tako vam dam besedo, da ne bom izkoristil situacije in pobegnil. Naj vas ne skrbi.«

Pohitel sem v svojo celico in to povedal bratu Chuanu. Molil je zame in rekel: »Hvala Bogu, Njegova milost ti zadošča.« Vrnil sem se k zdravnici in odpeljala me je v hišo svojih staršev.

To je bila lepa hiša z mehkimi stoli in povsod polno svežega sadja. Zdravnica je rekla, naj sedem in jem, a sem rekel: »Hvala vam, vendar se postim in molim za vašega očeta. Upam, da nimate nič proti. Molim, da bi prejel velik blagoslov od Gospoda.« Ko je mama zdravnice slišala moje besede, je bila ganjena do solz.

Zdravnica se je morala vrniti v bolnišnico. Nagnil sem se naprej in ji rekel: »Mirno pojdite. Ne bom poskušal pobegniti. Potrebujem določen čas, da malo spoznam vašega očeta, potem ga bom masiral.«

Dragemu starcu sem povedal, kako je Jezus prenesel njegove grehe in bolezen na križ.

Spodbudil sem ga: »Sedaj morate odpreti svoja usta in poklicati Jezusa Kristusa v svoje srce. Zanesite se Nanj in prejeli boste ozdravljenje.« Nagovarjal sem ga, naj ne otežuje, ker »... zdaj je čas milosti. Glej sedaj je dan rešitve.« (Kor 6,2)

Položil sem roke nanj in na njegovo ženo in ju potolažil z besedami veselja in upanja. V solzah sta se odrekla svojih grehov in priklicala Jezusa, naj bo Gospod njunih življenj. Čeprav se človek ni takoj počutil bolje, sem vedel, da je Gospod posegal v njegovo srce in da bo kmalu ozdravil še njegovo telo.

Ko je padel mrak, sem se vrnil v zaporniško taborišče in povedal bratu Chuanu, kaj se je zgodilo. Ponovno sva skupaj molila.

Pozneje tistega večera se je zdravnica vrnila iz bolnišnice domov. Oče ji je rekel: »Človek, ki si ga danes pripeljala v našo hišo, doktor Yun, je dobra oseba. Resnično ljubi Boga. Jutri zjutraj ga moraš poklicati, da se nam pridruži pri zajtrku.«

Starša zdravnice nista spoznala, da sem zapornik. Mislila sta, da sem bolnišnični zdravnik.

Pred zoro naslednjega jutra je starec nenadoma občutil, kako ga je nekdo udaril po vratu in hrbtu. Prvič po nekaj mesecih je lahko premikal glavo. Vzkliknil je: »Čutim, kot da je vrv okoli mene popustila!« Dvignil se je na noge in svobodno premikal vrat in hrbet. Žena je od sreče skakala po sobi. Vsa družina se je zbrala in zahvalila Bogu za Njegovo dobroto.

Tega jutra je zdravnica prišla v zapor in mi povedala, kaj se je zgodilo. Povabila me je, naj se jim pridružim pri zajtrku, ker je njen oče hotel pričevati, kaj je Bog naredil zanj.

Starčevo zdravje se je obnovilo in hitro je bil v stanju hoditi gor in dol po stopnicah. To je bilo zelo pomembno za človeka prizadetega od možganske kapi! O tem je govoril vsem svojim starim prijateljem in iskal ljudi, katerim je kaj slabega storil, naj mu oprostijo.

Ime Jezus se je širilo v zaporniškem taborišču in izven njega! Izkoristili smo vsako priložnost, da pripeljemo ljudi k Jezusovim nogam. Z bratom Chauom sva postala neuradna pastorka zapora.

Zaradi pogumnega pričevanja starca, ki je bil ozdravljen posledic možganske kapi, se je vest razširila vse do sekretarja Političnega komiteja zaporniškega delovnega taborišča. Ko ga je zdravnica obvestila, kaj se je zgodilo je rekel: »Če je to resnica, potem bi bilo treba poslati Yuna v masersko šolo Luoyang, da si pridobi pravega znanja. Ko bi se vrnil, bi lahko pomagal mnogim ljudem.«

Ker nisem imel denarja, se je zapor celo odločil plačati moje stroške, da bi lahko obiskoval šolo. Tri jutra so me s policijskim avtomobilom vozili do mesta Luoyng, oddaljenega približno osemdeset kilometrov. Dodelili so mi zaporniške stražarje, da bi me stražili, da ne bi pobegnil. Vse, kar sem se lahko naučil o umetnosti masaže, sem se naučil od zdravnikov. Na koncu vsakega dne so me peljali nazaj v delovno taborišče skupaj s

kupom knjig, katere sem moral preštudirati.

Hitro sem bil povišan in z zdravnikom sem skupaj delal v bolnišnici. Masiral sem na stotine ljudi in jim vedno oznanjal evangelij, celo nekaterim kadrom Komunistične partije, ki so bili na visokih položajih.

Veliko mojih pacientov me je povabilo v svoje domove, ker so hoteli, da evangelij oznanim tudi njihovim družinam in prijateljem. Zaradi praznine v svojih srcih so bili ljudje lačni spoznati Jezusa.

* * *

Ko sem bil prvič zaprt, je bila moja žena noseča z Izakom. Ko sem bil drugič zaprt, je moja mala hči Yilim imela komaj sedem mesecev.

Nekega dne v marcu 1992 so me Deling z najinima otrokoma prišla obiskat v zapor.

Ko so prispeli, je bil že mrak. Ko me je Izak zagledal, je začel kričati in se poskušal zriniti skozi železne rešetke, da bi me objel, vendar so ga stražarji odrinili. Izak je zajokal in histerično vpil: »Mama, zakaj mi ta človek ne pusti, da bi videl očeta?«

Zlomil sem se in zaihtel. Vedno, kadar me je obiskala moja družina, so jo stražarji poniževali in žalili. Pozneje mi je Deling povedala: »Brez Jezusove ljubezni, se nikoli več ne bi vrnila sem.«

Moji družini je bilo ob vsakem obisku dovoljeno, da je z menoj le trideset minut. Imeli smo si toliko za povedati, vendar si zaradi pozornega opazovanja stražarjev nismo mogli.

Včasih je bilo težko sklepati, da sva z Deling resnično mož in žena. Zaradi evangelija sva bila zelo dolgo razdvojena in zaradi pritiska, pod katerim sva živela, so bili najini kratki skupni trenutki pogosto napeti. Priložnosti ni bilo za kakšne romantične besede ali čustva. Izmenjala sva si samo sporočila od cerkve in za cerkev.

Med nekim obiskom sta sin in hči stekla k meni, predno ju je lahko stražar zaustavil. Držal sem ju v naročju in ljubkoval. Rekla sta mi: »Oče, ljubiva te.« Odgovoril sem: »Tudi jaz vaju močno ljubim.«

Stražar ju je iztrgal iz mojega naročja in rekel: »Yun, če bi resnično ljubil svoja otroke, ne bi bil tukaj v zaporu.«

Opazil sem, da je moj sin vedno nosil isto obleko, ko je prišel k meni na obisk – isto obleko, ki jo je imel v času aretacije. Čeprav je precej zrasel, je še vedno nosil isto srajco in iste hlače. Na čevljih je imel velike luknje. Deling, Izak in Yilim so bil izredno suhi. Spoznal sem, da sploh nimajo denarja in da se borijo za preživetje.

»Ali ti manjka oče?« sem vprašal Izaka, a mi je odgovoril: »Mama je rekla, da nimamo denarja, da bi te obiskovali, nimamo tudi denarja, da kupimo novo obleko in obutev.

Vendar doma vedno molimo zate.«

»Kako je v šoli?« sem ga znova in znova spraševal, vendar je Izak gledal v tla in ni hotel odgovoriti.

Končno si je obrisal solze in rekel: »Oče, želim hoditi v šolo, vendar tebe ni doma z nami. Učiteljica me nima rada. Otrokom je rekla, da Izak in njegova družina neumno verujejo v Jezusa. Ostali učenci so se mi posmehovali in govorili: »Tvoj oče je umazan zločinec in si zasluži, da je v zaporu.«

Srce mi je zastalo in nisem vedel, kaj naj rečem. Poskušal sem pokazati pogumen obraz in sem rekel Izaku: »Otrok moj, tvoj oče te je posvetil Gospodu, ko si bil še majhno dete. Prosim te, preučuj Sveto pismo in veliko moli, dokler si mlad, da bi lahko v prihodnosti bolje služil Gospodu. Morali bi biti srečni, kadar nas ljudje napadajo in slabo o nas govorijo, ker je to zaradi Jezusa.«

Čeprav sem poskušal potolažiti družino s pogumnimi besedami, a ko sem videl nedolžnost svoje drage žene in otrok, si nisem mogel pomagati. Pokleknil sem, z rokami si pokrili obraz in zaihtel.

V svojem življenju sem prenesel veliko preganjanj in mučenj. V usta so mi vtikali električno policijsko palico. Udarjali so me po nogah in pretepali, dokler si nisem želel umreti. Postil sem se štiriinsedemdeset dni brez hrane in vode. Vendar vam iz srca povem, da je bila najtežja stvar, ki sem jo kadarkoli izkusil, ko sem videl stanje svoje družine, ko je tiste dni prihajala na obisk. Zaradi pomanjkanja hrane so bili kost in koža, oblečeni v cunje in lahko sem videl, da se strašno borijo. Deling je kazala pogumen obraz, vendar sem vedel, da je v globoko obupana.

Starševski instinkt v meni je vpil, naj bom dober oče svojim dragim otrokom in dober mož svoji dragi ženi. Vendar za njih nisem mogel storiti ničesar drugega kot moliti. Velikokrat sem krivil samega sebe in občutil veliko sramu, ker nisem mogel biti oče in mož svoji lastni družini, kakor bi želel biti.

Ničesar, kar sem doživel, mi ni povzročalo takšnih bolečin kot tisti obiski.

Čeprav do današnjega dne nimam niti doma ali lastnine, ki bi jo dal svojima otrokoma, ljubita Gospoda Jezusa in imata srce polno sočutja do drugih.

Dokler sem bil v zaporu, je moja družino enkrat obiskal vodja Hišnih cerkva in vprašal mojega sina: »Izak, kdo te najbolj ljubi?« Mali Izak je odgovoril: »Moj nebeški Oče me najbolj ljubi. Jezus nas najbolj ljubi.«

Ko sem to slišal, sem bil zelo ganjen.

Dokler sem bil še v zaporu, sem se zaobljubil Gospodu, da ne bom nikoli dopustil, da bi družine drugih zaprtih kristjanov na Kitajskem prenašale podobno revščino. Od takrat sem delal vse, kar je bilo v moji moči, da zberem pomoč za družine zaprtih vernikov.

Nekateri ljudje bodo morda vprašali: »Zakaj se lokalni kristjani niso pobrigali za svoje lastne?«

Vsekakor so se, kolikor je bilo to mogoče. Vendar v nekaterih primerih to preprosto ni bilo mogoče. Ob neki priložnosti je bilo na primer v južnem delu Henana aretiranih samo v eni vasi tristo kristjanov od skupno tisoč prebivalcev. Naenkrat je bila vsaka družina v vasi prizadeta. Prihodek v hiši je izginil v enem dnevu. Enostavno ni bilo dovolj pomoči za druge in vsi so trpeli.

Veliko ljudi moli za kristjane, ki trpijo v zaporih, vendar morate vedeti, da njihove družine velikokrat trpijo še bolj. Običajno pride oblast in v zapornikovem domu zapleni vse, kar je kaj vredno, celo lonce in ponve, obleko in pohištvo. Včasih vzamejo domače živali in seme.

V neki preiskavi so oblasti v našem domu zaplenile vse osebne stvari vključno z dragoceno črno-belo sliko mojega očeta. Do današnjega dne je edini spomin, ki mi je ostal na mojega očeta tisto, kar je shranjeno v mojem spominu.

Na tisoče pričevanj je o kristjanih na Kitajskem, ki so plačali visoko ceno za svojo vero. Tukaj bi rad opisal naslednji primer.

Sestra Yuen Meng'en izhaja iz ene od najbogatejših družin v Shanghaiju. Bila je vdova z dvema otrokoma, sin star enajst in hči devet let, ko je bila 1976 zaprta. Potem ko je leto dni preživela v zaporu, se jo je Služba državne varnosti hotela 'usmiliti'. Glavni upravitelj zopora ji je rekel: »Pokazala si odlično obnašanje v minulem letu, zato smo se odločili, da te nagradimo. Vse, kar moraš narediti, je, da napišeš priznanje svojega zločina in svobodna boš, da greš domov, da boš skrbela za svoja otroka. Tvoj Bog gotovo želi, da skrbiš za svoje lastno meso in kri.«

Oblast je pripeljala otroka, da jo obiščeta v zaporu. Takoj, ko jih je sestra Yuen videla, se ji je zlomilo srce in solze ljubezni so ji prišle v oči.

Oblast ji je rekla: »Kaj želiš, Jezusa ali svoja otroka? Če želiš Jezusa, boš ostala v zaporu. Če želiš svoja otroka, greš lahko domov.« Dali so ji svinčnik in kos papirja in zahtevali, da napiše, kaj je njena izbira.

Ko so prebrali, so bili začudeni nad tem, kar je napisala z velikimi črkami: »Jezusa ne more nihče nadomestiti. Celotni moji lastni otroci ne morejo nadomestiti Jezusa.« Sestra Yuen si je izbrala zapor. Upravitelj je kričal: »Poslušajta, otroka! Vajina mati vaju je zavrгла! Ne ljubi vaju!«

Sestra Yuen je bila obsojena na nadaljnjih triindvajset let zopora.

Ko je leta 1981 prišla iz zopora, je imel njen sin štiriintrideset let in je delal za vlado v Tibetu. Sestra Yuen vsa ta leta, ko je bila v zaporu, ni niti enkrat videla svojega otroka. Sina ji je vzela država in vzgojen je bil v ateističnih šolah. Povedali so mu, da ga je mati zatajila.

Obiskali so ga mnogi kristjani in mu prinesli evangelij, vendar je odgovarjal: »Vaš Jezus mi je vzel mamo, zakaj bi veroval vanj?«

Sestra Yuen je odpotovala v Tibet, da bi našla sina. Zanikal jo je in vpil, da nima matere in jo spodil iz svojega doma.

Nikoli več ni videla sina.

Slediti pot Gospodu Jezusu Kristusu ni vedno lahko. Vzдолž poti ležijo trpljenje in težave, vendar nič od tistega, kar prenesemo, se ne more primerjati s trpljenjem, ki ga je Jezus za nas prenesel na križu.

Problem imam z naukom o 'blaginji', ki danes tako prevladuje, in govori o tem, da če sledimo Gospodu, bomo varni in nam bo lepo. To je v popolnem nasprotju s Svetim pismom kot tudi z izkušnjo na Kitajskem. Poleg večletnega služenja zaporniške kazni zaradi evangelija Jezusa Kristusa sem bil aretiran še tridesetkrat.

Slediti Bogu ne pomeni samo Zanj živeti, ampak tudi Zanj umreti. *»Če namreč, živimo za Gospoda; če pa umiramo, umiramo za Gospoda. Naj torej živimo ali umiramo, smo Gospodovi.« (Rim 14,8)*

* * *

DELING: Biti Gospodov služabnik prinaša na Kitajskem mnoge težave. Ena izmed njih je bila, da sva z možem skupaj preživela zelo malo časa.

Ko je Yun drugič odšel v zapor, smo resnično trpeli. Nekako mu celo malo zamerim, ker je imel vedno dve zgodbi o tem, kako ga je Bog blagoslavljal in uporabljal, da mnoge pridobi za Gospoda. Celoprepustnico je dobil in je lahko zapuščal zapor, kadar je hotel!

Sama sem morala ostati doma z otrokoma in brez moža. Redko smo imeli kaj za jesti. Mojemu sinu ni bilo dovoljeno obiskovati šolo in sploh nismo imeli denarja. Pritisk na nas je bil tako velik, da sem se skoraj predala.

Neki vladni uslužbenci so prišli v našo hišo in rekli, da smo prekršili politiko enega otroka. Ukazali so mi, naj grem na mestno policijsko postajo. Svoja otroka sem pustila doma, da so ju pazili sorodniki.

Zato ker sem imela drugega otroka, so me zasliševali in dobila globo v višini štiri tisoč juanov (to je 465,12 evrov). Ker nismo bili zmožni plačati globe, je prišla Služba državne varnosti in za kazen uničila glavna vrata naše hiše. Odpeljali so tudi Yunovo mamo in jo zaprli brez hrane. Ko na Kitajskem nekdo prekrši zakon, je odgovorna cela družina. Urad za načrtovanje rojstev me je prisil v operacijo, da bi me zaščitil, da ne bi imela več otrok. Ko sem se vrnila domov, sem šla skozi zelo težko obdobje. Zdelo se mi je, kot da sem fizično, čustveno in duhovno zlorabljen. Čutila sem pritisk in nekontrolirano sem jokala.

Ko Yun ni bil v zaporu, je oznanjal in ves čas potoval, pogosto z bratom Xuom. Bila sta dva prazna žepa; nič nista mogla dati. Enkrat je prišel domov in mi dal pet juanov (približno 0,62 evrov). To je bilo vse, kar je imel na vsem svetu.

Prosim, da me ne razumete napačno, moj mož ni skopuh. Nasprotno, je najbolj radodaren človek, ki sem ga kdajkoli srečala. Sam ni mogel skrbeti za nas, ker enostavni nikoli ni imel denarja.

Zaradi njegovega radodarnega srca mi je bilo včasih zelo težko. Imela sem dva majhna križa, ki sem ju dobila v dar. Bila sta mi dragocena. Vendar ju nekega dne nisem mogla najti in odkrila sem, da ju je Yun dal nekemu drugemu verniku. V nobeni zemeljski stvari ne vidi vrednosti. Preprosto želi podarjati, da tako blagoslavlja druge. Včasih težko shajam z njegovim velikim srcem.

To, kar najbolj cenim pri svojem možu, je njegov pristni odnos do Boga in njegova ljubezen za druge. V drugih vidi najboljše, tudi takrat ko nihče drug več ne verjame vanje.

DEVETNAJSTO POGLAVJE BOŽJA OLJNA POSTAJA

V delovnem taborišču Da'an sem bil devetnajst mesecev, poleg tega sem pet mesecev, takoj po aretaciji, preživel v priporu. Obsojen sem bil na tri leta, vendar sem bil izpuščen po dveh zaradi lepega obnašanja. Leti sta hitro minili.

Deling je bila obveščena o moji izpustitvi in je takoj prišla v zaporniško taborišče, da me odpelje. Ko sva bila po vseh postopkih pripravljena oditi iz urada, je zazvonil telefon. Zapovedano mi je bilo, da moram opraviti razgovor s predsednikom Političnega komiteja.

Bila sva šokirana in se spraševala, kaj pomeni nenadna sprememba. Pomislil sem, da se je nekaj zgodilo v cerkvi in da sem sedaj padel v še večje težave. Ženi sem rekel, naj takoj odide in vzame moje stvari s seboj, vključno z beležkami, ki sem jih naredil v času pobožnosti v preteklih dveh letih.

Ko sem vstopil v pisarno predsednika Političnega komiteja, sem videl, kako me čaka nekaj vrhovnih uslužbencev Službe državne varnosti. Rekli so mi, naj sedem. Predsedujoči je dejal: »Yun, nekega dne, ko sem obiskal pokrajinsko pisarno, so me vprašali posebej o tvojem primeru. Želeli so vedeti ali si se sploh kaj spremenil. Rekel sem jim, da si pretekli

leti bil zelo dober in vzoren zapornik. Bili so srečni, ko so slišali takšne novice.«

Odgovoril sem: »Želim se zahvaliti vam in vsej zaporniški upravi, ker ste pretekli leti skrbeli zame.«

Stražar mi je dal odpustnico in rekel: »Dobro Yun, sedaj lahko svobodno odideš.«

Iz zapora sem prišel 25. maja 1993. Deling me je še vedno čakala pred vrati zapora. Z ženo sva se vso pot do doma v avtobusu zahvaljevala za Božjo milost.

Ko sva prišla domov, sva se najprej zahvalila Gospodu skupaj z mojo mamo. Razumel sem zlomljeno srce mame zaradi mene in tisoč bremen, ki jih je nosila v teh letih trpljenja. Vsak dan je neprenehoma molila zame. Skupaj smo odpeli pesem in potem sva z mojo ljubljeno ženo molila.

Najina otroka sta trdno spala in ju nisva hotela zbuditi. Vstopil sem v njuno sobo in gledal lepa obraza. Bil sem srečen, ker ju sedaj lahko vzamem v naročje in božam obraza, namesto da ju gledam skozi železne rešetke s stražarji v bližini, ki poslušajo vsako besedo.

Zunaj na polju je bil čas žetve, a v naših srcih smo želeli požeti celo večjo večno žetev za Gospoda – žetev duš. Z Gospodovo tolažbo in veseljem smo legli in se odpočili.

Naslednji dan sem se soočil z novim izzivom. Gospod je rekel Deling in meni, naj vse pustiva, se povzpneva na hrib v bližini naše vasi in iščeva Boga za Njegovo vodstvo v najinih življenjih.

Moja žena je menila, da je poučevanje mladih voditeljev najnujnejša potreba kitajske cerkve. Strinjal sem se. Vedel sem, da me čaka veliko dela, ki se ga moram lotiti. V le nekaj dneh po moji izpustitvi je vodja Hišnih cerkva zame že načrtoval veliko srečanj. Brat me je poklical, da z njim odpotujem v različne province, da poučujemo in okrepimo Cerkev. Drugi brat je ustanovil šolo za učenje oznanjevanja in me je povabil, naj pridem in mu pomagam.

Vendar sem se naučil lekcijo iz svoje napake, ki sem jo storil v preteklosti. Vse ponudbe sem zavrnil in s svojo ženo čakal, da dobiva Gospodovo besedo.

Po tednu dni posta in molitve sem nenadoma zaslišal Svetega Duha, ki mi govoril besede: »Oljna postaja.« Ko se Gospod vrne, morajo imeti Njegovi verniki olje, ki bo gorelo v njihovih svetilkah. Pokazal nam je, da je olje Svetega Duha največja potreba generacije. Usposobiti moramo delavce, ki bodo v stanju nositi Gospodovo navzočnost s seboj, kamorkoli bodo šli.

Gospod Jezus nam je jasno pokazal Svojo voljo. Na Kitajskem je bilo veliko praznih posod, a primanjkovalo je prinašalcev Božjega olja, da bi jih napolnili. Bog ni želel, da bi ponovno postali prezaposleni, temveč da pomagamo prižgati plamene mnogim drugim Božjim služabnikom, da bi zvesto služili Kristusovemu telesu.

Sestali smo se z drugimi cerkvenimi voditelji in starešinami. Molili so, da mi Gospod pokaže smer za Cerkev.

Voditeljem še nisem povedal o oljnih postajah, ko mi je brat Fu rekel: »Molim za Cerkev tri do štiri ure vsak dan, vendar imam tako malo znanja o svetopisemski resnici. Ker ne znam brati, si lahko zapomnim samo nekaj vrstic iz Svetega pisma. Vem, da je veliko pastirjev in njihovih otrok izgubilo ljubezen do Jezusa in so se vrnili v svet.« Brat Fu je jokal, medtem ko je nadaljeval: »Brat Yun, sedaj si se vrnil k nam. Ali lahko zbereš našo mlado generacijo in jih učiš, da bodo sledili Gospodu?«

Sestra Sheng je dodala: »Medtem ko sta bila z bratom Chuanom pretekli leti v zaporu, je bila naša cerkev kot sirotišnica, brez vsakega vodstva. Samo nekaj ljudi je prihajalo na srečanja. Pridigarji ne vedo, kaj naj poučujejo. Nekateri izmed naših sodelavcev so bili prisiljeni zapustiti službo in si najti zaposlitev, da bi lahko plačali policijske globe.«

Vsi smo jokali. Spoznal sem, da je bil resnično naš Božji klic, da začnemo z oljno postajo. Brez dobrega usposabljanja bo Božja svetloba med nami postopoma ugasnila.

Dvignil sem se in posredoval svoje razodetje o oljni postaji, ki mi ga je dal Bog. Večinoma so naši sodelavci preprosti možje in ženske kmečkega porekla. Niso razumeli, o čem govorim. Po nekaj minutni tišini je brat Fu rekel: »Oljna postaja! Ali bomo začeli s kakšnim poslom? Vsa naša cerkev ima malo denarja. Sedaj je čas žetve. S svojim denarjem pomagamo družinam, sirotam in vdovam, ki so pomoči potrebni. Kako naj bi začeli z oljno postajo? Ali nam lahko, prosim, pojasniš?«

Nasmehnil sem se in rekel: »Želim začeti z oljno postajo Svetega Duha!« Končno so doumeli, kaj mislim.

Po molitvi je bilo izbranih trideset vernikov, da prejmejo trimesečno usposabljanje v prvi oljni postaji. Izobraževanje se je dogajalo v votlini na vrhu neke planine.

Do takrat je naša cerkev doživljala veliko Božjo moč in videla čudeže ter veliko ljudi, ki so prišli h Gospodu. To je bilo prvič, da smo izvedli resen izobraževalni program, da pošljemo nove delavce žeti na polje. Našo oljno postajo smo poimenovali »Izobraževani center preroka Samuela.«

V času usposabljanja se je od vsakega študenta zahtevalo, da prebere celo Novo zavezo in se na pamet nauči eno poglavje na dan. Mesec dni po začetku usposabljanja je večina študentov znala na pamet povedati ves Evangelij po Mateju.

Vsi smo živeli in jedli v votlini. Pred tem je bilo med nami veliko različnih osebnih obračunavanj, neprimernih stališč in zavisti. Sedaj ko smo morali biti v oljni postaji, smo se naučili skupaj moliti in iskreno ljubiti drug drugega.

Na začetku osemdeset odstotkov študentov ni vedelo, kako naj javno molijo, po nekaj tednih je lahko vsak molil in se zavedal odgovornost za izgubljene duše.

Vsako jutro smo vstajali ob pol petih in se umili. Ob petih smo imeli bogoslužje. Potem smo naslednjih nekaj ur molili za naše sodelavce na polju. Ob osmih se je začela prva ura. Vsak dan smo pojedli dva obroka, ob desetih dopoldne in ob petih popoldne. Menjavali smo se pri kuhanju in opravljanju drugih manjših opravil. Zvečer smo delali domačo nalogo.

Bil je poseben čas. Vsak dan je bil nepozaben, ker je Bog na nas pošiljal dež Svojega blagoslova.

5. januarja 1994 sem bil na vrsti, da se zahvalim za zajtrk. Opazil sem, da je obrok za polovico manjši od tistega, ki smo ga običajno imeli. Ženska mi je rekla: »Nimamo več rezancev in ne zelenjave.« Deling in sestra Hannah sta predlagali, da tega dne končamo z usposabljanjem in pošljemo študente, da tisto, kar so se naučili, pokažejo v praksi.

S tem se nisem strinjal! Predlagal sem, da nadaljujemo z usposabljanjem z Božjim Duhom, čeprav bi pomenilo, da bi imeli prazne želodce. Rekel sem: »Če razpustimo šolo samo zato, ker nimamo česa jesti, potem ti vojaki ne bodo popolnoma opremljeni, ko bodo šli v bitko. Z vero moramo moliti in čakati na Gospoda, da poskrbi za nas.«

Ta večer, ko je večina študentov zaspala, smo nekateri od voditeljev poklekili na umazana tla votline in molili. Gospod nam je pokazal, da mora biti naša prioriteta, da pošljemo delavce v najrevnejše in najbolj potrebna področja, kjer naj bi ljudje prvič slišali ime Gospoda Jezusa.

Ko smo to povedali študentom, so se vsi posvetili nalogi in predali svoja telesa kot živo žrtev za Gospodovo službo. Kmalu po večerji so začela prihajati pisma iz vse države. Verniki iz najbolj oddaljenih delov Kitajske, kot so Guizhou, Guangxiu, Huanan, Tibet, Gausu in Quinghai, so nas rotili, naj pridemo in pomagamo.

Mladi delavci napolnjeni z Božjim oljem so dobrodošli in cenjeni po vsej Kitajski. Postali so vojaki evangelija. 16. januarja so naše cerkvene starešine položile roke na te delavce in jih poslale na delo na polje. Razkropili so se od naše domače baze po vseh predelih Kitajske.

Največji izziv je bil, da nismo imeli denarja, da bi podprli svoje nove delavce.

Ko sem se ob koncu usposabljanja vrnil domov, me je čakalo priporočeno pismo brata, ki mora nujno priti v stik z menoj. V naši vasi nismo imeli telefona, zato sem odpotoval v bližnje mesto, da bi poklical iz neke delavnice. Bil sem šokiran, ko sem slišal, da se mi je javil Američan. Bil je silno vznemirjen, ko me je slišal!

Njegova kitajščina ni bila ravno dobra, vendar sem razumel, da želi priti in se videti z menoj. Dogovorila sva se, da se naslednji večer srečava v mestu Zhengzhou, vendar se je zveza prekinila in ga nisem mogel najti. Obiskal sem nekaj hotelov, a ga ni bilo v nobenem. Potrt sem se vrnil domov.

Pozneje sem izvedel, da je bil v nekem majhnem hotelu in da je ves dan jokal, ker je mislil, da je izpustil priložnost, da bi me videl. Ni se predal in ponovno je poslal sporočilo na moj naslov. Še enkrat sem odšel na dolgo potovanje v Zhengzhou in tokrat sva se srečala.

Po pozdravu je rekel: »Gospod mi je jasno rekel, naj grem in te najdem, da ti predam denar za pomoč vašim delavcem.« Podal mi je kuverto polno denarja.

Domov sem se vrnil poln sreče v srcu. Ko sem povedal, kaj se je zgodilo, smo bili strahotno srečni, ker je Gospod poskrbel za potrebe naših delavcev. Vsi smo pokleknili in se zahvaljevali Gospodu za Njegovo pomoč. Čeprav se bo ta denar porabil, je dogodek utrdil našo vero, da se lahko zanesemo Nanj tudi v prihodnosti.

V tem času se je za Gospoda v južnem Henanu in v Anhuiji začelo postavljati veliko Hišnih cerkva. Zhang Rongliangova skupina je začela z gibanjem imenovanim 'Mesec evangelija'. Med Božičem in luninim novim letom je moral vsak član cerkve k Jezusu pripeljati vsaj tri osebe. Za cerkvene voditelje je bilo merilo višje, saj so morali v tem obdobjem h Gospodu pripeljati vsaj pet ljudi.

Na ta način se je evangelij hitro širil in Hišne cerkve so doživele ogromno rast. Po prvem obdobju Meseca evangelija je bilo krščenih trinajst tisoč vernikov.

Novi kristjani so bili poučeni in poklicni, naj sodelujejo naslednje leto v programu Mesec evangelija. Samo dve leti po začetku pobude je bilo krščenih dvajset tisoč ljudi. Naslednje leto in leta po tem se je ponovno opazila spektakularna rast, tako da smo *»prenehali meriti, ker se ni dalo več meriti.« (1Mz 41,49)*

Mesec evangelija se nadaljuje do današnjega dne in je prispeval k neverjetni rasti hišnih skupin po vsej Kitajski. Vse več in več delavcev je želelo priti in se usposabljanje v Izobraževalnem centru preroka Samuela, katere rezultat so bile nove skupine delavcev.

Mnogi iz prvih dni usposabljanja se je vrnilo v votlino na hribu in povedali čudovita pričevanja, kako jim je Bog pomagal v njihovi službi. To nas je opogumilo in nas še bolj učvrstilo.

Med tem sva z Deling delala na združevanju kitajskih Hišnih cerkva za poslanstvo. Potovala sva po Kitajski in učila cerkve, da pošljejo svoje delavce kot pionirje evangeliste in misijonarje. Spodbujala sva vsako mesto, naj začne z izobraževalnim centrom. Ko so videli ogromno rast, ki jo je prineslo delo Božjega kraljestva, se je vizija izobraževanja hitro širila. Kmalu je bilo poslano na stotine delavcev.

Na najinih potovanjih sva obiskala starejšo sestro v Guangzhouu, ki je imela posebno sporočilo samo za naju. Opozorila me je: »Yun, ne bi smel ljubiti samo Gospoda. Od sedaj naprej bi moral ljubiti tudi svojo ženi in ostati z njo.«

Ta graja se je globoko vtisnila vame. Priznal sem: »Odkar sva se poročila, nisem imel

možnosti veliko časa preživeti z ženo. Okrog deset let sem bil v zaporu ali na begu. Od sedaj naprej bom spremenil svoje mišljenje. Na prvo mesto bom postavi Boga, na drugo družino. Skupaj bova potovala na polje žetve in skupaj rasla, dokler služiva Gospodu.«

Verjamem, da je bilo moje drugo bivanje v zaporu prelomnica za moj zakon. Gospod me je opozoril, da bom izgubil družino, če se ne spokorim in ne spremenim svojih prioritet. Spremenil sem jih in zato mi ni bilo nikoli žal, čeprav se mnogo voditeljev drugih Hišnih cerkva ni strinjalo z mojim stališčem. Nekateri mislijo, da bi moralo imeti delo za Gospoda prednost pred družino. Sam sem začel postavljati ljubezen do Boga na prvo, ljubezen do svoje družine na drugo in ljubezen do službe na tretje mesto v svojem življenju.

Kmalu po moji izpustitvi iz zapora sem bil poklican, da govorim skupini voditeljev Hišnih cerkva. Govoril sem o pomembnosti postavljanja svoje družine pred svojo službo. Medtem ko sem govoril iz svojega srca, sem videl, kako prihajajo solze v oči mnogih voditeljev. Bilo je potrebno, da so slišati sporočilo. Ko sem končal, so vsi vstali in zaploskali ter še naprej jokali. Govoril sem iz lastne izkušnje in iz pričevanja mnogih bratov in sester na Kitajskem, ki so izgubili svoje družine, ker so več pozornosti dajali potovanjem in oznanjevanju, kot svojemu lastnemu telesu in krvi.

Menil sem, da Cerkev ne bi smela pasti pod faraonov trik, ko je poskušal prepričati Mojzesa in Arona, naj pustijo svoje žene in otroke, medtem ko gredo moški častit Boga (Glej *2Mz 10,10–11.*). Spodbujal sem voditelje, naj tudi svoje družine vključijo v službo za Gospoda in naj ženo in otroke vzamejo s seboj, če je le mogoče. Pokazal sem, da so se celo apostoli soočali s tako dilemo, kar je Pavla spodbudilo, da je vprašal: *»Ali nimamo pravice s seboj vzeti žensko kot sestro, kakor drugi apostoli in Gospodovi bratje in Kefa?« (1Kor 9,5)*

Vendar se vodja mreže Hišnih cerkva ni strinjal z menoj. Ko sem končal z govorom, me je na samem pograjal: »Yun, ne morem verjeti, da si izkoristil svojo priložnost, da učiš takšna sporočila. Ali poskušaš uničiti moje voditelje?«

Ni čudno, da so mnogi zakoni in družine voditeljev te skupine pred razpadom. Ob vsej moči, ki jo posedujejo kitajske Hišne cerkve, je to najšibkejša točka.

Nato smo dobili vabilo, da obiščemo slikovito mesto Guilin. Zatem ko smo voditeljem Hišnih cerkva predstavili svojo vizijo, so me spoznali z nekim skandinavskim bratom, ki je bil takrat v Guilinu. Ko je slišal našo vizijo, je ponavljal: »Amen, amen, amen!« in vprašal: »Kako vam lahko pomagamo?«

Rekel sem: »Morali bi sodelovati v viziji Hišnih cerkva in vložiti svojo vero z nami. Ker ste belec, ste na Kitajskem opazni. A če ste pripravljeni imeti srce služabnika in se zavedate cene ter se ne bojite, vas bom odpeljal, da boste učili naše sodelavce v Henanu. Poleg tega vas obupno potrebujemo, da nam pomagata s Svetimi pismi in drugim materialom. Nikoli

nimamo dovolj Svetih pisem, ker naše cerkve tako hitro rastejo.«

Moj novi prijatelj me je vprašal, koliko Svetih pisem bi potrebovali. Brez razmišljanja sem odgovoril: »Trideset ali štirideset tisoč ne bi bilo preveč.« Odgovoril je: »Kaj mislite o sto tisoč Svetih pismih takoj zdaj? Imamo jih že na voljo.« S svojimi delavci sem se dogovoril, kako naj jih varno dostavimo cerkvam v različne predele Kitajske.

Pozneje mi je rekel brat: »Gospod nas je poslal, da vam pomagamo v viziji združevanja Hišnih cerkva. Nismo prišli na Kitajsko, da bi vladali vašim delom ali da bi karkoli nadzirali. Prišli nismo niti, da bi vam vsilili svoj načrt dela ali da bi gradili čudovite cerkvene stavbe. Podrejamo se viziji, ki jo je Bog dal Hišnim cerkvam in vam želimo služiti na kakršenkoli način, da se to uresniči.«

Takrat nisem vedel, kako tesno me bo Bog povezal v službi s tem skandinavskim bratom v naslednjih letih. Gospod je uporabil njega, da bo blagoslov kitajski cerkvi in moji lastni družini.

Gospod Jezus nas je začel voditi na vplivno mesto, kjer se bodo lahko milijoni vernikov opremili za službo. Mnogo prekomorskih bratov, Kitajci in Zahodnjaki, so prišli pomagat usposabljanje naše delavce, da bi jih lahko poslali kot Gospodove vojake. Nekateri je Gospod spodbudil, da denarno pomagajo za praktične potrebe delavcev. Cenili smo, vendar nikoli nismo pozabili, da je to pomoč od Gospoda. Bili smo previdni in nikoli nismo gledali na človeka, da bi poskrbel za naše potrebe.

Medtem ko smo potovali po Kitajski, smo imeli dovolj denarja za vozovnice. Denarja za hrano ali kaj drugega nismo imeli, vendar je Gospod poskrbel, da smo vedno imeli dovolj za vsako potovanje.

Moja družina je živela v nestabilni razpadajoči stari hiši. Nosili smo staro obleko, otroci so imeli luknje v čevljih. Vedno smo verjeli, da mora najboljše od vsega, kar posedujemo, čas in denar, biti namenjeno za usposabljanje delavcev, da bi lahko odšli v najrevnejša in najpotrebnejša mesta. Vsi smo dajali desetino. Če smo imeli samo deset rac, smo največjo raco in njena jajca darovali Gospodu.

Dokler sem bil v zaporu je vsak zapornik prejemal samo dva juana in pol (približno 0,31 evrov) mesečno, da bi lahko kupil drobne potrebščine, kot so papir ali zobna pasta. In celo takrat so verniki odvajali desetino od svojih skromnih prejemkov. Dokler smo bili v zaporu smo hranili, ko smo bili izpuščeni, smo dali Gospodu.

Nekega dne smo v oljni postaji položili roke na skupino, ki smo jo poslali v provinco Sichuan. Brat Wei je vprašal mlade moške in ženske: »Nimate denarja in odhajate daleč od doma. Česa se najbolj bojite, da bi se vam lahko zgodilo?«

Novi delavci so preprosto odgovorili: »Ne bojimo se biti lačni ali prejemati udarcev. Pripravljeni smo umreti za evangelij! Bojimo se le, da bi šli brez Božje navzočnosti.

Prosimo vas, molite za nas, da bo Bog vsak dan z nami.«

Ti misijonarji so veliko pretrpeli za evangelij. Da bi lahko jedli in oznanjali evangelij, so morali sprejeti naporna dela. Nekateri so hranili svinje, nekateri so cepili drva, drugi so nosili posode z gnojem. Ko so drugi videli, kako živijo in moč njihovega pričevanja, jih je veliko začelo verovati v Jezusa.

Vsa naša srečanja niso imela slavne rezultate! Včasih v Hišnih cerkvah na Kitajskem ne deluje vse gladko, niti niso vsi srečni, da sprejmejo naš nauk. Ob neki priložnosti smo bili v provinci Shandong.

Ključni vodja je pripravil sedemdnnevna srečanja. Popoldne šestega dne, ko je govoril brat John, so nekateri verniki iz Shandonga začeli iskati napake v naših sporočilih. Posmehovali so se Johnu in mu zastavljali težka vprašanja v zvezi z nekaterimi spornimi besedami iz knjige Razodetja. John je odgovoril: »Žal mi je, vendar v Svetem pismu obstaja veliko skritih zakladov. Celo veliki svetopisemski učitelji niso bili prepričani glede teh vrstic.«

Starček, starešina ene izmed cerkva in še dva moška so se dvignili in vzkliknili: »Vi učitelji iz Henana morate utihniti! Tako mladi ste in neizkušeni. Ubogi ste in ničesar ne veste. Kako nas lahko učite, ko ne veste niti pomena teh vrstic?«

Ti trije starčki so vzeli svoje stvari in začeli zapuščati sestanek. Zapovedali so članom svoje cerkve, naj odidejo z njimi. Takoj sem odšel za njimi na dvorišče in začel glasno moliti: »O Gospod, zahvaljujem se ti za moje spoštovane brate. Prosim te, pomagaj jim, da ne bodo jezni, ker še veliko ne vemo glede Svetega pisma.«

Dva izmed nezadovoljnih voditeljev sta se nasmehnila in vzkliknila: »Yun, pelji svoje vojake tja, kamor pripadate. Zavij svojo zastavo in jo nesi nazaj v Henan.«

Vedel sem, da je dogodek hudičevo vznemirjanje. Z iskrenimi solzami v očeh sem jih goreče prosil, naj se vrnejo na srečanje, da bomo lahko molili in iskali Božjo voljo. Dotaknilo se je njihovih src in tiho so se vrnili na svoje sedeže. Prosil sem vse na srečanju, da pokleknemo in iščemo Gospoda. Zahteval sem, da se vsi pokesamo svojih grehov. Božja ljubezen se je izlila na nas. Bilo je veliko obžalovanja in mnoga srca so se zlomila. Dvignil sem se in priznal svoje lastne grehe in za menoj so to storili tudi mnogi drugi moški in ženske.

Omenjene starešine so prišle naprej in pokleknile pred vsemi. Sklonili so glave in rekli: »Brat Yun, prosimo te, oprosti nam, ker smo izgovorili grobe in žaljive besede.« Ko je skupnost videla te tri starešine skrušenih src, je pokleknila in s solzami molila. Starešine so nas prosile, naj ostanemo in učimo še nekaj dni v različnih mestih okoli Shandonga.

* * *

Čeprav smo veliko potovali in bili zelo zaposleni, je naše hišno življenje ravno tako doživljalo velike spremembe. Medtem ko smo potovali po Kitajski, sem srečal veliko kitajskih družin, ki so se soočali z ogromnimi težavami zaradi politike enega otroka.

Veliko krščanskih mater je oblast hotela prisiliti, da bi prekinile svojo drugo nosečnost. Nekateri sestre so prisilno sterilizirali, da bi bili prepričani, da ne bodo več zanosile. Družine, ki so jih našli z več kot enim otrokom, so bile ogrobljene z velikimi zneski in izgubile so določene privilegije, ki jih je nudila vlada, kot zdravstveno zavarovanje in izobraževalne prednosti.

Ko sem slišal zgodbe mnogih nosečih kristjank, se mi je trgalo srce. Niso vedele, kaj bi naredile. Molil sem in prišel na idejo! Rekel sem jim: »Strašen greh je splaviti otroka, torej to ne pride v poštev. Če se strinjate, da boste rodile otroka skrivaj, bom sam prevzel skrb nase, da ga vzgojim v krščanskem domu.«

To je bilo družinam po volji in kmalu sem se počutil kot Abraham, oče mnogih!

V ozadju nekaterih dojenčkov, ki smo jih posvojili, so strašne zgodbe. Neomozeni kristjanki iz predela province Sichuan sta se odločili, da se pridružita naši službi. Med potovanjem v Henan ju je ugrabila hudobna topla in odpeljala v hribovsko področje okoli dvesto kilometrov proč od mesta Chongqing.

Mladi lepi ženski sta bili dobesedno z verigami privezani in so ju izkoriščali kot seksualni sužnji več kot leto dni. Nihče ni vedel, kaj se jima je zgodilo. Končno sta nekako uspeli pobegniti in priti domov, v sebi uničeni od trpljenja.

Odpotoval sem v Sichuan in se srečal z dekletoma in njunima družinama. Ena je zanosila ravno malo pred begom. Starši so hoteli, da se otroka splavi, vendar sem jih rotil, naj ga ne ubijejo. Niso bili voljni pristati, vse dokler jim nisem rekel: »Če bo vaša hči rodila, vam obljubim, da bom prevzel popolno odgovornost za tega otroka.«

Rodila je majhno punčko, ki sem ji dal ime Yang Mu Ai (kar pomeni Pastirjeva ljubezen). Zanj smo skrbeli nekaj časa, vse dokler nismo našli krščanske družine, ki se je strinjala, da jo bo vzgojila.

* * *

DELING: Ker sva imela dva otroka, naju je lokalna oblast tlačila in globila. Potem je, brez predhodnega opozorila, nekega dne Yun prišel domov z majhno deklico v rokah! Bil je na nekem srečanju, na katerem mu je voditelj povedal svoje težave. Imel je že dva otroka, sedaj je bila žena noseča s tretjim otrokom.

Oblast je prišla v njegov dom in rekla, da morajo zaradi politike enega otroka pristati na splav ali, če tega ne sprejmejo, bo mama zaprta, dokler ne rodi, potem ji bo otroka vzela

in usmrtila.

Ko je Yun to slišal, je njegovo dobro srce zakrvavelo. Rekel je bratu: »Karkoli se zgodi, ne naredi splava. Sveto pismo govori: *'Glej, dar Gospodov so sinovi, plačilo je telesni sad.'* (Ps 127,3) Odpelji ženo v kakšno skrivališče, ko se otrok rodi, bom prevzel odgovornost za njegovo skrb.«

Tako je Yun začel domov prinašati novorojence. Vsega skupaj smo posvojili deset ali enajst otrok. Ne vem natančno koliko, ker vseh niti ni prinesel domov, da bi jih pokazal. Od drugih sem slišala o otrocih, za katere je Yun prevzel odgovornost.

Nekateri otroci so prišli iz družin pastorjev, ki so bili zaprti in mučeni. Družina enostavno ni mogla več prenesti bremena in ni bila v stanju vzdrževati še enega otroka. Eno dete smo dobili potem, ko je neko mlado dekle pod prevaro prevzelo delo v mestu. Bilo je posiljeno in zanosilo.

Yun je zanje našel krščanske domove, čeprav so bile nekatere družine, ki so jih vzele, tako revne, da smo jim v prihodnje denarno pomagali. Tudi sami smo bili zelo revni, vendar je imel Yun vero, da bo Bog poskrbel za vse in je nekako tudi delovalo.

Ko je moj mož začel prinašati vse te otroke domov, sem bila zelo jezna. Vprašala sem ga: »Kaj ni v redu z menoj? Če si tako obupno želiš otrok, zakaj mi ne poveš?« Vendar sem se sčasoma, potem ko sem slišala zgodbe, ki so bile v ozadju vsakega otroka, postopno naučila imeti usmiljenje in potrpljenje s svojim možem.

Ko sem rasla, sem vse bolj razumela Božje srce, ki je polno sočutja. Zaradi usmiljenega primera mojega moža so mnoge cerkve začele skrbeti za sirote in zavržene otroke.

DVAJSETO POGLAVJE POT DO ENOTNOSTI

Med posebnim obdobjem šolanja po vsej Kitajski leta 1992 in 1993, smo z Gospodom

uživali v čudovitih in plodnih časih. Ko nas Gospod blagoslavlja, je hudič vedno aktiven in dela vse, da bi zaustavil napredovanje Božjega kraljestva. S preganjanjem in težavami je hudič poskušal ugasniti Gospodov ogenj, vendar je Bog neprestano izlival Svoje olje v naše svetilke, da je naš plamen postajal višji in svetlejši!

V začetku leta 1994 mi je Bog pokazal, da se morajo različne mreže Hišnih cerkva združiti, preden bo resnično izlil svojo moč na Kitajsko.

V sedemdesetih je bilo na Kitajskem samo eno gibanje Hišnih cerkva. Ni bilo mreže in ne organizacije, samo skupine gorečih vernikov, ki so se zbirali, da bi spoštovali in proučevali Božjo besedo. Vsi voditelji so se med seboj poznali. Bog jih je pripeljal skupaj v obdobju težav. Ko so bili skupaj okovani v zaporu, so se naučili biti skupnost in se zanesti drug na drugega. Po izpustitvi so družno delali pri napredovanju evangelija. V teh prvih dneh smo bili resnično združeni. V kitajski cerkvi je trpljenje zrušilo vse verske zidove.

Ko so se v zgodnjih osemdesetih kitajske meje začele odpirati, so mnogi tuji kristjani hoteli vedeti, kako bi lahko pomagali Cerkvi na Kitajskem. Najprej so tihotapili Sveta pisma iz Hong Konga. Darovi so bili zelo cenjeni in obupno potrebni!

Nekoč sem z voditelji različnih Hišnih cerkva z vlakom potoval na jug, v mesto Guangzhou, da bi prejeli Sveta pisma od naših zahodnih prijateljev. Po dnevu ali dveh skupnega druženja smo vstopili na vlak in se odpeljali domov z dragocenimi darovi. Bili smo zelo srečni in polni ljubezni drug do drugega.

Vendar so čez nekaj let iste misijonske organizacije začele dajati na vrh vreč s Svetimi pismi tudi druge krščanske knjige. To so bile knjige o teologiji njihove vere ali učenje, ki je bilo osredotočeno na določene vidike Božje besede.

To je bil, verjemite, začetek razbijanja enotnosti med mnogimi kitajskimi Hišnimi cerkvami.

Te knjižice so nam pripovedovale, da moramo spoštovati Boga na določen način, da moramo govoriti v jezikih, da bi bili resnični verniki, da smo lahko rešeni edino, če smo krščeni samo v Jezusovem imenu (namesto v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha). Nekatera učenja so bila usmerjena na veliko vero, druga proti vlogi ženske v cerkvi.

Prebrali smo vse knjižice in se hitro zmedli. Glede na to kaj od tega so verjele, so se cerkve začele ločevati v skupine, ki so bile proti skupinam, ki so verjele kaj drugega. Namesto da bi govorili samo za Jezusa, smo začeli govoriti proti drugim vernikom, ki se niso prilagodili našim pogledom.

Čez nekaj časa so nam naši tuji prijatelji začeli dajati mnoge druge stvari. Dajali so nam denar, fotoaparate in stvari, za katere so smatrali, da jih potrebujemo, da bi učinkoviteje služili Gospodu. Še vedno se spomnim, da je bil to razlog za delitev med voditelji. V naših zlih srcih smo se spraševali: »Kdo je dobil največ knjig?« ali »Zakaj je ta brat dobil več

denarja od mene?»

Nastala je prava zmešnjava. Po letu ali dveh so se Hišne cerkve na Kitajskem razdelile na deset ali dvajset delov. Na ta način je izginilo veliko mrež Hišnih cerkva.

Hišno cerkev je bilo preprosto razdeliti. Včasih bi prišel tujec in preživel nekaj časa s skupinami voditeljev drugega ali tretjega reda. Potem bi dal denar 'za potrebe' in vizitko za kontakt. V kratkem času bi nastalo novo gibanje. V svoji gorečnosti, da bi pomagali, so naši tuji bratje pravzaprav povzročili, da so se Hišne cerkve delile in slabile. *»Saj jih poznam, da so goreči za Božjo stvar, le da to ni po pravem spoznanju.« (Rim 10,2)*

Ne trdim, da je to samo napaka naših tujih bratov! Naša lastna srca še niso bila čista in so z lahkoto nasedla skušnjavam. Ne trdim, da ne potrebujemo ali da si ne želimo pomoči od kristjanov z vsega sveta. Potrebujemo jo! Imamo ogromne potrebe in molimo, da Bog poskrbi, kakor izbere, tudi po tujih kristjanih. Vendar mora biti motiv v podarjanju in sprejemanju čist, poleg tega bi morali darove podariti obstoječemu cerkvenemu vodstvu, da mladi voditelji ne bi padli v skušnjava in uporabili darove za prisvajanje oblasti in položaja voditelja.

Voditelji niso mogli več hoditi skupaj v enotnosti za Gospodom. Mislili so, da bi to razvrednotilo naše verovanje!

V več kot petnajstih letih je situacija postopoma postala vse hujša, dokler nekatere mreže Hišnih cerkva niso začele verovati, da so edine, ki posedujejo resnico in so prezirale druge skupine kot kulte, ki se jih je treba za vsako ceno izogibati. Voditelji se niso več pogovarjali niti se medsebojno ljubili.

Ko smo potovali po Kitajski, smo se srečevali z mnogimi skupinami in mrežami in opazili, da odzvanja duh vere. Gospod mi je takrat naložil breme, da iščem enotnost med Hišnimi cerkvami in začel sem iskati voditelje različnih razmišljanj, ki so imeli isto vizijo.

Srečal sem se z Zhang Rongliangom, voditeljem ene izmed največjih mrež. Zhang je bil brat, s katerim sem se pred veliko leti več noči skrival ob zaledenem ribniku, ko je val preganjanja grozil, da nas bo odnesel. Bil je brat, ki mi je dal svoj šal leta 1983 v noči, ko so me aretirali in poslali v zapor.

Ko sem mu povedal svojo vizijo o enotnosti, se je Zang nasmehnil: »To ni mogoče! Različne skupine, ki jih hočeš pripeljati skupaj, so tipični kulti. Ničesar nočemo imeti z njimi!«

Tako sem se razjezil, da sem ga hotel udariti, vendar sem vedel, da so ga drugi voditelji globoko užalili. V letih, ki so minila, je Zhang zelo spoštoval brata Xuja, vodjo mreže Hišnih cerkva Novorojenih. Nekega dne je Zhang slišal, da Xu organizira srečanje v vasi, oddaljeni dvajset kilometrov.

Ker nekaj let ni videl Xuja, se je Zhang odločil prikolesariti, da bi se z njim pogovoril. Na

začetku vasi so sodelavci brata Xuja, ki so stražili in pazili, da ne bi prišlo do težav, zaustavili brata Zhanga in ga niso spustili naprej. Niso vedeli, kdo je Zhang. V svoji gorečnosti niso hoteli preveriti pri Xuju in ukazali Zhangu, naj odide. Resnica je, da bi brat Xu, če bi mu povedali, da je brat Zhang zunaj, prišel in ga radostno objel.

Zaradi mnogih žalostnih dogodkov, kot je bil ta, in nerazumevanja, se je pojavilo v srcih voditeljev Hišnih cerkva nezaupanje in grenkoba in bili so drug proti drugemu.

Odpotoval sem tudi do vzhodnih mest Shanghaija in Wenzhoua, kjer sem se sestal s starejšimi brati, starešinami cerkve. Moje vizije o enotnosti niso mogli sprejeti. Rekli so, da ne obstaja način, da bi lahko kdajkoli sodelovali z drugimi skupinami.

Močno razočaran in globoko užaljen sem odšel. Počutil sem se, kot da se predajam. Vizija o enotnosti se je zdela nemogoča, a Sveti Duh mi je rekel: »Ne jokaj. Nisi prva izbira, da preneseš enotnost med svoj narod. Tudi nekaj drugih je že bilo poklicanih, vendar niso vztrajali pri viziji.«

In tako sem se ponovno posvetil Gospodu in viziji, ki mi jo je dal. Bog me je opogumil po *Mateju 19,26*: »Pri ljudeh to ni mogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.«

Prvi preboj je prišel, ko sem se leta 1994 srečal z bratom Xujem in njegovo sestro Deborah. Predstavil sem jima vizijo za kitajsko cerkev, da bi kot misijonarji odnesli evangelij s Kitajske, vendar sem rekel, da se to ne bo zgodilo, dokler bodo Hišne cerkve razdeljene in polne sovraštva druga do druge. Božji služabnik brat Xu mi je rekel: »Od danes bova živela za isto vizijo. Ljubila se bova kot Jonatan in David.«

Gibanju enotnosti so se prvi pridružili brat Xu in njegova skupina.

Dogovorili smo se, da se Zhang Rongliang in vodja njegove cerkve Fangcheng sestanejo z nama. To je bil velik korak, ker je napetost med njegovo skupino in skupino brata Xuja obstajala vrsto let. Dan pred prihodom Zhanga smo imeli molitev. Brat Fa je rekel: »Brat Xu, verujem, da mi je Gospod dal besedo zate, vendar nisem prepričan, če jo boš lahko sprejel.«

Nadaljeval je: »Ko pridejo Zhang Rongliang in njegovi voditelji, menim, da ne bi takoj sedli z njim in se pogovarjali. Celó molili naj ne bi takoj skupaj. Ko pridejo, bi morali najprej pasti na kolena in vsakemu umiti noge.«

Brat Xu, ki vodi milijone vernikov po vsej Kitajski je takoj odgovoril: »Sprejemam tvojo besedo od Gospoda. Zagotovo jim bom opral noge.«

Naslednji dan so prišli Zhang Rongliang in njegovi sodelavci. Vsi smo pozdravili drug drugega in sedli. Nato smo vsi začeli govoriti. Med tema skupinama trinajst let ni bilo nobenega stika. Vsaka stran je bila prepričana, da je prava in da je druga skupina v najboljšem primeru skupina vernikov, ki je skrenila s prave poti in sprejela nevarna verovanja.

Ozračje se je kvarilo vse, dokler ni postalo kot na kakšnem poslovnem sestanku, ko vsi naenkrat govorijo o različnih stvareh. Mnoge stare rane so se odprle in postalo je očitno, da sta si skupini bolj oddaljeni, kot kdajkoli prej. Zdelo se je, da je brat Xu izgubil priložnost, da bi jim opral noge.

Kar naenkrat se Zhang udari po kolenu in oznani: »Vse to pogovarjanje je izgubljanje časa. Zmolimo in potem lahko gremo.«

Brat Fa je sunil brata Xuja v hrbet in mu rekel: »Hitro! Prinesi malo vode, da narediš, kar ti je rekel Gospod!«

Ko je Zhang molil z zaprtimi očmi, je Xu pokleknil pred njim in mu začel nežno snemati čevelj in nogavice. Zhang je odprl oči in osupnil. Ni mogel verjeti, da bi veliki Xu Yongze, vodja največjega gibanja Hišnih cerkva na Kitajskem, kdajkoli pokleknil in mu opral noge! Zakričal je in dal roke okrog vratu brata Xuja in ga toplo objel.

Potem je tudi Deborah Xuju prinesla posodo tople vode in začela umivati noge Zhangovi sodelavki sestri Ding. Pokleknili sta na tla, se objeli in zajokali.

Trinajst let govoričenja, grenkobe in zavisti je odnesla voda. Vsi v tistem prostoru so iskali milost in Gospodovo odpuščanje. Drug drugemu so priznavali grehe. To je bil mogočen čas. Na tleh blagoslovljenega prostora je ostala mlaka solz.

Potem smo skupaj zapeli:

*Ko sonce preneha zahajati,
si naša srca želijo iti domov,
ker smo ena družina za vedno.
Ko smo bili mladi, smo zapustili družino
in odšli po svoji lastni poti,
vsak od nas je sam trpel,
zato sedaj razumemo bolečino drugega.*

*Kot bratje moramo sprejeti drugega
in skupaj iti po poti evangelija.
Vsi potoki in reke se na koncu zlijejo v ocean,
ker smo ena družina za vedno.*

Ti mreži Hišnih cerkva sta se obvezali, da bosta od tega dne sodelovali, kadar bo le mogoče. Božja ljubezen je popolnoma prevzela naša srca.

Gospod je postavil globoko breme v srce brata Xuja, da se združi tudi z voditelji drugih Hišnih cerkva. Skupaj smo obiskali voditelje drugih skupin. Vse voditelje, ki se niso

priključili gibanju Cerkve trojne samostojnosti, smo vprašali ali bi se želeli priključiti gibanju enotnosti, ki smo ga imenovali 'Sinimska skupnost'. Verujemo, da se 'Sinim' omenja v *Izaiji 49,12* v odnosu s Kitajsko: »*Glej, ti bodo prišli od daleč, glej, oni s severa oni z zahoda, oni iz dežele Sinim.*«

Z njimi smo molili in jim povedali o viziji enotnosti. Gospod nam je počasi začel izkazovati naklonjenost in voditelji so spoznavali pomembnost združevanja zaradi Gospoda.

Veliko voditeljev nikoli prej ni srečalo brat Xuja, a nasprotovali so mu zaradi tega, kar so slišali od drugih. Ko so iz njegovih lastnih ust slišali, v kaj veruje in videli njegovo življenje in značaj, ki je kazal milino in sad Svetega Duha, so spoznali, da so jim lagali. Objeli so brata Xuja kot pravega Božjega človeka in izvirnega vernika v Gospoda Jezusa Kristusa. Veliko ovir se je zrušilo in edinost je postajala globlja in močnejša. Voditelji v cerkvah so začeli pridigati drug drugemu, peti pesmi in ustvarjati skupno strategijo v Gospodovem delu.

V začetku leta 1996 so se vrhovni voditelji strinjali, da se združijo, vendar voditelji drugega in tretjega reda, posebno mladi bratje, še vedno niso popolnoma sprejeli drug drugega. Svojih lastnih metod niso želeli opustiti.

Zaradi enotnosti med kitajskimi cerkvami sem z Bogom sklenil zavezo. Rekel sem mu: »Gospod, od tega dne naprej ne bom jedel jajc in mesa, dokler voditelji v resnici ne sprejmejo drug drugega.«

Nekega dne je ne sestanku voditeljev brat opazil, da ne jem jajc in mesa. Vprašal je zakaj. Povedal sem mu in se je takoj dvignil in najavil: »Od tega trenutka tudi sam ne bom jedel jajc in mesa, dokler se Hišne cerkve ne združijo.«

V oktobru leta 1996 se je izbralo pet oseb, da bodo prve strešine Sinimske skupnosti. To smo bili brat Xu Yongze, ki je bil izbran za predsednika, Zhang Rongliang, Wang Xincal, Shen Yiping in jaz. Vsak je predstavljal drugo mrežo Hišnih cerkva.

V novembru leta 1996 smo se sestali voditelji petih mrež v Shanghaiju na našem prvem službenem srečanju Sinima. Bog je podiral ovire in ponovno deloval na svež ter mogočen način. Nekateri voditelji so priznali, da so leta gojili nezdrave občutke do drugih skupin. Pokesali so se pred Bogom in navzoče prosili odpuščanja.

Brat Xu se je dvignil in rekel: »Ne želimo več slediti našim lastnim priljubljenim naukom, ampak se želimo učiti od moči drugih in se spreminjati, kakor to želi Gospod, vse to zato, da bi postali močnejši in se čim bolj približali Jezusu.«

Čeprav še niso izginile vse razlike, so voditelji prvič spoznavali drug drugega in videli, da imajo mnogo več skupnega kot razlogov, da ostanejo ločeni.

Odkrili so tudi, da so njihove teološke različnosti usmerjene na stvari, ki za vero niso

bistvene.

Vsaka skupina je jasno slišala, kako Bog na čudovit način deluje v ostalih skupinah, ki so bile predstavljene na srečanju in slavile Boga. Odločili smo se, da se bomo pogovarjali v cerkvah, si med seboj delili Sveta pisma in sredstva, tako da ne bi ena ali dve skupini dobivali od kristjanov iz tujine večjo pomoč, medtem ko druge skupine ne bi prejele ničesar.

Naslednji dan so vsi voditelji sodelovali pri Sveti večerji. To je bilo verjetno prvič po več kot petdesetih letih, da so prvi voditelji kitajske cerkve imeli Gospodovo večerjo v edinosti.

Enotnost gibanja se nadaljuje do današnjega dne, čeprav so se leta 2002 voditelji odločili odstraniti ime 'Sinim' in se preprosto sestajati kot bratje v Kristusu brez službenega imena. Pridružilo se je še nekaj mrež Hišnih cerkva. Na posebnem srečanju januarja leta 2002 so voditelji prvič ocenili število vernikov v svojih mrežah. Bilo jih je vseh skupaj 58 milijonov.

ENAINDVAJSETO POGLAVJE TRETJIČ V ZAPORU – NAJNIŽJA TOČKA

V marcu leta 1997 se je enajst voditeljev Hišnih cerkva zbralo v Zhengzhouju, glavnem mestu province Henan. Nameravali smo se sestati na drugem nadstropju stanovanjske zgradbe. Povabljena je bila tudi starejša kitajsko-ameriška sestra, da prisostvuje srečanju, a se je izkazalo, da so ji sledili vladni agenti.

Tega nismo vedeli, vendar so brata Xuja in nekaj drugih voditeljev že aretirali in odpeljali, še predno smo samo mi prišli do stanovanja. Potem so se oboroženi uslužbenci Službe državne varnosti skrili v stanovanju in čakali na ostale.

To je bil turoben deževen večer. Poklical sem v stanovanje, da bi vprašal, ali je brat Xu že tam. Glas, ki ga nisem prepoznal, mi je odgovoril: »O, prosim te, pridi gor. Prosim te, pridi

gor!«

Ko smo prišli, so bila vrata stanovanja priprta. Vstopili smo in se soočili z neposredno v nas uperjenim orožjem! Policisti so nam začeli snemati pasove in nam zvezali roke na hrbtu. Na umu sem imel samo misel, kako bi pobegnil. Predno so mi zvezali roke, sem se vrgel nazaj proti oknu. Z bliskovito hitrostjo sem ga odprl in zavpil: »Bežimo!« in skočil na noge.

Nisem pričakoval, da bo Služba državne varnosti pustila deset policistov čakati pod oknom. Nerodno sem treščil na zemljo in zaradi višine padca močno poškodoval noge. Policisti, ki so čakali spodaj, si niso mogli zamisliti, da bi bil kdo dovolj pogumen in skočil skozi okno, zaradi tega smo za trenutek strmeli drug v drugega in skupno vpili od šoka in presenečenja.

Policisti so pohiteli do mene, me pritisnili ob tla in divje brcali ter topli. S težkimi čevlji so skakali po mojih nogah in prsih, me vlekli za lase in topli s pištolami. Od njihovih ostrih udarcev so se mi drobile kosti. Potem so prinesli grozne električne palice in me mučili z elektrošoki.

Tolkli so me tako besno, da sem se lahko samo skrčil in mislil na Jezusa, da ne bi posvečal pozornosti udarcem. Na koncu sem izgubil zavest.

To je bilo tako divje, da je bilo čudno, da me niso ubili. Pozneje sem se spomnil na psalmistove besede: *»... da ni Gospod z nami, ko so ljudje vstali zoper nas, tedaj bi nas žive požrli, ko se je vnela njih besnost proti nam; tedaj bi čez nas šle vzburkane vode. Slavljen bodi Gospod, ki nas ni dal v plen njih zobem! Naša duša se je rešila kakor ptica iz ptičarjeve zanke; zanka se je pretrgala in mi smo bili osvobojeni. Naša pomoč je v imenu Gospodovem, ki je ustvaril nebo in zemljo.« (Ps 124,2–8)*

Ko sem se zavedal, sem bil v celici na sedežu Službe državne varnosti v Zhengzhoju. Brat Xu in drugi voditelji so bili poleg. Bil sem prekrit z blatom od policijskih čevljev, na očeh sem imel podplutbe od udarcev in nisem dobro slišal.

Zvedeli smo, da je ukaz o aretaciji prišel celo iz osrednje vlade v Pekingu, ki je nekako izvedela, da načrtujemo združitev. Hišne cerkve so že bile trn v peti te ateistično-komunistične države, misel na to, kaj bi bilo, če bi se združili, je zgrozilo najvišje položaje oblasti. Ukaz iz Pekinga je prisilil pokrajinsko oblast Henana, da je naš primer vzela skrajno resno. Ker niso razumeli, da Božje kraljestvo ni kraljestvo tega sveta, so se prestrašili, da bi lahko naši pogovori imeli kot posledico ustanovitve opozicijske partije, ki bi ogrozila stabilnost naše države.

Oblasti so snemale in fotografirale aretacijo. Vesti o dogodku so ušle izven Kitajske in postale znane vsemu svetu.

Vse so nas strašno mučili. Na roke so nam nadeli lisice in nas z vrvjo skupaj zvezali,

potem so nas pretepali s koli in palicami. Pričakovali smo, da nas bodo vsak trenutek odvedli in usmrtili.

Oblast je poskušala zbrati dokaze proti meni, tako da so samo tri dni po moji aretaciji odpotovali v moje rodno mesto Nanyang. Ko so prišli tja, so naleteli na veliko cerkveno srečanje, ki je ravno potekalo in na katerem je bilo navzočih okrog sto dvajset vernikov, med njimi tudi moja žena Deling. Vse so aretirali. Glavni voditelji srečanja so bili identificirani in poslani v zapor, vključno z Deling. Večina vernikov je morala plačati globo, potem so jih zaslišali, pretepli in izpustili.

Na mojem zaslišanju je sodnik rekel: »Yun, bolan sem od tebe. Veliko let se zoperstavljaš naši oblasti in našo družbo postavljaš na glavo. V nešteto priložnostih si pobegnil iz pripora. Tokrat si skočil skozi okno in si zlomil noge. Povej, Yun, če bi imel priložnost pobegniti ali bi jo izkoristil?«

Razmislil sem in iskreno dogovoril: »Sodnik, to je dobro vprašanje. Ne želim lagati. Če bi imel priložnost, bi poskusil pobegniti. Poklican sem oznanjati Veselo novico po vsej Kitajski in narediti moram vse, kar je v moji moči, da sem poslušen klicu, ki mi ga je dal Bog v mojem življenju.«

Sodnik, uslužbenci in stražarji so pobesneli zaradi mojega odgovora. Sodnik se je razjezil: »Kako si to upaš, prestopnik! Neprestano ti bom lomil noge, tako da ne boš nikoli mogel pobegniti!«

Odvedli so me v prostor za zaslišanje, kjer me je nekaj stražarjev vrglo na tla in prisililo, da sem se usedel z razširjenimi nogami. Rotil sem jih, naj me ne tepejo po zlomljenih nogah, vendar je človeku usodnega videza otrpnilo srce in izvlekel je palico. Da bi bil prepričan, da ne bom nikoli pobegnil, me je neprestano tepel po nogah med kolena in stopali. Tako me je tepel, da nisem mogel več prenašati bolečine. Ležal sem na tleh in tulil kot ranjena žival. Mučna bolečina mi je šla skozi telo in um. Vse, kar sem lahko storil, je bilo, da sem svoje misli osredotočil na Gospoda Jezusa in Njegovo trpljenje na križu.

Mislil sem, da bom zagotovo umrl, vendar me je Gospod obdržal pri življenju, ker še ni dokončal z menoj. Noge pod kolena so postale popolnoma črne in v njih ni bilo nobenega občutka. Bolelo me je celo telo in bil sem pokrit z modricami od glave do pete.

Ko so me moji mučitelji odnesli nazaj v celico, sem jim kljubovalno želel pokazati, da mi nikoli ne bodo mogli zlomiti duha, zato sem se nasmehnil in rekel: »Želim se vam zahvaliti za čudovito sporočilo, ki ste mi ga dali danes. Počutim se veliko bolje. Hvala vam!«

Po zasliševanju na sodišču sem bil premeščen skupaj z drugimi brati v Zhengzhouški maksimalno zavarovan zapor Številka ena. Namestili so me v samico. Moja celica je bila blizu dežurnega uslužbenca in le zid je ločil celico brata Xuja. Stražarji so mislili, da sem izgubil pamet in so mi dali vzdevka 'Nori' in 'Hromi'.

Na začetku so me neprestano pretepali od osme ure zjutraj do večera naslednjega dne. Zasliševalci so delali v izmenah, izvajali name pritisk in me pretepali celo noč. Ves čas nisem dobil ne hrane ne vode.

Ko so me stražarji pretepali, sem neprestano vpil: »Jezus, reši me! Gospod Jezus, pomagaj mi!« To je bil edini način, za katerega sem vedel, da oddalji moje misli od kaznovanja in prizadejane bolečine.

Po začetni izkušnji smo bili zaprti v svojih celicah, razen kadar so nas vsak drugi dan odvedli na zaslišanje. Navkljub mojemu stanju so me še vedno redno mučili v upanju, da mi bodo zlomili duha. Včasih so nas na zaslišanje vozili na policijsko postajo Dingshui, včasih v zhengzhouško središče Službe državne varnosti Številka devet, da bi lahko preizkusili 'dva okusa' mučenja. Posebno so nas tolkli po glavi, rokah in nogah.

S seboj nisem imel Svetega pisma, tako da sem razmišljal o Božji besedi, ki sem se je spomnil in s solzami v očeh molil za cerkev. Vzklikal sem svetopisemske izreke, glasno kakor sem mogel in se naslanjal na Božje obljube, kot so v *Psalmu 27,1–3*: *»Gospod je moja luč in moja rešitev; koga bi se bal. Gospod je obramba mojega življenja; pred kom bi trepetal? Ko me zlobneži napadejo, da bi moje meso žrli, moji sovražniki in moji nasprotniki, se spotaknejo in padejo. Če se vojska utabori proti meni, se moje srce ne bo balo; če se vname boj zoper mene, jaz bom zaupal.«*

Glasno sem prepeval dan in noč. Ob neki priložnosti se je stražar, ki je bil na dolžnosti, razbesnel name in me vprašal: »Ali želiš preostanek svojega življenja preživeti tukaj, ti profesionalni zločinec?«

Odgovoril sem: »Ne! Ko pride čas Gospodov, bom takoj izpuščen.«

Vsaj navzven sem kazal pogum in drznost, vendar sem bil v sebi žalosten in v velikih bolečinah. Med nekim zaslišanjem so mi uslužbenci rekli, da bom obsojen na dosmrtni zapor, a če se moje stališče izboljša, lahko dobim kazen od deset do petnajst let zavora.

Soočen z nejasno prihodnostjo sem mrmral in očital Gospodu in Ga celo obtoževal: »O Bog, samo služiti ti želim in širiti Tvoj evangelij, sedaj pa sem ujetnik v tej celici in ne morem niti hoditi. Bil sem preslab in nisi me uspel zaščititi.«

Ker nisem mogel hoditi, so dodelili trem zapornikom, kristjanom, vključno bratu Xuju, nalogo, da me prenašajo med celico, prostorom za mučenje in straniščem. Bil sem v svoji celici; nisem bil z ostalimi voditelji in željno sem hrepenel po teh kratkih trenutkih druženja.

Prostor za mučenje je bil tri nadstropja nižje, zato nam je pot je ponujala najdaljšo priložnost za pogovor. Brat Xu me ni hotel nositi v ta prostor, vendar sem mu rekel, naj ga ne skrbi, ker se bodo pobrigali, da bi nekdo drug opravil to delo, če ga sam ne bi hotel. Mnogokrat me je tistih deset minut, ki smo jih preživeli skupaj, dalo toliko moči, da sem

prenesel udarce in ponižanja, ki so mi jih odmerili v mračnem prostoru.

Brat Xu je človek blagega govora. Nikoli mi ni povedal, kaj je sam prestal, vendar sem ga nekega dne opazil, ko se je vračal v svojo celico. Je zelo močne telesne konstitucije in hitro lahko teče, vendar se je tisti dan komaj premikal po hodniku. Spoznal sem, da so tudi njega mučili.

Včasih me je nosil mlad stražar. Videl je, da sem v velikih bolečinah in vedel je, da nisem prejel nikakršne medicinske pomoči. Mladenič mi je sočutno rekel: »Vidim človeka, ki resnično trpi za Jezusovo ime.«

Presenečen sem ga pogledal v obraz. Nadaljeval je: »Ko sem diplomiral na policijski akademiji, sem prišel delat sem. Prihajam iz krščanske družine, vendar nismo tako trdni verniki, kot si ti. Zakaj bi kdorkoli veroval v Jezusa in oznanjal zanj, če je to tisto, kar dobi za povračilo?«

Rekel sem mu: »Mogoče sedaj ne prepoznaš kakšne koristi od tega v svojem življenju, vendar bom v prihodnosti zaradi tega trpljenje prejel velik blagoslov od Jezusa.«

Kot je zahtevalo njegovo delo me je mladenič nadaljeval brezvoljno pretepati, a vedno je meril na tiste dela mojega telesa, na katerih bi bilo najmanj škode.

V celico brata Xuja so poslali 'lažnega zločinca'. Hlinil je, da je kristjan, vendar je bilo očitno, da je v celici zato, da bi vohunil in zbral čim več podatkov. Večkrat se je pred drugimi zaporniki do mene sočutno obnašal, brata Xuja je vprašal: »Ali misliš, da bo Yun poskušal pobegniti?« Navkljub mojim polomljenim nogam se je oblast še vedno bala, da bom poskušal pobegniti, če bom le imel priložnost.

Nekega dne, ko je bil čas, da gredo zaporniki na stranišče, je vohun resno zbolel. V obraz je pobledel in zdelo se je, kot da smrt trka na njegova vrata. Rekel sem stražarju: »Imam nekaj izkušenj kot maser. Prosim te, daj mi, da bom pet minut s tem bolnim človekom in bolje se bo počutil.«

Stražar me je moral nesti v celico. Ko sem vstopil, je brat Xu pogledal vame z žarečimi očmi. Sklonil je glavo in začel moliti. Sam sem molil za bolnika v Jezusovem imenu in mu položil roke na glavo. Čez nekaj trenutkov je vzkliknil: »V sebi čutim vroč vetrič!«

Nekaj minut kasneje se je stražar vrnil in vprašal: »Kako gre masaža?«

Bolnik je odgovoril: »Dobro. Skoraj sem si že opomogel.«

Gospod je tega človeka popolnoma ozdravil. Da bi pokazal svojo hvaležnost, je uporabil nekaj svojega denarja in vpliva, da sem dobil dobro hrano. Po tem dogodku me je še nekaj stražarjev poiskalo, da jih zmasiram, ko jih je kaj bolelo, in začeli so se lepše obnašati do mene.

Čeprav so osebo poslali, da bi vohunil za nami, ga je Bog uporabil, da me je zelo blagoslovil. Trdil je, da je vernik in rekel je, da je ženi uspelo pretihotapiti v zapor Sveto

pismo. Prej bi lahko rekli, da mu je sama oblast dala Sveto pismo, da bi mu pomagala, da hlini kristjana in pridobi naše zaupanje. Ker ga branje Svetega pisma ni zanimalo, sem si ga izposodil in ga preučeval vsak večer in vsako jutro. Na majhne koščke papirja sem si zapisal vrstice iz Pisma in jih delil bratom, da bi jih opogumil z Gospodovo besedo.

Čez nekaj dni je brat Xu v stranišču na zidu izdelal sliko, da bi poučil vernike, da morajo postati zvesti in se ne smejo odreči Gospodu. Pod sliko sem dodal besede: »Kri, smrt, pričevanje.«

Pozneje je brat Xu zapisal nekaj vrstic iz Pisma in nekaj besed spodbude na košček toaletnega papirja. Zvil ga je in dal v mantou in potem mi ga je vrgel preko zaporniškega hodnika; napisal je: »Od začetka cerkve do danes so vsi, ki so sledili Jezusu vzeli svoj križ in plačali visoko ceno.« In brat Xu mi je namignil, da verjame, da bom poskušal pobegniti, če se mi za to ponudi priložnost.

Kakor so tedni počasi minevali, sem zaradi svoje situacije postajal vse bolj potr. Zdelo se mi je, kot da me je Gospod zavrgel in za vedno zapustil, da strohnim v zaporu. Noge sem imel hrome in duha zlomljenega. Da bi zmanjšal bolečino v hromih nogah, sem si jih vsak večer izravnaval ob zidu.

Moja ljuba žena Deling je bila v ženskem zaporu, kaj je bilo z najinima otrokoma nisem vedel.

To je bila najnižja točka v svojem življenju.

* * *

DELING: Zaradi našega neobičajnega življenja so bili to za najina otroka zelo težki časi, vendar sta tudi sama izkusila zelo veliko ljubezni od drugih kristjanov, kar jima je pomagalo, da je bila njuna bolečina manjša.

Noben deček Izakovih let se ni mogel primerjati s pritiskom, s katerim se je sam soočil. Najtežji čas je bil v marcu in aprilu leta 1997 ko so bili njegovi starši zaradi evangelija v zaporu. Izaku je bilo takrat komaj 13 let.

Ko sta na Kitajskem oba starša v zaporu, država poskuša prevzeti nadzor nad otroki in jih namestiti v 'zaščitniško okrožje'. To pomeni, da jim z ateističnimi nauki perejo možgane in jih poskušajo odtujiti in navesti na to, da zasovražijo svoje starše.

Ko sva bila z Yunom v zaporu so naši krščanski prijatelji odpeljali Izaka in Yilin iz naše vasi v Nanyang, kjer sta pod lažnimi imeni obiskovala šolo. Vendar ju je iskala tajna policija in zato so ju odpeljali v Zhengzhou, glavo mesto Henana. Tudi tam ni bilo varno in najina otroka so poslali v oddaljeno provinco Shandong, kjer je zanju skrbela krščanska

družina.

To je bilo za Izaka in Yilin zelo stresno obdobje. V samo nekaj mesecih sta morala menjati šole in se seliti tri ali štirikrat. Izak je nosil na svojem plečih veliko odgovornost. Moral je paziti na svojo majhno sestro in ves čas poskušati razumeti, kaj se je zgodilo njegovi mami in očetu.

Pozneje smo slišali, da je Izak v Shadongu ves čas hodil s sklonjeno glavo v upanju, da bo zagledal kakšen denar, ki ga je kdo izgubil. Družina, ki ju je gostila, je bila zelo revna in so si komaj lahko kupili hrano.

Po prihodu iz zaporu so me na skrivaj pretihotapili iz Henana in odpeljali, da bi videla svoja otroka. Ko sem videla Izaka mi je rekel: »Mama, v svojem življenju imam sedaj velika bremena.«

Vprašala sem ga: »Izak, ti si samo otrok. Kako v svojih letih lahko nosiš težka bremena?«

Moj trinajstletni sin je odgovoril: »Oče je spet v zaporu. Kako bomo preživel? Skrbim za prihodnost.«

DVAINDVAJSETO POGLAVJE ČUDEŽEN POBEG

»Zdaj pa vstani in postavi se na noge!« (Apd 26, 16)

In ravno na najnižji točki v svojem življenju sem grenko očital Gospodu.

Star sem bil devetintrideset let, vendar zase nisem videl ne upanja ne prihodnosti. Rekel sem Gospodu: »Ko sem bil mlad, si me poklical, da sem oznanjal Tvoj evangelij na zahodu in jugu. Kako naj bi to sedaj delal? Sedim tukaj, v tem zaporu z zdrobljenimi nogami, zapuščen, da gnijem na tem mestu do dneva, ko bom umrl!«

A govorice o tem, kaj naj bi se zgodilo z nami, so bile vse številčnejše. Ker je ukaz prišel od osrednje oblasti, so celo verniki izven zapora vedeli, da je naša aretacija skrajno resna.

Sedaj mi je brat Xu predlagal, da moram pobegniti! Vedel sem, da je Xu Božji človek, ki pristno sliši Božji glas, in ljubeznivo sem mu rekel: »Noge imam zdrobljene in zaprt sem v svoji lastni celici z železnimi vrati. Celo hoditi ne morem! Tvoje noge so zdrave. Zakaj ne

pobegneš?»

Večer, četrtega maja, leta 1997, sem stegnil roko, tako kot vsak večer preteklih šest tednov in prijel svoje hrome noge. Medtem ko sem jih poskušal dvigniti ob zid, mi je bolečina švignila skozi telo. Odkril sem, da je to najboljši položaj, da maksimalno zmanjšam agonijo. Ko mi je kri stekla iz nog in so odmrle, sem lahko spal neprekinjeno vso noč.

V mojem potrtem in brezupnem položaju me je Gospod takoj naslednji dan opogumil z obljubo iz *Pisma Hebrejcem 10,35*: »*Ne zapravite torej svojega zaupanja, ki ga čaka veliko plačilo.*« Zbudil sem se s temi besedami v mislih.

Medtem ko se je zapor počasi prebujal, sem začel brati preroka Jeremija. Gospod je povezal moje poškodbe z mojim stanjem na zelo močan in oseben način. Bilo je tako, kot da mi Sveti Duh govori naravnost po Svoji Besedi: »*To besedo jim govori: Moje oči točijo solze noč in dan in ne prenehajo! Kajti silna nesreča je zadela devico, hčer, moje ljudstvo, da, neozdravljiva rana! ... Ali si Juda popolnoma zavrgel? Ali se ti je pristudil Sion? Zakaj nas tepeš in nam ni ozdravljenja? Upamo na mir in ne pride nič dobrega; na čas ozdravljenja, a je le strah! ... Ne zametuj nas zaradi svojega imena, ne onečaščaj prestola svojega veličastva! Spomni se! Ne prelamljaj svoje zaveze z nami!*« (Jer 14,17.19.21)

Počutil sem se kot Jeremija. Bi sem premagan in zdelo se je, kot da me je Gospod za vedno zavrgel, da trohnim v zaporu. Vzdihoval sem h Gospodu z Jeremijevimi besedami: »O Bog, zakaj me tako tepeš, da ne morem biti ozdravljen? Upal sem v mir, pa ni nastalo nič dobrega. Prosim te Gospod, ne prezri me.«

Nadaljeval sem z branjem: »*Gorje meni, moja mati, da si me rodila, moža, ki je v sporu in prepiru z vso deželo. Nisem posojal in posojali mi niso, vendar me vse preklinja.*« (Jer 15,10)

In še enkrat, kot da so besede skočile s papirja v moj duh. Bil je zelo svet čas, kot da se je sam Vsemogočni Bog spustil v mojo celico in sem se z Njim pogovarjal iz oči v oči.

V meni se je nabralo veliko žalosti in vsa se je začela izlivati pred Gospodom. Hlipal sem: »Gospod Jezus, ravno tako kot Jeremija pravi, vsi se borijo proti meni in me preklinjajo. Ne morem več naprej. Prišel sem do konca.«

Jokal sem tako močno, da so mi oči zatekle od solz.

Moj Gospod me je potolažil kot oče, ki drži svojega sinka. Pomiril me je z naslednjo vrstico: »*Gospod pravi: Resnično, okrepčam te za dobro, resnično storim, da te bo sovražnik milo prosil ob času nesreče in ob času stiske.*« (Jer 15,11)

Iz največje globine svojega bitja sem klical Gospoda z besedami iz *Jeremije 15,16–18*: »*Če so prišle tvoje besede, sem jih požiral; tvoja beseda mi je bila v radost in veselje srca, kajti po tvojem imenu se imenujem, Gospod, Bog nad vojskami. Ne sedim v krogu*

smejavcev, da bi se radoval; od tvoje roke prisiljen sedim samotni; kajti s srdom si me napolnil. Zakaj moja bolečina večno traja, in je moja rana brezupno neozdravljiva? Postal si mi kakor varljiv potok, katerega voda je nestanovitna.»

Mnogokrat sem ga vprašal, zakaj sem v takšnih bolečinah. Več nisem mogel prenesti. Moje srce je bilo na tleh in sam sem se bil pripravljen predati.

Vendar mi je spet prišla Božja beseda kot opozorilo in kot obljuba: »Zato tako govori Gospod: Če se mi ukloniš, ti vrnem tvojo službo pri meni; in če hočeš navajati le plemenite misli, nič napačnega, smeš biti zoper moja usta. Oni se morajo k tebi obrniti, ti pa se ne smeš obrniti k njim. Tedaj naredim iz tebe bronast trden zid proti temu ljudstvu. Bojevali se bodo zoper tebe, pa te ne bodo premagali, zakaj jaz sem s teboj, da ti pomorem in te rešim, govori Gospod. Rešim te iz rok hudobnih in te osvobodim iz pasti nasilnikov.« (Jer 15,19–21)

Takoj ko sem prebral te vrstice, sem nenadoma prejel močno naznanilo, čeprav sem bil povsem buden.

Videl sem svojo ženo Deling, kako sedi poleg mene. Pravkar so jo izpustili iz zapora in pripravljala je neko zdravilo. Z ljubeznijo je negovala moje rane. Bil sem zelo opogumljen in sem jo vprašal: »Ali so te izpustili?«

Odgovorila je: »Zakaj tudi sam ne odpreš vrat?«

Še preden sem lahko odgovoril, je odšla iz sobe in naznanilo se je končalo.

»To je trenutek tvoje odrešitve«, mi je spregovoril Gospod.

Takoj sem vedel, da je bilo to naznanilo od Gospoda in da moram poskusiti pobegniti.

Moja samica je bila z zidom ločena od celice brata Xuja in še nekaterih vernikov. Imeli smo dogovorjen znak, če bi bil kdo od nas v težavah in bi nujno potreboval molitev, da dvakrat potrckamo na zid.

Brat Xu je slišal moje trkanje.

Poklical sem stražarja. Prišel je do mojih vrat in vprašal, kaj želim. Rekel sem mu: »Takoj moram iti na stranišče.«

Ker je bil sedaj na vrsti brat Xu, da me nosi naokoli, je stražar odprl njegova vrata in mu ukazal, naj me nese do kopalnice.

Vedno ko je bilo zapornikom dovoljeno oditi iz celice, so bila železna vrata na hodniku zaklenjena, tako da beg ni bil mogoč. Stopnišče, ki je vodilo v nižja nadstropja, je bilo na drugi strani vrat. Še vedno smo bili popolnoma zaprti. Ko so ljudje vstopali, so se vrata odpirala z zunanje strani, z notranje se niso.

Vsako nadstropje zapora je bilo zaščiteno z železnimi vrati. Običajno sta stražarja stražila na vsaki strani vrat in če bi hotel priti do zaporniškega dvorišča, bi moral iti skozi troje železnih vrat, na vsakem nadstropju skozi ene, in mimo šestih oboroženih stražarjev.

Brat Xu je prišel do mojih vrat. Takoj ko me videl, mi je ukazal: »Pobegniti moraš!« Potem se je vrnil v svojo celico, vzel zobno ščetko in brisačo, da bi stražarji mislili, da gre tudi sam v kopalnico.

Bil sem oblečen samo v spodnje perilo, zato sem, kolikor hitro sem mogel, oblekel hlače. Nekaj vrstic iz Janezovega evangelija in Prvega Petrovega pisma sem zapisal na dolg kos toaletnega papirja. Iz njega sem oblikoval pas resnice in pričvrstil Božjo besedo okoli svojega pasu. Molil sem: »Gospod, ti si mi pokazal, da moram poskusiti zapustiti ta zapor. Pokoril se bom in poskusil pobegniti. Vendar ko me stražarji ustrelijo, prosim, sprejmi mojo dušo v Svoje nebeško bivališče.«

Sedaj je preteklo že več kot šest tednov, odkar so mi zlomili noge. Celo čisto majhna obremenitev teže, mi je povzročala ogromne bolečine. A še vedno sem veroval, da mi je Bog na tri različne načine rekel, da moram poskusiti pobegniti: po Svoji besedi, po razodetju, ki sem ga dobil tega jutra, in po bratu Xuju.

Naučil sem se, da takrat, kadar Gospod govori, naj nekaj naredimo, nimamo časa za razpravo ali logično razmišljanje, ne glede na situacijo, s katero se soočamo. Ko smo prepričani, da nam je Bog rekel, naj delujemo, kot je bilo to v moji situaciji, smo poklicani k slepi poslušnosti. Če se ne pokorimo, to sporoča, da smo modrejši od Njega in da znamo mi voditi sami naše življenje boljše od njega.

To je bilo ravno pred osmo uro zjutraj, 5. maja, leta 1997. Bil je čas, ki je bil telesnemu umu najtežji za poskus pobega. Takrat je bilo v zaporu veliko aktivnosti in tudi vsi stražarji so bili na svojih mestih.

Iz vlekel sem se iz celice in se napotil proti zaklenjenim železnim vratom na hodniku. Moj um je bil izključno osredotočen na poslušnost Bogu. Gledal sem naravnost naprej in pri vsakem koraku, ki sem ga naredil, sem šepetaje molil.

Stražar, ki je pritiskal na gumb, kadar je hotel, da se vrata odprejo ali zaprejo, je sedel na vrhu stopnišča tretjega nadstropja. Ni bilo možno, da bi videl na drugo stran, ker so bila vrata narejena iz železa in majhna okna prekrita s črno tkanino. Točno v trenutku, ko sem prišel do vrat, se je Gospodov služabnik, brat Musheng, vračal v svojo celico in zanj so se odprla vrata. Tega jutra so mu naročili, naj pomete zaporniško dvorišče. Medtem ko se mi je brat Musheng približeval, sem mu rekel: »Počakaj! Ne zapiraj vrat.« Šel sem skozi vrata, ne da bi upočasnil korak! Gospodov trenutek je popoln!

Ko sva se z Mushengom srečala, me je šepetaje vprašal: »Ali odhajaš, brat Yun? Ali se ne bojiš umreti?« Potem se je z osuplim izrazom na obrazu vrnil v svojo celico.

Skupaj z Mushengom je bil pri vrnitvi v celico tudi stražar, vendar je v trenutku, ko je odprl vrata za Mushenga, zazvonil telefon v pisarni spodaj na hodniku, zato se je stražar obrnil in stekel, da se javi.

Opazil sem na zid naslonjeno metlo. Vzel sem jo in se z njo spuščal po stopnicah do drugega nadstropja. Oborožen stražar je bil za svojo mizo, obrnjen proti drugim železnim vratom. Ta vrata so včasih pustili odprta. Ker je bil stražar na dolžnosti zadolžen, da noč in dan pazi na vrata, niso menili, da je tvegano pustiti vrata odklenjena. V tem trenutku mi je Sveti Duh rekel: »Sedaj pojdi! Petrov Bog je tudi tvoj Bog!«

Gospod je nekako zaslepil stražarja. Strmel je naravnost vame, a njegove oči me sploh niso videle. Pričakoval sem, da bo kaj rekel, vendar je gledal skozi mene, kot da sem neviden.

Niti besede ni rekel.

Šel sem mimo njega in se nisem oziral. Vedel sem, da sem lahko vsak trenutek ustreljen. Nadaljeval sem s tiho molitvijo, naj bo Gospod pripravljen sprejeti mojega duha, kot da bi bili to moji zadnji trenutki na tem svetu.

Nadaljeval sem po stopnicah, nihče od stražarjev me ni zaustavil ali spregovoril besede!

Ko sem prišel do glavnih železnih vrat, ki vodijo na dvorišče, sem odkril, da so že odprta! To je bilo nenavadno, ker so bila od vseh vrat najbolj zastražena. Običajno sta bila na položajih poleg vrat v pritličju stražarja, eden na notranji strani in eden na zunanji strani, vendar iz neznanega vzroka nobenega ni bilo tam in vrata so bila odprta.

Odvrgel sem metlo, ki sem jo nosil iz tretjega nadstropja in izstopil na dvorišče. Trznil sem od bleščeče jutranje svetlobe. Šel sem mimo nekaj stražarjev na dvorišču, vendar nihče ni rekel niti besede. Potem sem šel skozi glavna vrata zapora, ki so bila ravno tako iz nekega čudnega vzroka priprta!

Srce mi je močno bilo! Sedaj sem stal na ulici pred zhengzhouškim maksimalno zastraženim zaporom Številka ena! Pozneje sem slišal, da še nikoli nihče ni pobegnil iz tega zapora.

V istem trenutku se je poleg mene zaustavil majhen rumen taksi in voznik, človek v poznih dvajsetih, je odprl vrata in vprašal: »Kam nameravate?«

Vstopil sem in odgovoril: »V pisarno moram, kakor hitro je mogoče. Prosim vas, vozite hitro.« Dal sem vozniku naslov krščanske družine v Zhengzhouju, ki sem jo poznal in odpeljala sva se proč od zapora. Rekel sem mu, naj zaobide prometni kaos, če pride do njega in naj v nobenem primeru ne ustavlja.

Kot da bi se vse zgodilo v nekaj trenutkih. Kot da bi vse odvijalo samo v moji domišljiji. Ne vem, kako je to Gospod naredil, in zakaj so bila vsa tista železna vrata, ki so običajno trdno zaklenjena, zame odprta. Vse, kar sem vedel, je bilo, da sedim v taksiju in se vozim proti domu svojih prijateljev.

Ko sva prispela, sem rekel vozniku, naj počaka trenutek, in sem si šel sposoditi denar za voznino.

Povzpел sem se po stopnicah v tretje nadstropje in na vratih dvakrat pozvonil. Ena od hčera družine je pogledala skozi kukalo na vratih in me takoj prepoznala. Vznemirjeno je rekla: »O, brat Yun, izpuščen si iz bolnišnice (kar je pomenilo iz zapora)!«

Rekel sem: »Da, zapustil sem bolnišnico, vendar to nisem naredil po normalni poti, posodi mi nekaj denarja, da plačam taksi?«

Bila je tako vznemirjena, ker me je videla, da je pozabila odpreti vrata! Končno se je vrnila in mi dala denar. Hitro sem stekel do voznika, ki me je čakal, in mu plačal.

Ta draga krščanska družina me je v svojem domu toplo pričakala. Ena izmed hčera mi je rekla: »Vsa cerkev se je postila in molila zate in za tvoje sodelavce več kot teden dni. Včeraj je Sveti Duh rekel moji mami: »Izpeljal bom Yuna in vaš dom bo prvi kraj, kjer se bo zaustavil. Ostal bo malo časa in z vami molil.«

»Moji starši so rekli, naj čakamo na tvoj prihod in smo ti pripravili tajni prostor, da se boš skril. Nihče drug ne ve za to mesto razen nas. Mama je zate že pripravila nekaj hrane in obleke. Pridi, preobleci se in potem te bomo odpeljali tja.«

Po skupni molitvi so mi dali kolo in eden od članov družine je sedel na zadnji sedež in me z modro vožnjo skozi majhne prehode, da bi se izognil barikadam, ki so bile postavljene na glavnih ulicah zaradi mojega pobega, vodil v moje skrivališče.

V trenutku ko sem začel vrteti pedali kolesa, sem spoznal, da mi je Gospod ozdravil stopala in noge! Moj um je bil tako osredotočen na poslušnost Gospodu in na pripravljenost, da bom ustreljen, da sploh nisem opazil, da me je Bog ozdravil. Zaznal nisem nobene sile ozdravljenja. Od trenutka ko so bile moje noge zdrobljene s palico do dneva mojega pobega, so bile moje noge popolnoma črne in neuporabne. Sam se nisem mogel niti dvigniti, ne hoditi. Največ, kar sem lahko naredil, je bilo, da sem se oprijel zidu in se plazil kratko razdaljo.

Pozneje mi je brat Musheng rekel, da sem normalno hodil, ko je prišel mimo mene v tretjem nadstropju in izgledalo je, da mi je Gospod ozdravil noge, ko sem bil še v celici. Medtem ko sem kolesaril, mi je na misel prišla Božja beseda: *»... za svoje noge napravite ravne steze, da se ne bo to, kar šepa, izvinilo, marveč raje ozdravelo.« (Heb 12,13)*

Takoj ko sva prišla v skrivališče, se je odprlo nebo.

Celotno mesto Zhengzhou je prekrila ploha, veter je tako močno pihal, da je odnašal kolesa. Okna so žvenketala. Bila je strašna nevihta. Čeprav je bilo šele jutro, je nebo potemnelo.

Šel sem v skrivališče in ostal tam. Draga družina je skrbela zame, kot da sem bil angel z neba; dan in noč je bil eden izmed članov družine pred vrati, da me je čuval.

Pozneje so mi prijatelji kristjani povedali, da so isti večer na televizijskih poročilih videli poročilo o mojem pobegu. Da bi me našli, so mobilizirali tajno policijo, Službo državne

varnosti in vojake Narodnoosvobodilne vojske. Preiskali so vsako hišo od vrat do vrat v Zhengzhouju. Na vseh glavnih križiščih so postavili barikade in preiskali vsako vozilo. Policisti so bili na letališču in na vsaki avtobusni ter železniški postaji.

Slišal sem, da so uporabili tudi izkušene policijske iskalne pse, da bi našli moj vonj, vendar je bil ves njihov trud zaman. Bil sem na varnem v Gospodovem skrivališču. Nevihta je motila oblast in izprala vsako mojo sled.

Bog me je spomnil, da mi je pred trinajstimi leti, v času mojega štiriinsedemdesetdnevnega posta v zaporu dal močno razodetje o vrsti železnih vrat, ki so se odpirala ena za drugimi.

Sedaj so se, toliko let pozneje, njegove obljube izpolnile. Občudoval sem Božjo dobroto in zvestobo do mene. Do današnjega dne imam svoj pobeg iz zapora za najčudovitejšo izkušnjo svojega življenja.

To noč sem spal kot zadovoljen novorojenček v rokah svojega Gospoda.

* * *

BRAT XU: Ko je brat Yun poskušal pobegniti s skokom skozi okno, si je zlomil obe nogi. Potem so ga v blatu besno pretepali in mu zdrobili noge, da ne bi mogel pobegniti.

Ko sem videl, kako Yunovo telo brez zavesti nesejo v njegovo celico, je imel obraz prekrit z blatom. Tepli so ga tudi po glavi, tako da je za nekaj časa izgubil sluh.

Ko smo bili premeščeni v zhengzhouški zapor, sem dobil nalogo, da nosim Yuna v kopalnico in zaporniške prostore za zaslišanje, ker je bil hrom in v strašnih bolečinah. Na ta način sva imela trenutke, da sva se opogumljala v Gospodu in krepila vero drug drugemu. Čeprav se nismo smeli pogovarjati, nam je že pogled v oči dajal moč in enotnost. Z Yunom sva dolgo hodila skupaj in skupno izkusila veliko Božje milosti.

Yunu sem rekel, da Gospod želi, da zbeži. Gospod me je vodil, da sem mu to povedal. Začutil sem, da Bog želi, da Yun pobegne, in da ravno tako želi, da sam ostanem.

Nekega jutra je Gospod naravnost pokazal Yunu, da je čas za pobeg. Ko je šel po zaporniških stopnicah proti izhodu, je vstopal krščanski brat. Varnostna vrata so se odprla zanj točno v trenutku, ko je brat Yun odhajal.

Brat je potem pritekel v celico in nam povedal, da je videl Yuna zapuščati zapor. Zaporniki so se povzpeli na okno celice, da bi videli na dvorišče. Gledali smo Yuna, kako odhaja skozi sprednja izhodna vrata zapora v svobodo.

To delo Božje milosti in moči nas je močno opogumilo. Še enkrat smo videli, da Bogu ni nič nemogoče, popolnoma nič. On drži v svojih rokah naša življenja in nikomur izmed Božjih otrok se ne zgodi ničesar, kar ne bi bilo del Njegovega načrta in volje za njegovo

življenje.

Verujem, da je bil eden od razlogov, zakaj je Bog dopustil, da je bil Yun tako izpuščen, ker se je oblast norčevala iz Gospoda in Yuna, ko so mu zdrobili noge. Govorili so: »Sedaj bi te radi videli, kako bežiš!« Gospod je vedno pripravljen na izziv!

Le nekaj minut po Yunovem pobegu so stražarji odkrili, da ga ni in začel se je velik lov nanj. Da bi odkrili, kako je hrom zapornik lahko odšel iz maksimalno zastraženega zapora in izginil, je oblast sprožila temeljito preiskavo!

Zanimivo, da je preiskava potrdila, da Yun med begom ni bil deležen človeške pomoči ne od zapornikov ne od straže. Priča sem, da je to popolna resnica.

To je bila neodvisna roka našega Gospoda.

* * *

BRAT MUSHENG: Imel sem prednost, da sem bil leta 1997 priča pobega brata Yuna iz zapora po Gospodovi roki.

Ob sedmi uri zjutraj so me poklicali na delo na zaporniško dvorišče.

Medtem ko sem se v spremstvu stražarja vračal nazaj v svojo celico, sva se ustavila samo pred železnimi vrati, da bi naju spustili notri. Ko sem videl Yuna, kako odhaja, nisem mogel verjeti! Vsi smo vedeli, da je hrom, zato sem bil več kot presenečen, ko sem ga videl hoditi. Šel je naravnost mimo mene, stražar, ki je bil z menoj, ga sploh ni opazil.

Ko pa sem prišel v svojo celico, sem spoznal, da Yuna nisem videl hoditi, odkar so mu polomili noge. Bil sem eden od trojice, ki so ga nosili po zaporu. Stražarji so ga celo imenovali 'Hromi'. Od vseh tistih udarcev, ki jih je prejel, so bile njegove noge povsem pretepeane. Zaradi svojega žalostnega stanja ni mogel sam ničesar narediti. Celo obleko smo mu morali prati.

Takrat se me je posvetilo, da Yun poskuša pobegniti. Takoj sem padel na kolena in goreče prosil Boga, da mu reši življenje, ker sem misli, da ga je straža spustila na dvorišče zato, da bi ga ustrelili. Povzpel sem se na okno celice in gledal, kako hodi po dvorišču in izginja skozi izhodna vrata.

Na dvorišču je bilo v tem času verjetno trideset zaporniških stražarjev, a nihče izmed njih ni opazil Yunovega pobega! Šel je celo mimo nekaterih.

Kratek čas zatem je nastala velika nevihta.

Samo nekaj minut po Yunovem pobegu, je stražar na tretjem nadstropju zapora opazil, da Yuna ni. Povsod ga je iskal in klical: »Hromi, kje si?« V začetku je bil stražar precej sproščen, a ko se je število mest, kjer bi Yun lahko bil, manjšalo, mu je postalo vedno bolj tesnobno. Po približno petih minutah je dvignil preplah in ves zapor je bil zmeden zaradi

Yunovega pobega.

Zaporniška oblast nas je zasliševala, vendar smo jim iskreno povedali, da Yunu na noben način nismo pomagali. Dva stražarja sta izgubila delo.

TRIINDVAJSETO POGLAVJE ZAPUŠČANJE BAMBUSOVE ZAVESE

Naslednje jutro po mojem pobegu iz zapora sem prosil svoje prijatelje, naj me povežejo z vodjo Hišne cerkve v Zhengzhouju in ga obvestijo, da sem pobegnil in mu povedo, da ga bom zvečer, ko pade mrak, obiskal na njegovem domu.

Okrog 11. ure istega jutra je moja žena dobila sporočilo od Gospoda. Deling so približno dva tedna pred mojim pobegom izpustili iz zapora in skrivala se je na domu vernikov.

V svojem sporočilu je videla, da sem bil izpuščen. Sedel sem pred njo in moj obraz je bil vesel in zadovoljen. Prosil sem jo, naj zbere vse starešine cerkve in sodelavce, da bomo organizirali srečanje. Uperila je svoj prst vame in rekla: »Da se ne bi drznil! Ali se niti malo ne bojiš? Ali se ne bojiš umreti?« Nasmehnil sem se in ničesar nisem rekel.

Kot odgovor na sporočilo je Deling ujela prvi avtobus za Zhengzhou. Najprej se je ustavila na domu voditelja, ki sem ga zvečer nameraval obiskati.

Ko je moja žena vstopila v hišo starega zakonskega para, sta jo vprašala: »Ali se zavedaš, da je Božji služabnik brat Yun pobegnil iz zapora?«

Deling je zajecljala: »Ali lahko ponovita, kaj sta rekla? Ali je to resnica? Ali je resnično pobegnil?«

Moja žena se je spustila na stol in jima povedala o sporočilu, ki ga je istega jutra prejela

od Gospoda. Brat se je nasmehnil in vzkliknil: »Ha! To dokazuje, da je sporočilo od Gospoda veliko hitrejše kot preko telefona ali računalnika.«

Ko sem prišel zvečer v hišo, sem osupnil, ko sem zagledal obraz svoje drage žene in številne sodelavce, ki so se zbrali, da bi me videli.

Tisto jutro, preden me je Gospod odpeljal iz zapora, mi je pokazal v oznanilu, da je tudi moja žena svobodna. Takrat je sama dobila razodetje, da sem svoboden in smo, po silni Božji roki, spet skupaj! Objela sva se in skupaj zapela *Psalms 126,1–3*:

*Ko je Gospod nazaj pripeljal sionske jetnike,
nam je bilo, kot bi sanjali;
tedaj so bila naša usta polna smeha,
naš jezik ni jezik radostnih pesmi.
Tedaj so rekli med narodi:
'Velike reči je Gospod zanje storil!'
Da, velike reči je Gospod zanje storil.
Da, velike reči je Gospod za nas storil.
Razveselimo se!*

Čeprav sem bil svoboden, sem hrepenel po vrnitvi v zapor, da bi spregovoril svojim sodelavcem, kaj je storil Bog. Težko je razložiti, kako pristne so vezi med krščanskimi brati v zaporu. Pogrešal sem jih in skrbelo me je zanje.

* * *

DELING: Približno dva tedna po moji izpustitvi iz zapora sem se skrivala na domu dveh sester. Nekega dne sta odšli ven in Gospod mi je dal jasno oznanilo. Videla sem Yuna svobodnega; pripravljal se je, da odide nekam na srečanje! Vprašala sem ga: »Kako si pobegnil? Zakaj si tako zaposlen?« Odgovoril je: »Gospod mi je pomagal, da sem odšel ven. Sedaj moram iti in oznanjati evangelij.«

Ko sta se sestri vrnili domov, sem jima povedala, da mi je Gospod pokazal, da Yun ni več v zaporu. V tistem času so bili vsi kristjani prepričani, da bodo Yuna usmrtili, ali da bo dobil dosmrtno ječo in zato mi sestri nista verjeli. Rekli sta: »O, gotovo ga zelo pogrešaš!« in »Žal nama je ker tako trpiš, ker je tvoj mož v zaporu.«

Mislili sta, da sem nora. Ena se mi je nasmehnila, druga je bila zaskrbljena. Zrla mi je v oči, da bi videla, če sem izgubila razum. Ignorirala sem ju in ujela avtobus za Zhengzhou.

Nekaj ur kasneje sem slišala, da je Yun svoboden!

Vse to dogajanje okrog moževega pobega iz zapora in način, na katerega mi je Bog to povedal v oznanilu, je popolnoma preseglo moje razumevanje Božje veličine. Prvič sem se zavedala, da Njemu resnično ni nič nemogoče!

* * *

YUN: Voditelji cerkve v Zhengzhouju so hoteli, da zapustiva področje in odideva čim dlje, ker so verjeli, da je za naju prenevarno, da bi ostala v mestu.

Policija je še vedno preiskovala hiše. Moj pobeg je bil velika sramota za oblast, posebno še za zaporniško.

Pozneje sem slišal, da je Služba državne varnosti na srečanja Hišnih cerkva v mestu celo pošiljala tajne agentke, ki so hlinile, da so kristjanke. Govorile so: »Smo prijateljice brata Yuna; slišale smo, da mu je Gospod pomagal pobegniti. Ali mogoče veste, kako je?« Nadejale so se, da bodo izvedele kakšno informacijo, kje se nahajam.

Ker sva bila oba z Deling aretirana, sta bila najina otroka poslana v drugo provinco, kjer je zanju skrbel krščanski zakonski par. Sedaj je bilo dogovorjeno, da se ponovno srečava s svojima otrokoma.

Nekega vročega soparnega poletnega dne smo se sestali z voditelji Hišne cerkve. Moja hči Yilin je pritekla v sobo. Jokala je in kričala: »Mama, policija prihaja! Oče mora takoj pobegniti!«

Stekli smo na streho hiše pripravljeni skočiti, ko smo slišali, da so policisti odšli v drugo smer in niso nas iskali. Oddahnili smo si, vendar nas je dogodek spomnil na pritisk, pod katerim živimo.

Takrat mi je Deling povedala, da prosi Boga, naj nam odpre vrata, da bi lahko imeli pravo družinsko življenje. Bila je zelo zaskrbljena zaradi vpliva, ki ga je stresen način življenja imel na otroka.

V tem času nisem bil najboljšega zdravja. Čutil sem močno bolečino v prsih in nisem mogel pravilno dihati, zato sem odšel v bolnišnico na rentgen. Zdravnik mi je grobo rekel: »Imate tuberkulozo ali tumor.« Hotel me je zadržati v bolnišnici. Tudi moja žena mi je to predlagala: »To je Božja volja zate, da se odpočiješ.«

Najprej sem to trmoglavo odklanjal. Še naprej sem se hotel sestajati s kristjani, vendar so me voditelji Hišne cerkve iz mojega rodnega mesta spomnili in rekli: »Celo z delom za Gospoda moraš za nekaj časa prenehati. Oblast te povsod išče. Pod nobenim pogojem se ne smeš vrniti domov; ne zaradi sebe ne zaradi drugih vernikov.«

Prvič, odkar sem kot šestnajstletnik v Henanu začel oznanjati evangelij, so se mi vsa vrata

trdno zaprla. Moj pobeg iz zapora je postal znan in oblast je storila vse, da bi me ujela. Cerkvni voditelji so vedeli, da bodo vsi, če me povabijo, da govorim na srečanju, in če Služba državne varnosti izvede racijo, soočeni z ostrimi kaznimi. Zanje je bilo to preveliko tveganje in so mi svetovali, naj se ne izpostavljam in se držim proč od javne službe.

Med obdobjem moje bolezni sem se resnično boril. Pravzaprav nisem hotel samo počivati v Bogu. Namesto tega sem začel počivati v delu Zanj. Ponovno sem spoznal, da sem le delavec, ki dela brez resničnega Gospodovega miru. Tako sem ljubil delati za Gospoda, da je to postalo moja varnost in moj izvir radosti. A Bog je hotel odstraniti ta idol iz mojega življenja.

Moja bolezen mi je ravno tako dopuščala, da sem več časa preživel z ženo in otrokoma. Skupaj smo molili in čakali Gospoda, da nam pove, kaj naj storimo.

Nekega jutra med molitvijo me je Gospod mi je dal čutiti svojo prisotnost. Spregovoril mi je kot prijatelju: »Poslal te bom v nove kraje. Niti besede njihovega jezika ne boš razumel. Tam bo pred teboj veliko tujih obrazov, vendar se moraš pokoriti moji zapovedi: 'Pojdi in zbudi ta narod!'«

Sporočilo sem povedal ženi in otrokoma. Niso vedeli, kaj naj rečejo. Obljube sem skril v svojem srcu.

Ob drugi priložnosti sem razmišljal o življenju in službi apostola Pavla. Gospod mi je takrat rekel: »*Pohiti, nemudoma zapusti Jeruzalem, ker ne bodo sprejeli tvojega pričevanja o meni.*« (Apd 22,18) In nadaljeval: »Yun, pohiteti moraš. Zapusti Kitajsko. Ne zamujaj! Tvoje pričevanje zame je na Kitajskem končano. Ljudje ne bodo več sprejeli tvoje službe, ker so preveč prestrašeni.«

Naslednji dan me je poklical dragi prijatelj. Njegove besede so, ne da bi karkoli vedel o tem, kaj mi je rekel Gospod, potrdile Božje vodstvo. Rekel mi je: »Brat Yun, Gospod mi je pokazal, da zate pripravlja novo službo. To je izpolnitev tistega, k čemur te je poklical, ko si bil še otrok: 'Pojdi na zahod in jug in oznanjaj evangelij.'«

Po tem klicu sem v popolnosti spoznal, da Gospod učinkovito vodi moje življenje v novi smeri.

Vse sem povedal ženi. Deling se je iz globine svojega srca strinjala, da Gospod želi, naj zapustim Kitajsko in odidem na zahod in jug.

Vendar sem imel velik problem. Nisem imel potnega lista in nikoli v vsem svojem življenju nisem potoval iz Kitajske. Nisem mogel oddati prošnje za potni list, ker sem imel kartoteko zločinca. Če bi oddal prošnjo, bi me takoj aretirali!

Molil sem in predal prošnjo Gospodu.

Kmalu zatem sem se srečal z brati. Ko sem jim povedal, kaj Gospod želi od mene, je posloven človek, ki je imel potni list, začutil Gospodovo spodbudo, da ga da meni. Rekel

je: »Brat Yun, to je moj potni list. Uporabi ga, kakor te vodi Gospod. Ne skrbi zame. Če se zaradi tega kasneje pojavi problem, ga bom sprejel.«

Ko smo pogledali v potni list, smo opazili drugo težavo. Slika tega brata ni bila v ničemer podobna meni! Bil je plešast in nosil je očala. Sam sem imel razmršene lase in popolnoma drugačne obrazne poteze. Brat je bil tudi veliko starejši od mene.

Ker sem verjel, da mi je Gospod rekel, naj oznanjam evangelij med narodi sveta, je bil čas, kdaj bom zapustil Kitajsko določen in kupili smo letalsko karto za Air China od Pekinga do Frankfurt za 18. september 1997.

Dan pred odhodom sem ves dan poučeval v svetopisemski šoli Hišne cerkve na področju Pekinga, ki sem jo pomagal ustanoviti. Ko sem povedal, da mi je Gospod zapovedal, naj nesem Njegov evangelij narodom sveta, so bili študenti globoko ganjeni in v mnogih solzah so goreče molili zame. Prosil sem jih, naj od večera do poldneva naslednjega dne, ko naj bi poletelo moje letalo, neprenehoma molijo zame. Mladi moške in ženske so v molitvi prebedeli noč in prosili Gospoda, da me zaščiti in mi pomaga, da mi uspe. Od tega dne sem se ob mnogih priložnostih spomnil globoke ljubezni, ki so jo študenti imeli za Gospoda in zame. Danes služijo Bogu po vsej Kitajski, v odročnih predelih, kot je Tibet, in v notranjosti Mongolije.

Noč pred vzletom sem bil zelo vznemirjen. Do takrat nisem še nikoli bil v velikem letalu. Vedel sem, da me bodo, če me ujamejo, zaprli z najresnejšimi obtožbami in se bom zagotovo, razen če Gospod ne bo posredoval, soočil s smrtno kaznijo, ko bo oblast ugotovila, da sem pobegnil iz zapora. Hotel sem biti prepričan, da delam po Božji volji in da imam Njegov potrditveni pečat. Če bi mi kdorkoli pokazal sumničavost, bi verjetno odpovedal vse svoje načrte. Vendar nihče od mojih sodelavcev ali študentov mi ni rekel ničesar drugega kot besede potrditve in opogumljanja.

S tremi sodelavci sem ostal buden vso noč in prosil za Gospodovo zaščito. Zjutraj sem se od celonočnih bojov počutil izčrpanega, kot Jakob, ki se je boril z Bogom. Neprestano sem mislil, kaj se mi lahko zgodi in kaj bom rekel, če me bodo uslužbenci na letališču izpraševali. Ravno tako me je skrbelo, ker je bilo to samo nekaj dni pred dnevom nacionalnosti, 1. oktobra, ko je varnost v Pekingu ostrejša kot običajno.

Ob zori med gorečo molitvijo mi je eden izmed mojih sodelavcev rekel: »Božji služabnik, ne delaj panike. Dobil sem besedo zate od Gospoda.« Odlomek je bil iz *Prve Mojzesove knjige 27,20*: »Izak je rekel sinu: 'Kako to, da si ga lahko tako hitro našel, moj sin?' Pa je rekel: 'Gospod, tvoj Bog mi ga je poslal naproti'.«

Vrstica me je zelo opogumila, ker je kratko opisovala, kaj vse se mi je zgodilo. Kot odgovor na molitve mnogih je Gospod vse hitro obrnil na dobro. Še pred kratkim sem bil v zaporu z zlomljenimi nogami, brez upanja in prihodnosti. In sedaj, nekaj mesecev

pozneje, sem se prvič v svojem življenju pripravljaj zapustiti Kitajsko, čeprav sem bil najbolj iskan 'zločinec', brez potnega lista in osebne izkaznice.

Odgovoril sem s citatom apostola Pavla: *»Zaupam v Boga, da bo tako, kakor mi je bilo rečeno.« (Apd 27,25)*

Pred zoro mi je dal Gospod močno opozorilno besedo: *»Ko boš prišel na letališču na carino, reci samo tisto, kar ti bom rekel«, s tem pa je prišla tudi beseda iz Svetega pisma: »Pri mnogih govorjenje ni brez greha, kdor pa brzda svoje ustnice, je pameten.« (Prg 10,19)*

S pekinškega letališča sem poklical Deling in otroka in jih prosil, naj molijo zame. Deling je zvenela zelo mirno, ker je bila popolnoma prepričana, da me Bog vodi, da zapustim Kitajsko.

Ker še nikoli nisem šel skozi postopke na letališču, mi je eden izmed bratov pokazal, kako naj izpolnim obrazce, kje naj se prijavim in kje plačam takso. Potem sem vstopil v območje carine in se spomnil, kaj mi je rekel Gospod: *»Ko boš prišel na letališču na carino, reci samo tisto, kar ti bom rekel.«*

Čakal sem, da mi potrdijo dokumente. Končno sem bil na vrsti. Oddal sem potni list in karto za vkrcanje. Uslužbenec je pogledal sliko in nato mene ter se začel smejati: *»Ha, ha, ha! Na tej sliki nisi ti! To sploh nisi ti!«* Potem je dal potni list še uslužbencu. Prezirljivo sta se smejala.

Mogoče je to težko verjeti, vendar sem se v sebi počutil popolnoma mirnega. Noč pred tem sem bil vznemirjen, vendar mi je Gospod jasno dal vedeti, da bom zapustil Kitajsko in sedaj sem bil stoodstotno prepričan, da sem v Njegovi volji. Nadnaravni mir je preplaval moje srce.

Uslužbenec je potem odšel v stransko pisarno, se vrnil in ponovno rekel: *»To nisi ti!«* Odločil se je, da bo odkril, kdo sem. Sam sem s čvrstim, iskrivim pogledom gledal naravnost v njegove oči.

Minilo je nekaj minut in potniki v vrsti za menoj so postajali nestrpni in prigovarjali uslužbencu, kaj tako dolgo dela. Ko je začutil njihovo naraščajočo jezo, mi je rekel, naj stopim na stran, dokler ne konča z drugimi potniki.

Ko je končal, mi je rekel: *»Očitno je, da ta potni list ne pripada tebi. Poleg tega, če te že spustim, ne obstaja način, da bi lahko vstopil v Nemčijo. S prvim letalom te bodo poslali nazaj na Kitajsko.«*

Neverjetno, vseeno mi je dal žig v potni list in rekel: *»Pojdi!«*

Ne obstaja človeški razlog, zakaj je uslužbenec to storil. Vse, kar lahko rečem, je, da je Gospod kontroliral situacijo in vplival na uslužbenca, da izvrši Njegovo voljo.

Potem sem šel zaradi carinskega pregleda skozi rentgen. Ko sem postavljaj svojo torbo

na skener sem opazil, da je uslužbenec govoril v walkie – talkie in gledal naravnost vame. Šel sem naprej in vzel svojo torbo, uslužbenec ni rekel niti besede. Ponovno mi je bilo, po Božji roki, dovoljeno, da grem mimo!

Iz čakalnice sem poklical brata v javno govorilnico, da ga obvestim, da sem prišel skozi. Čez nekaj minut sem se vkrcal na letalo, vrata so se zaprla in Air China je krenil. Hitro bom v zraku. Izliv veselja in hvaležnosti je vzkipel iz mene. Nisem mogel zadržati in sem takoj, ko so se kolesa odlepila od steze, zapel:

*Gospod, izmed vseh ljudi si me izbral,
svoja krila ljubezni si razširil nad menoj,
Tvoja milost je rešila veliko izgubljenih duš
in nas naučila, kako naj živimo v Tvoji svetlobi.
Zato Te bom slavil za vedno!*

Potniki pred menoj so se obrnili in zijali vame ter se spraševali, kdo je ta norec, ki mu je bilo dovoljeno vstopiti v letalo!

Prvič v svojem življenju sem zapusti Kitajsko, da bi lahko nosil slavo Kralja med kralji mnogim ljudem in narodom.

Med dolgim letom sem razmišljal o svojem življenju in se zahvaljeval Bogu za Njegovo brezmejno milost. Vedel sem, da sem najmanjši del Kristusovega telesa na Kitajskem. Sam sem nič. Bog me zagotovo ni izbral zaradi kakšnih posebnih veščin ali sposobnosti, da bi bil Njegov odposlanec narodom. To je bilo samo zaradi Njegove nenavadne, nezaslužene milosti.

Približno deset ur pozneje je moje letalo pristalo v Frankfurtu v Nemčiji in odšel sem proti emigracijski mizi.

Ko sem končno prišel na vrsto, je nemški uslužbenec pregledal moj potni list. Takoj je dvignil obrvi in krut izraz je spreletel njegov obraz. Nekaj je rekel, vendar ga nisem razumel in sem samo stal ter se nasmihal. Pokazal mi je, naj stopim na stran.

Potem so prišli še trije uslužbenci, da pregledajo moj potni list. Vedeli so, da ni moj. Odkimavali so z glavami in s pretečim glasom govorili: »Ne! Ne!«

V tistem trenutku mi je na misel prišla vrstica iz Svetega pisma: »... pravični pa je brez strahu kakor lev.« (Prg 28, 1) Z Božjim ognjem v srcu in s pogledom Božje sodbe v svojih očeh sem pogledal glavnega uslužbenca. Uslužbenec je pogledal vame, udaril žig v potni list, mi ga izročil in pokazal, naj grem!

To je bilo možno samo po Božji milosti!

Bil sem v Nemčiji! Medtem ko sem sedel v avtomobilu, ki me je vozil do hiše nekega

pastorja, je Sveti Duh močno spregovoril besede v mojem srcu: »Kakor sem tebe izpeljal iz zapora in s Kitajske, bom izpeljal tudi sto tisoče svojih otrok s Kitajske, da bodo moje priče po celotni Aziji.«

Po dveh dneh sem poklical Deling in otroka na Kitajsko in jim povedal, da me je Gospod varno pripeljal v Nemčijo. Deling prvo vprašanje je bilo: »Kdaj se boš vrnil?« Rekel sem, da se počutim kot Jezus, ko sta ga Jožef in Marija kot dete odpeljala v Egipt. Samo Gospod ve, kdaj se bom vrnil. Z Deling sva naredila resno zaobljubo pred Gospodom, da bova prosila Gospoda, naj na nenavaden način s Kitajske odpelje tudi mojo družino, da bi bila z menoj, če se v dveh letih ne vrnem nazaj na Kitajsko.

Dva tedna po mojem prihodu me je kristjan odpeljal v begunski center v Hamburgu. Ko so tamkajšnji uslužbenci slišali mojo zgodbo, so bili zelo presenečeni in so me premestili v drug begunski center v Vzhodno Nemčiji.

Ker nisem imel nobenih dokumentov, nisem mogel dokazati, kdo sem. Vladni uslužbenci so prišli s kitajskim prevajalcem in mi postavili veliko vprašanj o moji preteklosti, mojih aretacijah in kako sem pobegnil iz zapora. Na vsa vprašanja sem odgovoril popolnoma iskreno, vendar mi niso verjeli in njihovo obnašanje je bilo zelo grobo. Prevajalec mi je celo rekel, naj neham govoriti takšne fantastične laži, ker mi to nič ne koristi pri moji prošnji! Rekel mi je, da že več kot dve leti nemška vlada ni dala statusa begunca nobenemu Kitajcu.

V tem času je do nekaterih nemških kristjanov prišla novica, da sem zapustil Kitajsko in da sem v njihovi državi. Nekateri izmed teh dragih bratov so nam prej služili na Kitajskem. Prišli so v begunski center s časopisi, v katerem so bili članki, kjer se je pojavljalo moje ime in ki so bile izdane po moji aretaciji v marcu. Da bi dokazali, da so me poznali tudi pred mojim prihodom v Nemčijo, so nemški bratje pokazali fotografije s Kitajske, na katerih so bili z menoj. Podpisali so izjave in me podpirali, kolikor so me mogli. Zdelo se je, da je tudi nemško veleposlaništvo v Pekingju želelo preveriti moje trditve. Hitro so odkrili, kdo sem.

V begunskem centru so naredili popoln zdravniški pregled. Videli so, da imam še vedno brazgotine od mučenj na Kitajskem. Povedali so mi, da imam tuberkulozo ali raka na pljučih in da bi moral iti v bolnišnico na okrevanje. Problem s pljuči sem imel že več kot deset let, vse od takrat, ko so stražarji v zaporu skakali po mojih prsih.

Begunski center je bil enostavno poslopje, vendar veliko boljše od zapora na Kitajskem. Smeli smo podnevi oditi ven, vendar nam ni bilo dovoljeno potovati dlje kot petdeset kilometrov.

V bolnišnici sem preživel šestdeset dni in naslednje tri mesece v begunskem centru, medtem ko so preučevali mojo prošnjo za stratus begunca.

* * *

DELING: Po Yunovem čudovitem pobegu iz zapora je bilo, kot da bi ga iskala cela država. Bilo je zelo napeto. Cerkveni voditelji so mu rekli, da ne more poučevati delavcev ali voditi srečanj, ker je za vernike tveganje preveliko. Služba državne varnosti mu je bila na sledi in vsak, ki je bil z njim v stiku, je bil v veliki nevarnosti.

Mesec dni po Yunovem pobegu smo se skrivali v mestu Wohun, v provinci Hubei, vendar so bili ljudje, ki so nas skrivali tako prestrašeni, da ponoči sploh niso mogli spati.

Potem smo se premestili v provinco Shandong in kmalu ugotovili, da tudi ta družina ne more spati. Bili so zelo zaskrbljeni za našo varnost in zaradi posledic, če bi Yuna ujeli v njihovem domu. Zato smo vzdihovali Bogu: »Gospod, kako ti lahko služimo? Kamorkoli gremo, so ljudje na trnih in ne morejo spati.«

Bog je govoril, da mora Yun zapustiti Kitajsko in oditi na Zahod. Molili smo več kot mesec dni in spoznali, da je to Božja volja. Končno nam je Gospod potrdil, da je to resnično Njegov načrt. Vrgli smo runo pred Gospoda: »Oče, če je Tvoja volja, da Yun zapusti Kitajsko, Te prosimo, pomagaj mu, da jo zapusti brez težav.

Yun se je v Pekingu na nadnaraven način vkrcal v letalo in zapustil Kitajsko. Vedeli smo, da je vse v Božji volji.

* * *

YUN: Več kot dve leti pozneje sem na srečanju na Finskem povedal pričevanje svojega pobega iz zapora in kako mi je Gospod omogočil, da zapustim Kitajsko.

Potem je k meni pristopil poslovnež, kristjan, in povedal mojemu prevajalcu ter meni nekaj nenavadnega, kar mi je omogočilo, da spoznam, kako je bil Gospod usmiljen z menoj v tistih dneh, ko sem zapustil Peking.

Finski brat mi je rekel: »Delam za varnostno telekomunikacijsko podjetje. Pred nekaj leti smo sklenili pogodbo, da namestimo najsodobnejšo računalniško opremo za prepoznavanje glasu na različnih mejnih prehodih na Kitajskem in ravno tako na letališču v Pekingu.

Program skritih mikrofонов omogoča uslužbencem, da v računalniški bazi podatkov, ki vsebuje glasove vseh iskanih zločincev, hitro odkrijejo glas sumljivega potnika. Lahko si prepričan, da je tudi tvoj glas v njihovi bazi podatkov, ker je bilo posnetih veliko tvojih pridig.

Če bi tistega dne na letališču v Pekingu odprl usta in kaj rekel, bi te zagotovo aretirali na licu mesta.«

Zahvaljeval sem se Gospodu za Njegovo modrost in milost, ker mi je rekel: »Ko boš prišel na letališču na carino, reci samo tisto, kar ti bom rekel.«

Kako dobro je biti vedno poslušen Gospodu!

* * *

Ko sem bil 1997. leta v zaporu, mi je moj dragi brat Xu rekel, naj zbežim, a zdaj je sam ostal za rešetkami, medtem ko sem sam bil na Zahodu.

Bog je naredil velik čudež tudi bratu Xuju. Veliko ljudi je verjelo, da bo dobil smrtno kazen. Po nekaj mesecih se je resnično pojavila v vseh svetovnih časopisih napačna novica, da je usmrčen.

Na sodišču se brat Xu ni hotel braniti in odgovarjati na nobeno izmed obtožb. Trdil je, da je 'proces' v naprej zrežirano dejanje, da se legalizira vnaprej sprejeta odločitev. Dobil je deset let zapora. Iz neznanega razloga je bila pozneje kazen zmanjšana na tri leta zapora in izpuščen je bil v maju leta 2000. Vemo, da je tudi to velik čudež in blagoslov od Gospoda.

Med triletno zaporno kaznijo je brat Xu doživel veliko mučenja in trpljenja. Zaporniški uslužbenci so mu z lisicami privezali roke na vsako stran železnih vrat, da se je dvignil od tal, ko so se vrata odprla, ob tem so se mu ob veliki bolečini raztezali notranji organi.

Njegovi mučitelji so zatem popustili vrata in dali Xuju trenutek sprostitve, predno bi spet odprli vrata. To so ponavljali spet in spet, zaradi česar je brat pozneje rekel: »Spoznal sem, kako se je moral Jezus počutiti na križu.«

V maju leta 2000 sem bil v Združenih državah Amerike in pridigal na različnih krajih. Vedel sem, kateri dan bo Xu izpuščen in želel sem ga presenetiti. V zaporu je bila zaščita okrog Xuja tako močna, da po mojem pobegu 1997. leta ni vedel, kaj se je zgodilo z menoj. Tri leta ni vedel ali so me ubili, ujeli ali sem ostal na svobodi.

Samo nekaj minut potem, ko je brat Xu prišel na svobodo, sem ga poklical na mobilni telefon njegovega sodelavca. Oglasil se je Xujev globok bogat glas. »Dragi brat Xu«, sem vznemirjeno vzkliknil, »to je tvoj stari tovariš iz celice, brat Yun! Kličem te iz Amerike! Bog me je s svojo močno roko izpeljal s Kitajske!«

Prevzet od radosti je brat Xu vzkliknil: »Aleluja! Bog te je poslal s Kitajske, da bi lahko Kitajci in zahodnjaške cerkve sodelovali pri delu za evangelij. Priča boš silnih Gospodovih del na Kitajskem!«

Vzklikala sva in se razburjeno pogovarjala in poskušala v nekaj minutah zaobjeti vse, kar se je zgodilo, odkar sva se zadnjič videla iz oči v oči.

V prejšnjih letih sem imel brata Xuja za očeta v veri. Nanj sem gledal kot na velikega

voditelja kitajske cerkve. Še vedno ga tako doživljam, vendar sem ga v minulih letih začel gledati tudi kot svojega dragega brata v veri. Izven moje lastne družine je brat Xu moj najljubši prijatelj in sodelavec v evangelijskem delu.

ŠTIRIINDVAJSETO POGLAVJE NAZAJ V JERUZALEM

Čeprav je Kitajska daleč, daleč od Jeruzalema, je pomembno zgodovinsko dejstvo, da sta bili Sveta dežela in Kitajska s potjo povezani več kot dva tisoč let.

Stara poročila omenjajo celo mnenje, da je evangelij najprej prišel na Kitajsko po tej poti samo dve desetletji po Jezusovi smrti in vstajenju. Znani raziskovalec Marko Polo je prišel na Kitajsko pred sedmimi stoletji po isti poti. Ta ključna trgovska pot je omogočala, da zelišča in začimbe, naravna bogastva, nove religije in osvajalske vojske prihajajo in odhajajo s Kitajske. Na drugem mestu, v Jeruzalemu, je bilo središče, od koder so izdelki potovali v Evropo, severno Afriko in na Srednji vzhod.

Evropska aristokracija se je čudila, ko je bilo s Kitajske uvoženo neobičajno bitje – murvina sviloprejk. Svoje ime je dobila ravno po stari poti, znani Svileni poti.

Danes so narodi vzdolž stare Svilene poti najmanj evangelizirani na vsem svetu. Srce treh največjih religioznih utrd, ki odbijajo napredovanje evangelija, so islam, budizem in hinduizem in se nahajajo ravno tu. Več kot devetdeset odstotkov preostalih nedosegljivih skupin narodov na svetu živi vzdolž Svilene poti in v državah okoli Kitajske. Dve milijardi prebivalcev živi in umira na tem področju ter se ne zavedajo Vesele novice, da je Jezus umrl za njihove grehe in da je edina pot v nebesa.

V dvajsetih letih dvajsetega stoletja je Bog najprej vodil skupino, ki se je imenovala Jezusova družina, da peš ponesejo evangelij vso pot s Kitajske do Jeruzalema. To pobudo so imenovali Nazaj v Jeruzalem. Ostale kitajske cerkvene skupine so prejele podobna naročila, da začnejo misijonarska gibanja, ki bodo vplivala na mnoge narode v Aziji in na Srednjem vzhodu.

Jezusova družina, ki jo je leta 1921 osnoval kristjan Jing Dianying, v provinci Shandong, je verovala, da bi morali njeni člani prodati vse svoje premoženje in svoje bogastvo deliti z ostalimi člani družine. Geslo Jezusove družine iz petih besed je govorilo o njihovi posvetitvi Kristusu ter skromnem načinu življenja: 'Žrtev, odrekanje, siromaštvo, trpljenje, smrt.'

Njihov cilj so bile vasi in mesta, v katerih so oznanjali evangelij, medtem ko so šli iz

enega mesta v drugega. Njihov primer skupnega življenja in globoke krščanske ljubezni Jezusove družine so občudovali mnogi, ki so jih opazovali. To je privlačilo vse, ki so iskali odgovore življenja, kot tudi vse, ki so bili brez doma, obupani in prezrti. Veliko slepih in beračev se je pridružilo Jezusovi družini in so našli večno življenje v Kristusu.

V rasti so prenašali strašno trpljenje. Ko je ta premične skupina prišla v nov kraj, se je pogosto zgodilo, da so prebivalci prišli iz hiš, da bi jih pretepali, zasmehovali in poniževali. A odpor jih ni prestrašil in ko so oznanjali evangelij, so vedno našli nekaj ljudi, ki so bili pripravljeni pustiti vse, kar imajo, in slediti Jezusu.

Tudi pozneje v štiridesetih letih dvajsetega stoletja so pridobili približno dvajset tisoč kitajskih vernikov po vsej Kitajski v več kot sto različnih skupinah Jezusove družine.

Nekaj skupin je verovalo, da jih je Bog poklical, da peš odnesejo evangelij nazaj Jeruzalem in oznanjajo ter vzpostavljajo Božje kraljestvo na vseh področjih ob poti. Po tisoč kilometrih in mnogih letih potovanja je skupina vernih oznanjevalcev prišla do obmejnega mesta Kashgar v pokrajini Xinjiang na severu Kitajske.

* * *

Jeseni leta 1995 sem govoril na srečanju Hišne cerkve v osrednji Kitajski. Gospod mi je dal veliko željo, da bi bil del Njegovega načrta, da pošlje krščanske misijonarje v hindujske, budistične in muslimanske države. Opogumljal sem vernike, naj iščejo Boga za vizijo svetovnih razsežnosti. Poleg tega sem jih pozival, naj ne nadaljujejo le s svojimi trenutnimi službami, temveč naj razširijo svoj pogled in vključijo dosegljive narode okoli Kitajske.

S solzami v očeh sem zapel pesem, ki sem se je naučil iz stare knjige o gibanju Nazaj v Jeruzalem:

*Vzdigni svoje oči proti Zahodu,
tam ni delavcev za veliko žetev,
srce mojega Gospoda je žalostno vsak dan
in sprašuje: »Kdo bo šel zame tja?«*

*Oči polne solz
in s krvjo poškropljene prsi
dvigujemo Kristusovo zastavo,
da rešimo ovce, ki umirajo!*

*Te dni se bitka približuje
in trobenta glasno trobi,
hitro dajmo nase popolno Božjo bojno opremo
in prodremo skozi hudičeve pasti!*

*Smrt trka na vrata mnogih
in svet obvladuje greh
in zvesto moramo delati, medtem ko korakamo naprej
in se borimo vse do smrti!*

*Z upanjem in vero bomo korakali naprej
v darovanju naših družin in vsega, kar imamo,
medtem ko vzamemo svoj težki križ
in korakamo naprej proti Jeruzalemu!*

Medtem ko sem pel, sem v skupnosti opazil starčka, ki je bil vidno ganjen. Jokal je in komaj se je še lahko obvladal. Nisem vedel, kdo je in mislil sem, da je bila moja pridiga resnično močna, da je povzročila takšno reakcijo! Starejši brat s sivimi lasmi in sivo brado okronan, je počasi prišel naprej in zaprosil, če lahko nekaj pove. Molk poln spoštovanja je padel na občinstvo.

Rekel je: »Sem Simon Zao, Božji služabnik. Pred osemindesetimi leti sem s svojimi sodelavci napisal te besede, ki si jih ravnokar zapel. Vsi moji sodelavci so umrli mučeniške smrti za Jezusovo ime.«

Potem je nadaljeval: »Sem eden izmed voditeljev skupine Nazaj v Jeruzalem. Peš smo prehodili Kitajsko in oznanjali evangelij v vsaki vasi in mestu, skozi katerega smo šli.

Končno smo leta 1948 po mnogih težavah prispeli v obmejno mesto Kashgar v provinci Xinjiang. Za nekaj časa smo se ustavili in oddali prošnje za vize, da bi vstopili v Sovjetsko zvezo. Istočasno smo bili živčni in vznemirjeni, kaj nas še čaka.

Preden smo dobili priložnost zapustiti Kitajsko, je komunistična vojska pod voditeljem Maom prevzela kontrolo nad Xinjiangom. Takoj so zaprli meje in začeli na silo uveljavljati oblast.

Vse voditelje našega gibanja so aretirali. Pet nas je bilo obsojenih na petindeset let zapore s težkim delom. Ostali voditelji so že davno umrli v zaporu. Sem edini preživel. Leta 1988 sem bil izpuščen, pet let pred iztekom. Zaradi vizije, da se evangelij odnese nazaj v Jeruzalem, sem za Gospoda v zaporu preživel štirideset let.«

Ostali smo brez besed. Sedeli smo s široko odprtimi očmi in solze so nam po licih tekle

na tla.

Vprašal sem Simona Zaoja, Božjega človeka: »Stric, ali bi nam lahko, prosim, povedali kaj več o tem?«

Nadaljeval je: »Ko nas je Gospod poklical k viziji, sem bil oženjen štiri mesece. Moja lepa nevesta je ravno ugotovila, da je noseča. Aretirali so naju in zaprli. Življenje v zaporu je bilo težko in žena je splavila.«

Obrisal si je solze in nadaljeval: »V tistem času so komunisti pobili veliko misijonarjev in njihovih kitajskih spreobrnjenecv. V prvih mesecih mojega bivanja v zaporu leta 1948 sem svojo ljubljeno ženo videl dvakrat od daleč, skozi železne rešetke svojega okna. Nikoli več je nisem videl. Ko sem bil končno štirideset let pozneje izpuščen, je bila moja žena že dolgo mrtva.«

Vsi smo glasno jokali. Čutili smo, da stojimo na svetih tleh, v Gospodovi navzočnosti.

Potem sem vprašal strica Simona: »Ali ste še vedno v svojem srcu imeli vizijo Nazaj v Jeruzalem, ko ste bili 1988. leta izpuščeni iz zapora?«

Kot odgovor na moje vprašanje nam je zapel pesem:

*Koliko let so pihali močni vetrovi?
Kolikokrat so se zbrali nevihtni oblaki?
Skozi leden dež nismo mogli videti Božjega oltarja?
Božji oltar, na katerem je sprejel naše žrtve.*

*Božji voditelji jokajo zlomljenih src,
Jahvejeve ovce so razkropljene na daleč in na široko.
Solze žalosti izvirajo v hladnem vetru.
Kam si odšel, Dobri pastir?
Kam ste odšli, Božji vojaki?
Kam ste odšli?
O, kam ste odšli?*

Ko se je stric Zao za trenutek oddahnil, sem ga ponovno vprašal: »Stric, ali imate še vedno tisto vizijo v srcu?«

Pel je naprej:

*Jeruzalem so moje sanje.
Jeruzalem so moje solze.
Iščem te in te najdem v ognju oltarja,*

iščem te in najdem te v Jezusovih rokah z brazgotinami od žeblicev.

*Šli smo skozi doline solza,
šli smo proti našemu nebeškemu domu,
po štiridesetih letih hoje skozi dolino smrti
so moje solze presahnile.
Jezus je prišel, da uniči verige smrti.
Prišel je, da odpre pot v slavo!
Prvi misijonarji so za nas prelili svojo kri in solze.
Pohitimo izpolnit Božjo obljubo!*

Govoril je z drgetajočim glasom: »Štirideset let sem se v delovnem taborišču vsak večer obrnil proti Jeruzalemu in vzdihoval Gospodu: 'O Bog, sam ne bom nikoli v stanju pripešati do Jeruzalema. Naša vizija je propadla. Nebeški Oče, prosim te, dvigni novo generacijo kristjanov na Kitajskem, ki bodo pripravljeni dati svoja življenja, da odnesejo evangelij vso pot nazaj do Jeruzalema, kjer se je začelo.'«

Prijel sem ga za roko in ga prepričeval: »Vizija, ki vam jo je Bog dal, ni umrla! Ponesli jo bomo naprej.«

Tolažili smo srce strica Zaoja. Dvignil se je, nas blagoslovil s svojimi svetimi rokami in nas opogumil z besedami iz *Evangelija po Luku 24,46–48*: »Tako je pisano: Kristus bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih in v njegovem imenu se bo začelo v Jeruzalemu oznanjati vsem narodom spreobrnjenje, da bodo dosegli odpuščanje grehov. Vi ste priče teh reči.«

Spodbujal nas je: »Vedeti morate, da je pot križa klic k prelitju krvi. Evangelij Jezusa Kristusa morate prinesiti muslimanskim državam in potem vso pot nazaj v Jeruzalem. Obrnite svoje oči proti Zahodu!«

To je bilo odločilno srečanje mojega življenja. Počutil sem se kot, da je Bog predal gorečo baklo od dragega Božjega človeka Hišnim cerkvam in nam s tem dal odgovornost, da končamo vizijo.

Gospod je že položil vizijo Nazaj v Jeruzalem v moje srce, a po srečanju s Simonom Zaom je postala glavna točka mojega življenja. Povsem sem spoznal, da je usoda Hišnih cerkva na Kitajskem zrušiti poslednje ostanke duhovnih velikanov sveta: Budino hišo, Mohamedovo hišo in hišo hinduizma in pred drugim prihodom našega Gospoda Jezusa Kristusa oznaniti slavo evangelija vsem narodom!

Razumeti morate, ko govorim o gibanju Nazaj v Jeruzalem, ne govorim, da je Jeruzalem glavni cilj. Ne načrtujemo, da bi planili v Jeruzalem na kakšno veliko konferenco! Jeruzalem je bila začetna točka evangelija pred dva tisoč leti in verujemo, da bo evangelij obšel ves

svet in se vrnil na svojo začetno točko. Naš cilj ni evangelizirati le mesto Jeruzalem, temveč tudi na tisoče še nedoseženih skupin, narodov, mest in vasi, ki se nahajajo med Kitajsko in Jeruzalemom.

Vizija Nazaj v Jeruzalem je sedaj glavni cilj vseh voditeljev Hišnih cerkva v Sinamski skupnosti. To ni le osamljen projekt med mnogimi. Je glavna točka in središče vseh naših aktivnosti. O njem govorimo ob zajtrku, kosilu in večerji. Za njega neprenehoma molimo in iščemo Boga, da pokliče delavce in odstrani ovire. O njem sanjamo, ko spimo.

Pred nekaj leti so voditelji Sinama molili za njihovo vključitev v misijo Nazaj v Jeruzalem. Potem smo se sestali in vsaka mreža Hišnih cerkva je našla mnogo misijonarjev, za katere se je obvezala, da jih bo usposobila in poslala v tujino. Ko smo prešteli delavce, jih je bilo vseh skupaj sto tisoč. To pomeni, da v naslednjih letih nameravamo s Kitajske poslati sto tisoč misijonarjev!

Podrobnejše raziskovanje zgodovine odkriva, da so s Kitajske vodile pravzaprav tri glavne Svilene poti. Najbolj znana je tista, ki se je začela v Xianu in vodila skozi osrednjo Azijo in središče islamskega sveta. Druga glavna trgovska pot je šla skozi Tibet, preko Himalaje v Butan in Nepal, proti Pakistanu, Afganistanu in Iranu in se povezala z glavno potjo za Jeruzalem. Tretja Svilena pot je vodila skozi jugozahodno Kitajsko, kjer danes živi večina še nedoseženih manjšinskih skupnosti. Vstopila je v južni Vietnam in potem šla proti zahodu v države kot so Laos, Kambodža, Tajsko, Mjanmar (prej Burma) in Indija. Pot je vodila globoko v srce današnjega budističnega in hindujskega sveta.

Potem ko smo preučili dejstva, so voditelji cerkva sklenili, da nas Bog kliče, da z evangelijem sledimo tem trem glavnim smerem. Sveti Duh je poklical mreže, da se osredotočijo na posamezna področja. Na primer ena od mrež je imela že veliko misijonarskih družin, ki delajo na področju Tibeta. Zanje je bilo razumljivo, da naredijo preboj v tibetanski budistični svet. Druga mreža je več let imela nalogo, da doseže manjšinske skupine na jugozahodu Kitajske. Večina plemen se je razširila preko meja v države kot so Vietnam, Laos, Tajsko in Mjanmar. Mreža je prevzela odgovornost ponesti evangelij Nazaj v Jeruzalem preko južne poti.

Dejstvo, da narodi ne čakajo na evangelij z razširjenimi rokami, je znano! Zelo se zavedamo, da se države kot je Afganistan, Iran in Saudska Arabija ne bodo obnašale blagodejno do oznanjevalcev v svoji državi!

Ravno tako vemo, če želimo poslati misijonarje, da morajo biti usposobljeni; poznati morajo jezik in kulturo ter imeti oporo, da bi se lahko borili za Gospoda z največjo učinkovitostjo. Danes je na Kitajskem na stotine kristjanov, ki se učijo tuje jezike kot so arabski in angleški ter se pripravljajo za misijonarsko službo izven Kitajske.

Prav tako smo spoznali, da je bilo zadnjih trideset let trpljenja, preganjanja in mučenja

Hišnih cerkva na Kitajskem za nas kot Božja šola. Gospod nas je dovršeno opremil, da gremo lahko kot misijonarji v muslimanski, budistični in hinduistični svet.

Ko sem nekoč na Zahodu govoril, mi je kristjan rekel: »Že leta molim, da bi komunistična oblast na Kitajskem padla, da bi kristjani lahko živeli v svobodi.« To ni to, kar prosimo! Nikoli ne molimo proti naši oblasti niti ne kličemo nanjo prekletstvo. Namesto tega smo se naučili, da Bog nadzira naša lastna življenja in oblast, pod katero živimo. Izaija je za Jezusa prerokoval: *»Oblast je na njegovih ramah.« (Iz 9,6)*

Bog je izkoristil kitajsko oblast za svoje lastne cilje. Naredil in oblikoval je svoje otroke v skladu s Svojim načrtom. Namesto da molitve usmerjamo proti katerikoli politični ureditvi, molimo, da ne glede na to kaj se nam dogaja, ugodimo Bogu.

Ne molite, da bi preganjanja prenehala! Ne bi smeli moliti za lažja bremena, temveč za močnejša ramena, da bi lažje nosili! Takrat bo svet videl, da je Bog z nami in nam daje moč, da živimo življenje, ki odraža Njegovo ljubezen in moč.

To je resnična svoboda!

Malo je tistega, kar bi nam lahko naredila kakšna muslimanska, budistična ali hinduistična država in tega nismo že prej izkusili na Kitajskem. Najhujše, kar nam lahko naredijo, je, da nas ubijejo, a to bo pomenilo, da smo za vso večnost prešli v slavo in navzočnost našega Gospoda!

Misijonarsko gibanje Nazaj v Jeruzalem ni vojska s puškami ali kakšnim drugim človeškim orožjem. To ni skupina dobro oblečenih izurjenih profesionalcev. To je vojska kitajskih moških in žensk z zlomljenimi srci, ki jih je Bog očistil s silnim ognjem in ki imajo zaradi evangelija za seboj že leta nadlog in revščine. V posvetnem jeziku nimajo ničesar in ne puščajo vtisa, vendar so na duhovnem področju silni borci za Jezusa Kristusa! Zahvaljujemo se Bogu, da *»nasprotno, Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta nespametno, da bi osramotil modre. Tisto, kar je v očeh slabotno, si je Bog izbral, da bi osramotil tisto, kar je močno. Bog je izbral tisto, kar je v svetu preprosto in zaničevano, tisto kar ni nič, da bi onesposobil tisto, kar je, da se pred Bogom ne bi ponašal noben človek.« (1Kor 1,27-29)*

Bog kliče na tisoče borcev Hišnih cerkva, da svoje pričevanje zapišejo s svojo lastno krvjo. Prestopili bomo kitajske meje in ponesli Božjo besedo v muslimanski, budistični in hinduistični svet. Na tisoče vojakov bo pripravljeno umreti za Gospoda. Videli bodo množico rešenih duš in prav tako mnogo zaspanih cerkva na Zahodu, ki se bodo prebudile.

V preteklosti je na stotine misijonarjev z Zahoda prelilo svojo kri na kitajskih tleh. Njihov primer nas je navdihnil, da bomo tudi sami pripravljeni umreti za Gospoda, kamorkoli nas bo vodil s Svojim sporočilom. Veliko misijonarjev bo aretiranih, mučenih in mučeniško

umorjenih zaradi evangelija, vendar nas to ne bo zaustavilo.

V preteklih tridesetih letih ni Bog očiščeval samo nas z ognjem nadlog, ampak tudi naše metode. Na primer smo popolnoma predani urejanju skupin lokalnih vernikov, ki se sestajajo po domovih. Nimamo nikakršnega namena graditi cerkveno zgradbo! To omogoča, da se evangelij hitro širi, oblast nas težko odkrije, a nam dopušča, da usmerimo vsa svoja sredstva neposredno v službo evangelija.

Nekateri ljudje niso zadovoljni z dejstvom, da pošiljamo misijonarje izven Kitajske. Pravijo, da bi morali ostati na Kitajskem in pridobiti vso našo državo, preden bi jo zapustili. Na takšen nelogičen argument odgovarjam s preprostim vprašanjem: »Zakaj potem vaše države pošiljajo misijonarje? Ali so v vaši državi vsi rešeni?«

Če ostanemo na enem mestu in ne napredujemo, dokler popolnoma ne dokončamo dela, ne bomo nikoli v stanju z evangelijem vplivati na svet. Zagotovo je Božja pot, da dokler pridobivamo domovino, istočasno pošiljamo nove delavce na konec sveta! Verjemite, naša vizija, da dosežemo svet, ne pomeni, da bomo obstali ali upočasnili svoja prizadevanja, da z evangelijem dosežemo vso Kitajsko!

Oboje se bo zgodilo z roko v roki.

Pravzaprav verujemo, da je najboljša pot za kitajsko cerkev, da ostane močna in motivirana za poseganje po drugih narodih sveta. Ko se verniki osredotočijo na služenje Gospodu in doseganju izgubljenih, jih Bog blagoslavlja in cerkev ostaja budna. Ko se usmerimo le nase in začnemo drug drugega kritizirati, je satan že zmagal in cerkev postane top, nekoristen inštrument.

Od začetka smo vedeli, da se bo za poslanstvo Nazaj v Jeruzalem morala plačati visoka cena. Ne govorim samo o denarju! Govorim o mnogih Kitajcih, ki bodo med udejanjenjem vizije trpeli in bodo mučeniško umorjeni. Veliko jih bo imelo samo enosmerno vozovnico in bodo vedeli, da se ne bodo nikoli več vrnili na Kitajsko, da bi videli svoje ljubljene.

Prav tako spoznavamo, da bo Nazaj v Jeruzalem stal veliko denarja in čeprav so naše cerkve zelo siromašne, smo za naše misijonarje zbrali že deset tisoče dolarjev. Kot v makedonski cerkvi je tudi mnogo kitajskih vernikov dalo vse, kar so posedovali: *»Čeprav so izkusile mnoge stiske, sta njihovo prekipevajoče veselje in njihova skrajno uboštvo prerasli v njihovo bogato radodarnost. Po njihovih močeh in – za pričo sem – celo čez svoje moči so iz lastnega nagiba dajali.«* (2Kor 8,2–3)

Kitajska cerkev je pripravljena plačati ceno.

Od mojega pobega s Kitajske leta 1997 sem odgovoren za usposabljanje in pošiljanje misijonarjev Nazaj v Jeruzalem.

Ko je v marcu 2000 prva skupina devetintridesetih misijonarjev zapustila Kitajsko, jih je bilo šestintrideset aretiranih. Vendar vseeno niso izgubili svoje vizije. Vrnili so se domov,

molili in našli drugo pot, da bi prestopili mejo.

Po več kot letu dni je število misijonarjev kitajskih Hišnih cerkva izven Kitajske že preseгло štiristo in so služili v več kot desetih državah. Jezovi so se začeli dvigovati.

Vsak misijonar gibanja Nazaj v Jeruzalem je dobil znanje iz glavnih predmetov. Med njimi so:

1. Kako trpeti in umreti za Gospoda.

Preučujemo, kaj Sveto pismo govori o trpljenju in razmišljamo, kako so Božji ljudje v zgodovini dali svoja življenja za napredovanje evangelija.

2. Kako pričevati za Gospoda.

Učimo, kako pričevati za Gospoda v vseh okoliščinah, na vlaku, avtobusu ali v zadnjem delu policijskega kombija na poti do mesta usmrtnice.

3. Kako pobegniti za Gospoda.

Vemo, da nas včasih Gospod pošlje v zapor, da pričujemo Zanj, ravno tako tudi verujemo, da včasih hudič želi, da odidemo v zapor, da bi zaustavil službo, v katero nas je Bog poklical. Misijonarje učimo posebnih veščin, kot so, kako se osvoboditi lisic ali kako skočiti skozi okno drugega nadstropja in se pri tem ne poškodovati.

To je 'običajna' svetopisemska šola.

Če kdaj obiščete kraj, kjer usposabljam misijonarje za Nazaj v Jeruzalem, boste videli, kako smo resno pri izpolnjevanju Božjega načrta za nas. Takrat boste videli ljudi z rokami na hrbtu, vklenjene v lisicah, kako skačejo z oken drugega nadstropja!

Nič manj od tega se ne zahteva, če želimo zrušiti zidove, ki ločujejo muslimane, hindujce in budiste, da bi spoznali Jezusovo čudovito navzočnost.

* * *

Ko so starešine Sinimske skupnosti slišale, kako mi je Bog čudežno dopustil, da pobegnem s Kitajske, so me postavile za svojega 'pooblaščenega zastopnika', da po vsem svetu govorim v imenu Hišnih cerkva.

Strešine Sinimske skupnosti so zame sestavili naslednje pismo:

Bratu Yunu, našemu svetemu bratu, ki je bližnji tovariš Gospoda Kristusa in napolnjen z Duhom Božje moči:

Ti si Božji 'voz Izraelov in njegova konjenica'! V sebi nosiš zmagovalno sporočilo širjenja Kristusovega kraljestva!

Dragi brat, Bog te pošilja po Sinimskih starešinah kitajskih Hišnih cerkva kot našega pooblaščenega zastopnika v tujino.

Po Svojem vodstvu in oblasti nam je Bog pokazal, da je življenje temelj, izgradnja cerkve središče in usposabljanje delavcev točka uspeha – strateško mesto, od koder se bo evangelij širil v vse smeri in vsakemu narodu ter vsem ljudem na svetu, tako da bi tla, po katerih hodijo tvoje noge, postala tvoja dediščina!

Korakaj naprej proti muslimanom, hindujcem in budistom v Evropi, Ameriki, Afriki, Avstraliji in Aziji!

Molimo, da ti Gospod podari modrost in moč od zgoraj, da bi tvoje sporočilo bilo napolnjeno z Nebeško oblastjo. Kot luč, ki jo je Samson privezal na lisičje repe in bo gorela, kamorkoli boš šel.

Izpolni sveto poslanstvo, ki ti ga je dal Bog, da nosiš evangelij nazaj v Jeruzalem, dokler zadnji sveti učenec ne bo priključen Cerkvi in zaročenka ne bo pripravljena na ponovni prihod našega Odrešenika Gospoda Jezusa Kristusa, da bi kraljestva sveta prešla v posest našega Kralja! Naš sveti cilj je, da bo za vedno naš Kralj.

Pripravljeni smo naporno delati z Gospodovimi služabniki, ki so udi Njegovega telesa, služiti drug drugemu z duhovnimi darovi, ki smo jih prejeli, da bi se Božje sveto poslanstvo lahko izpolnilo.

Dragi brat Yun, to je prepričanje vseh Božjih služabnikov Skupnosti Sinimskih strešin. Naj Gospod zaupano nalogo okrepi, te vodi in odpira pot. Mi in vsi naši sodelavci smo tvoj čvrsti ščit. Naj bo Gospodova volja hitro izvršena, kakor na zemlji tako tudi v nebesih.

Tvoji sodelavci v Kristusu in strešine Sinimske skupnosti

PETINDVAJSETO POGLAVJE
RAZMIŠLJANJE O ŠTIRIH LETIH NA ZAHODU

Moja prva izkušnja cerkve na Zahodu je bila zelo zanimiva! Blizu mojega begunskega taborišče v Nemčiji je stala luteranska cerkev. V nedeljo zjutraj sem odšel k bogoslužju, da bi na Gospodov dan bil z drugimi verniki in se naučil nekaj nemščine s ponavljanjem

pridigarjevih besed.

Po tistem, česar sem bil navajen na Kitajskem, sem odkril, da so ta cerkvena srečanja resnično čudna! Sedel sem v prvi vrsti ogromne stare zgradbe, točno pod visoko prižnico, na katero se je povzpел duhovnik v popolni svečani obleki, da bi pridigal. Ko je govoril, je stalno gledal naravnost vame. Navkljub velikosti svetišča je skupnost sestavljalo le nekaj starejših sivolasih gospa.

Zdelo se je kot, da me imajo pastor in starejše gospe radi. Čeprav se nismo mogli pogovarjati z besedami, smo se drug drugemu nasmihali. Imel sem vtis, da pastor misli, da je zanimivo, ker revni Kitajec z nasmehom na obrazu prihaja in sedi vsako nedeljsko jutro v njegovi cerkvi.

* * *

Nekoliko kasneje sem ponovno sedal v prvi vrsti cerkve na Zahodu, vendar sedaj v popolnoma drugačni od luteranske v Nemčiji. Govorim o cerkvi na Times Square v mestu New York.

Moje oči so bile široko odprte, medtem ko sem z občudovanjem gledal sliko pred seboj. Ogromen večnarodni zbor, oblečen v uniforme se je zibal in pel Jezusu iz vsega srca. Za menoj je nekaj tisoč Newyorčanov slavilo Boga iz globine svojih duš.

Od stotine cerkva, v katerih sem imel čast oznanjati po vsem zahodnem svetu, bi lahko rekel, da mi je ta cerkev na Times Squaru najljubša.

Ima vzdušje usmiljenja in ognja, ki spodbuja obiskovalce, da se dvignejo na noge, in duha resnice in sprejemanja, ki stori, da ljudska srca popustijo in željno poslušajo Božjo besedo.

Ko sem v tej cerkvi, v središču New Yorka, lahko zaprem svoje oči in se počutim, kot da sem spet na Kitajskem.

* * *

Približno šest mesecev po mojem prihodu v Frankfurt so mi nemške oblasti dale status begunca in potni list. Obiskali so me prijatelji z Zahoda. Molili smo, da bi razbrali Božji namen mojega izhoda s Kitajske in da bi videli, kako lahko skupaj delamo za Božjo slavo.

Iskali smo Gospoda in modrost, kako bi pripeljali mojo ženo in otroka v Nemčijo, da bi lahko začeli svoje novo skupno življenje.

V maju leta 1999 so Deling, Izak in Yilin odpotovali preko jugozahodne Kitajske v Mjanmar, kjer naj bi, kot smo pričakovali, ostali kratek čas, dokler se ne pripravijo

potrebni dokumenti, da bi lahko prišli v Nemčijo.

Gospod mi je odprl vrata, da sem govoril v mnogih cerkvah na Zahodu. Potoval sem z zvestim skandinavskim prijateljem, ki je prevajal, kamorkoli sva šla. To je isti brat, ki sem ga srečal pred mnogimi leti v mestu Guilin, ko je Bog združil najini srci, da skupaj služiva Gospodu.

Naslednjih nekaj let sva potovala po Evropi, Aziji in Severni Ameriki in pozivala Božje ljudstvo, naj moli in naj se združi s kitajskimi Hišnimi cerkvami, da skupaj osvojimo vso Kitajsko in vidimo, kako se Božje kraljestvo obnavlja po vsej poti nazaj v Jeruzalem.

Pogosto sem obiskoval svojo družino v Mjanmaru, vendar da bi jih odpeljal iz te dežele, se je pokazalo težje in bolj boleče, kot smo sprva mislili. Zaradi odlašanja se je moja družina vselila v eno izmed sob svetopisemske šole in otroci so začeli obiskovati javno šolo.

Predno sem odpotoval na Zahod nisem vedel, da toliko cerkva duhovno spi. Prepričan sem bil, da je cerkev na Zahodu močna in živa, ker je prinesla evangelij v mojo deželo z neverjetno vero in vztrajnostjo. Veliko misijonarjev nam je dalo trden primer, ko so podarili svoja življenja za Kristusa.

Medtem ko sem govoril v cerkvah na Zahodu, sem se včasih mučil. Zdelo se je, da nekaj manjka, nekaj, kar je ustvarjalo v meni strašne občutke. Veliko srečanj je bilo hladnih in manjkalo je ognja in Božje navzočnosti, kot jo imamo na Kitajskem.

Na Zahodu veliko kristjanov poseduje veliko materialnega bogastva, vendar živijo v stanju odpadništva. Imajo zlato in srebro, a niso se dvignili in ne hodijo v Jezusovem imenu. Na Kitajskem ne posedujemo materialnih dobrin, ki bi nas držale v svojih rokah in nič nam ne preprečuje, da zapustimo dom za Gospoda. Kitajska cerkev je kot Peter pred tempeljskimi vrati. Ko je videl hromega berača, je rekel: *»Srebra in zlata nimam, dam ti pa kar imam, v imenu Jezusa Kristusa Nazarejca, hodi!«* (Apd 3,6)

Na podoben način prosim, da Bog uporabi kitajsko cerkev, da pomaga cerkvi na Zahodu, da se dvigne in hodi v moči Svetega Duha. Zagotovo je nemogoče, da bi cerkev na Kitajskem v svoji sedanji situaciji zaspala. Tam se vedno kaj dogaja, zaradi česar bežite, in težko je spati, kadar bežite. Če bi preganjanje prenehalo, se bojim, da bi postali samovšečni in bi zaspali.

Veliko pastorjev v Evropi in Ameriki mi je reklo, da bi si želeli videti veliko prebujenje. Pogosto me sprašujejo, zakaj Kitajska doživlja prebujenje, a večina mest na Zahodu ne. To je preobsežno vprašanje, da bi se lahko odgovorilo, vendar so nekateri razlogi zame zelo očitni.

Ko sem na Zahodu, vidim mogočne cerkvene zgradbe in drago opremo, žametne preproge in najnovejše zvočne naprave. Z vso gotovostjo lahko rečem cerkvi na Zahodu,

da ne potrebujejo še večjega števila cerkvenih zgradb. Cerkevne zgradbe ne bodo nikoli prinesle prebujenja, ki ga iščete. Prizadevanje, da se pridobi več imetja, nikoli ne prinaša prebujenja. Jezus je rekel: *»... življenje ni odvisno od premoženja, pa naj ima kdo še tako veliko bogastvo.« (Lk 12,15)*

Da bi se prebujenje vrnilo v vaše cerkve je najprej potrebna Gospodova beseda. Primanjkuje vam Božje besede. Vsekakor obstaja veliko pridigarjev in na tisoče avdio in video posnetkov svetopisemskega nauka, vendar z zelo malo ostre resnice Božje besede. Resnica je tista, ki vas bo osvobodila.

Ne primanjkuje vam samo poznavanje Božje besede, temveč tudi poslušnost Besedi. Tega skoraj zagotovo ni.

Ko je prišlo prebujenje vernikov na Kitajskem, je to sprožilo, da je na tisoče oznanjevalcev evangelija odšlo v vse kraje naše države in s seboj ponesli ogenj z Božjega oltarja. Ko Bog deluje na Zahodu, se zdi, kot da želite počakati in predolgo uživati v Njegovi navzočnosti in blagoslovih ter zgraditi oltar za svoje izkušnje.

Nikoli ne boste v resnično spoznali Pisma, dokler se niste pripravljene po njem spremeniti.

Vsa izvirna Gospodova prebujenja imajo posledico, da verniki odgovorijo z akcijo in pridobivanjem novih duš. Ko Bog resnično deluje v vaših srcih, ne morete ostati tiho. Takrat bo ogenj v vaših kosteh kot pri Jeremiji, ki je rekel: *»Tedaj je v moji notranjosti kot goreč ogenj, zaprt v mojih kosteh. Trudim se, da ga prenesem; ne morem več.« (Jer 20,9)*

Šele ko naredimo korak v poslušnosti in oznanjamo evangelij ljudem, pridemo do spoznanja Božjega blagoslova na vseh področjih našega življenja. Iz tega razloga je apostol Pavel pisal svojemu sodelavcu Filemonu, da zanj moli, da *»naj bi vera, ki jo izžareva, postala dejavna v spoznanju vsega dobrega, kar nam je storiti za Kristusa.« (Flm 6)*

Videl sem ljudi v cerkvah na Zahodu, ki slavijo, kot da so že v nebesih. In potem nekdo prinese tolažilno sporočilo, kot je: *»Otroci moji, ljubim vas. Ne bojte se, jaz sem z vami.«* Ne nasprotujem takšnim besedam, vendar kako to da nihče ne sliši Gospodove besede, kot je: *»Otrok moj, želim te poslati med siromašne narode Azije ali v mračno Afriko, da boš moj poslanec ljudem, ki umirajo v svojih grehih?«*

Veliko članov cerkve na Zahodu je zadovoljnih, da dajo svoj minimum Bogu, a ne maksimum. Opazoval sem moške in ženske med zbiranjem darov v cerkvi. Svoje debele denarnice odpirajo in iščejo najmanjši bankovec, ki ga lahko dajo. Takšno stališče ne bo nikoli ničesar doseglo! Jezus je dal za nas vse svoje življenje, a sami dajemo Bogu tako malo od svojega življenja, časa in denarja. Kakšna sramota! Pokesajte se!

Morda zveni čudno, vendar pogrešam zbiranje prispevkov, kot ga imamo na Kitajskem. V

številnih situacijah vodja srečanja najavi: »Imamo novega delavca, ki jutri odhaja služiti Gospodu.« Vsak bi takoj popolnoma izpraznil svoje žepe in dal, kar ima. S tem denarjem bi delavec kupili karto za vlak ali avtobus in naslednji dan odpotoval.

Pogosto denar ne bi bil vse, kar bi v tem trenutku imeli v svojih žepih, ampak tudi vse, kar smo posedovali na tem svetu.

To, da imate cerkveno zgradbo, vedno še ne pomeni, da je Jezus z vami. V mnogih cerkvah danes ni dobrodošel. V *Razodetju 3,19–20* je Jezus rekel: »*Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom vstopil k njemu in večerjal z njim on pa z menoj.*«

Pogosto se ta vrstica uporablja kot klic k rešitvi, vendar Jezus govori o nečem drugem. Stal je pred cerkvijo v Laodiceji in trkal, da bi vstopil.

Vsekakor vse cerkve na Zahodu ne spijo! Pri močnih cerkvah, ki sem jih obiskal na Zahodu, sem opazil, da imajo skupno stvar: močno in požrtvovalno predanost misijonarskemu delu med še nedoseženimi narodi. Ne govorim samo o lokalnih evangelizacijah in prizadevanjih, da se ustanovijo cerkve v drugih mestih vašega naroda. Govorim o srcu, da se vzpostavi Božje kraljestvo v duhovno najmračnejših in najbolj evangelija lačnih področjih na svetu, kjer še nihče nikoli ni slišal besede Jezus. Ko tam podarjate svoj čas, molitev in denar, boste pri delu s svojimi rokami hitro odkrili Božji blagoslov.

Veliko naročilo se ni spremenilo. Veliko cerkva poskuša ustvariti nebesa na zemlji, vendar dokler cerkev na Zahodu ne bo poslušna Veliki nalogi, da nosi evangelij do konca sveta, se bodo ljudje samo igrali z Bogom in ne bodo resnični v stiku z resnico. Gledano od zunaj, izgleda veliko cerkva čudovito, vendar so mrtve, kar se tiče njihove notranjosti. Če resnično želite, da Bog deluje, morate narediti dve glavni stvari: učiti se Božje besede in biti poslušni, da naredite to, kar vam Bog reče, da storite.

Na Finskem so me leta 1999 iskali, da bi bil eden izmed glavnih govornikov na konferenci, ki jo je obiskalo okoli tisoč cerkvenih voditeljev. Glavni govornik je bil znan ameriški pridigar. Vedno, ko je govoril, je govoril o Božji ljubezni in dobroti. Med molitvijo so vsi padli na tla in se smejali.

Potem ko sem sam govoril, sem zapovedal ljudem, naj pokleknejo pod Jezusovim križem – in jokali so! Solze pridejo vedno, predno Gospod resnično deluje. Svojega blagoslova nikoli ne izliva na neposvečeno in sebično telo. Jezusov križ mora biti v središču vsega, kar delamo. Če to storite, boste videli prebujenje. Ste pripravljeni dati vse, kar imate Bogu in Njegovi službi? »*Pametni se bodo lesketali kakor sijaj neba, in tisti, ki so mnoge poučili v pravičnosti, so kakor zvezde za vso večnost.*« (Dan 12,3)

Veliko kristjanov me je vprašalo, zakaj obstaja na Kitajskem toliko znamenj in čudežev, a

na Zahodu jih ni.

Na Zahodu imate vsega v izobilju. Imate varnost za vse. Nekako niti ne potrebujete Boga. Ko je moj oče umiral za rakom na želodcu, smo prodali vse, kar smo imeli, da bi ga ozdravili. Ko je vsega zmanjkalo, nismo imeli drugega upanja kot Boga. V obupu smo se obrnili k Njemu in videli, da je milostno odgovoril na naše molitve in ozdravil mojega očeta. Ugotovili smo, da lahko naredi vse, ker je to zmožgel storiti in s tem je naša vera rasla in videli smo veliko čudežev.

Največji čudeži, ki jih vidimo na Kitajskem, niso ozdravljenja, ampak življenja spremenjena zaradi evangelija. Verujemo, da nismo poklicani, da bi sledili čudežem in znamenjem, ampak znamenja in čudeži sledijo nam, ko se oznanja evangelij. Ne zadržujemo svojih oči na znakih ali čudežih, temveč jih usmerjamo v Jezusa.

Vsak pastor Hišne cerkve na Kitajskem je pripravljen darovati svoje življenje za evangelij. Ko bomo tako živeli, bomo videli, da Bog po Svoji milosti dela velike reči.

* * *

Nekaj najtežjega, s čim sem se boril v preteklih letih, je bilo, da nisem bil s svojo ljubljeno mamo.

Ko je bila v svojih zgodnjih sedemdesetih, jo je zadela kap, zaradi česar je bila hroma in brez zavesti. Po nizu preiskav so zdravniki rekli, da je njeno stanje brezupno in da si nikoli ne bo opomogla. Slišal sem, da je njena smrt neizogibna, vendar sem bil v tistem času v zaporu in je nisem mogel obiskati.

Poslali so jo domov umret. Verniki so se zbrali okrog nje in zanjo moli. Pred množico ljudi je v sobi takoj prišla k sebi in začela slaviti Boga! Moč se ji je povrnila in me obiskala v zaporu. Povedala mi je, če ne bi bilo Božje milosti, ne bi nikoli več videl njenega obraza.

Nekaj let pozneje, v septembru 1996, leto dni predno sem zapustil Kitajsko, sem dobil telefonski klic, medtem ko sem bil odsoten in oznanjal evangelij v oddaljeni provinci. Slišal sem, da je mamo ponovno zdela kap in da je delno hroma.

Takoj sem zapustil molitveno srečanje in ujel vlak za Henan. Ko sem prišel v bolnišnico, sem videl, da se mamine obrazne mišice strahovito krčijo in da je blede.

Vseeno je odprla oči in nam šepetaje rekla, naj jo oblečemo v belo pogrebno obleko, ker odhaja, da se sreča s Kristusom. Vendar mi je med tem obiskom Gospod jasno pokazal, da njena bolezen ne vodi v smrt. Goreče sem molil nadnjo in z veliko avtoriteto pokoril bolezen v Jezusovem imenu. Začutila je, da se moč izliva v njeno telo in vstala je iz postelje in hodila po sobi. Njen obraz je postal normalen. Ko so prišli zdravniki v sobo, so ostali brez besed.

Potem ko sem leta 1998 prišel v Evropo, je moja mama tretjič zbolela. Tokrat so bili prepričani, da bo umrla. Tudi moja lastna družina je izgubila upanje in njeno telo oblekla v belo pogrebno obleko. Celo krsto so kupili in jo pripeljalo domov.

Vse svoje življenje sem bil z mamo zelo povezan. Veliko sva skupaj preživela, dobrega in trpljenja. Ko sem prejel to novico, sem bil na drugem koncu sveta in pridigal v Švici. Poklical sem domov, na Kitajsko in zahteval, naj prislonijo slušalko na mamino uho. Vprašal sem jo: »Mama, poslušáš? Jezus te ljubi in ozdravil te bo!«

Takoj ko je slišala besede: 'Jezus te ljubi,' je vstala iz postelje in začela zmagoslavno plesati! Gospod jo je še enkrat obvaroval in jo vrnil iz objema smrti.

Končno, ko sem bil 5. decembra leta 2000 v Nemčiji, sem dobil klic s Kitajske. Moja mama je odšla k Jezusu. Želel sem iti na pogreb, vendar nisem smel vstopiti na Kitajsko, ker bi me aretirali zaradi mojih preteklih 'zločinov'. Jokal sem in se zahvaljeval Bogu za mamo, ki mi jo je dal, in za mnoge boje, ki jih je prenesla zaradi evangelija. Med leti preizkušenj in nadlog je bila obtolčena kot jadrnica v nevihti, vendar je sedaj varno priplula v miren pristan.

V svoji žalosti sem bil potolažen, ko sem dobil video posnetek pogreba. Navzočih je bilo na stotine vernikov hišnih skupin, vključno s prvimi voditelji. Nekaterih bratov in sester, ki jih že leta nisem videl, skupaj z mnogimi voditelji omenjenimi v tej knjigi, so prišli izkazat spoštovanje moji mami.

Za voditelje je bil prihod na pogreb veliko tveganje, saj je oblast lovila mnoge izmed njih. Nekateri bežijo že vrsto let in njihova imena so na spisku najbolj iskanih zločincev na Kitajskem. A so vseeno prišli! Vsi so se vrnili v okrožje Nanyang na jugu province Henan, da bi izkazali spoštovanje moji mami, na kraju, kjer se nas je Bog na začetku dotaknil.

Na pogrebni slovesnosti se je dvignil brat Xu in rekel: »Čeprav brat Yun, njegova žena in otroka danes niso mogli priti na mamin pogreb, smo se vsi zbrali tukaj kot njeni otroci v Gospodu.«

Zahvaljeval sem se Bogu za svojo mamo. Spomnil sem se, kako je pred šestindvajsetimi leti posegel iz nebes in izbral mojo mamo, da jo blagoslovi in nato še nas, čeprav smo bili revni in prezrti in smo živeli v majhnem nepomembnem predelu Kitajske.

Razmišljal sem, kako močno je Bog od tistega dne deloval preko naše lastne družine ali preko tisoč drugih, da je danes samo v provinci Henan več milijonov vernikov in več deset milijonov po vsej Kitajski.

Spomnil sem se, kako me je mama, ko sem bil še najstnik, posvetila svetovnemu poslanstvu. To je bilo v tistih dneh, ko so bile kitajske meje še trdno zaprte in bilo je nemogoče, vendar je verovala, da Bog lahko naredi nemogoče in njena molitev je bila uslišana.

Najbolj me žalosti, ker se od svoje mame nikoli nisem poslovil, kot se spodobi. Zadnjič sem jo videl po svojem pobegu iz zapor. Vedel sem, da se s svojo družino dolgo časa ne bom mogel vrniti domov. Zadnje besede moje mame namenjene meni so bile: »Sin, kdaj se boš vrnil domov?«

Želel sem jo potolažiti in rekel: »Kmalu, mama, kmalu.«

* * *

DELING: Ko smo prišli v Mjanmar, nisem vedela, kaj se bo zgodilo. Vedela sem, da če Bog želi, da gremo naprej, potem bomo šli, a če želi, da ostanemo, bomo ostali. To je bilo zame pravzaprav dokaj ugodno obdobje. Imela sem vsakodnevno skupnost z brati in sestrami, z otrokoma sem končno po tistih norih letih bega na Kitajskem vzpostavili rutine v življenju. Od leta 1996 smo prosili Gospoda, naj nam ustvari mirno okolico, da bi lahko imeli normalno družinsko življenje.

Ko smo spoznali, da bomo morali nekaj čas ostati v Mjanmaru, sta se Izak in Yilin vpisala v lokalno šolo. Prepričana sem, da sta se najina otroka v Mjanmaru resnično razvila in bila sem zelo ponosna nanju. Izak je zelo pameten fant. Vse, kar lahko rečem, je to, da je Bog v njegovem življenju naredil nekaj posebnega. Ko je bil v maternici, se je Yun postil štiriinsedemdeset dni brez hrane in vode. Prve štiri leta njegovega življenja je bil njegov oče v zaporu. Na nek način verujem, da je nebeški Oče bil oče Izaku, medtem ko je njegov zemeljski oče trpel za Kristusa, in da ga je sam Bog poučeval, saj mu daljše obdobje, ko je bil Yun v zaporu, ni bilo dovoljeno obiskovati šole.

Tudi učitelji in učenci so ga poniževali in doživel je preizkušnje, ki bi jih preneslo malo dečkov njegovih let. Z nami je bil na begu, ko smo bežali pred policijo, in potem je prišel v tujo deželo, katere jezika ni poznal.

Ko smo prišli v Mjanmar, tako Izak kot tudi Yilin nista znala spregovoriti niti besede njihovega jezika, ki ni čisto nič podoben kitajskemu. Vendar jima je Bog pomagal, da sta se neverjetno hitro naučila jezika in po letu in pol je bil Izak eden od najboljših učencev na svoji šoli! Dodelili so mu celo posebno čast. Njegovo ime je bilo zapisano v časopisu, kar nas je zaskrbelo, saj nismo smeli biti v tej državi in smo se poskušali držati bolj zase.

Po vsem tem, kar je Izak doživel, je čudovito, da je sploh normalen, vendar danes obvlada mandarinsko, junansko, burmansko, lisusko, jingposko in nemško. Zelo pameten je, ker ga je sam Bog učil kot odgovor na naše obupne prošnje za pomoč. Izak ljubi Gospoda z vsem svojim srcem. Ko je diplomiral na svetopisemski šoli, se je dvignil in oznanil: »Ostanele svojega življenja se predajam v službo Bogu.«

Yilin je poseben Božji dar. Ima močno srce za Gospoda in tudi temperament ter močno

osebnost. Vse, kar si želi, je služiti Jezusu. Ima sočutje do ljudi in voljo, da se zavzema za resnico in pri tem nikoli ne sprejema kompromisov.

Z Yunom sva resnično blagoslovljena z otrokoma, ki nama ju je Bog dal.

ŠESTINDVAJSETO POGLAVJE NOVA VRSTA PREGANJANJA

V septembru leta 2000 sem odpotoval v Kanado, da bi začel z intenzivnim tritedenskim razporedom govorov. Vsak večer so sklicali srečanja v različnih krajih. Bil sem vznemirjen zaradi priložnosti, da vernikom po vsej Kanadi pričujem, kaj dela Bog na Kitajskem in spodbuditi kanadsko cerkev, da postane naš partner v prenašanju evangelija nazaj v Jeruzalem.

Tisto noč pred odhodom v Toronto sem dobil od Gospoda žive sanje. Videl sem se v prostorih cerkve, kako pripravljam sporočilo, ki sem ga imel namen povedati. Odprl sem Sveto pismo in odkril, da so beležke izginile. Medtem ko sem razmišljal, kaj bi to lahko bilo, sem vzel iz žepa denarnico in jo položil na svojo odprto Sveto pismo. Nenadoma se je iz luknje v zidu za menoj pojavila podgana. V trenutku je pojedla mojo denarnico in se vrnila v luknjo.

Predvideval sem, da je to napad hudega duha v obliki podgane in ne resnična podgana.

V sanjah sem bil jezen in našel sem dolgo železno palico. Porinil sem jo v luknjo in iskal podgano, da bi jo ubil. Začutil sem, da je palica dosegla konec luknje in pomislil sem, da sem jo zagotovo ubil. Izvlekel sem palico iz luknje, vendar je tudi podgana prišla ven. Takoj ko je prišla ven, se je spremenila v petelina.

Petelin je kikirikal in skakal naokoli ter mahal s krili, da je ustvarjal hrup. Zamahnil sem s palico proti njemu. Takoj ko sem ga zadel v glavo, se je spremenil v zapeljivega hudega duha v podobi dolgolase ženske. Nasršila se je in protestirala: »Zakal me tepeš? Človeško bitje sem, tako kot ti. Ne razumem, zakaj me preganjaš? Prosim te, pusti me, da grem!«

Odgovoril sem ji: »Ne briga me, kdo si. Ukradla si mi beležke in denarnico s Svetega pisma.« Poskušal sem preprečiti, da bi prišla do vrat in da pobegne. Ker sem vedel, da imam opraviti z demonom in ne z resnično žensko, sem jo v sanjah udaril in padla je na tla ter se onesvestila.

Potem sem se zbudil.

Zaradi sanj sem bil zbežan in prosil sem Gospoda, naj mi odkrije njihov pomen.

Ko sem prišel v Kanado, sem sanje opisal svojim sodelavcem in razmišljal, kaj pomenijo. Med zajtrkom sem rekel svojemu prevajalcu: »Gospod mi je pokazal, da mi nekdo hoče iz rok vzeti Božjo besedo, kot tudi denar za delo Hišnih cerkva. Duhovno bom napaden. Ko se bomo temu zoperstavili, bosta nastali dve demonski reakciji.

Najprej, kot petelin v mojih sanjah, se bomo srečali z agresivno reakcijo. Pozneje se bo duh zapeljevanja prizadeval z nami razpravljati in braniti, da je nedolžen, da bi z lažmi in prevarami poskušal zaustaviti naše služenje Gospodu.

Drugi dan v Torontu bi moral govoriti na krščanskem televizijskem programu. Po končanem intervjuju je k nam pristopil brat z natisnjenim člankom, ki mu ga je nekdo poslal po elektronski pošti. Obraz je imel bled in resen. »Brat Yun«, je rekel, »sesti moram.

Moram ti povedati slabe novice.«

Članek, ki ga je napisal krščanski novinar v Kaliforniji, mi je tolmačil prevajalec. Zgodbo so še istega jutra razposlali na tisoče bralcem po svetu. Nikoli nisem srečal pisca članka niti nisem slišal zanj, vendar je citiral neimenovan 'kitajski vir' in me napadel s hudobnim namenom.

Rekel je, da je moj čudežen pobeg iz zaporu leta 1997 laž, da so moje trditve, da sem se postil v zaporu štiriinsedemdeset dni brez hrane in vode, izmišljene, da moje noge nikoli niso bile zdrobljene in da nisem predstavnik in strešina Sinimske skupnosti.

Dva dela članka sta me še posebej prizadela. Eden je odkril, da se moja družina skriva v Mjanmaru, kar jo je izpostavilo veliki nevarnosti. Zbal sem se za njeno varnost. Nisem se samo bal, da bi mjanmarske oblast lahko prebrale članek in jih začele iskati, temveč da bo tudi kitajska vlada hotela, da se jih vrne na Kitajsko in kaznuje.

Načrtoval sem že, da bom božični čas preživel s svojo družino v Mjanmaru. Pred enim letom, leta 1999, je bil prvi Božič v trinajstih letih, ki sem ga lahko preživel s svojo ženo in otokoma. Od teh Božičev sem jih sedem preživel v zaporu, dodatnih pet sem bežal pred oblastjo ali mi je bil na kakšen drug način onemogočen.

Sedaj se je zdelo, da zaradi javnega odkritja, kje se nahaja moja družina, ne bom imel možnosti potovati v Mjanmar. Močno sem bil vznemirjen.

Drugi del članka, ki me je zbolel, je bila obtožba: »On je kot Juda, ki je leta 1999 prodal vodje najvišjega reda. Povzročil je razkol in prizadejal škodo delovanju Hišnih cerkva na Kitajskem.«

Ko sem slišal te besede, mi je srce prebodla žalost. Vse odkar se mi je leta 1974 odkril Gospod, nisem nikoli z Božjo milostjo, izdal niti enega vernika na Kitajskem. Veliko let so me v zaporu mučili ravno za to, ker nisem hotel biti Juda Kristusovemu telesu.

Bogu sem bil hvaležen, ker me je vnaprej pripravil s sanjami o podgani, petelinu in ženski.

Ko so krščanski voditelji prebrali članek, so menili, da se morajo naša srečanja odpovedati in naslednjih nekaj dni je na kocki stala vsa naša kanadska pot.

Kitajski voditelji različnih Hišnih cerkva vključno z vsemi voditelji Sinimske skupnosti so bili v štiriindvajsetih urah seznanjeni s situacijo. S Kitajske so po faksu poslali podpisane izjave znanih voditeljev, kot so Xu Yongze in Zhang Rongliang, ki so govorile o tem, da so obtožbe popolnoma brez osnove in potrjevale, da sem starešina in pooblaščen predstavnik Sinimske skupnosti.

V dneh po napadu, za katerega se je zdelo, da je bil pazljivo pripravljen, da bi se ujemal z začetkom našega kanadskega pridigarskega potovanja, sem se boril z novo obliko preganjanja.

Na Kitajskem sem se navadil na udarce, mučenje z električno policijsko palico in različna poniževanja. Mislim, da sem globoko v svojem srcu menil, da so se sedaj, ko sem na Zahodu, moji dnevi preganjanja končali.

Nisem mogel razumeti, da nekdo, ki me niti srečal ni, lahko napiše tako umazan članek. Tarnal sem svojim krščanskim prijateljem: »Zakaj ljudje ne pokličejo in ne preberejo dokumentov? Ne razumem! Zakaj sami zase ne odkrijejo resnice? Ravno zato je tukaj, da jo vidijo!«

Moj prevajalec mi je rekel: »Brat Yun, ti ljudje ne želijo vedeti resnice. Zaradi tega te tudi niso poklicali in se niso želeli srečati s teboj. Na Kitajskem se kristjane preganja s pretepanjem in zaporom. Na Zahodu se jih preganja z besedami drugih kristjanov.«

Ta nova vrsta duhovnega preganjanja ni blažja od fizičnega preganjanja na Kitajskem, je samo drugačna.

V molitvi sem vzdihoval h Gospodu in iskal Njegovo moč. Iz globine svojega srca sem odpustil ljudem, ki so stali za tem člankom, in nadaljevali smo z našim potovanjem.

Ko smo prispeli v Winnipeg, Edmonton in druga kanadska mesta, je Gospod močno deloval in mnogo cerkva in vernikov se je pridružilo kitajskim Hišnim cerkvam v molitvi in partnerstvu.

* * *

BRAT XU: Zaskrbelo nas je, ko smo slišali, da je so brata Yun očrnili in napadli, medtem ko je služil na Zahodu; zaradi tega so strešine, voditelji Hišnih cerkva Sinimske skupnosti napisali spodnje podporno pismo:

Brat Yun je Božji služabnik in eden izmed petih starešin Hišnih cerkva Sinimske skupnosti na Kitajskem. Sveto pismo jasno govori: *»Tožbe zoper starešine sprejemaj samo pred dvema ali tremi pričami.«* (1Tim 5,19) Kot celota s tem pričujemo, da nam je brat Yun služil kot priča Kristusovega trpljenja in da je zvest Gospodov služabnik. Je Kristusov vojak, maziljen s Svetom Duhom, borec za resnico, pionir evangelija v tem času. Njegova služba močno pričuje o navzočnosti Svetega Duha.

Gospod ga je leta 1996 uporabil, da je ustanovil Sinimsko skupnost kitajskih Hišnih cerkva. Ne samo da je eden od petih starešin, temveč je zvest, iskren, resnicoljuben, zanesljiv, čist in bogaboječ Božji služabnik. Brat Yun uživa ugled tudi izven cerkve, je dober sin, dober mož in dober oče.

S tem pričujemo, da je pogosto poskušal imeti stališče, kot ga je imel Jezus Kristus. Zato trdimo, da je brez graje pred Bogom. Hišne cerkve v enodušni molitvi podpirajo Božjega služabnika v njegovi službi po vsem svetu; naj bo blagoslov Božjemu domu od vzhoda do

zahoda. Njegova pričevanja lahko izrazimo z besedama: izvirno in prvinsko.

Starešine Sinimske skupnosti in mnogi drugi sodelavci iskreno molijo in pričujejo zanj v Gospodu in polnosti podpirajo in pomagajo njegovi službi. Kot smo izjavili, ima pooblastilo, da v vsem zastopa Sinimsko skupnost na vseh petih celinah, v Evropi, Ameriki, Afriki, Avstraliji in Aziji.

Naj cerkve na Kitajskem in v tujini, ki so udje Kristusovega telesa, delajo skupaj kot eno in se medsebojno izgrajujejo, da bi se lahko evangelij Jezusa Kristusa hitro razširil po vsem svetu, vse nazaj do Jeruzalema.

Amen!

* * *

YUN: Veliko je poti, po katerih lahko Gospod vodi kristjana v življenju, vendar sem prepričan, da bo pot vsakemu kristjanu slej ko prej prinesla trpljenje. Gospod nam daje preizkušnje, da bi lahko ostali ponižni in bi bilo naše bivanje odvisno od Njega.

Sveto pismo v *Prvem Petrovem pismu 4,1* govori: »*Ker je tudi Kristus trpel v telesu, se tudi vi oborožite z istim spoznanjem: kdor telesno trpi je nehal grešiti.*« Verujem, da ko se povečata trpljenje in bolečina, se greh zmanjša. Sam vsekakor še nisem dosegel točke, da ne bi grešil. Ko trpim, še vedno očitam Gospodu.

Kako kot kristjani zorimo, je vedno odvisno od tega, kakšno stališče imamo, ko smo soočeni s trpljenjem. Nekateri se mu hočejo izogniti ali si zamišljajo, da ne obstaja, vendar to stanje samo še poslabša. Drugi ga poskušajo potrpežljivo prenašati in se nadejajo olajšanja. Slednje je boljše, vendar ne prejmejo popolne zmage, ki jo Bog želi dati vsakemu Svojemu otroku.

Gospod želi, da trpljenje sprejmemo kot prijatelja. Ko smo zaradi Jezusa preganjani, je potrebno spoznati, da je to ena od oblik Božjega blagoslova . Morda zveni nemogoče, vendar z Božjo pomočjo je mogoče. Zaradi tega je Jezus rekel: »*Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse grdo o vas lažnivo govorili! Veselite se in vriskajte ker je vaše plačilo v nebesih veliko.*« (Mt 5, 11–12)

V Kristusu lahko zrastemo do točke, kjer se bomo smejali in veselili, ko nas bodo ljudje klevetali, ker bomo vedeli, da nismo od tega sveta, temveč je naša varnost v nebesih. Bolj kot smo zaradi Njega preganjani, večja bo naša nagrada v nebesih.

Ko so ljudje hudobni do vas, se veselite in bodite srečni. Ko vas preklinjajo, jim vračajte z blagoslovom. Ko greste skozi bolečo izkušnjo, jo sprejmite in svobodni boste!

Ko se naučite te lekcije ne obstaja ničesar več, kar bi vam svet lahko še naredil.

Bog mi je vedno priča, da po vsakem mučenju in udarcih, ki sem jih prejel, nikoli nisem sovražil svojih preganjalcev. Nikoli. Nanje sem gledal kot na Božje instrumente blagoslova

in na Njegovo izbrano posodo, da me očisti in naredi podobnega Jezusu.

Včasih, ko obiskovalci z Zahoda prihajajo na Kitajsko, vprašajo voditelje Hišnih cerkva, kakšne šole so dokončali. V šali jim odgovorimo, a resno mislimo, da smo veliko let študirali v šoli Svetega pisma osebne predanosti Svetemu Duhu (v zaporu).

Naši zahodni prijatelji včasih ne razumejo, kaj smo mislili, zato vprašajo: »Kakšna gradiva uporabljate v tej svetopisemski šoli?« Odgovorimo jim: »Naše edino gradivo so verige na nogah, s katerimi smo privezani in usnjeni biči, s katerimi nas pretepajo.«

V tej zaporniški šoli smo se naučili veliko pomembnih lekcij o Gospodu, ki se jih nikoli ne bi mogli naučiti iz kakšne knjige. Prišli smo do spoznanja Boga na globlji način. Poznamo Njegovo dobroto in Njegovo zvestobo do nas.

Kristjani, ki so zaradi Gospoda v zaporu, niso tisti, ki trpijo. Ko ljudje slišijo moje pričevanje, pogosto rečejo: »Zagotovo ti je bilo grozno, medtem ko si bil v zaporu.« Odgovorim jim: »O čem govorite? Bil sem z Jezusom in imel sem ogromno veselja in miru v Njegovi pristni navzočnosti.«

Ljudje, ki resnično trpijo, so tisti, ki nikoli niso izkusili Božje navzočnosti. Da bi jo dosegli, je potrebno iti skozi težave in trpljenje, potrebno je prehoditi pot križa. Mogoče vas ne bodo pretepali ali zaprli zaradi vere, vendar sem vseeno prepričan, da ima vsak kristjan križ, ki ga mora nositi v svojem življenju. Na Zahodu je to lahko zasmehovanje, klevetanje ali izobčenje. Ko ste soočeni s takšnimi preizkušnjami, ključ rešitve ni v begu pred njimi ali boju proti njim, temveč, da jih sprejmemo kot prijatelje. Ko to storite, ne boste zgrešili izkušnje Božje navzočnosti in pomoči.

Ko Božji otrok trpi, morate vedeti, da to Gospod dopušča. Ni pozabil na nas! Hudič vas ne more ugrabiti! Jezus je svojim otrokom dal čudovito obljubo: *»Moje ovce poslušajo moj glas: poznam jih in hodijo za menoj. Dajem jim večno življenje: nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke. Moj Oče, ki mi jih je dal, je večji od vseh in nihče jih ne more iztrgati iz Očetove roke!«* (Jn 10,27–29)

Ko sem bil prvič v zaporu, sem se v trpljenju vprašal, zakaj je Bog to dopustil. Počasi sem začel dojemati, da ima zame globlji namen, kot da samo delam Zanj. Želel je spoznati mene in da sam spoznam Njega, globoko in iskreno. Vedel je, da je najboljši način, da za trenutek pritegne mojo pozornost in mi da dopust za rešetkami.

Vedno ko slišim, da je na Kitajskem kakšen kristjan Hišne cerkve zaprt za Kristusa, ne prosim ljudi, da bi molili za njegovo izpustitev, razen če mi Gospod jasno da vedeti naj za to molimo.

Predno se piščanec izvali, se nahaja enaindvajset dni v topli zaščiteni lupini. Če ga vzamete iz njegovega okolja le dan prej, bo poginil. Ravno tako mora račka ostati v svoji lupini osemindvajset dni, predno se izvali. Če jo vzamete ven sedemindvajseti dan, bo

poginila.

Vedno obstaja Božji namen, da je Bog dopustil, da gredo njegovi otroci v zapor. Morda se zgodi zato, da bi lahko pričali zapornikom ali mogoče želi Bog razviti boljši značaj v njihovih življenjih. Če si prizadevamo, da bi jih rešili iz zapora prej, predno bi bil Božji namen, lahko preprečimo Njegove namene in verniki bi lahko zapustili zapor, ne da bi bili v polnosti oblikovani, kot bi Bog želel.

Pogosto me vprašajo za pravice pastorejv na Kitajskem. Pastor nima pravic, razen pravice sužnja! Vsak je na tem svetu suženj! Ali je suženj greha ali je suženj Kristusu! Naše 'pravice' so v Jezusovih rokah. Pasti moramo na kolena v polni odvisnosti od Njega.

Kristjani na Kitajskem cenijo, kadar jim verniki z vsega sveta poskušajo pomagati med bivanjem v zaporu ali pregnanstvu, vendar morajo biti vsa prizadevanja pomoči očiščena v molitvi in ukoreninjena v Božji volji, sicer bo to vse samo še poslabšalo.

Svet ne more ničesar narediti kristjanu, ki se ne boji človeka.

SEDEMINDVAJSETO POGLAVJE NENADNA SPREMEMBA NAČRTOV

Moja žena je z otrokoma živela v Mjanmaru skoraj dve leti. Potem se je končno začel v začetku leta 2000 uresničevati načrt, da odidejo na Tajsko in nato v Nemčijo, kjer smo upali, da bomo ponovno skupaj zaživel. Nemške oblasti so dovolile, da se mi pridružijo in nas prepričale, da bodo dobili isti status beguncev kot jaz.

Ker so bili tako dolgo v Mjanmaru, nam je prijatelj pomagal, da smo dobili Mjanmarske osebne izkaznice. Veliko Kitajcev je neprestano krožilo na severu Mjanmara in bili so vrnjeni nazaj na Kitajsko, ker niso imeli pravih osebni dokumentov. To bi bilo zadnje, kar bi si želeli, da se pripeti naši družini, saj nas je oblast v naši deželi še vedno iskala. V tistem času o tem nismo ravno veliko razmišljali, vendar smo pozneje spoznali, da naši osebni dokumenti niso bili zakonito izdani.

Februarja leta 2001 sem zadnjič odletel v Mjanmar. Ker so bile vse priprave za naš odhod končane, je bila moja družina vznemirjena. Deling, Izak in Yilin so odleteli do nekega mesta v bližini tajske meje, kjer naj bi po kopnem prešli na Tajsko. Sam bi moral odpotovati pred njimi, da se tam srečamo.

In kot je bilo v našem življenju v večini slučajev so šli naši načrti grozno narobe!

Dve noči predno bi moral zapustiti Mjanmar, sem od Gospoda dobil zelo žive sanje. Videl sem svojo družino in sebe, kako zapuščamo Mjanmar. Prvi je odšel Izak. Medtem ko je šel mimo carine, je bil zelo vznemirjen, vendar je prišel mimo in zanesljivo zapustil Mjanmar.

Potem sem bil v sanjah sam na vrsti, da prestopim carino. Carinik je zahteval potni list in mi rekel, naj odprem torbe. Našel je mojo mjanmarsko osebno izkaznico in mi ukazal, naj grem v prostor za zaslišanje. V sanjah sem videl obraz carinika in opazil, da ja prostor za zaslišanje v slabem in zapuščenem stanju.

Prebudil sem se in videl, da sem sanjal malo pred peto uro zjutraj. Rekel sem Deling: »Gospod mi je pokazal, da bomo, če ne bomo pazljivi, naleteli na težave, ko bomo zapuščali to državo. Več moramo moliti in iskati Gospoda, da nas zaščiti.«

Vsebino sanj sem povedal tudi Izaku in mu rekel, naj goreče moli. Pozneje tega dne je odpotoval. Odletel je do obmejnega mesta Tachileka na severozahodu Mjanmara. Deling in Yilin bi se mu morali pridružiti naslednji dan, potem bi skupaj prešli mejo in odšli na Tajsko.

Neverjetno, ampak samo nekaj minut po tem, ko je Izakovo letalo pristalo v Tachileku, je izbruhnila vojna med burmansko vojsko in šansko neodvisno vojsko! Izbruhnili so hudi spopadi s streljanjem in topovskim obstreljevanjem. Vsi leti v Tachilek so bili odpovedani. Izak je bil odrezan od nas in ni bilo mogoče, da pridemo do njega.

Istega dne, ko sem dobil sanje od Gospoda, sem jih povedal učencem v svetopisemski šoli, v kateri smo stanovali, in jih prosil, naj molijo. Študenti so me preprosto prepričevali: »Dragi brat Yun, ne bo problemov! Enostavno je prečkati mejo. Nimaš se česa bati!« In začel sem verjeti, da se ne bo nič slabega zgodilo.

Moja žena, za katero se Bogu zahvaljujem, da ji je dal iskreno in modro srce, me je opozorila: »Ne smeš biti tako pozitiven. Bog te je opozoril in biti moraš pozoren. Ne pozabi pustiti svoje osebne izkaznice pri meni. Če jo boš vzel, boš zagotovo padel v težave.«

Zavrgel sem nasvet svoje žene in zanemaril Gospodove sanje. Prejšnje mesece sem mrzlično delal. Potoval sem v veliko držav in govoril na stotinah srečanjih. Moja mama je nedavno umrla, še vedno sem bil v žalosti in bolečini zaradi njenega odhoda. Pregorel sem in potreboval sem čas počitka in osvežitev.

V svojem žalostnem stanju sem imel veliko zaupanje v svoje lastne 'moči' in 'sposobnosti'. Gospod mi je moral dati lekcijo in me ponižati. Naučil me je, da bomo doživeli neuspeh, če se bomo zanašali na kogarkoli drugega razen Nanj. Preveč sem se zanašal na svoj nemški potni list. Globoko v svojem srcu sem nekako verjel, da me bo moj potni list zaščitil od vsega zla in mi pomagal, da obvladam težave.

Ko se ozrem na tisto, kar se je zgodilo v Mjanmaru, v polnosti razumem: Bog ne bo nikoli za nikogar spremenil svojih načel. Če ste Njegovim principom neposlušni, boste zagotovo zabredli v težave.

Ker sem bil neposlušen Gospodu, sem padel v težave.

Naslednje jutro pred letom na Tajsko, sem vstopil v carinske prostore na mednarodnem letališču v Yangonu (Rangunu). Takoj sem se počutil nelagodno. Slika pred menoj je bila ravno takšna, kot sem jo videl v sanjah. Isti carinik kot v mojih sanjah je gledal v moj potni list in mi rekel, naj odprem torbe. Videl je mojo mjanmarsko osebno izkaznico in njegov izraz na obrazu se je takoj zresnil. Odvedel me je v stranski prostor in mi ukazal, naj čakam. V istem trenutku sem spoznal, da sem v isti zapuščeni sobi za zaslišanje, ki mi jo je Gospod pokazal v sanjah.

Zaradi začetka vojne v državi Shan so bili uslužbenci letališča zelo previdni do vsega sumljivega. Ko so našli mojo lažno osebno izkaznico in spoznali, da ne govorim burmansko niti angleško, so mislili, da sem povezan s šanskimi borci. Na moj nemški potni list niso bili pozorni, ker so bili prepričani, da je ponarejen.

Medtem ko sem čakal v osamljenem prostoru, se je moje srce napolnilo z žalostjo in obžalovanjem in začel sem se kesati pred Gospodom zaradi svojega ponosa in neposlušnosti. Jokal in ječal sem z veliko solzami in prosil: »Gospod, žal mi je, da se nisem bil pozoren na tvoje opozorilo. Sprejemem vsakršno kazen, ki jo imaš zame.«

To je bilo drugič, da sem bil aretiran, ker sem pregorel in ker so bila moja ušesa zaprta in niso slišala Gospodovega opozorila. Tudi moje drugo bivanje v zaporu na Kitajskem leta 1991 je prišlo, ker sem pregorel in se zanesel na svoje lastne moči. Nisem se dobro naučil lekcije.

Če ste delavec v Božjem kraljestvu in upate, da služite Gospodu, mi dovolite, da vas opozorim z besedami, ki sem jih zapisal v svojo beležnico tistega dne, ko sem na letališču čakal v prostorih za zaslišanje. Z veliki črkami sem zapisal: »Pazi! Pazi! Pazi! Božji delavec nikoli ne sme biti neposlušen Božjim načelom!«

Kristjani, ki opravljajo javno službo, so v veliki nevarnosti, da zaidejo v težave, ker z lahkoto podležejo skušnjavi, da poslušajo ploskanje in čaščenje ljudi. Če ste pridigar, pazite! Obrnite se k Bogu in Ga prosite, da vam pomaga, da poslušate edino Njegov glas in ne glas množice, ki vas trepljajo po ramenih in postavljajo na prestol. Božja načela so pogosto v nasprotju z našimi lastnimi. Upamo, da nas bodo ljudje ljubili in nas sprejeli, Jezus nas je opozoril: *»Gorje vam, kadar bodo vsi ljudje lepo o vas govorili.« (Lk 6,26)*

Nikoli v svojem življenju ne bodite zadovoljni z Božjim klicem ali Njegovim darilom. Bodite zadovoljni z Jezusom Kristusom!

Veliko ljudi sliši Božji glas, ki jih kliče, da ujamejo ribo za Božje kraljestvo. Učenci so slišali Jezusa, ki jim je rekel: *»Prepeljimo se na drugo stran.« (Mr 4,35)* Kmalu je Jezus zaspal in dvignil se je hud vihar.

Ko odhajate v svojo službo, se prepričajte, ali Jezus v vašem čolnu ne spi! Če poskušate veslati ali voditi službo s svojimi lastnimi močmi, medtem ko Jezus spi, ne boste prišli

daleč. Učenci so spoznali, da »*so valovi pljuskali v čoln, tako da so ga že zalivali.*« (Mr 4,37) Zbudite Jezusa in ga naredite za Gospoda in Gospodarja vsega, kar delate! Preveč cerkva in služb je v preteklosti zaželelo dobrodošlico Jezusu v svoji sredini, a danes delajo po svojih lastnih močeh in načrtih, medtem ko Jezus med njimi spi.

Hitro so trije stražarji z letališke policije prišli v prostor za zaslišanje in začeli postavljati kruta vprašanja v burmanščini in angleščini. Razumeti nisem mogel niti besede, kar jih je še bolj razjezilo.

Preiskali so torbe in našli albume z osebnimi fotografijami iz časov, ko je moja družina živela v Mjanmaru, vključno s fotografijami neke sirotišnice, nekaterih prijateljev in nekaj vaških prizorov. Te slike so prepričale policijo, da sem tuj vohun in obveščevalec in do mene so se začeli grobo obnašati. Potni list je pokazal, da sem bil v preteklih dveh letih osemkrat v Mjanmaru. V teh osmih obiskih sem prišel pogledat svojo družino, vendar je bil to za policijo trden dokaz, da sem vpleten v nezakonite posle.

Našli so tudi številne kartice z imeni krščanskih voditeljev, ki sem jih poznal. Naslednji dan je oblast po vsem Mjanmaru zasliševala nekaj pastirjev, da bi izvedeli, kdo resnično sem.

Takoj ko je oblast spoznala, da je moja družina živela v severnem Mjanmaru, jo je začeli iskati.

Policija mi je rekla: »Z lahkoto bomo našli kje se skriva tvoja družina in jih bo doletela ista kazen kot tebe.«

V tistem času nisem vedel, da je bil polet moje žene in hčerke odpovedan in da je cela družina še v Mjanmaru. Policiji sem rekel: »Bodite prepričani, da moja družina ni več v vaši državi, temveč je že v Nemčiji, kjer ji je oblast dopustile služben vstop.« Ko so zasliševalci videli, kako sem v to prepričan, so mi verjeli, da je moja družina že odšla.

Roke sem imel na hrbtu v lisicah in stati sem moral na eni nogi. Od enajstih dopoldne, ko sem bil aretiran, do petih popoldne naslednjega dne, vsega skupaj trideset ur, so me z vso ostrino pretepali z dolgimi palicami in me neprestano udarjali po nogah. Roke, noge, hrbet, genitalije, vrat in glava so bili pretepeni in krvavi od neusmiljenih udarcev. Celo kadar sem zamenjal nogo, na kateri sem stal, bi me pretepali in vpili: »Kdo ti je dovolil, da stojiš na drugi nogi?«

V prostoru je bila neverjetna vročina in vlaga. Trideset ur mi niso ponudili niti kaplje vode niti hrane. Ustnice sem imel razpokane, grlo je prosilo vode, vendar mi niso dali ničesar. Ko sem nekajkrat moral iti na stranišče, mi je policist okoli glave zavil srajco, da bi zakril mojo identiteto pred ljudmi zunaj prostora za zaslišanje.

Medtem ko so minevale dolge ure, sem naredil največ, kar sem lahko, da sem stal na eni nogi in policija je še naprej izlivala svoj bes na moje telo. Poskušal sem blokirati bolečino

in se osredotočiti na Gospoda Jezusa. Razmišljal sem, kako se moje trpljenje razlikuje od Jezusovega. Gospoda so pretepali, ker je bil poslušen Božji volji, mene so pretepali, ker nisem bil poslušen Njegovi volji.

V nekem smislu udarci niso bili tako strašni, kot sem jih izkusil na Kitajskem, ker Mjanmarci niso uporabljali električnih palic. Vendar jih ni nič zadrževalo, ker sem bil sumljiv vohun med vojno. Vedel sem, da me bodo pretepli do smrti, če bodo nadaljevali, a v srcu sem čutil, da še ni moj čas, da grem nebesa.

Prelil sem veliko solz in moje srce je bilo obteženo. Iz globine duše sem klical: »Moj Gospod, zakaj si me zapustil? Zakaj me nočeš več uporabljati? Tako mi je žal. Prosim te, Oče, deli Svoje srce z menoj.«

Medtem ko so me pretepali, sem se pokesal svojih grehov in valovi odpuščanja so me preplavali.

V mojem duhu je zasijala slika od Gospoda. Videl sem Mojzesa, kako pazi ovce v puščavi, popolnoma sam in brez sogovornika. Takoj sem spoznal, da je Mojzes moral biti zvest, ko je pasel ovce na samem, preden mu je Bog lahko zaupal, da je govoril na faraonovem dvoru. Na enak način je Bog hotel videti, ali bom zvest v tuji deželi, kjer se ne morem z nikomer pogovarjati, predno mi pusti, da lahko v Njegovem imenu ponovno govorim množici.

Bil sem zelo pomirjen. Gospod me ni zavrgel.

Ko so me prenehali pretepati, so me namestili v zaporniško celico. Prvo, kar sem napisal v svoj dnevnik, je bilo:

Bog, zahvaljujem se Ti za Tvojo pravičnost.

Bog, zahvaljujem se Ti za Tvojo zvestobo.

Bog, zahvaljujem se Ti za Tvojo milost.

Iz globine svojega srca Te slavim in se Ti zahvaljujem.

* * *

DELING: Ko sem slišala, da so Yuna ponovno aretirali, sem se počutila bolj krivo kot takrat, ko je bil aretiran na Kitajskem. Čeprav je Bog opozoril mojega moža na skorajšnjo nesrečo, sem mu vseeno dovolila, da ima svojo osebno izkaznico s seboj. Ko je bi aretiran na Kitajskem, nismo mogli skoraj ničesar storiti. Za to aretacijo se je bolj zdelo, da se je zgodila zaradi naše norosti kot zaradi evangelija.

Zelo srečna sem bila, ker vsi odhajamo v Nemčijo. Leta sem sanjarila, da bi skupaj živeli kot družina z neko mero varnosti v našem življenju.

Sedaj so se naši načrti v zadnjem trenutku razblinili na koščke!

Verujem, da je bil dogodek Gospodov klic k čuječnosti, ker smo mislili, da bo naše življenje lažje, ko bomo enkrat prišli na Zahod. Pokazal nam je, da bo naše življenje težko in da se bomo srečevali z nasprotovanjem, ne glede na kraj bivanja.

Potovati še nismo mogli, ker je ob meji izbruhnila vojna. Zaradi Yunove aretacije je oblast poznala naša imena in nas iskala. Rečeno nam je bilo, naj ne poskušamo potovati z nobenim prevoznim sredstvom, na katerem bi morali pokazati svoje osebne izkaznice, ker bi nas zagotovo aretirali. Najverjetneje bi nas poslali nazaj na Kitajsko, kjer bi se poleg ostalih problemov, ki so nastali zaradi Yunovega pobega iz zapora in odhoda s Kitajske leta 1997, soočili z ostro kaznijo, ker smo ilegalno zapustili državo.

S težavo sem verjela, kaj se dogaja. Potem ko sem leta čakala, da se pridružim Yunu v Nemčiji, so se te sanje zdele oddaljene, kot so bile vedno. Moj mož je bil v zaporu. Nihče ni vedel, kaj se bo z njim zgodilo. Izak je bil sredi vojne odrezan od nas in na noben način nismo mogli priti do meje, kjer se je nahajal.

Z Yilin sva bili dva tedna na begu in molili, da nihče od naju ne zahteva najini osebni izkaznici. Nahajali sva se v zadnjem delu vozila in se peljali daleč na drugo stran države, v področje blizu meje. Krščanski prijatelji so nama pomagali in naju peš vodili preko kamnitih tajskih planin. Tihotapci so naju namestili v neko slamnato kolibo sredi planin in nama ukazali, naj ostaneva v njej; jeva, počivava in čakava na njihovo vrnitev.

V tej majhni kolibi se je vsak dan zdel kot večnost. Veliko sva molili, vendar je bilo tako napeto, da sva bili z živci na koncu. Resnično sva se zavedali, da sva sredi silovitega duhovnega boja. Satan je na naju vrgel vse, kar je mogel, vse naenkrat.

Neke noči po polnoči sva bili še vedno budni, ko so vstopili trije Mjanmarci in nama rekli, da je čas, da gremo. Rekli so, da ne smeva spregovoriti niti besede in naju prisili, da sva sezuli čevlje in šli bosi.

Šele pozneje sva izvedeli, da so ljudje čakali na noč z najmanjšo mesečino, da bi zmanjšali možnost, da nas odkrije obmejna straža. Zaradi zvoka, ki jih povzročajo čevlji, sva jih morali sezuti

Ti trije ljudje so uporabljali dolge mačete, s katerimi so utirali pot skozi del pragozda, kamor še ni stopila človeška noga. Iz ure v uro smo se plazili skozi temno noč. Ves beg se je dogajal v popolni temi. Vso noč nismo videli žive duše.

Na nekem delu poti smo se morali vzpenjati po strmem obrežju slapa. Nekajkrat nam je spodrsnilo in oprijemali smo se vej in sten, da smo se obdržali. Vso noč sem v sebi jokala, ne da bi se karkoli slišalo. Tiho sem delila vse svoje občutke z Gospodom. Slučajno je bil ta dan tudi moj rojstni dan.

Celotna izkušnja je bila fizično zelo naporna. Zaradi strašne vročine in zadušljive vlage smo se potili po celem telesu, dokler nismo dehidrirali in se nismo mogli več znojiti. Yilin si je na skalah močno porezala podplate, kljub temu sem bila zelo ponosna nanjo. Desetletnica ne bi mogla duhovno in fizično prenesti pritisk situacije. Gospod nas je podpiral.

Sredi noči me je Sveti Duh spomnil na vrstico iz Pisma, katerega leta se nisem spomnila: *»Dal vam je Vsemogočni kruh stiske in vodo nadloge. Ne bo se več skrival tvoj učitelj, ampak tvoje oči bodo videle tvojega učitelja. Tvoja ušesa bodo slišala za seboj klic: 'To je pot, po njej hodite!«* (Iz 30,20–21)

Mogoče se spomnite, da sem pred dvajsetimi leti v Henanu, ko sem šele začela verovati v Gospoda, ob številnih priložnostih videla nadnaravno svetlobo, ki mi ja kazala pravo pot, ko sem se ponoči vračala z molitvenega srečanja. Te svetleče Gospodove vodnice nisem videla skoraj dve desetletji.

Sedaj v zgodnjih urah tega jutra, v februarju leta 2000, kmalu potem, ko mi je Gospod rekel obljubo iz Izaija, sem videla v planinah vzdolž tajsko–mjanmarske meje isto svetlobo, kako me vodi. Svetloba ni bila stalna, vendar se je pojavila vedno, ko nismo vedeli, po kateri poti bi morali iti.

Ravno pred zoro, po več kot šestih urah hoje, nam je bilo rečeno, da smo prišli na Tajsko in naši vodiči so naju zapustili ter se vrnil domov.

Bili sva na Tajskem! Imeli sva zelo malo stvari in bili sva brez čevljev in dokumentov. Obleko sva imeli raztrgano, noge in roke opraskane, polne umazanije in posušene krvi. A nisem vedela, kje sta moj sin in mož.

Po naju so prišli tajski prijatelji, kristjani. Izak je prešel na Tajsko severneje kot midve, vendar smo se sestali v severnem tajskem mestu Chiang Maiju. Nekaj dni zatem nam je nemško veleposlaništvo v Bangkoku izdalo potovalne dokumente in vsi smo se vkrcali na Lufthansino letalo za Frankfurt, v Nemčiji.

Končno smo bili po mnogih preizkušnjah na Zahodu!

Ljubeznivi nemški kristjani so naredili vse, kar je bilo mogoče, da bi se počutili dobrodošli. Vselili smo se v majhno Yunovo stanovanje, vendar brez njega ni bilo enako. Zelo smo si želeli biti skupaj kot družina. Po vseh letih v Gospodovi službi sem čutila, da nam je odvzel vse, da nismo imeli ničesar, s čimer bi lahko začeli naslednjo fazo svojega življenja.

OSEMINDVAJSETO POGLAVJE

SEME V ZEMLJI

Drugi dan po mojem prihodu v pripor so me prenehali pretepati in so me odpeljali v celico policijske postaje blizu letališča. Na njihovo presenečenje je preiskava pokazala, da je moj nemški potni list pravi in ne ponarejen. Prav tako so pri meni odkrili dokumente od voditeljev Hišnih cerkva Sinimske skupnosti, ki so potrjevali, da sem njihov pooblaščen zastopnik. Končno so mi verjeli, da sem resnično krščanski pastor in ne vohun.

Ker so pisma Sinama pomagala dokazati mojo identiteto, so istočasno bila tudi razlog, da so mjanmarske oblasti opozorile kitajsko veleposlaništvo, da so priprli nekega krščanskega voditelja iz njihove države. Veliko kristjanov po vsem svetu je bilo medtem obveščenih o moji aretaciji in na tisoče molitev se je dvigovalo Gospodu, naj ne dopusti, da padem v roke kitajske oblasti. Mnogi so se bali, da bi me vrnili na Kitajsko in da bi bil usmrčen, če Kitajska ugotovi, da sem leta 1997 pobegnil iz zapora.

Čez nekaj dni mi je komandir policijske postaje rekel, da imam obisk z nemškega veleposlaništva. Uslužbenec me je vprašal, kako sem in mi je prinesel nekaj hrane in obleke.

Takoj so me obvestili, da me bodo naslednje jutro ob deseti uri prišli obiskat tudi predstavniki s kitajskega veleposlaništva. Zaskrbelo me je in v molitvi sem prosil Gospoda, naj se zgodi Njegova volja.

Ko so me pozneje istega dne obiskali verni mjanmarski prijatelji, sem jim povedal, da naslednje jutro pridejo uslužbenci s kitajskega veleposlaništva. Moji prijatelji so zaznali resnost situacije in so takoj odšli na nemško veleposlaništvo in jih o tem obvestili. Nemci so poznali mojo kitajsko preteklost in povsem prepoznali nevarnost, če ponovno padem v roke Kitajcev. Nemško veleposlaništvo se je odločilo, da bodo naslednje jutro prišli pred kitajskimi uslužbenci do moje celice in da bodo obvestili Kitajce, da sem nemški državljani in da se bodo sami ukvarjali z mojim primerom.

Ko je komandir videl, da se obe veleposlaništvi borita, da bi prišli do mene, je poklical Kitajce in jim povedal, da sedaj ni primeren čas za njihov obisk. Zatem so Kitajci zahtevali, naj določijo termin obiska.

Sestal sem se s komandirjem in mu jasno dal vedeti, da ne želim videti nikogar s kitajskega veleposlaništva. Nato je poklical veleposlaništvo in jim rekel: »Yun se vam zahvaljuje za vašo iskreno skrb za njegovo dobrobit, a ker je sedaj nemški državljani, želi,

da se zdaj nemško veleposlaništvo ukvarja z njim.«

Vendar se Kitajci niso predali. Izvedeli so, kdo sem in vztrajali, da bodo vključeni v reševaje mojega primera. Poskušali so zbrati dokaze proti meni, da bi prepričali mjanmarski oblasti, da bi morali mene predati njim. Mjanmarci so se soočili z neugodno situacijo. Hoteli so ugoditi Nemcem, vendar so ravno tako čutili pritisk s strani svojega velikega severnega sosedu.

Kljub vsemu, po Božji milosti, kitajski oblasti ni bilo dovoljeno, da bi me videla in nikoli več me ni obiskala.

V najslabših primerih zaporniki v celici policijske postaje na letališču ostanejo le nekaj dni, vendar je bila oblast zmedena in ni vedela, kaj naj naredi z mojim primerom. Obdržali so me mesec dni. Medtem so mi dovolili, da imam ob sebi Sveto pismo. Čas sem izkoristil, da sem se na pamet naučil Prvo Samuelovo knjigo, Esterino knjigo, Evangelij po Janezu in Pismo Galačanom.

V Mjanmaru zapornikom hrana ni zagotovljena. Vsak dan smo jo morali sami kupiti od prodajalcev zunaj zavora. Tuširati se nam je bilo dovoljeno samo dve minuti vsak četrti dan. Zaradi grozne vročine in vlage sta bili to vedno dobrodošli minuti.

Moji mjanmarski prijatelji so mi povedali, da bom izpuščen po mesecu dni. A se je njihovo predvidevanje izkazalo za nepravilno. Namesto da bi me izustili, so me premestili v največji zapor v Mjanmaru sredi mesta Yangona. V njem je bilo deset tisoč ljudi. Ne obstajajo besede, s katerimi bi se lahko primerno opisale tamkajšnje razmere. Veliko zapornikov je bilo obolelih za aidsom, veliko je bilo gobavcev. Vonj trohnečega mesa se je zavlekel v vse kote mračnega zapuščenega objekta, kjer so bile dragocene duše prepuščene, da umrjejo v tišini.

V vsaki celici je bilo nagnetenih sto zapornikov. Bilo je tako tesno, da nihče ni mogel spati na hrbtu. Vsi smo spali z glavami na tujih nogah, drug ob drugem. Bili smo stisnjeni kot sardine v konzervi. Če bi se kakšen zapornik ponoči preveč premikal ali nekontrolirano kašljal, bi ga tisti okoli njega pretepli.

Videl sem veliko zaporov na Kitajskem, vendar niti eden ni bil niti od blizu podoben strašnemu stanju na tem mestu. Yangon (prej imenovan Rangoon) je eden od najbolj vročih in vlažnih mest na svetu. Vsak dan je bila temperatura nad 30 ali 40 stopinj Celzija in s 85 – 90 % vlažnostjo. Neprestano smo se znojili v izparevajočem od trohnobe smrdljivem zraku. Da bi bilo stanje še hujše, mi niso dovolili, da bi v zaporu imel Sveto pismo.

Morda zveni protislovno, a čeprav sem bil aretiran, sem bil neposlušen Gospodovi zapovedi. Čutil sem, da je tudi to Njegov načrt zame, da bom priča Jezusa Kristusa obupanim zločincem. S tem razlogom me je Bog poslal na ta brezupen kraj.

Predno sem leta 1997 zapustil Kitajsko, mi je Gospod rekel: »Poslal te bom na nov kraj, kjer ne boš razumel niti besede njihovega jezika.« To je bilo točno tukaj, kjer sem bil sedaj. To, da se nisem mogel pogovarjati z drugimi zaporniki, je bila moja največja težava, ko sem bil v zaporu v Mjanmaru.

V moji celici je bilo veliko ljudi brez upanja. Zločinec, tihoapepec droge, je bil obsojen na tristo sedeminosemdeset let zavora! Drugi so dobili več kot sto šestdeset let. Ker je Mjanmar budističen narod, veruje v reinkarnacijo. Strašne zavorne kazni niso bile mišljene, da bi kaznovale zločince samo za ostanek njihovega sedanjega življenja, ampak tudi za nekaj naslednjih življenj!

V kotu naše celice je bilo budistično svetišče z oltarjem in na njem maliki. Ostali zaporniki so slišali, da sem jaz krščanski pastor, a ker niso poznali razlike med čaščenjem malikov in živim Bogom, so mi dovolili, da sem spal točno pod svetiščem, ker so mislili, da bom bolje od vseh vedel, kako opravljati religiozne dolžnosti.

Trikrat dnevno, med peto in šesto uro zjutraj, nato od poldneva do enih popoldne in končno med sedmo in osmo zvečer, so bili vsi zaporniki prisiljeni sedeti v Budovem položaju in moliti ter meditirati pred idolom v naši celici. Oblast v Mjanmaru verjame, da je najboljši način, da se zločinci popravijo, da jih navajajo k molitvi k Budi. Če bi kdo medtem zaspa, bi ga stražarji divje pretepali.

Preko zapornika, ki je govoril malo kitajsko, sem stražarjem ugovarjal: »Ne morem častiti tako kot vi. Sem krščanski pastor. Četudi me daste v okove in odvečete pred te idole, jih ne bom častil in ne bom molil pred njimi!«

Nekega dne, medtem ko so drugi zaporniki častili Budo, mi je dal Sveti Duh preprosto pesem:

Aleluja, aleluja, alelu-ja.

Aleluja, aleluja, alelu-ja.

Aleluja, aleluja, alelu-ja.

Aleluja, aleluja, alelu-ja.

Medtem ko sem pel, je Gospod osvobodil moje srce kot ptico! Veliko veselje je preplavilo mojo dušo. Občutil sem, kako se Bog dotika srca drugih zapornikov. Čeprav niso vedeli, kaj pomenijo besede v pesmi, se mi je nekaj zapornikov pridružilo. Kmalu so imeli širok nasmeh na svojih licih. Preprosta pesem je začela prinašati srečo in mir v prostor, polnemu hudih grešnikov.

Potem je k meni prišel zaporniški upravnik in mi rekel: »V zaporu ni dovoljeno peti. Takoj

moraš prenehati!»

Odgovoril sem: »Sem krščanski pastor. Jezus rad posluša ljudi, ko pojejo o Njem. Zato prosim za razumevanje moje situacije. Prosim vas, dopustite mi, da opravljam svojo versko dolžnost na način, kakor to Bog predpisuje.«

Z Božjo milostjo je upravniku moja zahteva zvenela razumna in dovolil je, da sem nadaljeval peti.

Naslednje dni so se mi zaporniki pridružili pri petju 'Aleluje'. Njihovi turobni obrazi so se preobrazili v vesele in trpljenje se jim je za nekaj ur olajšalo. Ozračje v celici se je drastično spremenilo. Ker so zaporniki videli Jezusovo navzočnost v meni, so me spoštovali kot človeka, ki pozna Boga.

Na ograjenem zaporniškem prostoru je stala majhna kapelica in dobil sem dovoljenje, da smem iti vanjo, kadar drugi zaporniki častijo Budo. Tam sem srečal nekaj mjanmarskih kristjanov, ki so bili v zaporu iz različnih razlogov. Prevzelo me je, ko sem odkril, da mi vsak dan sledi v kapelo nekaj mojih tovarišev iz celice, vključno z budističnim redovnikom, da bi me lahko poslušali, kako pojem. Vedeli so, da je v mojem srcu nekaj drugega in radovedno so želeli odkriti, kaj je to. Ko sem pokleknil, da bi prosil Jezusa, so tudi sami poklekili z menoj v upanju, da bodo od Boga prejeli kakšen blagoslov! Zaradi jezikovne ovire jim nikoli nisem mogel točno oznaniti evangelija, vendar vem, da bo Gospod našel način, da poteši njihovo duhovno lakoto.

Vsakihi nekaj tednov so tuje zapornike odpeljali na zaslišanje v mesto na policijsko postajo. Na poti nazaj v zapor nam je bilo dovoljeno, da se ustavimo pri trgovini in kupimo potrebščine za mjanmarske zapornike. Ob neki priložnosti sem porabil ves svoj denar, da sem kupil več kot štirideset zobnih ščetk, na desetine kosov mila in velike vreče hrane za svoje tovariše v celici. Za nekatere zapornike, ki so že skoraj umirali od lakote, je bila to edina hrana, ki so jo lahko dobili.

Informacije o mojem slučaju so bile zelo zmedene. Obtožen nisem bil nobenega zločina. Nekajkrat so me moji mjanmarski prijatelji prepričevali, da bom kmalu izpuščen, vendar je vsak dan minil brez kakršne koli spremembe. Hitro sem spoznal, da je rešitev moje situacije v Božjih rokah. Vedel sem, da bom izpuščen iz zapora, takoj ko bo moja služba na tem mestu končana, niti minuto prej niti minuto pozneje.

9. aprila 2001 sem lahko napisal pismo, ki so ga razposlali mojim prijateljem po vsem svetu. Zavedal sem se, da na tisoče vernikov vsak dan moli zame.

Napisal sem:

Dragi bratje in sestre v Kristusu,

hvala vam za skrb in molitev. Moje situacija v Mjanmaru je odvisna izključno od Gospoda

in sam sem se popolnoma podredil Njegovi volji. Globoko verujem, da ima moj Gospod Svoj lastni čas in mojo prihodnost v Svojih rokah, ker je On moj Gospod in moj Rešitelj.

V tej deželi se ne moremo zanesti na odvetnike in sodnike, ker svoje namene menjajo kot veter. Rajši sem se popolnoma podredil skrbi svojega Gospoda. Edino Gospod pozna moj jutri.

Pogoji za življenje tukaj so celo hujši kot v kitajskih zaporih, vendar smem vsak dan svobodno peti in slaviti svojega Gospoda. Vem, da bo Gospod Jezus našel pot zame, čeprav se bo zdelo, da je ni.

Boga hvala, pripeljal sem dva zapornika h Kristusu. Skupaj smo zmolili molitev grešnika. V moji celici je okrog sto zapornikov in sam sem edini tujec. Vsi vedo, da sem krščanski pastor.

Prosim vas, pošljite moje tople pozdrave moji družini in vsem bratom in sestram, ki skrbijo zame. Nadaljujte z neprekinjeno molitvijo, kajti molitev naredi vse mogoče.

Naj vam torej, prijatelji moji, Gospod podari veselje in mir. Upam, da vas bom kmalu videl.

Naj bo Bog z vami!

Brat Yun

V vlažnih in umazanih pogojih se bakterije in bolezni hitro širijo. V naši celici je sto moških uporabljalo isto stranišče. Zato nas je doletela strašna okužba in mnogo zapornikov je umrlo. Nekaj tednov, ko je bila pošast na višku, je vsako noč umrlo nekaj zapornikov. Bolezen se je v želodcu občutila kot ogenj. Predno je okuženi podlegel bolezni, se je zvijal v strašni agoniji.

Tudi sam sem se v tem času okužil s to strašno boleznijo in mesec dni nisem bil v stanju prebaviti čvrste hrane. Vse, kar sem zmozel početi skupaj z ostalimi zaporniki, je bilo, da sem ležal in se praskal. V mojem telesu so besneli paraziti. Včasih sem pogledal trebuh in dobesedno sem videl črve, kako se premikajo pod površino kože. Včasih se je lahko videl njegov rep, ki je pokukal skozi poro kože.

To je bil žalostno obdobje, vendar sem vseeno poskušal zadržati Gospodov veseli duh. Okuženih je bilo več kot osemdeset odstotkov zapornikov. Na koncu sem postal tako bolan, da sem bil pet dni v nezavesti. Ko sem prišel k zavesti, sem bil v bolnišnici.

Po nekaj mesecih v zaporu je končno prišel dan, da se izreče moja kazen. Moji mjanmarski prijatelji so bili prepričani, da me bodo najverjetneje oglobili in izpustili ter izgnali iz dežele. Nisem vedel, kaj lahko pričakujem, zato sem izročil svoje življenje v Božje roke.

Nataknili so mi lisice in me iz bolnišnice odpeljali na sodišče. Sodnik je ponovno preučil

moj primer in je brez kakršnihkoli čustev enostavno rekel: »Sedem let.«

Moji odvetnik in mjanmarski prijatelji so ostali brez besed. Nikoli si niso mogli niti zamisliti takšne kazni. Gledali so vame s solzami v očeh. Tistega dne sem bil poln vere in sem vedel, da je Vsemogočni Bog z menoj ne glede na odločitev sodišča. Priklonil sem se pred sodnikovo mizo in preko prevajalca rekel: »Želim se vam zahvaliti, prečastiti sodnik, ker ste mi dali vizo, da ostanem v vaši deželi sedem let.«

Zamahnil je z roko in me odpustil in stražarji so me v lisicah odpeljali do zaporniške bolnišnice. Ko sem tovarišu v celici povedal za dolžino kazni, se je zaradi mene veselil in mi pomagal, da pravilno gledam na situacijo. Sam je služil sto petdesetletno zaporniško kazen.

V svojem srcu sem upal, da mi bo Bog dopustil, da takoj ko dobim lekcijo za svojo neposlušnost, svobodno odidem. Nikoli si nisem mislil, da bom dobil takšno kazen. Zato sem Gospodu prigovarjal: »Nebeški Oče, imam ženo in dva otroka, ki me čakajo. Žal mi je, ker sem ti bil neposlušen, prosim te ali lahko izliješ Svojo milost name in me spustiš domov.«

Ko se ozrem nazaj, jasno vidim, da je bil moj čas v zaporu v Mjanmaru v resnici Gospodovo misijonsko potovanje. Ni bilo slučajno, da me je Bog poslal na ta mračen kraj. Tam je bilo veliko obupanih duš, ki so morale spoznati Kristusa.

Slišal sem, da je v zaporu pet Kitajcev iz Singapurja, vsak je dobil za tihotapljenje droge dosmrtno kazen dodatno še petdeset let. Vsi so bili dokaj mladi, stari trideset let, a so e bili nekaj let v zaporu. Kitajec iz Tajvana, star 40 let, je dobil dosmrtno kazen in sto let. Ker so govorili kitajsko, sem se želel srečati z njimi in jim v njihovi brezupni situaciji oznaniti evangelij.

Zaporniki z dosmrtno kaznijo so bili v samicah, mračnih prostorih z malo svetlobe in prezračevanja. Zaradi njihove izolacije od ostalega dela zopora sem težko prišel v stik z njimi.

Po Božji dobroti so tudi oni slišali, da se v zaporu nahaja 'kitajski pastor, ki ljubi Jezusa'. Zato so se enako kot sam, želeli srečati z menoj.

Izvedeli so, da so me sprejeli v zaporniško bolnišnico. Ti ljudje so se tako obupno hoteli srečati z menoj, da bi izvedeli vesti iz zunanjega sveta, da so naredili načrt. Vsi so se pretvarjali, da so bolni in tudi njih je stražar poslal v bolnico na pregled. Vsi so se pretvarjali, da so bolni in stražar jih je poslal v bolnišnico na pregled.

V trenutku ko sem jih zagledal, se je moje srce napolnilo z Gospodovim usmiljenjem. Bili so kot ranjene živali, v svojem duhu popolnoma zlomljeni in brez volje do življenja. Nisem mogel drugače, kot da sem jih čvrsto objel in jim rekel: »Dragi bratje, blagoslovljeni ste! Za vas je že iz nebes prišlo veliko odpuščanje.«

Bili so vznemirjeni, ker so mislili, da jim poskušam povedati, da jih je mjanmarska oblast oprostila kazni. Upali so, da jim bo kakšno mednarodno sodišče uspelo osvoboditi.

Nadaljeval sem s solzami v očeh: »Bratje, nič ne vem o vaši situaciji s tuzemskimi oblastmi, vendar sem vam prišel sem povedat, da je Jezus Kristus resničen in večni Sodnik. On vam ponuja življenje. On je Gospod odpuščanja.«

Odgovorili so mi: »Vsi smo odrasli v družinah, ki so verovale v Budo, vendar nam nikoli ni pomagal. Kako lahko sprejmemo Jezusa?«

Oznanil sem jim evangelij in rekel: »Ko boste umrli, ne boste več trpeli, temveč boste prejeli večno življenje v Jezusu. Samo On vas lahko reši!«

Eden izmed njih je padel na kolena in se oprijel mojih gležnjev. V svojem obupu je zavzdihnil: »O pastor, prosim te, nauči me, kako naj bom rešen!«

In ravno v tistem trenutku so nas zaporniški stražarji prekinili in vpili: »Tukaj vam ni dovoljeno razpravljati o religiji!« in ukazali ljudem, naj zapustijo mojo sobo.

Zelo sem bil razočaran, saj so mi hoteli še veliko povedati in sam sem jih hotel veliko povedati o Jezusu. Prosil sem Boga, naj mi da še eno priložnost, da jih srečam.

Vsi zaporniki, ki služijo dosmrtno kazen, so oblečeni v rdeče uniforme. Zato sem prosil svojega odvetnika, naj mi naslednjič, ko me obišče, prinese rdečo srajco. Upal sem, da nas stražarji, če kot zaporniki oblečem isto barvo srajce, ne bodo od blizu opazovali, ko se srečamo.

Ko sem naslednjič videl omenjene zapornike, sem jih vprašal: »Ali resnično verujete, da je Jezus za vas umrl na križu?«

Prepričljivo so odgovorili: »Da!«

Potem sem jih vprašal: »Ali ste se enkrat za vselej pripravljeni odvrniti od svojih idolov in sprejeti Jezusa za svojega Gospoda in Odrešenika? Ali verujete, da vas Njegova kri lahko očisti vsakega graha?«

In ponovno so enoglasno dogovorili: »Da! Verujemo!«

Skupaj smo molili in sprejeli so Jezusa v svoje srce. Prešli so iz smrti v življenje. Ker sem vedel, da nimamo veliko časa, sem jih odpeljal v kopalnico, kjer je bila pipa in odtok in krstil sem jih v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha. Potem sem jim rekel: »Nekateri ljudje živijo v tem življenju svobodni, da bi se soočili z večnim zaporom in peklom. Vi ste v tem življenju v zaporu, vendar so od danes vaša imena zapisana v nebesih in svobodni ste.«

Predno sem končal s krstom je pridrvel v kopalnico stražar in zakričal: »Kaj to delate?«

Kriče sem mu odgovoril: »Ne skrbi! Vem, kaj delam! Sem služabnik Boga Najvišjega!«

Stražar je obstal in ostal brez besed.

A štirim novim vernikom sem rekel: »Od sedaj imate oblast, da molite za druge zapornike in jim poveste o čudovitem odrešenju, ki ste ga prejeli.«

S pomočjo Gospodove milosti sem lahko pripeljal k Jezusu dvanajst zapornikov, vključno s človekom iz Tajvana, Yue Minyuaom, ki je služil dosmrtno ječo in sto let zaradi tihotapljenja droge. Rekel mi je, da je že prej služil zaporno kazen v Tajvanu in da mu je bilo že tam prvič v srce vsajeno seme evangelija, ko je neka skupina obiskala zapor.

Izkoristil sem vsako priložnost, da nove vernike naučim osnovne svetopisemske zgodbe in kako se moli. Zaradi bolezni sem ostal v zaporniški bolnišnici skoraj dva meseca.

Ko sem se okužil s tisto grozno kugo, ki je prizadela zapor, sem pet dni v bolnišnici ležal v nezvesti. In celo ko sem si opomogel, so me redno mučile mrzlice, glavoboli, visok krvni pritisk in hude želodčne bolečine. Šele pozneje sem odkril, da je imel to Bog v načrtu in je dopustil, da sem bil bolan. Če me ne bi premestili v zaporniško bolnišnico, bi me takoj poslali v zaporniško delovno taborišče v notranjost države, da bi tam odslužil svojo sedemletno kazen, in ne bi imel priložnosti oznanjati evangelij kitajskim zapornikom.

Zdravniki so nekajkrat prišli pogledat, če se je moje zdravje dovolj izboljšalo, da zapustim bolnišnico. Dneve predno so prišli, sem se dobro počutil, a ko so me pregledovali, sem nenadoma dobil visok krvni pritisk, želodčne težave ali pa bi me je obšla mrzlica.

Božja milost je bila z novimi kristjani v zaporu in rasli so v svojem spoznavanju Boga. Svoje nove brate v Kristusu sem skozi pesem naučil veliko svetopisemskih odlomkov. Ker smo govorili in peli v kitajščini, stražarji niso razumeli, da razlagam Sveto pismo. Pravzaprav so stražarji in zdravniki uživali v našem petju. Življenja teh zapornikov so se drastično spremenila, kar lahko naredi edino Jezus. Ljudje, ki so bili polni sovraštva in gnusa, so sedaj postali polni ljubezni in usmiljenja. Odhajali so v bolnišnici k zapornikom, ki so bili blizu smrti in jim za svoj lastni denar kupovali hrano in jim prinašali tolažbo. Molili so za bolnike in delali vse, kar so mogli, da bi jim oznanili evangelij. Vsak človek je goreče molil za svojo družino v Singapurju in Tajvanu in prosili Boga, naj bo milostljiv z njimi.

Povedali so mi, da vsakodnevno molijo, da bom izpuščen iz zapora, da bi lahko nadaljeval s svojo službo.

Vedno jokam, ko se jih spomnim in kako se jih je dotaknila Božja milost v njihovi obupni situaciji. V kratkem času smo se zblížali in izkusili resnično bratstvo. Na vse možne načine sem poskušal zanje v zapor dobaviti Sveta pisma, vendar mi kljub vsem prizadevanjem ni uspelo. Še vedno prosim Boga, da zanje poskrbi Svojo besedo.

Nekateri ljudje zunaj so vse svoje življenje svobodni, vendar so v svojih srcih zaporniki greha in suženjstva. A zaporniki tu so soočeni z najbolj bednim stanjem znotraj zapora, vendar so v sebi svobodni kot ptice, ki letijo nad vrhovi planin! Ljubijo Jezusa z vsem svojim srcem. *»Zato ti povem: Odpuščeni so ji mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa*

se malo odpusti, malo ljubi.» (Lk 7,47)

To so bili čudoviti dnevi izpolnjeni z Božjo navzočnostjo, da bom iskren, niti občutil nisem, da sem v zaporu. Skoraj nisem pomislil na svojo sedemletno kazen, ki sem jo dobil, kajti vsak dan je bil poln radosti in življenja. Tistih sedem let se mi je zdelo, kot da je to sedem let, ko je moral Jakob čakati na Rahelo: *»Tako je služil Jakob za Rahelo sedem let; in zdelo se mu je kakor malo dni, ker jo je ljubil.« (1Mz 29,20)*

Moja družina je živela v Nemčiji. Svoji hčeri Yilin sem pisal: *»Žal mi je, da ravno zdaj ne morem biti s teboj, vendar opravlja tvoj oče posebno nalogo za Gospoda v Mjanmaru. Takoj ko jo končam, te pridem pogledat.«*

Takoj ko je bila razglašena moja sedemletna kazen, sem se odločil, da svoji družini ne bom povedal, koliko sem dobil, vsaj ne takoj. Vedel sem, da se na Zahodu borijo brez mene in nisem želel zlomiti njihovih src z novico, da me ne bodo videli naslednjih šest let in pol.

Prej, kakšen mesec po moji aretaciji, mi je Gospod na srce položil besede iz Svetega pisma: *»Resnično, resnično, povem vam, če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu. Kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgubil, kdor pa svoje življenje na tem svetu zaničuje, ga bo ohranil za večno življenje.« (Jn 12,24–25)*

Medtem ko sem razmišljal o teh besedah, sem se spomnil časov na kmetiji v Henanu in da je potrebno približno sedem mesecev, da se seme pšenice po setvi vzkali iz zemlje. Občutil sem, da mi Gospod kaže, da moram biti sedem mesecev v 'zemlji', predno bom izpuščen.

Medtem ko sem bil seme zakopano v zemlji, me je Jezus naučil veliko lekcij. Odkril sem, da krščansko življenje za telo ni osupljivo. Ko je majhno seme položeno v zemljo, mu ni lepo. Mesece leži v grobi zemlji v temi osame, trpi zmrznjeno zemljo pozimi, in na vročini poletja, celo s smrdljivim gnojem je prekrito. Šele ko tiho prenese vse te preizkušnje je seme pripravljeno vzkleti v življenje in prinese pridelek, ki bo mnoge nahranil.

Ko je seme zakopano v zemljo nima izbire, temveč mora potrpežljivo čakati na Božji čas, da vzklije v življenje. Na enak način sem vedel, da se je nekoristno zanašati na človeška prizadevanja, da me rešijo iz zapora. Namesto da bi se zanašal na organizacije za človeške pravice, da bi naredile političen pritisk, sem vedel, da je moja prihodnost popolnoma v Božjih rokah in da bom odšel iz zapora šele takrat, ko pride Njegov čas.

Nekega dne je prišel zaporniški upravnik in mi rekel: *»Prišla je predstavnica nemškega veleposlaništva, da bi te videla. Obleci se in pridi do vrat.«*

Medtem ko sem šel proti vratom, kjer obiskovalci čakajo, da bi videli zapornike, me je gospa z veleposlaništva zagledala in zavpila: *»Danes imam dobre novice za vas! Izpuščeni boste! Takoj ko podpišete to odpustnico, ste svoboden človek. Morate biti potrpežljivi in*

počakati nekaj dni v zaporniški bolnišnici, dokler se ne uredi potrebno, da vas odpeljejo na letališče, ampak od sedaj naprej ste svoboden človek!»

Podpisal sem formular in se presrečen vrnil v bolnišnico. Takoj ko sem prišel do svoje sobe, sem slekel svojo zaporniško uniformo in jo vrgel na tla. Stražar ni nič vedel o moji izpustitvi in mi je srdito grozil, da me bo kaznoval. Nasmehnil sem se in mu pojasnil: »Nisem več tvoj zločinec! Svoboden človek sem!«

Zelo mi je žal, ker veliko kristjanov živi v ujetništvu, čeprav je Jezus njihovo odpustnico podpisal s Svojo lastno krvjo. Če bi bili tako osvobojeni, bi se tudi tako obnašali!

Ko sem bil obsojen na sedem let zaporja je nemško veleposlaništvo prosilo mjanmarsko oblast, naj se me usmilijo in me izženejo iz države. Nemški uslužbenci so rekli, da bodo prevzeli odgovornost za mojo vrnitev v Nemčijo, kjer name čaka moja družina.

S pomočjo Božje milosti je bilo njihovi prošnji odobreno!

Tri dni zatem, 18. septembra, leta 2001, ob enajstih dopoldne, so mi nadeli lisice in emigracijski uslužbenci so me odpeljali na mednarodno letališče v Yangonu. Bili so zelo ljubeznivi in prijazni do mene, v pravem nasprotju od tistega obnašanja, ki sem ga doživel, ko so me aretirali!

Na letališču me je pozdravilo nekaj članov osebja nemškega veleposlaništva in prijatelji. Eden izmed njih z imenom Ding Kai je bil skupaj z menoj v zaporu v isti celici. Oznanil sem mu evangelij, vendar takrat ni sprejel Kristusa. Kmalu po najinem srečanju je bil izpuščen. Rekel mi je: »Če ti bo tvoj Bog pomagal, da prideš iz zaporja, bom tudi sam začel istega dne, ko prideš ven, hoditi za Njim.«

Ko so moji mjanmarski prijatelji izvedeli, da sem svoboden, so poklicali Ding Kaija in ga s tem seznanili. Na letališču je pritekel k meni in me objel. Skupaj sva pokleknila in molila zanj, da sprejme Jezusa kot svojega Gospodarja. Z Božjo milostjo mi je bilo omogočeno, da sem zadnjih nekaj dni v Mjanmaru lahko pripeljal h Kristusu tri osebe.

Vkrca sem se v letalo za Bangkok na Tajskem. Vesti o moji izpustitvi so že prišle do mojih krščanskih prijateljev, ki so se zbrali v Bangkoku, da bi me videli. Ko sem jih zagledal, sem rekel: »Moje delo v zaporu se je končalo in Jezus me je sedaj odpeljal. Jezus me je poslal tja, da oznam evangelij tistim, ki nikoli niso slišali Zanj in veliko je bilo rešenih.«

Sklenili smo krog, sklonili glave in se zahvalili Gospodu za Njegovo dobroto in usmiljenje.

On je resnično živi Bog.

Veliko svetopisemskih učiteljev pravi, da število sedem predstavlja Božjo dovršenost. Obsojen sem bil na sedem let zaporja, vendar se Gospod ni strinjal s človeškim sodiščem. Po Njegovem popolnem načrtu sem bil izpuščen po sedmih mesecih in sedmih dneh.

Na letu iz Bangkoka do Frankfurta se mi je pridružil prijatelj, ki je dopotoval na Tajsko, da bi me pozdravil, ko bom prišel iz zaporu. Po nekaj urah leta me je vprašal: »Brat Yun, ali si lahko slišal kakšne vesti iz zunanjega sveta, ko si bil v zaporu.« Odgovoril sem: »Niti besede.«

»Poglej, moram ti nekaj pokazati«, mi je rekel.

Dal mi je kitajske časopise preteklega tedna. Najprej nisem razumel, kar sem gledal. Bila je slika letala, ki se je zaletelo v visoko zgradbo.

Prebral sem članek in izvedel, da je točno teden dni pred mojo izpustitvijo, 11. septembra leta 2001 nasilje dramatično spremenil svet.

* * *

DELING: Kakor so se tedni prevesili v mesece brez znakov o izpustitvi mojega moža, je moja vera pešala in postajala sem vse bolj razočarana.

Sanjarila sem o dnevu, ko nam bo Yun v Nemčiji zaželel dobrodošlico in razkazal deželo, ki ga je pred štirimi leti toplo sprejela. Čakal nas je skoraj dve leti, medtem ko smo bili v Mjanmaru. Nikoli nisem pričakovala, da bomo sedaj čakali v Nemčiji nanj, medtem ko bo sam v zaporu v Mjanmaru.

V Nemčiji smo vsi trpeli, čeprav so domači kristjani naredili vse, da nam pomagajo, da bi se prilagodili. Kot prvo, nihče od nas ni znal govoriti nemško. Hrana in kultura sta bill za nas tuja. Pred tem nisem nikoli vstavila plastične kartice v avtomat in s pritiskom na številke iz njega dobila denar. Vse mi je bilo tako čudno.

Kakor so minevali meseci sem padala v globoko potrto in prosila Gospoda za odgovor.

Neke noči sem dobila sanje. Videla sem različne številke in da je Yun izpuščen iz zaporu. Številke so se zložile in izšlo je število osemnajst. V svoj dnevnik sem zapisala '18' in rekla otrokoma, da bo njun oče izpuščen osemnajstega.

Nekega jutra sem dobila telefonski klic in bilo mi je rečeno, da bo Yun izpuščen 18. septembra. Med njegovim ujetništvom je bilo toliko lažnih alarmov in razočaranj, da kljub svojim sanjam nisem hotela verjeti, dokler z gotovostjo ne bom vedela, da je rešen.

Nato sem 18. septembra dobila klic od svojega moža. Bil je na letališču v Bangkoku, pripravljen, da se vkrca na let za Nemčijo. Bog je dober!

SVETLA PRIHODNOST PO BOŽJIH OBLJUBAH

Ob šestih zjutraj, 19. septembra, leta 2001, je moje letalo pristalo v Frankfurtu. To je bilo skoraj točno štiri leta, odkar sem prvič leta 1997 prišel v Nemčijo.

Takrat ko sem šele zapustil Kitajsko, sem mislil, da mi bo moja družina hitro sledila, vendar je imel Gospod drugačne zamisli. Predno nas je kot družino pripeljal na isto mesto, nas je želel še mnogo naučiti in popeljati skozi mnogo zadev.

Ko sem prestopil carino in prišel ven, nisem našel le svoje družine, ki je čakala name, temveč na desetine nemških vernikov. Objeli smo se in se smejali. Celo nemški evangeličan Reinhard Bonnke, ki ga je Bog uporabil, da na milijone duš v Afriki in drugih delih sveta pripelje h Kristusu, je prišel na letališče, da mi zaželi dobrodošlico. To mi je bilo v veliko čast.

Moja žena Deling je sijala od sreče in tudi otroka sta bila polna vznemirjenja. To je bilo ponovno čudovito srečanje od Gospoda.

Odšli smo domov, v mesto, kjer sem od neke krščanske družine dobil majhno stanovanje, da v njem živim. Veliko pohištva nisem imel, nisem imel niti postelje, vendar sta otroka in Deling z ljubeznijo ostali v tem stanovanju in niso želeli poiskati novega bivališča, dokler ne bomo ponovno vsi skupaj. Takoj ko smo vstopili v svoj dom, smo zaprli vrata, pokleknili in skupaj molili, s solzami zahvale Gospodu za Njegovo dobroto in zvestobo. Dvignil sem roke Gospodu in zapel:

*Od veselja ne morem zaustaviti solza, ki mi prihajajo na oči,
ker me je Gospodova roka izpeljala iz zapora.
Ne morem, da mu ne bi sledil, kamor me vodi,
ker so mi Njegove z žebli prebodene roke pomagale zmagati.*

V tednih po moji izpustitvi iz zapora v Mjanmaru je postalo očitno, da je moje zdravje šibko. Rezultat pošastne in umazane hrane ter vode, ki smo jo bili prisiljeni jesti in piti, je bilo vse moje telo okuženo s paraziti in črvi. Črvi so mi začeli lesti skozi kožo in neprestano sem se praskal. Moja žena je najprej vzela vso mojo obleko, jo skuhala, da bi v njej ubila parazite. Gospod mi je pomagal, da si počasi obnovim zdravje. To je bil zame dobro obdobje, da se umirim in preživim kakovosten čas z ženo in otrokoma. Končno se je prošnja Deling, da bi imela urejeno družinsko življenje, začela uresničevati.

Z Deling sva sedaj že dvajset let v zakonu. Najin zakon je daleč od idealnega, vendar lahko iskreno rečem, da vsak dan postaja boljši. Deling je moja najboljša prijateljica na

tem svetu. Bila je samo dekle, ki sem ji pred dvajsetimi leti rekel: »Bog me je izbral, da bom Njegova priča in da mu sledim skozi velike težave po poti križa. Nimam denarja in oblast me vedno preganja. Se resnično želiš poročiti z menoj?«

Odgovorila je: »Nikoli te ne bom zapustila. Pridružila se ti bom in skupaj bova služila Gospodu.«

Njena obljuba je bila mnogokrat na preizkušnji, vendar je ostala vedno zvesta Gospodu in meni. Od dvajsetih let zakona sem bil sedem let v zaporu in na begu nekaj dodatnih let.

Deling je čudovita žena in mati. Mnogo bolj pametna od mene in vedno ko vidi, da sem prezaposlen, me spomni na moje slabosti, ali kadar se preveč zanašam na svoje lastne sposobnosti. Je mirnega duha in nikoli je ne morete videti, da bi ugovarjala ali delala težave v cerkvi. Ima tudi velik dar za čaščenje Boga s pesmijo. Na nekem molitvenem srečanju na Kitajskem sem bil pripravljen pridigati, ko so ljudje rekli: »Slišali smo že veliko tvojih pridig. Sedaj bi raje poslušali, kako poje Deling!«

Zdaj ko je moja družina spet skupaj izven Kitajske, to ne pomeni, da bomo za vedno ostali zunaj svoje domovine. Iz države nismo pobegnili z namenom, da bi živeli lažje življenje. Kitajsko smo zapustili, ker nam je Bog to jasno rekel. Potem je to tudi potrdil, da nam je odprl vrata, da odidemo.

Sedaj ko smo zunaj, smo še vedno, zaposleni z oznanjanjem evangelija in pomagamo gibanju Nazaj v Jeruzalem. Vendar vemo, da ko te vodi Duh, to prinaša mnoge nepričakovane preobrate. Jezus je rekel Nikodemu: »*Veter veje koder hoče, njegovo šumenje slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.*« (Jn 3,8)

Če resnično trdimo, da sledimo Jezusu, potem moramo to tudi narediti brez postavljanja kakršnih koli pogojev ali lastnih načrtov. Če nam Bog nekega dne reče, naj se vrnemo na Kitajsko, se bomo vrnili. Nekateri ljudje bodo morda rekli: »Saj to je norost! Ali ne veš, da si iskan zločinec in da boš aretiran takoj, ko prideš?«

Nismo poklicani živeti po človeški logiki. Vse, kar je pomembno, je poslušnost Božji Besedi in Božjemu vodstvu v našem življenju. Če Bog reče, pojdite, bomo šli. Če Bog reče, ostanite, bomo ostali. Ko smo v Njegovi volji, smo na najvarnejšem mestu na svetu.

* * *

DELING: Po dvajsetih letih zakona poznam srce svojega moža. Njegovo srce in njegova vera sta čvrsta. Je zelo odprt in napreden. Ne boji se človeka. Vse, kar ima v svojem srcu, pove. Zaradi tega nikoli nič o njem ne ugibam. To, kar pri njem vidite, to tudi dobite; nič manj in nič več.

Spoštujem ga zaradi ljubezni in predanosti Bogu. V tem smislu ga dobro poznam; seveda obstajajo tudi drugi vidiki, kjer ga ne poznam ravno tako dobro, ker sva bila večino najinega življenja ločena. Najhujša stvar je bila, da je bil redko v bližini, tako sem pravzaprav sama vzgajala otroka.

Vseeno ni tako slabo! Naša življenja so polna težav, velikega trpljenja, dolgih obdobj, ko sva bila ločena, vendar tudi polna velikih zmag in izkušenj globoke Božje ljubezni in milosti do nas.

Zaradi otrok nisem bila ravno osamljena. Bila sta z menoj in v veliko uteho. Največji križ in največja bolečina, ki sem jo morala nositi, ni bila revščina, samota in preganjanje s strani nevernikov. Najtežja stvar je bila, ko je Cerkev začela širiti lažne govorice o mojem možu. Do dandanašnjega dne ne razumem, čemu so se nekateri bratje tako zavzeli v širjenju laži o zakonu, ki iskreno poskuša služiti Gospodu in ljubiti ljudi.

Yun mi pogosto reče: »Mi som absolutno nič. In nimamo ničesar, s čimer bi se lahko ponašali. Nimamo sposobnosti in nič, kar bi lahko ponudili Bogu. Dejstvo, da naju je izbral, da bi naju uporabil, je samo zaradi Njegove milosti. To z nama nima ničesar. Če se Bog spomni poklicati druge zaradi Svojega cilja in naju ne uporabi nikoli več, mu nimava kaj ugovarjati.«

Ko sem bila mlajša, sem videla Boga kot silnega zdravilca, ki me je ozdravil, vendar po vseh teh letih vzponov in padcev in bolečih izkušenj je Jezus postal vseprisoten prijatelj, ki je ves čas z menoj. Zame je prenehal biti zgodovinski Bog, da bi mi danes postal živi Bog. Med temi preizkušnjami in testiranji sem Ga mnogokrat zatajila, vendar je ostal zvest. Kadarkoli sem Ga prosila, naj mi pomaga, mi je vedno pomagal.

Jezus je vse, mi nismo nič.

* * *

YUN: Ko se spomnim, kar ima Gospod zame v prihodnosti, sem vznemirjen! To so pomembni časi, da bi se živelo za Jezusa! Sveti Duh silno deluje po vsej zemlji in za nas je velika prednost, da bomo vključeni v zbiranje žetve v teh poslednjih dneh.

Verujem, da bo bistvo moje službe Nazaj v Jeruzalem. To kar se je začelo kot majhen potoček misijonarjev, ki zapuščajo Kitajsko, je sedaj postala stabilna služba in verujem, da bo kmalu stalni naliv delavcev, ki bodo nosili evangelij in prestopili kitajske meje.

Še naprej izkoristim vsako priložnost, da govorim v cerkvah in na molitvenih srečanjih po vsem svetu. Moje sporočilo Cerkvi na Zahodu je, naj se vrne k svojim temeljem, da bi ponovno slišala, kako ji govori Kristusov glas.

Potem želim pozvati ne samo Cerkve na Zahodu, temveč tudi vernike po vsem svetu, da se pridružijo partnerstvu, da usposabljaajo in opremijo delavce za silno žetev, da

vzpostavimo Božje kraljestvo ne samo po vsej Kitajski, ampak tudi na celotni poti Nazaj v Jeruzalem.

Doba nove Cerkve se je začela.

Verujem, da je vloga Zahodnjakov, da bodo naši partnerji, da bi lahko skupaj dokončali delo.

Ne prosimo za brošure, ampak za partnerstvo.

Ne vem natančno, kaj prinaša prihodnost, vendar sem trdno prepričan, v čigavih rokah je! To je bila zanimava dirka, odkar me je kot najstnika rešil Gospod. Nikoli nisem vedel, kaj me čaka za naslednjim vogalom.

Nekega dne v muslimanski ali budistični državi me lahko zaradi evangelija ubijejo. Če boste slišali to novico, vas prosim, ne žalujte za menoj, ampak žalujte za milijoni dragocenih duš, ki so v ujetništvu satana, brez priče evangelija. Za Božjega služabnika smrt ni konec, ampak samo začetek neopisljivega večnega življenja v Jezusovi navzočnosti.

Če boste slišali, da sem bil poklican domov, v nebesa, vas prosim, stopite z evangelijem na moje mesto, pridigajte in učite ljudi, dokler Jezus ponovno ne pride.

Moj Gospod Jezus je najčudovitejši prijatelj, ki ga lahko imate. Bil je silno dober, potrpežljiv in ljubezniv do mene v vseh teh letih in v vseh dolinah.

Veliko ljudi mi je reklo: »Yun, resnično moraš ljubiti Jezusa.« Vedeti morate, da je ljubezen, ki jo imam v srcu za Jezusa samo zaradi Njegove ljubezni do mene: *»Mi ljubimo, ker nas je on prvi ljubil.« (1Jn 4,19)*

Jezus je resnično vreden, da ga spoznamo. Vreden je sprejeti vse naše življenje. Če Mu predate svoje življenje, tega zagotovo ne boste nikoli obžalovali.

Mu boste sledili?

Iz hrvaščine prevedel Janko Žagar.
Besedilo je lektorirano.

Citati so vzeti iz ekumenske izdaje Svetega pisma, izdanega pri Združene biblične družbe, leta 1992.

Paul Hattaway izjavlja, da se prevod knjige Nebeški človek izdaja v dogovoru z Jankom Žagarjem.

Na internetni strani: lahko najdete najnovejše novice o bratu Yunu, o kitajskih Hišnih cerkvah in gibanju Nazaj v Jeruzalem, kakor tudi o molitvenih potrebah in denarni podpori kitajskim cerkvam za širitev evangelija.

Paul Hattaway je direktor Asia Harvest, predane službe služenju Cerkvi na Kitajskem s

- poučevanjem,
- tiskanjem Svetega pisma in
- pomočjo pri ustanavljanju cerkva.

Več informacije na www.asiaharvest.org